Eşsiz Bayan Bridgerton

Julia Quinn

Epsilon

İlgi ve merakla okunan Bridgerton serisinin yazarı Julia Quinn'den yepyeni bir seri…

Bazen aşk kapını en beklenmedik yerde, en beklenmedik zamanda çalar. Bir bakarsın, tahammül edemediğin kişi kalbini kıvılcımlara boğar.

Peki Bayan Bridgerton'da, Rokesby ailesinin en büyük oğlu ve vârisi Lord Kennard'ı çılgına çeviren şey neydi? Çokbilmişliği mi? Bir leydi gibi giyinmeyişi mi yoksa ata binmesi mi?

Aşk mı yoksa nefret mi?

Peki, *Eşsiz Bayan Bridgerton*'ı neden okumalısın? Julia Quinn, bu soruyu bizzat cevaplıyor;

Çünkü romanlarındaki en sevilen tarihi karakterlerin büyük aşklarını nihayet geri getirmiş.

Çünkü George Rokesby çok çekici ve ateşli bir aktör olabileceği için BBC'nin mini dizilerinde kesinlikle başrol olarak oynamalı.

Çünkü bu bir aşk hikâyesi.

Çünkü Bayan Bridgerton eşsiz…

THG
2376655
TYZ

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 141782

KDV'den muaftır.

Julia Quinn, meşhur romanı *Yüreğe Söz Geçmiyor* için Leydi Whistledown karakterini yarattığında onun bu kadar canlanacağını tahmin etmemişti. Tüm dünyadan okurlar onun gizemli kimliğinin etkisi altında kaldı, öyle ki Julia'nın Kore'deki yayıncısı, fanlar onun kitaplarını tartışabilsin diye sanal bir bülten hazırlamak durumunda kaldı. On iki roman ve dört öykü yazarı, Harvard Üniversitesi ve Radcliffe Koleji mezunudur. Ailesiyle Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır. Onlarca dile çevrilen romanlarıyla Amerika'nın Romantik Yazarları Ödülü dahil pek çok ödül almıştır.

www.juliaquinn.com

Eşsiz Bayan Bridgerton
Julia Quinn
Orijinal Adı: *Because of Miss Bridgerton (The Rokesbys #1)*
Çeviri: Ayşe Belma Dehni

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Selnur Güneş
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Haziran 2022
ISBN: 978-625-414-178-2

© Julia Quinn, 2016
Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

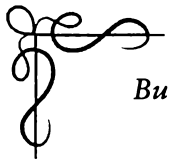
Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Eşsiz Bayan Bridgerton

JULIA QUINN

Çeviri
Ayşe Belma Dehni

epsilon

Bu Kitabı Okumak için En İyi 10 Neden

10. Çünkü Julia Quinn, romanlarındaki en sevilen tarihi karakterlerin büyük aşklarını nihayet geri getirmiş.

9. Çünkü okçuluğun kökeniyle ilgili bu kadar ateşli ve buram buram romantizm kokan bir bilgiyi başka nerede bulacaksın?

8. Çünkü bu BİR AŞK HİKÂYESİ!

7. Çünkü sadece tek kolunu kullanabilen bir adamın iskambil kartlarından nasıl bir ev inşa ettiğini mutlaka görmek istersin.

6. Çünkü erkek kahraman, kadın kahraman ve kedi arasında geçen bir savaşı her zaman kedi kazanır.
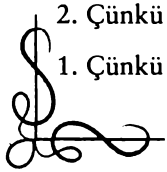
5. Çünkü içinde çok fazla esprili çekişme var.

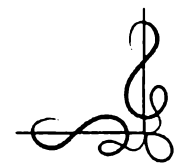
4. Çünkü kroketin aslında kanlı bir spor olması gerektiği fikrine sen de katılıyor olmalısın.

3. Çünkü George Rokesby çok çekici ve ateşli bir aktör olabileceği için BBC'nin mini dizilerinde kesinlikle başrol olarak oynamalı.

2. Çünkü o öpücük.

1. Çünkü Bayan Bridgerton eşsiz.

Susan Cotter için.
Beni her gün şaşırtıyorsun.
Ve ayrıca Paul için.
İyi zamanlanmış bir telefon görüşmesi,
mükemmel bir kocanın işaretidir.
Bu defa gökyüzüne dokunabilirsin.

Bölüm 1

Aubrey Hall ile Crake House arasındaki yolun tam orta yerinde terk edilmiş bir çiftlik evinin çatısında
Kent, İngiltere
1779

Billie Bridgerton sağduyudan yoksun değildi. Aksine, onun tanıdığı en mantıklı insanlardan biri olduğundan çok emindi. Ama her düşünceli birey gibi o da, ara sıra aklının içinde fısıldayıp duran mantığın küçük sesini duymazdan gelmeyi seçiyordu. Bu umursamazlık olarak değerlendirilemezdi, bundan çok emindi. Kaldı ki, ne zaman bu uyarıcı sesi duymazdan gelse, ardından dikkatli bir analizden sonra kesinlikle durumu hakkında (biraz) mantıklı bir karar veriyordu. Ve onun inancına göre Billie bir karar verdiğinde, ki bu genellikle çoğu insanın aptallık ötesi bir şey olduğunu düşündüğü bir karar olurdu, çoğu zaman oldukça neşeli bir şekilde ayağa kalkıyordu.

Tabii bir de bunu yapamadığı zamanlar vardı.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Yanındaki arkadaşına ters ters baktı.

"Seni boğmalıyım."

Arkadaşı oldukça umursamaz bir tavırla miyavladı.

Billie bir hanımefendiye hiç yakışmayacak tonda gürledi.

Kedi bir an için onun çıkardığı gürültülü sesi değerlendirdi, pek dikkate değer bir şey olmadığına karar verdi ve patilerini yalamaya başladı.

Billie terbiye ve haysiyetin her zaman ikiz ölçütler olduğunu düşünürdü ama şu an yanındaki yaratığa çok kaba şekilde kaşlarını çatarak bakınca, bu iki ölçütü de abartmış olduğu sonucuna vardı.

Bu davranış kendisini daha iyi hissettirmemişti.

Yorgun bir iniltiyle zamanı tahmin etmek için gökyüzüne baktı. Güneş bir bulut tabakasının arkasına bir daha çıkmamaya çok kararlı bir şekilde sıkışıp kalmıştı, ama saat en az dört olmalıydı. Bir saattir burada mahsur kaldığını ve ikide kasabadan ayrıldığını hesapladı. Yürümek için geçen süreyi de hesaba katarsa...

Ah, lanet olsun! Şu an saatin kaç olduğunun ne önemi vardı ki? Bunu bilmek, onu bu Tanrı'nın belası çatıdan kurtaramazdı.

"Hepsi senin yüzünden," dedi kediye.

Tahmin edilebileceği gibi, kedi yine onu duymazdan geldi.

"O ağaca tırmanırken ne düşündün bilmiyorum," diye devam etti. "Bir aptal bile oradan aşağı inemeyeceğini bilirdi."

Bir aptal onu orada bırakabilirdi, ama hayır, Billie miyavlamayı duymuştu ve kedilerden hiç *hoşlanmadığı* aklına bile gelmeden çoktan ağacın yarısına gelmişti.

"Ve senden *gerçekten* hoşlanmıyorum," dedi.

Bir kediyle konuşuyordu. *Bu* onu küçük düşüren bir durumdu. O sırada çorabı hava koşullarından aşınmış çatı kiremitlerinden birine takılınca, sinirle yüzünü buruşturup pozisyonunu değiştirdi. Çok geçmeden de kırık bir dalın ucu yanlamasına ayağına çarptı ve zaten zonklayan ayak

bileği daha da acıdı, bu kadar aksiliğe isyan edip ulur gibi inledi.

Daha doğrusu birden ağzından çıkmıştı. Engelleyememişti. Canı çok *acımıştı.*

Ama çok daha kötüsünün olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ağaca epey tırmanmıştı, neredeyse çiftlik evinin çatısının sekiz metre yukarısındaydı, kedi ona tıslayıp kuvvetli bir pençe atmış ve ikisi de aşağı yuvarlanmıştı.

Söylemeye gerek yok, sonuçta kedi hiç yara almadan, sadece dört pençe atarak akrobatik bir zarafetle çatıdan aşağı inmişti.

Billie ise nasıl yere düştüğünden hâlâ emin değildi, dirseği incinmişti, kalçası sızlıyordu ve yere inerken tam yolun üçte ikisine geldiğinde muhtemelen takılıp aniden düşmesine neden olan dal ceketini de yırtmıştı.

Ama en kötüsü, onu acıdan öldüren ayak bileği ve ayağıydı. Eğer şimdi evde olsaydı, ayağını yastıkların üzerine koyardı. Şu ana kadar çok fazla sayıda burkulmuş bileğe tanık olmuştu. Çoğu başkalarında ama bazıları da kendi vücudunda... Bu yüzden ne yapması gerektiğini biliyordu. Soğuk kompres, yukarı kaldırma ve ona hizmet etmek için başında bekleyebilecek bir kardeş lazımdı.

Onlara ihtiyacı olduğunda etrafında döneceği köleleri neredeydi?

Ve sonra birden uzakta bir şeyin hareket ettiğini gördü, eğer bölgedeki hayvanlar yakın zamanda dört ayak yerine iki ayak üzerinde yürümeye geçmedilerse, bunun bir insan olduğu çok açıktı.

"Heeeeeey!" diye seslendi, ama sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve bu defa "Yardım edin!" diye bağırdı.

Uzaktaki o insan kesinlikle bir erkekti, eğer Billie'nin gözleri onu yanıltmıyorsa. Ki yanıltmıyordu, gerçekten yanıltmıyordu. Çünkü en iyi arkadaşı Mary Rokesby bile Billie

Bridgerton'ın gözlerini mükemmel diye adlandırmak dışında başka bir şekilde ifade etmenin cesaret gerektirdiğini itiraf etmişti. Ve Billie'nin tanıdıkları arasında bir kadının yardım çığlığını duymazdan gelebilecek bir erkek yoktu.

"Yardım edin!" diye tekrar bağırdı ve adam birden duraksadığında biraz olsun rahatlama hissetti. Ama adamın hemen sesin geldiği yöne, kendisine doğru dönüp dönmediğini tam olarak göremiyordu. Mükemmel görüşü ancak o kadar ileri gidebiliyordu. Bu yüzden bir kez daha olabildiğince yüksek bir sesle haykırdı ve beyefendi -ah, *lütfen* o bir beyefendi olsun, doğuştan olmasa da en azından doğası gereği- sesin geldiği yöne, ona doğru hareket etmeye başladığında rahatlayarak neredeyse hıçkıra hıçkıra ağladı.

Aslında ağlaması sıra dışı bir şeydi. Çünkü o hiç ağlamazdı. Asla böyle bir kadın değildi, olamazdı.

Bunu düşünüp toparlanmak için derin bir nefes aldı; beklenmedik derecede yüksek bir nefes.

"Buraya!" diye seslenip aynı anda ceketini havada salladı. Böyle bir durumda onurlu görünmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Ne de olsa burkulmuş bir ayak bileği vardı ve uyuz bir kediyle bir çatıya sıkışıp kalmıştı.

"Beyefendi!" diye bağırdı. "Yardım edin lütfen!"

Beyefendi bu gürültüye kulak verip yönünü bulmaya çalıştı, sonra başını kaldırıp o tarafa doğru yürüdü ve adamın yüzü onun mükemmel gözlerinin göremeyeceği kadar uzakta olmasına rağmen, Billie onu *biliyordu.*

Hayır. Hayır. *Hayır.* Ondan başka biri olmalıydı.

Ama tabii ki oydu. Çünkü *onun* en kötü, en becerik-siz, en utanç verici ve en kurtarılmaya muhtaç olduğu lanet olası anlarda, peşinde ondan başka kim dolaşabilirdi ki?

"İyi günler George," dedi Billie, adam onu duyabilecek kadar yaklaştığında.

Adam ellerini beline koydu ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Billie Bridgerton," dedi.

Adamın "Biliyordum," diye eklemesini bekledi, ama yapmadı ve bu Billie'yi daha da sinirlendirdi. George Rokesby'nin ağzından çıkan her şişirilmiş, şatafatlı sözcüğü tahmin edemediği zaman dünya onun için dengede değil demekti.

"Ne o? Biraz güneşlenmek mi istedin?" diye sordu George.

"Evet, çillerim gözüme az göründü de birkaç tane daha eklersem daha iyi görüneceğimi düşündüm," diye çıkıştı Billie.

George hemen cevap vermedi. Bunun yerine kenarları kalkık üç köşeli şapkasını başından çıkardı ve pudrasız, gür, sarıya çalan kahverengi saçlarını ortaya çıkardı ve ona sabit, sanki değer biçmek için inceler gibi bir bakışla baktı. Sonunda, elindeki şapkayı bir zamanlar taş bir duvar olan bir yıkıntının üzerine dikkatlice koyduktan sonra dönüp ona baktı ve "Aslında bundan hoşlanmadığımı söyleyemem. Ama birazcık," dedi.

Billie'nin dilinde bir sürü sert cevap dans ediyordu, ama kendine George Rokesby'nin şu an görünürdeki tek insan olduğunu ve eğer 1 Mayıs'tan önce ayaklarını yere basmak istiyorsa ona iyi davranması gerektiğini hatırlattı.

En azından onu kurtarana kadar.

"Her neyse, oraya nasıl çıktın?" diye sordu George.

"Kedi," dedi *öfkeli* olarak ama yardımsever denebilecek bir ses tonuyla.

"Ah."

"Ağaçtaydı," diye açıkladı, ama Tanrı biliyor ya daha fazlasına gerek yoktu. Zaten o da ondan daha fazla açıklama talep etmiş değildi.

"Anlıyorum."

Anlıyor muydu? Doğrusu onun anladığını pek sanmıyordu.

"Ağlıyordu," diye sızlandı. "Bunu görmezden gelemezdim."

"Hayır, bunu yapamayacağından eminim," dedi ama sesi son derece samimi olmasına rağmen, Billie içten içe ona güldüğünden emindi.

"Bazılarımız," diye başladı Billie ve cümlenin devamını getirmeden önce yeterince uzun bir süre dişleri aralandı, "merhametli ve düşünceli bireyleriz."

George başını eğdi. "Küçük çocuklara ve diğer hayvanlara karşı da nazik misin?"

"Oldukça."

Bu söz karşısında feci şekilde asabileşen Rokesby'nin sağ kaşı derin bir kavis yaparak havaya kalktı. "Bazılarımız," diye devam etti, "sadece *büyük* çocuklara ve hayvanlara karşı kibarız."

Billie dilini ısırdı. Önce mecazi olarak, sonra kelimenin tam anlamıyla ısırdı. *Kibar ol,* diye hatırlattı kendine. *Seni öldürse bile...*

George genel anlamda kibar bir tavır takınarak gülümsedi. Yani, ağzının köşesinde beliren o küçük alaycı sırıtış dışında.

"Acaba şu Tanrı'nın belası yerden inmeme yardım edecek misin?" diye sonunda patladı.

"Bu nasıl bir konuşma böyle," diye onu azarladı.

"Erkek kardeşlerinden öğrendim."

"Ah, biliyorum," dedi George. "Onları senin gerçekten bir kız olduğuna asla ikna edemedim."

Billie öylece durdu, hiçbir eylemde bulunmadı. Bunu özellikle *yaptı*, aksi halde onu boğmak için kendini çatıdan aşağı atma dürtüsüne karşı koyamayacağından çok emindi.

George, oldukça kayıtsız bir tavırla, "Aslında senin gerçekten bir insan olduğuna kendimi de asla ikna edemedim," diye ekledi.

Billie'nin parmakları sertleşti, pençelere dönüştü. Bu gerçekten rahatsız ediciydi, yine de her şeyi göze alıp, "George," dedi ama sesinde binlerce farklı şey duyuldu: yakarış, acı, teslimiyet, hatırlama... İkisinin bir geçmişi vardı ve farklılıkları ne olursa olsun, o bir Rokesby, kendisi de bir Bridgerton'dı. Bıçak kemiğe dayandığında, onlar da bir aile gibi olabilirlerdi.

Evleri Rokesby'ler için Crake House, Bridgerton'lar için Aubrey Hall'daydı. Kent'in bu şirin yeşil köşesinde birbirlerinden sadece üç mil uzaktaydı. Bridgerton'lar daha uzun süredir oradaydılar. James Bridgerton'ın Kral VIII Henry tarafından vikont yapılıp toprak verildiği 1500'lerin başında gelmişlerdi, ama Rokesby'ler 1672'den beri onlardan rütbece üstündü.

Özellikle girişimci bir insan olan Baron Rokesby (yani hikâye böyle devam ediyordu) Kral II'inci Charles'a önemli bir hizmette bulunmuş ve karşılığında şükranla Manston'ın ilk kontu olarak adlandırılmıştı. Gerçi bu rütbe yükselişinin ayrıntıları zamanla şüphe bulutlarıyla bulanıklaşmıştı, ama genel olarak onun kabul ettiklerinin bir posta arabası, bir top Türk ipeği ve soylu sınıfından iki metresten oluştuğu bilinmektedir.

Billie buna pekâlâ inanabilirdi. Çünkü cazibe babadan miras kalan bir şeydi, öyle değil mi? George Rokesby de tam olarak bir kontluğun varisinden beklenecek türden çamura saplanmış bir baston olabilirdi. Ancak küçük kardeşi Andrew, kendisini Kral II. Charles gibi kötü şöhretli bir kadın düşkününe sevdirecek türden şeytani bir *yaşama sevincine* sahipti. Diğer Rokesby kardeşler ise aslında pek onun kadar çapkın sayılmazlardı (gerçi henüz daha on dört

yaşında olmasına rağmen Nicholas'ın hâlâ bu konudaki becerilerini bileyip geliştirdiğini düşünüyordu), ama yine de çekicilik ve cana yakınlık içeren tüm yarışmalarda George'u kolayca geride bırakırlardı.

George. Onunla birbirlerini hiç sevmemişlerdi. Ama Billie yine de ondan şikâyet etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Çünkü George, şu anda ona yararı dokunacak olan tek Rokesby*'ydi.* Edward muhtemelen bir kılıç, tabanca ya da kimbilir neyle kolonilerde savaşıyordu. Nicholas, Eton'daydı ve muhtemelen o da bir kılıç ya da tabanca kullanıyordu (oldukça az etkili olduğunu umut etse de). Andrew ise önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada Kent'te olacaktı, ama donanmada sergilediği ölçüsüz cesaret gösterisi sırasında kolunu kırmıştı. Bu durumda pek yardımcı olamazdı.

Hayır, kesinlikle bu kişi George olmalıydı ve bu yüzden ona karşı medeni olmalıydı.

Aşağıya bakıp ona gülümsedi. Sonra dudaklarını uzattı.

George içini çekti. Ama sadece biraz.

"Arka tarafta merdiven var mı bir bakayım."

"Teşekkür ederim," dedi Billie asil bir sesle ama onun duyduğunu sanmıyordu. Her zaman hızlı bir adamdı, hemen uzun bacaklarıyla iki adım atmış ve Billie daha ona karşı kibar bir davranış sergileyemeden köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu.

Bir dakika kadar sonra tekrar görüş alanına girdi. Kolu, altına sıkıştırdığı ve en son Şanlı Devrim sırasında kullanılmış gibi görünen bir merdivenin üzerinden sarkıyordu. Merdiveni koyması gereken yere yerleştirirken "Gerçekte ne oldu?" diye Billie'ye aşağıdan seslendi. "Bir yerde sıkışıp kalmak pek sana göre bir şey değil."

Bu George'un dudaklarından çıktığını duyduğu en samimi iltifattı. "Kedi, ona yardım ettiğim için bana beklediğim kadar minnettar davranmadı," dedi Billie. Bunu söylerken

ağzından çıkan her ünsüz küçük kediye yönelik mağrur ve acımasız bir buz kıracağı gibiydi.

George merdiveni *yerleştirdi* ve Billie çok geçmeden onun yukarı tırmandığını duydu.

"Bu sence bizi çeker mi?" diye sordu Billie. Merdivenin tahtaları biraz yarılıp dağılmış görünüyordu ve o tırmanırken her adım attığında etrafa uğursuz gıcırtılar yayıyordu.

Gıcırtılar bir anlığına durdu. "Aslında çekip çekmemesi şu an o kadar da önemli değil, öyle değil mi?"

Billie yutkundu. Başka biri George'un sözlerini anlamayabilirdi, ama Billie bu adamı aklı ermeye başladığı günden beri tanıyordu ve George Rokesby için değişmeyen tek bir gerçek varsa, o da onun bir centilmen olduğuydu. Ve bir merdivenin görünümü ne kadar kırılgan olursa olsun, o asla zor durumda kalmış bir kadını öylece bırakıp gitmezdi.

Billie'nin başı beladaydı, bu yüzden George'un başka seçeneği yoktu. Onu ne kadar rahatsız edici bulsa da yardım etmesi gerekiyordu.

Ve etti. Ah, Billie onun yardım edeceğini biliyordu. Ve George da asla bunu gizlemek için çaba sarf etmemişti. Dürüst olmak gerekirse Billie'nin de böyle bir çabası olmamıştı.

George'un başı onun görüş alanına girdiğinde Rokesby mavisi gözleri kısılmıştı. Tüm Rokesby'lerin gözleri maviydi. İstisnasız hepsinin.

"Pantolon giyiyorsun," dedi George derin bir iç çekerek. "Tabii ki pantolon giymişsin."

"Elbiseyle bir ağaca tırmanma girişiminde bulunamazdım."

"Hayır, yapmazsın," dedi George kayıtsızca, "sen böyle şeylerde çok mantıklısındır."

Billie asıl konudan uzaklaşmamak için bu konuyu geçiştirmek istedi. "Beni tırmaladı," dedi başını kediye doğru sallayarak.

"Gerçekten bunu yaptı mı?"

"Bu yüzden düştük."

George yukarı baktı. "Bu epey uzun bir mesafe sayılır."

Billie onun bakışlarını takip etti. En yakın dal bir buçuk metre yukarıdaydı ve o en yakın dala tutunmayı tercih etmemişti. "Bu yüzden bileğimi incittim zaten," dedi.

"Ama iyi bir hesap yaptım."

Billie soran gözlerle ona baktı.

"Aslında yere atlayabilirdin."

Çiftlik evinin yıkıntılarını çevreleyen toprağa bakarken Billie anlamadığını ifade eder şekilde dudağını büktü. Bina zengin bir çiftçiye ait olmalıydı bir kere, çünkü iki katlıydı. "Hayır," dedi mesafeyi değerlendirerek. "Atlamak için çok yüksekti."

"Senin için bile mi?"

"Ben geri zekâlı değilim, George."

Bu konuda cevap verirken olması gerektiği kadar hızlıydı, çünkü onunla pek aynı fikirde değildi. Yani, hiç değildi.

"Pekâlâ," *dedi* sonunda. "Hadi seni oradan indirelim."

Billie derin bir iç çekmenin ardından, "Teşekkür ederim," dedi.

George tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Belki de onun *teşekkür* ve *sen* sözcüklerini aynı cümlede kullandığına mı inanamamıştı?

"Birazdan hava kararacak," dedi Billie ve burnunu kırıştırarak gökyüzüne baktı.

"Orada öylece sıkışıp kalmak korkunç olurdu." Öksürüp boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

George bunu çok kısa bir baş hareketiyle kabul etti. "Merdivenden inebilecek misin?"

"Sanırım yapabilirim." Bu onun canını çok acıtacaktı ama yapabilirdi. "Evet."

"İstersen seni taşıyabilirim."

"Merdivendeyken mi?"

"Sırtımda."

"Senin sırtına *binmeyeceğim.*"

"Senin olmanı istediğim yer orası değil," diye George mırıldandı.

Billie sert bir şekilde ona baktı.

"Pekâlâ," diye George devam etti, iki basamak daha tırmanarak. Çatının kenarı artık onun kalçalarıyla aynı hizadaydı. "Dayanabilecek misin?"

Billie bir an için konuşamayıp aptal gibi ona baktı.

"Ayak bileğine ne kadar ağırlık verebileceğini görmek istiyorum," diye açıkladı George.

"Ah," diye mırıldandı Billie. "Tabii."

Muhtemelen bunu denememeliydi. Çatının eğimi öyleydi ki iki ayağını da dengede tutmak zorundaydı ama bu noktada sağı neredeyse işe yaramaz haldeydi. Ama yine de denedi, çünkü bu adamın önünde zayıflık göstermekten nefret ediyordu. Ya da belki de doğasında *hiçbir şey* denememek olmadığı için... Belki de sorunu daha en baştan tam olarak anlayamadığı için... Ayağa kalktı, tökezledi ve hemen tekrar yerine oturdu.

Ama o sırada hissettiği acıdan dolayı gerilen dudaklarının arasından boğuk bir çığlık çıktı.

George bir anda merdivenden inip çatıya çıktı. Seni küçük şapşal," diye mırıldandı ama sesinde şefkat vardı ya da en azından şimdiye kadar gösterdiği şefkat göz önüne alındığına hatrı sayılır ölçüde denebilirdi. "Bakabilir miyim?"

Ayağını isteksizce ona doğru uzattı. Ama ayakkabısını çoktan çıkarmıştı.

George hastasını dikkatle kontrol eden bir doktor gibi bir eliyle onun topuğuna dokundu, diğeriyle ayağının hareket yeteneğini test etti.

"Burası acıyor mu?" diye sordu, bileğinin dışına hafifçe bastırarak.

Billie kendisini acıyla inlemekten alıkoyamadı ve başını sallayarak doğruladı.

Başka bir noktaya daha bastırdı. "Ya burası?"

Tekrar başını salladı. "Ama diğeri kadar değil."

"Ya burası..."

Ayağına müthiş bir acı saplandı, o kadar şiddetliydi ki kesinlikle elektrik çarpması gibiydi. Hiç düşünmeden ayağını onun elinden geri çekti.

"Bunu 'evet' kabul ediyorum," diyerek kaşlarını çattı. "Ama kırıldığını sanmıyorum."

"Tabii ki kırılmadı," diye neredeyse tersledi Billie. Bu çok gülünç bir şeydi çünkü kırıldığına dair *tabii ki* ortada bir belirti yoktu. Ama kahretsin ki George Rokesby hep onun için en kötüsünü düşünürdü, ayağının *incinmesi* de bu şekilde düşünmesini engelleyememişti.

"Sadece bir burkulma," dedi George, onun küçük patlamasını görmezden gelerek.

"Biliyorum," dedi sinirli bir şekilde. *Tekrar.* Şu an kendisinden nefret ediyordu.

George nazik bir şekilde gülümsedi. "Bildiğinden eminim."

Onu öldürmek istiyordu.

"İlk ben ineceğim," dedi George. "Böylece tökezlersen düşmeni durdurabilirim."

Billie başını salladı. Bu iyi bir plandı, gerçekten de çok akıllıca bir plandı ve şimdi kalkıp sırf bu planı o buldu diye tartışmak aptallık olurdu. Bu dürtü fena halde ona baskı yapıyor olsa bile.

"Hazır mısın?" diye sordu George.

Tekrar tamam diyerek başını salladı. "Seni merdivenden indireceğim için korkmuyor musun?"

"Hayır."

Açıklama yoktu. Sadece hayır. Sanki bu soruyu sormak bile saçmaydı.

Billie hızla yukarı baktı. George ciddi görünüyordu. Ve güçlü. Ve *güvenilir*. Her zaman *güvenilir* oldu, diye düşündü. Genelde George tarafından rahatsız edildiğini fark edemeyecek kadar meşguldü.

Dikkatlice çatının ucuna gitti ve bir ayağını merdivenin en üst basamağına basabilmek için arkasını döndü.

"Kediyi unutma," diye talimat verdi Billie.

"Kedi," diye tekrarladı George ve ona şakacı bir bakış attı.

"Bütün bunlardan sonra onu bırakıp gidemem."

George dişlerini gıcırdattı, ağzının içinde pek hoş olmayan bir şeyler geveledi ve kediye uzandı.

Ama kedi birden onu ısırdı.

"Hay..."

Billie neredeyse bir metre geri sıçradı. George şu an sinirden birinin kafasını koparmaya hazır görünüyordu ve o ona kediden daha yakındı.

"Bu kedi," diye homurandı George, "cehennemde çürüyebilir."

"Aynen katılıyorum," dedi Billie çok hızlı bir şekilde.

Onun bu hızlı onayı karşısında şaşkınlığa düştü. Billie ona gülümsemeye çalışıp omzunu silkti. Kan bağıyla iki erkek kardeşi vardı ve ayrıca Rokesby'lerin hanesinde de kardeş olabileceği üç tane daha vardı. George'u da dahil ederse dörttü, ama onu dahil edip etmediğinden pek emin değildi.

Böyle anlarda erkekleri anlıyordu ve ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu.

Ayrıca, o lanet olası hayvanla artık *işi bitmişti*. Kimsenin Billie Bridgerton'ın duygusal bir kalbe sahip olduğunu söylemesine izin vermeyecekti. O uyuz canavarı kurtarmaya

çalışmıştı çünkü doğrusu ve yapılması gereken buydu, sonra onu yeniden kurtarmaya çalışmıştı, önceki çabaları boşa gitmiş gibi görünebilirdi, ama şimdi...

Hayvana baktı. "Artık kendi başınasın."

"Önce ben ineceğim," dedi George, merdivene doğru ilerleyerek. "Seni yol boyunca önümde istiyorum. Eğer bir şekilde tökezlersen..."

"Yani ikimiz birden aşağı düşeceğiz?"

"Ben seni tutacağım," diyerek ayağıyla özellikle merdivene vurdu.

Şaka yapmıştı, ama bu pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu.

George aşağı inmek için döndü, ama tam ayağını en yüksek basamağa koymak için hareket ettiği sırada güya görmezden gelinmekten hoşlanmayan kedi, kan donduran bir ciyaklamayla fırlayıp bacaklarının arasından geçti. Bir an için dengesini kaybeden George kolları fırıl fırıl dönerek geriye doğru kaykıldı.

Billie bir an bile düşünmedi. Ayağının acısı, dengesini kaybedebileceği ya da herhangi başka bir şey aklına bile gelmedi. Sadece öne atıldı ve onu yakaladı, sonra da onu güvenli bir yere doğru geri çekti.

"Merdiven!" diye bağırdı Billie.

Ama artık çok geçti. Birlikte merdivenin kendi ekseni etrafında dönüşünü ve sonra da tuhaf bir bale hareketi yapar gibi zarafetle yere düşüşünü izlediler.

Bölüm 2

Manston Kontu'nun en büyük oğlu olan ve şu anda medeni dünyada Vikont Kennard olarak bilinen George Rokesby'nin huysuz bir centilmen olduğunu söylemek doğru olur. Sakindi, istikrarlı ve sarsılmaz bir yapısı vardı. Acımasız derecede mantığın ağır bastığı bir zekâya sahipti Kısık gözleri isteklerinin soğukkanlı bir verimlilikle karşılanmasını ve arzularının adeta soluk soluğa bir zevkle yerine getirilmesini sağlıyordu ve en önemlisi, tüm bunlar onun planladığı şekilde gerçekleşiyordu.

Ve eğer Bayan Sybilla Bridgerton, şu an George'un onun boğazını sıkmaya ne kadar yaklaşmış oluğunu bilseydi, şu an çökmekte olan karanlıktan dolayı duyduğu korkudan daha çok korkacağını söylemek doğru olurdu.

"Bu *çok büyük* bir talihsizlik," dedi Billie aşağı düşen merdivene bakarak.

George hiç konuşmadı. En iyisinin bu olduğunu düşündü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Billie.

George konuşmak için aralanan ağzıyla uzun bir süre bekledikten sonra "Bundan emin değilim," dedi.

"Hangimizi çatıdan aşağı atmak istediğine karar vermeye çalışıyorsun. Beni mi yoksa kediyi mi?"

Billie gerçeğe tahmin edilenden çok daha yakın olduğunu düşünüyordu.

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Biliyorum," dedi ve bunu konuyu burada kesip devam ettirmeye teşvik *etmeyen* bir tonda söyledi.

Ama Billie hemen konuşmaya devam etti. "Eğer seni tutmasaydım, düşecektin."

"Biliyorum."

Billie alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve George bunun, Billie'nin aklını kurcalayan sorunu sonunda ifşa edeceği kutlu bir an olduğunu düşündü.

"O senin ayağındı, biliyorsun," dedi Billie.

George yeterince duyamadığını belirtmek için başını bir santim kadar hareket ettirdi. "Pardon?"

"Ayağın," Billie başıyla söz konusu ayağı işaret etti. "Merdivene özellikle tekme attın."

George bu defa onu duymazdan geliyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. "Yani umarım bunun için beni *suçlamıyorsun*," diye çıkıştı.

"Hayır, elbette hayır," dedi Billie sonunda parça parça da olsa kendini koruma belirtisi göstererek. "Sadece demek istedim ki... Sadece sen..."

George gözlerini kıstı.

"Boş ver," diye mırıldandı Billie. Çenesini bükülmüş dizlerine dayadı ve önünde uzanan tarlaya baktı. Görülecek bir şey olduğundan değil. Hareket eden tek şey rüzgârdı ve ağaçların üzerindeki yaprakların hafif uçuşmasıyla varlığını ilan ediyordu.

"Sanırım güneş batmadan önce bir saatimiz var," diye mırıldandı Billie. "Belki iki."

"Hava karardığında burada olmayacağız," dedi George.

Billie önce ona, sonra aşağıdaki merdivene baktı. Sonra tekrar dönüp George'a baktı ve şu an yüzünde çökmekte olan karanlıkta onu yalnız bırakacağına dair bir ifade olduğunu düşündü.

Ama George onun düşündüğünü yapmadı. Çünkü bildiği kadarıyla o bunu yapmazdı. Çünkü yirmi yedi yıl, bir kişinin centilmen olabilmeye ilişkin tüm gerekli ilkeleri beynine yerleştirmesi için fazlasıyla yeterli bir zamandı. O bir leydiye karşı asla bu kadar acımasız olamazdı. *Ona* bile.

"Andrew otuz dakikaya kadar burada olur," dedi George.

"Ne?"

Billie önce rahatladı ama sonra sinirlendi.

"Neden bunu bana daha önce söylemedin? Bütün gece burada mahsur kalacağımızı düşünmemi istediğine inanamıyorum."

George dönüp ona baktı. Billie Bridgerton'a, yani yirmi üç yıl önce dünyaya gelişinden bu yana onun varlığına lanet etmesine neden olan kadına. Sanki ona ağza alınmayacak bir hakarette bulunmuş gibi, şu an yanakları kıpkırmızı, büzülmüş gül yaprakları gibi duran öfkeli dudaklarıyla ona bakıyordu.

George yüzünde beliren kocaman buz gibi bir ifadeyle ona bakıp sordu. "Merdivenin yere çarptığı an ile bu sözlerin dudaklarımdan çıktığı şu an arasında tam bir dakika geçti. Tanrı aşkına, lütfen söyler misin, bu konuda yaptığın şu aydınlatıcı analiz sırasında acaba ne zaman sana ayağımı merdivene çarptığımı söyleyebilirdim?"

Billie'nin ağzının köşeleri kıpırdadı ama bu tam olarak bir sırıtma değildi. Bu alaycılığı gösteren bir şey de değildi. Başka biri olsaydı, onun ezilip sıkıldığını, hatta belki de utandığını düşünürdü. Ama bu Billie Bridgerton'dı ve utanmamıştı. O sadece canının istediğini yapmıştı, Lanet sonuç onun umurunda bile değildi. Tüm hayatı genellikle Rokesby klanının yarısını kendisiyle birlikte sürükleyerek geçmişti.

Ve bir şekilde herkes onu *her zaman* affetmişti. Onun yaşam şekli buydu. Bunun nedeni kesinlikle çekiciliği değildi. İnsanların onun yanına akın eder gibi koşmasına neden olan şey o çılgın, pervasız özgüveniydi. Kendi ailesi, George'un ailesi, tüm uğursuz köy... Hepsi ona hayrandı. Kocaman bir gülümsemesi vardı ve gülüşü bulaşıcıydı ve Tanrı aşkına, İngiltere'de onun insanlık için ne kadar tehlikeli biri olduğunu anlayan tek kişinin George olması nasıl *mümkün* olabilirdi?

O burkulmuş ayak bileği mi? İlk değildi ki. Kolunu da dikkat çekici ve o kendine özgü şaşkınlık uyandıran tarzda kırmıştı. Sekiz yaşındayken bir attan yuvarlanmıştı. Bir çitin üzerinden atlamaya çalışmak şöyle dursun, üzerine bir binicinin binmesine bile izin vermeyen, zar zor eğitilmiş ve iğdiş edilmiş bir attı. Ama kırılan kemiği mükemmel bir şekilde iyileşmişti. Tabii ki öyle olacaktı, çünkü Billie her zaman şeytan şansına sahipti. Birkaç ay içinde eski günlerine geri döndü ama kimse onu azarlamayı düşünmedi. At bindiği için değil. Pantolon giydiği için ve aynı lanet olası çitin üzerinden aynı lanet olası iğdiş edilmiş atla atlamaya kalkıştığı için de değil. Küçük erkek kardeşlerinden birinin onun yolundan gidip omzunu eklem yerinden kırmasından dolayı da değil...

Herkes gülmüştü. George'un ebeveynleri, kendi ebeveynleri... Kafalarını iki yana sallayarak gülmüşlerdi ama hiçbiri Billie'yi derhal attan indirmenin, ona bir kıza yaraşır şekilde elbise giydirmenin ya da daha da iyisi, iğne ve örgü işi ve de terbiye ve davranış kurallarını öğreten bir okula göndermenin en akıllıca iş olacağını düşünmemişti.

Edward'ın kolu eklem yuvasından çıkmıştı. Eklem yuvasından! Ve ahır sorumluları onu geri ittiğinde çıkardığı ses...

George ürperdi. İnsanın duymaktan çok hissettiği türden bir sesti.

"Üşüdün mü?" diye Billie sordu.

George hayır diyerek başını salladı. Muhtemelen *o* da öyleydi. Üstelik George'un ceketi onunkinden çok daha kalındı. "Sen?"

"Hayır."

George ona yakından baktı. O tam da ne olursa olsun üstesinden gelmeye çalışacak ve onun bir centilmen gibi davranmasına izin vermeyecek türden biriydi. "Peki, üşüsen bana söyler miydin?"

Yemin eder gibi elini kaldırdı. "Söz veriyorum."

Bu onun için yeterince iyiydi. Billie yalan söylemezdi ve verdiği sözlerden caymazdı.

"Andrew köyde seninle miydi?" diye sordu Billie gözlerini kısıp ufka bakarak.

George başıyla onayladı. "Demirciyle işimiz vardı. Daha sonra köy papazıyla konuşmak için uğradı. Canım onu beklemek istemedi."

"Tabii ki istemedi," diye mırıldandı Billie.

George'un başı hızla ona doğru döndü. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Billie'nin dudakları aralandı, sonra bir an için narin bir oval şeklinde havada asılı kaldı, sonra, "Bilmiyorum, aslında," dedi.

George ona kaşlarını çatarak baktı, sonra dikkatini tekrar çatıya çevirdi, şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama oturup beklemek de onun doğasında yoktu. En azından içine düştükleri çıkmazı inceleyebilir, yeniden değerlendirebilir ve...

"Yapılacak bir şey yok," dedi Billie neşeli bir şekilde. "Merdiven olmadan olmaz."

"Farkındayım," diye çıkıştı George.

"Etrafa bakıyordun," dedi Billie omuz silkerek, "sanki..."

"Ben ne yaptığımı *biliyorum*," diye çıkıştı.

Dudaklarını mükemmel bir uyum içinde birbirine bastırırken kaşları da o sinir bozucu Bridgerton kemeri gibi yukarı doğru bir kavis çizdi. Sanki, "*Devam et, ne istersen düşün. Ben senden daha iyi biliyorum,*" der gibi.

Bir an sessiz kaldılar ve sonra, ondan duymaya alışkın olduğundan daha düşük bir sesle, "Andrew'un bu tarafa geleceğinden kesin olarak emin misin?" diye sordu Billie.

George başıyla onayladı. O ve erkek kardeşi Crake House'dan köye yürümüşlerdi... Her zamanki ulaşım tercihi bu değildi, ama yakın zamanda Kraliyet Donanması'nda teğmen yapılan Andrew, Portekiz açıklarında aptalca bir numara yaparken kolunu kırmıştı ve iyileşmesi için eve gönderilmişti. Yürümek onun için şu anda ata binmekten daha kolaydı ve Mart ayı için alışılmadık derecede güzel bir gündü.

"Yürüyerek geliyor," dedi George. "Buradan geçmeden eve nasıl gidecek?" Bölgede birçok patika yol vardı ama hiçbiri eve dönüş yolculuğuna bir mil daha katmıyordu.

Billie başını yana eğip önündeki tarlaya baktı. "Tabii biri onu eve bırakmadıysa."

George yavaşça ona doğru döndü, sesinde kesinlikle eksik olan *bir şey* vardı ve bu onu çok şaşırtmıştı. Hiçbir fırsatçılık, üstünlük taslama, tartışma vurgusu, en ufak bir endişe bile yoktu. Sadece tuhaftı ve aslında... *Hmmm, işte bu olabilecek feci bir şeydi.*

"Yani tabii bunu yapmış olabilir," dedi Billie omuz silkerek. "Andrew'u herkes sever."

Doğruydu, Andrew'un şeytan tüyü var denilen türden, köy papazından meyhanedeki barmen kızlara kadar herkes tarafından kolayca sevilebilen bir cazibesi vardı. Eğer biri onunla aynı yoldan arabayla gidiyorsa, kesinlikle onu da götürmek için teklif ederdi.

"Yürüyecektir," dedi George kararlı bir şekilde. "Onun egzersize ihtiyacı var."

Billie'nin yüzünü şüphe kapladı. "Andrew'un mu?"

Andrew her zaman mükemmel bir atlet olmasına rağmen, George bu noktayı kabul etmek istemeyerek omuzlarını silkti. "En azından temiz hava almak isteyecektir. Bütün hafta duvarlara tırmanıyor. Annem ona her gün et suyuna çorba içirmeye çalışıyor ve yatakta istirahat etmeye zorluyor."

"Bütün bunlar kırık bir kol için mi?" Billie'nin homurtusu yerini kıkırdamaya bıraktı.

George ona yan yan baktı. "Başkalarının mutsuzluğundan zevk mi alırsın?"

"Daima."

George kendisine rağmen gülümsedi. Çünkü geçen haftayı küçük erkek kardeşinin ezikliğinden zevk alarak, onu kızıştırarak geçirdiği için şu an Billie'ye gücenip tavır alması zordu.

Billie bacaklarını büküp çenesini dizlerine dayamak için temkinli bir şekilde pozisyon değiştirdi.

"Şu ayağa dikkat et," dedi George, neredeyse dalgın dalgın.

Billie başıyla onayladı ve birlikte sessizliğe gömüldüler. George dümdüz karşıya baktı ama Billie'nin yaptığı her hareketi yanında hissedebiliyordu. Gözlerinden bir tutam saçı çekti, sonra bir kolunu önüne uzattı, dirseği eski bir tahta sandalye gibi gıcırdıyordu. Sonra da hayatının her alanında sergilediği kararlılıkla önceki konuşmalarına geri döndü ve "Yine de arabayla gidebilir," dedi.

George neredeyse gülümsedi. "Gidebilir."

Billie birkaç saniye daha sessiz kaldı, sonra, "Yağmur yağacak gibi görünmüyor," dedi.

George başını kaldırıp baktı. Hava bulutluydu ama bulutlar çok yoğun değildi. Bulutlar fazla su tutamayacak kadar beyaza yakındı.

"Ve bence kesinlikle özleneceğiz."

George kendi kendine gülümsedi. "En azından ben özleneceğim."

Billie ona bir dirsek attı. Sert bir dirsekti. Onu güldürmek için yeterince sertti.

"Sen korkunç bir insansın George Rokesby." Ama Billie bunu söylerken sırıtıyordu.

George şu an göğsünde yükselen hafif eğlence kıvılcımlarından ne kadar keyif aldığına kendisi de şaşırarak tekrar kıkırdadı. O ve Billie'nin arkadaş olduklarından, bunu arkadaşlık olarak tanımlayabileceğinden emin değildi... Şimdiye kadar birbirleriyle çok fazla çatışmışlardı, ama kız tanıdıktı. Bu her zaman iyi bir şey değildi, ama şu anda...

Öyleydi.

"Eh," dedi Billie, "sanırım çatıda mahsur kalmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

George başını ona doğru salladı. "Neden Bayan Bridgerton, bu bir iltifat mıydı?"

"Anlaşılmıyor mu?"

"Senden bir iltifat?" diyerek geçiştirdi George.

Billie dudağındaki meyliyle sevecen bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bunu hak ettim. Ama biliyorsun, sen çok güvenilirsin."

George inanamaz bir ifadeyle, "Güvenilir," diye tekrarladı.

Billie başıyla onayladı. "Hem de çok."

George'un aniden kaşları çatıldı, aralarındaki tüm bu anların sanki kutsanmış olduğunu hissediyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Bileğimi incitmemiş olsaydım," diye neşeyle devam etti Billie, "eminim aşağı inmenin bir yolunu bulurdum."

Bunun onun güvenilirliğiyle hiçbir ilgisi olmaması bir yana, ona apaçık bir şüpheyle baktı.

"Az önce atlamak için çok yüksek olduğunu söylememiş miydin?"

"Yani, evet," dedi Billie, eliyle yüzünün önünde küçümseyici bir hareket yaparak, "ama o an birden öyle bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Tabii, tabii," dedi George, çoğunlukla başka bir şey söyleyecek enerjisi olmadığı için.

"Mesele şu ki," diye devam etti Billie, "burada *seninle* olduğum sürece..."

Billie'nin yüzü aniden bembeyaz oldu, normalde kahverenginin koyu bir tonu olan gözleri bile kesinlikle daha donuk bir hal aldı.

George'un adeta kalbi durdu. Billie Bridgerton'ı hiç ama hiç yüzünde böyle bir ifadeyle görmemişti.

Billie bir şeyden çok korkmuş, dehşete düşmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu George.

Billie ona döndü. "Sen hiç düşünmüyorsun..."

George cümlesini bitirmesini bekledi, ama Billie kelimelerin devamını getiremeyeceğe benziyordu.

"Ne?"

Billie'nin solgun yüzü yeşilimsi bir renk aldı. "Birisinin seni... Yani bizi düşüneceği hiç aklına gelmiyor..." Yutkundu. "Yani ortadan kaybolmamız... *Birlikte?*"

George'un tüm dünyası sarsıldı. "Tanrım, hayır," dedi. Anında.

"Biliyorum," dedi Billie, aynı şevkle. "Yani, sen. Ve ben. Gülünç."

"Saçma."

"Bizi tanıyan herkes..."

"Bunu asla yapmayacağımızı bilir."

"Ve henüz..." Bu defa Billie'nin sözleri sadece uçup gitmekle kalmadı, umutsuz bir fısıltıya dönüştü.

George ona sabırsız bir bakış attı. "Ne?"

"Andrew beklendiği gibi gelmezse... Ve sen kayıpsın... Ben kayıbım..." Billie başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.

"Eninde sonunda biri ikimizin de kaybolduğunu anlayacak."

"Bu senin görüşün mü?" diye George sordu.

Billie onun yüzüne bakmak için sert bir şekilde döndü. "Neden kimse bunu düşünmesin ki?"

"Çünkü kafalarının içinde beyin var," diye çıkıştı. "Kimse *bile isteye* seninle olacağımı düşünmez."

Billie geriye doğru sendeledi. "Ah, güzel, *teşekkür* ederim."

"Yani birinin böyle düşünmesini istediğini mi söylüyorsun?" diye George karşılık verdi.

"Hayır!"

George gözlerini devirdi. *Kadınlar...* Yine de bu Billie'ydi.

Tanıdığı en az kadınsı kadın.

Billie uzun ve sağlam bir iç çekti. "Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, George..."

Billie onun adını nasıl hakaret gibi seslendirirdi?

"Yani düşünmem gereken bir itibarım var. Ailem beni yeterince iyi tanırken," derken sesi burada isteksiz bir şekilde yükseldi. "Sanırım aynı anda kaybolmalarımızın hiçbir şey ifade etmediğini bilecek kadar sana güveniyorlar ama..."

Sözleri birden kesildi, dudağını ısırdı, rahatsız görünüyordu ve eğer dürüst biriyse, anlaşılmaz bir şekilde sıkıntılıydı.

"Ama dünyanın geri kalanı o kadar nazik olmayabilir," diye onun yerine cümleyi bitirdi George.

Billie bir an ona baktıktan sonra, "Tam olarak öyle," dedi.

"Yarın sabaha kadar bulunamazsak..." dedi George, ama daha çok kendi kendine.

Billie korkutucu cümleyi bitirdi. "Benimle evlenmek zorundasın."

Bölüm 3

"Ne yapıyorsun?"

Billie neredeyse çığlık attı. George son derece *pervasız* bir hızla ayağa fırlamıştı ve şimdi de çatık kaşlarıyla hesaplarcasına binanın kenarına bakıyordu. Ve şu an açıkça karmaşık matematik hesaplamaları yapıyor gibi görünüyordu.

"Bu lanet çatıdan iniyorum," diye homurdandı George.

"Kendini öldüreceksin."

"Olabilir," dedi George sertçe.

"Yani ben kendimi özel hissetmemeliyim, öyle mi?" diye karşılık verdi Billie.

George dönüp ağırlaşmış göz kapaklarıyla üstünlük taslayarak ona baktı. "Ne yani, benimle evlenmek istediğini mi söylüyorsun?"

Billie titreyip ürperdi. "Asla." Ama aynı zamanda, bir kadın olarak, bir erkeğin sırf bu olasılığı önlemek için kendini çatıdan atmayı tercih edeceğini düşünmek de istemiyordu.

"O zaman bu konuda sizinle hemfikiriz hanımefendi," dedi George, "anlaştık."

İşte bu canını acıtmıştı. Ah, hem de nasıl acıtmıştı. Ah, alay konusu olmuştu. Yoksa George Rokesby'nin onunla evlenmek istememesi umurunda bile değildi. Hatta çoğu

zaman onu sevmiyordu. Ama o kendisine bir gelin seçme lütfunda bulunduğunda, çoğu kadının bundan minnettar olacağını ve *onun* gibi davranmayacağını biliyordu.

Ama yine de canı acıyordu.

Gelecekteki Leydi Kennard narin ve kadınsı biri olacaktı. Bir çalışma alanı değil, büyük bir ev işletmek için eğitilmiş olacaktı. En son moda giyinecekti, saçları pudralanacak ve dalgalı bir model olarak şekillendirilecekti. Çelik bir omurgaya sahip olsa bile, onu kibar bir çaresizlik görüntüsü altına saklayacaktı.

George gibi adamlar kendilerini erkeksi ve güçlü sanmayı severdi.

Ellerini beline koyarken onu izledi. Çok mükemmel, *erkeksi* ve güçlüydü. Ama o da diğerleri gibiydi, onun hayranı olan bir kadınla flört etmek istiyordu. Yetenekli ve becerikli biriyle evlenmekten, Tanrı korusun, çok korkuyordu.

"Bu bir felaket," diye bağırdı George.

Billie bu homurdanmaya karşılık verme dürtüsüne ancak biraz direnebildi. "Bunu şimdi mi fark ediyorsun?"

George'un cevabı yine aynı derecede çiğ bir kaş çatmaydı.

"Neden *nazik* olamıyorsun?" diye aniden sordu Billie, birden ağzından çıkmıştı.

"Nazik?" diye tekrarladı.

Aman Tanrım, Billie bunu neden yaptığını kendine sordu, bunu neden söylemişti? Şimdi açıklama yapması gerekecekti. "Yani ailenin geri kalanı gibi," diye açıkladı.

"Nazik," dedi George tekrar. Ve onun bu acımasızlığına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Nazik."

"Ben *nazik* biriyim," dedi Billie. Sonra *bunu* dediğinden pişman oldu çünkü nazik biri değildi. En azından her zaman değildi ve özellikle şu anda hiç nazik davranmadığını hissediyordu. Ama kesinlikle affedilebilirdi çünkü bu George Rokesby'ydi ve Billie kendine engel olamıyordu.

Ve görünüşe göre George da olamıyordu.

"Hiç fark ettin mi, acaba," dedi George, nezaket eksikliğiyle yıkanmış olumlu bir sesle, "Senden başka herkese karşı naziğim?"

Bu acıtmıştı. Bunu yapmamalıydı, ama yapmıştı. Çünkü kahretsin ki birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, ama sırf canı *istediği* için onun canını yakmamalıydı.

Yine de buna üzüldüğünü asla ona belli etmeyecekti.

"*Sanırım* bana hakaret etmeye çalışıyordun," dedi Billie ve bunu özellikle küçümseyici bir tarzda söylemeyi seçti.

George daha fazla yorum bekleyerek ona baktı.

Billie omuz silkti.

"Ama?" diyerek kışkırttı onu George.

Billie tırnaklarına bakıyormuş gibi yaparak tekrar omuz silkti. Bu da tabii ki tiksindirici derecede pis olan tırnaklarına *baktığı* anlamına geliyordu.

Gelecekteki Leydi Kennard ile ortak olmayan bir özelliği daha vardı.

Billie, onun tıraş olacak yaşa gelmeden önce bu kesim şeklini mükemmelleştirdiği gibi ondan bir açıklama istemesini bekleyerek içinden beşe kadar saydı. Ama George tek kelime etmedi. Sonunda aralarındaki içten içe kızışan bu ahmakça çekişmeyi kaybeden Billie oldu ve başını kaldırdı.

George ona bakmıyordu bile.

Lanet olsun ona.

Ve kendisine de lanet olsundu, çünkü Billie kendine engel olamıyordu. Bir gram kendini tutabilen birinin bile dilini ne zaman tutacağını bileceğini düşünüyordu, ama hayır. Susması gerekirken aptal, o aptal ağzını açıp "Eğer terbiyeni takınabilirsen..." diye söze başladı.

"Sus," diye George birden onu uyardı.

"Ruhun cömertliği ortaya..."

"Seni uyardım, Billie."

"Sen mi?" diye karşılık verdi Billie, "Şimdi de beni tehdit ediyorsun sanırım..."

"Birazdan edeceğim," diye neredeyse tükürdü George, "eğer *susmazsan*..."

George boğuk sesle lanet okuyup başını diğer yöne çevirdi.

Billie çorabının gevşek bir ipini kopardı, titrek yüzünü somurttu, dudaklarını öfkeyle bastırdı. Hiçbir şey söylememeliydi. Konuşurken bile bunu biliyordu, çünkü George Rokesby ne kadar şatafatlı ve sinir bozucu olsa da adamın çatıda mahsur kalması tamamen onun suçuydu. Bu kadar kışkırtıcı olmaya hiç hakkı yoktu.

Ama onda bir şey vardı. Yalnızca onda bulunan özel bir yetenek... Billie'nin, yılların deneyimini ve olgunluğunu silip süpürüp altı yaşındaki bir çocuk gibi davranmasına neden oldu. Eğer George değil de yerinde başkası olsaydı... *Başka biri*si... Hıristiyan âlemi tarihindeki en mantıklı ve yardımsever kadın olarak övülürdü.

Cesareti ve zekâsıyla ilgili dedikodular yayılacaktı çatıdan indiklerinde. Billie Bridgerton; çok becerikli, pratik zekâlı, çok mantıklı... Herkesin söyleyeceği buydu.

Herkesin bunu söylemek için sebepleri vardı çünkü o gerçekten genellikle becerikli ve *mantıklıydı.*

Sadece George Rokesby ile olduğunda değildi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Billie.

Sanki kasları bile duyduklarına inanamıyormuş gibi başı yavaşça döndü George'un.

"Üzgünüm dedim," diye tekrarladı bu defa daha yüksek sesle. Bunu bir çare, bir panzehir olarak görmüştü, ancak zaten yapılması gereken en doğru şey de buydu. Ama eğer bunu tekrar söyleyebildiyse, Tanrı ona yardım etmişti. Çünkü gururunun ancak bu kadarını yutabilirdi boğulmadan. Ve George'un da bunu bilmesi gerekirdi.

Çünkü George da hep aynıydı.

Gözleri onunkiyle buluştu. Sonra ikisi de aşağıya baktılar ve birkaç dakika sonra, "Aslında şu anda ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yapmış değiliz," dedi George.

Billie yutkundu. Belki bir şeyler daha söylemesi gerektiğini düşündü, ama yargıları şimdiye kadar ona herhangi bir iyilik yapmamıştı. Bunun yerine başını sallayıp onu onaylamakla yetindi ve içinden ağzını kapalı tutacağına dair yemin etti.

"Andrew?" George fısıldadı.

Billie birden dikkat kesildi.

"Andrew!"

George neredeyse böğürdü.

Billie'nin gözleri tarlanın uzak uçlarındaki ağaçları çılgınca taradı ve sonunda onu gördüğünden yeterince emin oldu. "Andrew!" diye çığlık attı Billie ve birden ayak bileğini unutup refleksle ayağa kalktı.

"Ah!" diye bağırdı ve tekrar geriye doğru poposunun üstüne düştü.

George ona bir bakış atmaktan geri kalmadı. Çatının kenarında çok meşguldü, kollarını havada geniş ve sert vuruşlarla sallıyordu.

Bir çift dengesiz ölüm perisi gibi bağırdıkları için Andrew'un onları gözden kaçırmasına imkân yoktu. Ancak Andrew hızını artırdıkça, Billie onu görmekte zorlanıyordu. Ama bu kesinlikle Andrew'du. Billie her şeye rağmen buna sevinmesi gerektiğini düşünse de muhtemelen Andrew'un onları düştükleri çıkmazda görünce kahkahalara boğulacağını biliyordu.

İkisinin de bu olayı kolayca unutmasına izin vermeyecekti.

"Hey, oradakiler!"

Aralarındaki mesafe yarıya inince Andrew seslendi.

Billie, George'a baktı. Onu sadece yandan görebiliyordu ama George erkek kardeşinin görünmesinden fark edilir derecede rahatlamış görünüyordu. Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde de kuşkuluydu sanki. Sonra Billie hayır, diye düşündü, hiç de öyle olmadığını fark etti. Andrew onunla ne kadar dalga geçerse geçsin, aslında George bunun yüz katına katlanmaya razı görünüyordu.

Andrew, kolundaki askıya rağmen her adımda bir yaylanarak onlara doğru yaklaştı. "Bu ne hoş bir sürpriz böyle," dedi. Sırıtışı yüzünden yüzü neredeyse ikiye bölünmüştü. "Kırk yıl düşünsem, düşünsem, düşünsem..."

Durdu, işaret parmağını zarif bir şekilde kaldırdı, bu evrensel bir işaretti. Billie onun bir an duraklamak istediğini anladı. Sonra tekrar olaya geri dönüyormuş gibi yaparak başını eğdi, "ve *düşünsem*..." diye devam etti.

"Ah, İsa aşkına," diye homurdandı George.

"Yıllarca düşünsem..." diye kıkırdadı Andrew.

"Böyle bir şey aklıma gelmezdi."

"Bizi şu lanet çatıdan indir," dedi George sert ve kesin bir dille.

Billie onun bu ses tonunu sevmişti.

"Her zaman ikinizin harika bir çift olacağını düşünmüşümdür," dedi Andrew alaycı bir ifadeyle.

"Andrew," diye bağırdı Billie.

Andrew ona dudak bükerek gülümsedi. "Gerçekten, bir anlık gizli bir buluşma için bu kadar uç noktalara gitmenize gerek yoktu. Bizler bunu görmekten çok mutlu olurduk."

"Kes şunu," diye emretti Billie.

Andrew kaşlarını çatmasına rağmen gülerek başını kaldırdı. "Gerçekten hâlâ bu tonda ısrarcı mısın, keçi Billie? Oysaki şu an ayağı *karada* olan *benim*."

"Lütfen, Andrew," dedi Billie, medeni ve mantıklı biri olarak görünmek için elinden gelenin en iyisini yaparak. "Yardım edersen bunun için sana çok minnettar olacağız."

"Eh, madem bunu çok kibarca istedin," diye mırıldandı Andrew.

"Onu öldüreceğim," dedi Billie usulca nefesinin altından.

"Diğer kolunu da ben *kıracağım*," diye mırıldandı George.

Billie bir kahkaha patlattı. Andrew'un onları duyması mümkün değildi ama yine de Billie ona baktı ve işte o an, adamın kaşlarının çatıldığını ve sağlam elinin kalçasının üzerinde olduğunu fark etti.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu George.

Andrew merdivene baktı, ağzı şanki bunun nasıl olacağını merak eder gibi kıvrıldı. "Daha önce bu ikinizin de başına geldi mi bilmiyorum, ama bu tek elle yapılması kolay bir şey değil."

"Onu askı kayışından çıkar," dedi George, ama onun bu son sözleri Billie'nin "Onu kayışından sakın çıkarma!" diye attığı çığlık tarafından boğuldu.

"Gerçekten çatıda oturmak mı istiyorsun?" diye tısladı George ona.

"Yani kolunu yeniden mi yaralasın?" diye yanıt verdi Billie. Andrew'un sağlam kalan diğer kolunu da kırmakla ilgili şaka yapmış olabilirlerdi, ama *gerçekti.*

Adam donanmada denizciydi. Kemiğinin düzgün bir şekilde iyileşmesi çok önemliydi.

"Peki, o zaman onun kolunun iyileşmesi uğruna benimle evlenir misin?"

"Seninle evlenmeyeceğim," dedi Billie. "Andrew kendisi kurtaramasa da nasılsa nerede olduğumuzu biliyor. İhtiyacımız olursa gidip yardım alabilir."

"Sağlam bir adamla geri döndüğünde, birkaç saat daha burada yalnız kalmış olacağız."

"Ama sanırım erkek kahramanlığını o kadar yüksek seviyelere taşıyorsun ki, insanların sonunda beni bir çatıda kapana kıstırmayı başardığına inanacaklarını düşünüyorsun."

"İnan bana," diye tısladı George, "birazcık sezgileri olan her erkek senin kesinlikle uzlaşılmaz biri olduğunu bilir ve böyle bir şeye asla yeltenmez."

Billie'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. Yani onun ahlakını övüyor muydu? Ama sonra...

Ah!

"Sen aşağılık birisin," diye öfkeyle bağırdı Billie. Çünkü şu an ona verilecek tek cevap buydu. Nasıl da bunu düşünememişti? *Kaç erkeğin benden ödün vermek isteyeceğini,* ama bunun ona haysiyet ve zekâ açısından herhangi bir puan kazandırmayacağını söyleyeceğini tahmin edememişti.

Ya da ahlaki dürüstlük.

"Andrew," diye seslendi George, o mağrur, *ben-ailenin en büyük oğluyum* sesiyle, "o askıyı çıkarıp merdiveni dayaman için sana yüz pound vereceğim."

Yüz pound mu?

Billie buna inanamadığını belirten kızgın bir ifadeyle ona döndü. "Sen çıldırdın mı?"

"Bilmiyorum," diye düşündü Andrew. "Aslında ikinizin birbirinizi öldürmesini izlemek yüz pound değerinde olabilir."

"Eşeklik yapmayı kes," dedi George, ona öfkeli bir bakış fırlatarak.

"Tek kuruş bile alamazsın," dedi Billie, Andrew'un Manston Kontu olarak babasının halefi olmayı hiç istememiş olduğundan yola çıkarak. O bu tür bir sorumluluk almak yerine her zaman için tercih ettiği ayakları yere basmayan hayatına fazlasıyla tutkun biriydi.

"Ah, evet Edward," dedi Andrew abartılı bir iç çekişle, kendisinden iki yaş büyük olan ikinci Rokesby oğluna atıfta bulunarak, "Sinek küçüktür ama mide bulandırır. Eğer ikiniz de tuhaf koşullarda ölürseniz, bu kesinlikle şüpheli bir durum olarak görünür."

Hepsi de şu an Andrew'un belki de bu gelişigüzel sözlerle aslında fazla ağır bir şeyi hafife almış olduğunu fark etmiş, bu da bir anlık garip bir sessizliğe neden olmuştu. Edward Rokesby, ikinci oğul olarak en gurur verici yolda ilerlemeyi tercih etmiş ve Majestelerinin Piyade Birliği'nin 54. Alayında yüzbaşı olmuştu. Bir yıldan fazla bir süre önce Amerikan kolonilerine gönderilmiş ve Quaker Tepesi Savaşı'nda cesurca hizmet etmişti. Sonrasında New York Town'daki İngiliz Karargâhına transfer edilmeden önce birkaç ay Rhode Island'da kalmıştı. Ve onun herkesi rahat ettirecek olan sağlığı ve esenliğiyle ilgili haberler çok seyrek geliyordu.

"Eğer Edward ölürse," dedi George sertçe, "koşulların 'tuhaf' olarak tanımlanacağına inanmıyorum."

"Ah, hadi ama," dedi Andrew, ağabeyine gözlerini devirerek, "her zaman bu kadar ciddi olmayı bırak."

"Kardeşin, Kral ve Ülke uğruna hayatını riske atıyor," dedi George. Billie bunun gerçekten doğru olduğunu düşündü, George'un sesi kendisi için bile sert ve gergindi.

"Ben de öyle," dedi Andrew soğuk bir gülümsemeyle. Omzuna bir askıyla bağlanmış olan yaralı kolunu çatıya doğru kaldırdı. "Ya da en azından bir ya da iki kemiğimi."

Billie yutkundu ve tepkisini ölçmek için tereddütle George'a baktı. Ailenin üçüncü oğlu olan Andrew herkesçe bilindiği üzere üniversiteyi atlamış ve asteğmen olarak doğrudan Kraliyet Donanması'na gitmişti. Bir yıl önce teğmen rütbesine yükseltilmişti. Andrew, Edward kadar sık sık kendini tehlikeye atmıyordu, ama yine de üniformasını gururla taşıyordu.

Öte yandan Rokesby Kontluğunun varisi olduğu için George'un donanmaya katılmasına izin verilmemiş, kendisi Amerikan tüfek mermilerinin önüne atılamayacak kadar değerli sayılmıştı. Billie onun bundan rahatsız olup olmadığını merak etti? Kardeşlerinin ülkelerine hizmet etmesi ve

kendisinin bunu yapmamasından dolayı acaba şu an nasıl bir duygu içindeydi? Savaşmak istemiş miydi?

Sonra şu ana kadar neden bunu hiç merak etmediğini merak etti. Bu doğruydu, George Rokesby hep onun önünde durduğu için bu hiç aklına gelmemişti, ama Rokesby'lerin ve Bridgerton'ların hayatları her zaman tamamen iç içe geçmişti. Asıl bunu bilmiyor olmak ona tuhaf geliyordu.

Gözleri yavaşça iki kardeş arasında gezindi. Birkaç dakika konuşmamışlardı. Andrew buz mavisi gözlerinde hâlâ bir meydan okumayla yukarıya bakarken George da aşağıya bakıyordu. Ama tam olarak ifade etmek gerekirse, bu öfke değildi. En azından artık değildi. Ama pişmanlık da değildi. Ya da gurur. Ya da tanımlayabileceği herhangi bir şey.

Bu konuşmada yüzeye çıkmış duygulardan çok daha fazlası vardı.

Billie konuşmayı daha az tartışma yaratacak konulara yönlendirmeye karar verip büyük bir hevesle kurtarılmayı beklemesinin nedenini açıkladı. "Yani senin anlayacağın nankör ve kıymet bilmeyen bir kedi için hayatımı, kollarımı ve bacaklarımı riske *attım*," dedi.

"Öyle mi oldu?" diye mırıldandı Andrew, merdivenin üzerinden eğilerek. "Kedileri sevmediğini sanıyordum."

George, öfkenin ötesinde bir yere giden bir ifadeyle ona döndü. "Ne yani kedileri bile sevmiyor musun?"

"Herkes kedileri sever," dedi Billie hızlıca.

George'un gözleri kısıldı, Billie aslında yumuşak gülümsemesinin genellikle yatıştırıcı bir etki yarattığına inanıyor ve böyle durumlarda karşısındakinin yatışmaktan başka şansı olmadığını biliyordu, ama neyse ki Andrew tam o anda boğuk bir küfür savurmuş ve bu her ikisinin de dikkatini onun merdivenle mücadele edişine vermelerine neden olmuştu.

"İyi misin?" diye seslendi Billie.

"Askım," diye bağırdı Andrew. Küçük parmağının kenarını emiyordu. "Lanet olsun."

"Ölmezsin, merak etme," diye ona çıkıştı George.

Andrew, ağabeyine sinirli ve öfkeden morarmış bir bakış attı.

George gözlerini devirdi. "Ah, Tanrı aşkına."

"Onu kışkırtma," diye tısladı Billie.

George tuhaf, hırıltılı bir ses çıkardı ama yine de sessiz kaldı ve kollarını kavuşturup küçük kardeşine baktı.

Billie, bir ayağıyla destek yaparak merdiveni sıkıca kavrayıp yukarı dayamaya çalışan Andrew'u daha iyi görebilmek için uca doğru biraz daha yaklaştı. Eğilip bir an önce ilk basamağa ayağını koymak üzere merdiveni dayamasını bekledi. Ama Andrew merdiveni yukarı dayamaya çalışırken oldukça güç sarf ediyor ve sesli bir şekilde homurdanıyordu. Zira bu manevrayı bu şartlarda tek başına bir adamın yapması fizik kurallarına göre tamamen yanlıştı, ancak yine de tek kollu bir adamın yapabileceği çok şey vardı.

Ama en azından şu an tek kollu da olsa güçlü bir adamdı ve biraz uygunsuz bir dil kullansa da büyük bir çabayla merdiveni binaya dayamayı başardı.

"Teşekkür ederim," dedi George ve derin bir nefes aldı. Ancak Billie, ses tonundan onun erkek kardeşine mi yoksa her şeye kadir olan Tanrı'ya mı teşekkür ettiğinden emin olamadı.

Andrew merdiveni desteklediğinde Billie ayaklarının altında kedi olmadığından emin oldu. Bu defaki iniş ilk denemelerinden daha kolaydı. Ama yine de canı yanıyordu. Tanrım, bileğindeki ağrı vücudunun direncini ve enerjisini çalıyordu. Ama şu an bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Basamaklardan kolayca inemiyor, bu yüzden her adımda yaralı bileğine biraz ağırlık vermek zorunda kalıyordu. Ama sonunda sondan üçüncü basamağa ulaştığında, tek yapabildiği gözyaşlarını durdurmak oldu.

Güçlü eller belini sıkıca kavradı. "Seni tuttum," dedi George sessizce ve Billie kendini ona bıraktı.

Bölüm 4

George, Billie'nin açığa vurduğundan daha fazla acı içinde olduğunu hissetmişti, ama merdivenden tamamen inene kadar ne kadar acı çektiğini fark etmemişti. Bir an onu sırtına almayı düşündü, ama bunu yapmak yerine Billie'nin onu takip etmesi ona daha güvenli bir yol olarak göründü. Sağlam ayağını merdivene basmadan önce üç basamak aşağı indi, sonra yaralı arkadaşının temkinli bir şekilde onu takip etmesini izledi. Billie bir an hareketsiz kaldı, muhtemelen bir sonraki basamağa basabilmek için ona en iyi yoldan nasıl ulaşabileceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Ben her zaman iyi olanla yola çıkar ve ona önderlik ederim," dedi George sessizce, " şimdi ağırlığını kaldırabilmesi için merdiveni sıkıca tutuyorum."

Billie gergin bir şekilde başıyla onu onayladı ve talimatlarını yerine getirdi, yaralı olmayan ayağının üzerine sağlam ve güvenli bir şekilde bastığında ağzından acı dolu bir tıslama çıktı ve ardından yaralı olan ayağını üst basamaktan kaldırmayı başardı.

Bir süre durup soluklandı. George bunun için onu suçlamadı.

Billie'nin kendisini toplamasını bekledi, ondan sadece birkaç basamak önde kalması gerektiğinin farkındaydı.

Eğer düşerse, ki çok rahatlıkla düşebilirdi, çünkü onun ayak bileğinin çok zayıf olduğunu görebiliyordu, bu yüzden öyle bir durumda yere kadar yuvarlanmasını engelleyecek kadar ona yakın olmalıydı.

"Belki diğer şekilde denersem..." dedi Billie acıyla nefes nefese.

"Bunu yapma derim," diye yanıtladı, sesini özellikle düz ve mütevazı bir tonda tutarak. Billie, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine hiçbir zaman sıcak bakmamıştı. George bunu herkesten daha iyi bildiğini düşünüyordu. "Ayağının altının zayıf olmasını istemezsin herhalde," dedi. "Aksi halde bacağın bükülebilir..."

"Tabii ki," dedi Billie gergin bir şekilde. Öfkeli değildi, sadece gergindi. George bu tonu biliyordu. Bu, bir olayda bir hususu kabul eden ve bu hususla ilgili *gerçekten* daha fazla açıklama yapmak istemeyen birinin ses tonuydu.

Bu George'un da oldukça sık kullandığı bir tondu.

Tabii ki ödün vermeye tenezzül kabul ettiği zamanlarda.

"Bunu yapabilirsin," dedi George. "Acıdığını biliyorum."

"Gerçekten acıyor," diye itiraf etti Billie.

George hafifçe gülümsedi. Nedenini bilmiyordu, ama Billie onun yüzünü göremediği için memnundu. "Düşmeyeceksin, buna izin vermeyeceğim."

"Orada her şey yolunda mı?" diye aşağıdan seslendi Andrew.

"Ona çenesini kapamasını söyle," diye çıkıştı Billie.

George kendine rağmen güldü. "Bayan Bridgerton, çeneni kapamanı istiyor," diye seslendi.

Andrew bir kahkaha patlattı. "O zaman her şey yolunda demektir."

"*Bunu* söylemedim," diye homurdandı Billie, nefes nefese bir adım daha atarken.

"Neredeyse yolun yarısına geldin," dedi George ona cesaret vererek.

"Yalan söylüyorsun, ama yine de gösterdiğin destek için minnettarım."

George gülümsedi ve bu defa nedenini biliyordu. Billie çoğu zaman tam bir baş belası olabilirdi ama her zaman iyi bir espri anlayışı vardı. "O halde sana yolu yarıladın diyebilirim," dedi George.

"Ne kadar iyimsersin," diye mırıldandı Billie.

Sonunda olaysız bir şekilde diğer bir basamağa indi ve George, konuşmalarının onun dikkatini başka bir şeye vermeden sadece bu noktaya toplamasına yardımcı olduğunu düşünerek, "Bunu yapabilirsin Billie," dedi.

"Bunu zaten söylemiştin."

"Tekrar etmekte fayda var."

"Sanırım..." diye tısladı, sonra başka bir basamaktan aşağı inerken nefesini tuttu.

George onun kendini toplamasını bekledi, sağlam ayağı üzerinde bir an için dengede kalırken vücudu titriyordu.

"Sanırım," dedi tekrar, sanki cümleyi düzenli bir şekilde söylemeye kararlıymış gibi sesi daha dikkatli bir şekilde çıktı, "bu benim huzurumda yaptığın en cana yakın davranış olabilir."

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diye yorum yaptı George.

Billie şu an tam yarı yola gelmişti. "Dokun."

"Yetenekli bir rakip kadar insanı canlandıran bir şey yoktur," dedi George, birbirlerine kılıçlarını çekip savaş ilan eder gibi sözlü atışmalara giriştikleri zamanları düşünerek. Billie bu konuda hiçbir zaman kolay lokma olmamıştı, bu yüzden sözleri her zaman tadından yenmezdi.

"Ama bunun savaşta geçerli olduğundan emin değilim... Ah!"

Billie acıdan dişlerini sıkarken, George onun düzelmesini ve konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Savaş alanında," dedi, kulağa oldukça öfkeli gelen bir soluğun ardından. "Tanrım, acıyor," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi George cesaret verici bir şekilde.

"Hayır, bilmiyorsun."

George yine gülümsedi. "Hayır, bilmiyorum."

Billie başıyla kısaca bunu doğruladı ve bir adım daha attı. Sonra, onun adı Billie Bridgerton olduğu ve dolayısıyla konuyla ilgili tamamlanmamış bir şeyin kalmasına genel olarak izin veremediği için cümlesine devam etti, "Savaş alanında, ilham verici yetenekli bir rakip bulabileceğimi düşünüyorum," dedi.

"İlham verici?" diye mırıldandı George, yere ininceye kadar onu konuşturmak için can atıyordu.

"Ama canlandırıcı değil."

"Biri diğerine liderlik eder," dedi George, bu konuda ilk elden deneyime sahip değildi. Onun yaptığı savaşlar en ciddi riskin kişinin gururu olduğu eskrim salonlarında ve boks ringlerinde olmuştu. Bir adım daha atarak Billie'ye manevra alanı sağladı, sonra omzunun üzerinden aşağıda beklerken ıslık çalıyor gibi görünen Andrew'a baktı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Andrew, onun bakışını yakalayarak.

George başını iki yana salladı, sonra tekrar Billie'ye baktı. "Neredeyse sona geldin," dedi ona.

"Lütfen bu defa yalan söylemediğini söyle."

"Yalan söylemiyorum."

Söylemiyordu. Son iki basamağı atlayarak aşağı atladı ve onu tutmak için Billie'nin yeterince yaklaşmasını bekledi. Bir an sonra onun ulaşılabileceği bir yerdeydi ve onu kollarına aldı.

"Seni tuttum," diye mırıldandı George ve onun azıcık kendisini bıraktığını hissetti, hayatında ilk kez başka birinin onun sorumluluğunu almasına izin vererek.

"Aferin," dedi Andrew neşeyle, başını yaklaştırarak. "Orada iyi misin, keçi Billie?"

Billie evet diyerek başını salladı ama pek iyi görünmüyordu. Çenesi hâlâ sımsıkı kapalıydı ve boğazındaki hareketlerden ağlamamak için elinden geleni yaptığı belliydi.

"Seni küçük aptal," diye mırıldandı George ve sonra onun iyi olmadığını anladı, çünkü tek bir itiraz sözcüğü bile sarf etmeyip onun bunu söylemesine izin vermişti. Aslında, kendisinden hiç beklenmedik şekilde, neredeyse endişe verici denecek boyutta bir şey yaparak özür bile dilemişti.

"Eve gitme zamanı," dedi George.

"Şu ayağa bir bakalım," dedi Andrew, sesi hâlâ iğrenç bir şekilde alaycıydı. Onun çorabını çıkardı, hafif bir ıslık çaldı ve biraz hayranlıkla, "Ah, Billie, kendine ne yaptın böyle? Bu çok kötü görünüyor," dedi.

"Kapa çeneni," dedi George.

Andrew sadece omuz silkti. "Kırık görünmüyor."

"Kırık değil," diye araya girdi Billie.

"Yine de en azından bir haftalığına istirahat etmelisin."

George, Andrew'un değerlendirmesinde haklı olduğunu düşünmesine rağmen, "Belki de o kadar uzun sürmez," dedi. Ama şimdi bunu tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu zaten Billie'nin de tahmin edeceği bir şeydi. "Gidelim mi?" dedi George.

Billie gözlerini kapattı ve başını salladı. "Merdiveni kaldırmalıyız," diye mırıldandı.

George kollarını onun bedenine sardı ve doğuya, Billie'nin ailesi ve üç küçük kardeşiyle birlikte yaşadığı Aubrey Hall'a doğru yöneldi. "Yarın kaldırırız."

Billie tamam diyerek başını salladı. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Her şey için."

"Bu oldukça fazla şeyi kapsıyor," dedi George sert bir sesle.

"Böyle bir borcun altına girmek istediğinden emin misin?"

Billie ona baktı, bakışları yorgun ama zekiydi.

"Sen çok kibar bir adamsın, beni kucağına almakla centilmenlik ötesi bir davranışta bulundun."

George buna güldü. Gerçekten de Billie Bridgerton'a asla tanıdığı diğer kadınlar gibi davranmamıştı ve bu yüzden aslında onun söylediklerinde haklı olduğunu düşündü. Lanet olsun, gerçekten de bunu kimseye yapmamıştı.

"Bu durumda hâlâ akşam yemeğine gelebilecek misin?" diye sordu Andrew, George'un yanına çömelerek.

Billie dikkati dağılmış bir şekilde ona döndü. "Ne?"

"Elbette unutmamışsındır," dedi Andrew dramatik bir şekilde bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Rokesby ailesi vurdumduymaz oğlunu ağırlamak için yemeğe bekliyor."

"Sen vurdumduymaz bir oğul değilsin," dedi George. Yüce Tanrım.

"Vurdumduymaz bir oğulum," diye düzeltti Andrew neşeyle. "Aylardır, hatta yıllardır burada yokum."

"Yıllar değil," dedi George.

"Yıllar değil," dedi Andrew, "ama insana sanki yıllar gibi geliyor, değil mi?" Billie'ye doğru eğildi, ardından ona yaklaşıp, hafifçe dürttü. "Beni özledin, değil mi Keçi Boynuzu? Haydi, kabul et."

George sinirli bir şekilde, "Onu biraz rahat bırak," dedi.

"Ah, o böyle şeyleri umursamaz."

"*Beni* biraz rahat bırak."

"İstemekten istemeye fark var," dedi Andrew gülerek.

George kaşlarını çatmaya başladı ama sonra başını kaldırdı. "Az önce ona *ne* dedin?"

"O beni sık sık bir keçiye benzetir," dedi Billie, gücenme duygusundan arınmış düz bir ses tonuyla.

George önce ona, sonra Andrew'a baktı, sonra da başını iki yana salladı. Onların mizah anlayışını asla anlamamıştı. Ya da belki de bunun nedeni onun asla bir parçası olmadığı içindi. Büyürken, kendisini Rokesby'lerin ve Bridgerton'ların hepsinden ayrı hissetmişti. Çoğunlukla yaşı nedeniyle, sıradaki Edward'dan beş yaş büyük olduğu için... Ama aynı zamanda konumundan dolayı... En büyüğüydü, ailenin varisiydi. Babasının ona her an hatırlattığı gibi sorumlulukları vardı. Bütün gün kırlarda, ağaçlara tırmanıp kemiklerini kırarak eğlenemezdi.

Edward, Mary ve Andrew Rokesby, birbiri ardına, ancak bir yıl arayla doğmuşlardı. Onlar, neredeyse Mary'nin yaşında olan Billie ile her şeyi birlikte yaptıkları küçük, sıkı fıkı bir dostluk oluşturmuşlardı. Rokesby ve Bridgerton evleri birbirinden sadece üç mil uzaktaydı. Çoğu zaman çocuklar ortada bir yerde, mülkleri ayıran derede ya da Lord Bridgerton'un Billie'nin ısrarıyla inşa ettiği ağaç evinde buluşuyorlardı, alabalık göletinin yanındaki eski meşe ağacında. George onların ne tür bir yaramazlık yaptıklarından emin değildi, ama kardeşleri bu yüzden çoğu zaman eve pis, aç ve neşeli bir ruh hali içinde gelme eğilimindeydiler.

Onları hiç kıskanmamıştı. Ama gerçekten, her şeyden çok sinir bozucuydular. Okuldan eve geldiğinde yapmak istediği son şey, henüz daha yaş ortalaması çift haneli rakamlara bile ulaşmamış olan yaramaz afacanlarla uğraşmaktı.

Ama ara sıra dalgınlaşıyordu. Onun da bu kadar yakın bir arkadaş grubu olsaydı nasıl olurdu? On iki yaşında Eton'a gidene kadar kendi yaşında gerçek bir arkadaşı olmamıştı. Onun arkadaşı olacak kimse olmamıştı.

Ama artık pek önemi yoktu. Hepsi büyümüştü, Edward orduda, Andrew donanmada ve Mary, George'un iyi arkadaşı Felix Maynard ile evlenmişti. Billie de reşit olma yaşını

geçmişti, ama o hâlâ Billie'ydi, hâlâ babasının mülkünde haşarılık yaparak dolaşıyor, hâlâ at biniyordu, kemikleri çelikten dövülmüş gibi asi ruhlu bir kızdı ve kocaman gülümsemesiyle ona hayran olan köyün etrafında atıyla dolaşıyordu.

George'a gelince... O da hâlâ değişmediğini, aynı olduğunu düşünüyordu. Hâlâ varisti, babası hiçbirinden vazgeçmemiş olsa da hâlâ sorumluluk almaya hazırlanıyordu ve kardeşleri silahlarını alıp imparatorluk için savaşırken o hâlâ hiçbir şey yapmıyordu. Kollarına baktı, şu anda Billie'yi kucağına almış eve taşıyordu. Muhtemelen bu kolların yıllardır yaptığı en faydalı şey buydu.

Andrew, Billie'ye dönüp, "Seni Crake'e götürmeliyiz," dedi. "Orası daha yakın ve böylece sonra akşam yemeğine de kalabilirsin."

"O yaralandı," diye hatırlattı George.

"Pfft! Bu onu ne zaman durdurdu ki?"

"Eh, düzgün de giyinmemiş," dedi George. Sesi sanki biraz ukalaca geliyordu ve kendisi de bunun farkındaydı ama açıklanamaz bir şekilde sinirliydi ve Billie yaralıyken kendisini pek iyi hissedemiyordu.

"Eminim Mary'nin gardırobunda giyecek bir şeyler bulabilir," dedi Andrew kayıtsızca. "Evlenirken her şeyini yanına almadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Billie, yüzü George'un göğsüne dönük olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. İnsanın vücudunda ağzı başkasının bedenine yapışık olduğunda sesi nasıl da komik çıkıyordu. "Bir kısmını geride bıraktı."

"Öyleyse sorun yok," dedi Andrew. "Akşam yemeğine geleceksin, geceyi bizde geçireceksin ve böylece her şey yoluna girecek."

George ona omzunun üzerinden yavaşça baktı.

"Akşam yemeğine kalacağım," diye onayladı Billie, George'un bedeni yerine sesinin havada kaybolmaması için başını hareket ettirerek, "ama sonra ailemle eve gideceğim. Eğer sakıncası yoksa kendi yatak odamda uyumayı tercih ederim."

George bir an tökezledi.

"İyi misin?" Andrew sordu.

"Bir şey yok," diye mırıldandı George. Ama sonra ondan herhangi bir açıklama beklenmemesine rağmen, ortada hiçbir neden yokken, "insanın bacaklarından biri bir anlığına zayıflayıp burkulabiliyor ve sen de birden tökezliyorsun, öyle anlardan biri sadece," diye eklemek zorunda kaldı.

Andrew ona meraklı bir bakış attı. "Öyle anlardan biri, ha?"

"Kapa çeneni."

Bu Andrew'u güldürmüştü.

"Benim de aynen öyle oldu," dedi Billie, hafif bir gülümsemeyle ona bakarak. "Yorgun olduğunda bunun nasıl olduğunun farkına bile varmıyorsun. Bacağın sana her an sürpriz yapabiliyor."

"Aynen öyle."

Billie tekrar ona gülümsedi, bu sanki bir yakınlık gülümsemesiydi ve bu George'a ilk kez oluyordu. Yakın değillerdi ama ilk kez böyle bir duygu hissettiğine şaşırmıştı. Onun aslında oldukça güzel olduğunu fark etmişti.

Gözleri çok güzeldi. Derinliklerinde ne kadar öfke yatarsa yatsın, her zaman sıcak ve davetkârdı, kahverenginin koyu bir tonuydu. Burnu ve yanaklarının üzeri hafif çilli olmasına rağmen teni, zamanının çoğunu dışarıda geçiren biri için son derece açıktı. George, küçükken onları hiç görmemişti, hatırlamıyordu. Billie Bridgerton'ın çillerine pek dikkat etmemişti.

Ona gerçekten hiç dikkat etmemişti ya da en azından onu incelemek için bir çaba sarf etmemişti. Çünkü Billie her zaman bunu engellemişti, ona yaklaşmak çok zordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Billie.

"Çillerine." George yalan söylemek için bir sebep görmedi.

"Neden?"

George omuz silkti. "Sadece... Öylesine."

Billie'nin dudakları büzüldü ve George bunun sohbetin sonu olacağını düşündü. Ama sonra birdenbire, "Bende onlardan pek yok," dedi.

George'un kaşları hayretle havaya kalktı.

"Sadece altmış iki tane var," dedi Billie

George neredeyse yürümeyi bıraktı. "Onları saydın mı?"

"Yapacak başka bir işim yoktu. Hava korkunçtu ve dışarı çıkamıyordum."

George bunun nakış, suluboya ya da tanıdığı hanımlar tarafından yaygın olarak yapılan bir düzine iç mekân uğraşlarından çok daha kolay bir uğraş olduğunu düşündü, nasıl bir uğraş olduğunu sormasına gerek yoktu.

"Ama muhtemelen şimdi birkaç tane daha var," diye itiraf etti Billie. "Bahar ayları olağanüstü güneşli geçti."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" diye sordu Andrew.

Onların biraz önüne geçmişti ve ona daha yeni yetişmişlerdi.

"Çillerim hakkında," dedi Billie.

"Tanrım, çok *sıkıcısın,*" diye gözlerini kırpıştırdı Andrew.

"Ya da konu sıkıcı," diye karşı çıktı Billie.

"Ya da her ikisi de."

"Refakatçiden kaynaklanıyor olmalı."

"George'un her zaman sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür zaten," dedi Andrew.

George gözlerini devirdi.

"*Senden* bahsediyordum," dedi Billie.

Andrew sadece gülümsedi. "Ayağın nasıl?"

"Acıyor," dedi Billie net bir şekilde.

"Daha mı iyi? Daha mı kötü?"

Billie bir an bunu düşündü, sonra yanıtladı, "Aynı. Hayır, daha iyi, sanırım, çünkü buna ağırlık vermiyorum." Tekrar George'a baktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Tekrar."

"Rica ederim," diye yanıtladı ama sesi sertti. Sohbetlerine gerçekten katılmıyordu. Hiç katılmamıştı.

Geldikleri noktada yol ikiye ayrılıyordu ve George sağa, Crake'e doğru döndü. Daha yakındı ve Andrew'un kolu askıdayken, yol boyunca Billie'yi taşımak zorunda kalacaktı.

"Çok mu ağırım?" diye sordu Billie, sesi biraz uykulu geliyordu.

"Olsan da hiç önemli değil."

"*Tanrım,* George, bir kadının arkadaşlığına aç olmana şaşmamalı," diye çıkıştı Andrew. "Bu, 'Tabii ki hayır. Sen kadınlığın narin bir yaprağısın' demen için açık bir davetti."

"Hayır, bir davet değildi," dedi Billie.

"Öyleydi," dedi Andrew kararlı bir şekilde. "Sen farkında değildin ama öyleydi."

"Ben bir kadının arkadaşlığına aç değilim," dedi George. Çünkü *gerçekten.*

"Ah, evet, elbette hayır," dedi Andrew çok alaycı bir tavırla. "Çünkü Billie kollarında."

"Sanırım bana hakaret etmiş oluyorsun," dedi Billie.

"Kesinlikle hayır, tatlım. Sadece bir gerçeğin ifade edilişi."

Billie kaşlarını çattı, kestane rengi kaşları sertçe aşağıya doğru indi. "Sen ne zaman denize dönüyorsun?"

Andrew ona şaşkınlıkla baktı. "Beni özlersin ama."

"Hiç özleyeceğimi sanmıyorum."

Ama hepsi Billie'nin yalan söylediğini biliyordu.

"Yani her halükarda George'a sahip olacaksın," dedi Andrew uzanıp ağacın alçak bir dalına vurarak. "İkiniz iyi bir çift olursunuz."

"Kapa çeneni," dedi Billie. Bu George'un ağzından çıkan sözden çok daha uysaldı.

Andrew kıkırdadı ve üçü, yeni tomurcuklanan ağaç yapraklarında rüzgâr hafifçe ıslık çalarken tatlı bir sessizlik içinde yürüyerek Crake House'a doğru ilerlediler.

"Çok ağır değilsin," dedi George aniden.

Billie esnedi, onun yüzüne bakarken kollarında hafifçe kıpırdandı. "Az önce ne dedin?"

"Çok ağır değilsin," diyerek omuz silkti. Nedense bunu söylemek önemli görünüyordu.

"Ah, iyi o zaman." Billie birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, kahverengi gözleri hem şaşkın hem de memnundu. "Teşekkürler."

Andrew başını dikleştirip güldü. George ömrü boyunca onun bu gülüşlerinin nedenini hiç bilmiyordu.

"Evet," dedi Billie.

"Pardon, anlamadım?"

"Evet," dedi Billie tekrar, onun sormadığı soruyu yanıtlayarak, "bize gülüyor."

"Fark ettim."

"O aptalın teki," dedi Billie, George'un göğsü üzerinde iç çekerek. Ama bu sevgi dolu bir iç çekişti; *onun bir aptal* olduğu sözleri hiç bu kadar sevgi ve şefkatle dolu olmamıştı.

"Yine de onu evde görmek güzel," dedi George sessizce. Ve öyleydi. Özellikle Andrew başta olmak üzere erkek kardeşleri tarafından sinirlendirilerek yıllarını geçirmişti, ama şimdi büyümüşlerdi. Kent ve Londra'nın sıradanlığının ötesinde bir hayat sürdürdükleri için onları özlüyordu.

Neredeyse onları kıskandığı kadar da özlüyordu.

"Güzel bir şey, değil mi?" Billie dalgın bir şekilde ona gülümsedi, sonra ekledi, "ama ona tabii ki bunu söylemeyeceğim."

"Ah hayır. Kesinlikle hayır."

Birlikte bu şakaya güldüler, ardından Billie esnedi. "Üzgünüm," diye mırıldandı. Kollarını boynuna dolayarak ağzını pek iyi kapatamıyordu. "Gözlerimi kapatmamın bir sakıncası var mı?"

George'un göğsünde garip ve tanıdık olmayan bir şey kıpırdandı. Adeta koruyucu bir şey. "Tabii ki hayır," dedi.

Gülümsedi. Uykulu ve mutluydu. "Ben uykuya dalmakta hiç zorlanmam," dedi.

"Hiç mi?"

Billie başını iki yana salladı ve uzun zaman önce firketelerle sınırlar koyma girişiminden vazgeçtiği için serbest bıraktığı saç buklelerinden biri çenesini gıdıklarken esneyerek, "Her yerde uyuyabilirim," dedi.

Eve giden yolun geri kalanında derin bir uykuya daldı ve George buna hiç aldırmadı.

Bölüm 5

Billie, Mary Rokesby'den sadece on yedi gün sonra doğmuştu. Anne babalarına göre, Leydi Bridgerton, Perşembe sabahları yaptığı düzenli ziyaretleri için Leydi Manston'ı aradığı ve böylece onları aynı beşiğe yerleştirildikleri andan itibaren çok iyi arkadaştılar.

Billie, Aubrey Malikânesi'nde mükemmel yetenekli bir dadı varken annesinin neden iki aylık bir bebeği onlara getirdiğini hâlâ bilmiyordu, ama altı hafta gibi inanılmaz derecede erken yaştan beri sürekli önden arkaya takla atmasıyla kesin bir ilgisi olduğundan şüphesi yoktu.

Bridgerton ve Manston leydileri de sadık ve vefalı arkadaşlardı. Billie onlardan birinin diğeri için (veya diğerinin çocukları için) hayatını ortaya koyacağından çok emindi, ancak söylemeliydi ki, her zaman ilişkilerinde güçlü bir rekabet unsuru da vardı.

Billie ayrıca onun takla atma sanatındaki çarpıcı hünerinin doğuştan gelen bir deha belirtisi olmasından ziyade annesinin işaret parmağının ucunu omzuna koymasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Ancak annesinin de belirttiği gibi bununla ilgili hiçbir tanık yoktu.

Ama hem anneleri hem de hizmetçiler tarafından tanık olunan *şey*, Billie'nin Mary'nin geniş beşiğine yerleştirildiğinde uzanıp diğer bebeğin minik elini tuttuğuydu. Ve

anneleri onları ayırmaya çalıştığında ikisi de ölüm perisi gibi ulumaya başlıyorlardı.

Billie'nin annesi ona, onu bir gece de Crake House'da bırakacağını söylemişti, ona göre iki bebeği de sakin tutmanın tek yolu buydu.

O ilk sabah kesinlikle gelecek şeylerin habercisiydi. Dadılarının dediği gibi, Billie ve Mary bir bezelye kabuğunun içindeki iki bezelyeydiler. Birbirine oldukça düşkün iki çok farklı bezelye.

Billie'nin korkusuz olduğu yerde Mary temkinliydi. Korkak değil, sadece temkinli. Bir yerden aşağı atlamadan önce hep bakardı. Billie de ona bakıp aynısını yapıyordu, ama yalnızca o bunu biraz daha kusurlu bir şekilde yapma eğilimindeydi.

Sonra yükseklere ve uzağa sıçramaya başladı, ama genellikle her şeyde olduğu gibi Billie'nin bir şekilde bunu başaracağını biliyordu. Üstelik A: onları dünyanın öbür ucuna kadar takip edebileceğini fark ettikten sonra onunla öyle ya da böyle bir şekilde arkadaş olmak zorunda kalan Edward ve Andrew'u geride bırakarak B: muhtemelen onlardan daha önce. Ama her türlü oraya ulaşırdı.

Mary'le birlikteyken, yani Mary çevredeki tehlikeyi dikkatlice değerlendirdikten sonra hiç düşünmeden hemen onun peşinden gidiyordu.

Ve böylece dörtlü oldular. Üç haşarı çocuk ve aklın tek sesi.

Ara sıra Mary'yi dinliyorlardı. Gerçekten, bunu yapıyorlardı. Zaten dördünün de kalıcı bir yaralanma olmadan yetişkinliğe erişmesinin muhtemelen tek nedeni buydu.

Ancak her güzel şey gibi bu da sona erdi. Edward ve Andrew evden ayrıldıktan birkaç yıl sonra Mary âşık oldu, evlendi ve o da evden taşındı. Ama o ve Billie düzenli olarak mektuplaşıyorlardı. Aynı şey değildi tabii, ama yine de

Billie, Mary'yi her zaman en iyi arkadaşı olarak adlandırırdı. Bu yüzden de şu an burkulmuş bir ayak bileği, üzerinde bir erkek pantolonu, oldukça tozlu bir gömlek ve paltodan başka giyecek bir şeyi olmadan Crake House'a geldiğinde, bir aile yemeğine uygun bir giysi bulmak için arkadaşının gardırobuna bir süreliğine baskın yapmaktan çekinmedi. Elbiselerin çoğunun birkaç yıldır modası geçmişti, ama bu Billie'yi rahatsız etmedi. Aslına bakarsanız, akşam yemeği için giyinmesine yardım eden hizmetçi bundan dolayı özür dilemeseydi muhtemelen farkına bile varmayacaktı.

Ve kesinlikle kendi dolabındaki her şeyden daha şıklardı.

Billie asıl sorunun uzunluk, kısalık, daha doğrusu fazlalık olduğunu düşündü. Mary, kendisinden en az üç santim daha uzundu. Bu durum Billie'yi her zaman sinirlendirmişti (Mary'yi ise eğlendiriyordu) ama her zaman bir şekilde ikisinin de aynı uzunlukta olduğu izlenimini vermiş, öyle gibi *görünmüştü*. Ancak şu an Billie yürüyemediği için boy sorunu bunun yanında çok az bir sorun teşkil ediyordu.

Mary'nin elbiselerinin göğüs kısımları da biraz fazla büyüktü. Ama dilencilerin asla seçim şansları olmazdı. Bu yüzden Billie sutyenine fazladan iki vatka soktu. Bunun için hayıflanmak yerine Mary'nin gardırobunda Billie'nin tenini okşayacağını düşündüğü, çok sevdiği orman yeşili tonunda, etekleri daire şeklinde, basit bir elbise bulduğu için ona minnettar olmaya karar verdi.

Hizmetçi, Billie'nin saçına son birkaç firkete sıkıştırırken birden şu an Billie'nin içinde bulunduğu Mary'nin eski odasının kapısı çalındı.

"George," dedi Billie, onun yapılı bedeninin kapıyı doldurduğunu görünce şaşkınlıkla. Parlak gün ışığında gözlerinin rengini iyice ortaya çıkarıp tamamlayacağını tahmin ettiği gece mavisi bir takım elbisenin içinde çok

zarif görünüyordu. Ceketinin altın düğmeleri mum ışığında parıldarken onun muhteşem görünümüne daha da görkemli bir katkıda bulunuyordu.

"Leydim," diye mırıldandı, küçük bir selam vererek. "Size salona kadar yardım etmeye geldim."

"Ah." Billie neden şaşırdığından emin değildi. Andrew bunu pek beceremezdi, zaten alt katta olan babası da eskisi kadar güçlü olmadığı için bunu kesinlikle yapamazdı.

"İstersen," dedi George, "bir uşak çağırabiliriz."

"Hayır, hayır, elbette hayır," diye yanıtladı Billie. Bir uşak ona çok tuhaf göründü. En azından George'u *tanıyordu*. Ve onu zaten bir kez taşımıştı.

George odaya girdi, yanına ulaştığında ellerini arkasında birleştirdi. "Bileğin nasıl?"

"Hâlâ oldukça acı veriyor," dedi Billie, "ama onu geniş bir kurdeleyle bağladım ve bu acısını azaltmaya yardımcı olur gibi görünüyor."

George'un dudakları kıvrıldı ve masmavi gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Kurdele mi?"

Bu açıklamasıyla hizmetçisini dehşete düşüren Billie, uzun eteğini yukarı kaldırdı ve ayağını dışarı çıkararak parlak bir pembe kurdeleyle bağlanmış ayak bileğini ortaya çıkardı.

"Çok şık," dedi George.

"Bu işe yarayacakken boş yere koca bir çarşafı yırtmak hiç akıllıca gelmedi."

"Her zaman pratiksindir."

"Pratik düşünmeyi seviyorum," dedi Billie, ama bunun bir iltifat olmayabileceğini düşündüğünde neşeli sesi yerini endişeye bıraktı ve hafifçe kaşları çatıldı. "Yani," dedi, kolundaki görünmez bir toz lekesini silkeleyerek, "sonuçta onlar senin çarşafların. Bana teşekkür etmelisin."

"Bunu yapacağımdan çok eminim."

Billie'nin gözleri kısıldı.

"Evet," dedi, "seninle alay ediyorum. Ama sadece biraz."

Billie farkında olmadan çenesinin bir santim kadar havaya kalktığını hissetti. "Sadece biraz olduğu sürece, sorun yok."

"Daha fazlasına cesaret edemezdim," diye yanıtladı George. Sonra hafifçe eğildi. "En azından senin yanında değil."

Billie hizmetçiye baktı. Yüzündeki ifadeden epeyce utanmış olduğu görülüyordu.

George, göğsünün bir yerinde sevimli bir kalbin attığını kanıtlar gibi sempatik bir ifadeyle, "Gerçekten Billie," dedi, "yemeğe inmek için yeterince iyi olduğundan emin misin?"

Billie kulağına bir çift küpe taktı. Onlar da Mary'nindi. "İnmek zorundayım. Bunu da iyi bir refakatçiyle rahatlıkla yapabilirim."

George buna gülümsedi. "Herkesi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Yani en azından bu gece sahip olduğumuz kişilerle bir araya gelmeyeli..."

Billie hüzünlü bir tavırla başını sallayıp onu onayladı. O çocukken, Rokesby'ler ve Bridgerton'lar her ay birkaç kez toplanıp birlikte yemek yerlerdi. İki aile arasında dokuz çocuk varken akşam yemekleri, öğle yemekleri veya sırf kutlama yapmak için seçtikleri tuhaf tatiller, onların gürültülü ilişkilerinin kanıtıydı ve ortamda gürültüden başka bir şeyin olmadığı, en önem verdikleri sosyal faaliyetlerdi.

Ama sonra çocuklar birer birer Eton'a gitmişlerdi, önce George, sonra Edward ve sonra da Andrew. Billie'nin iki küçük erkek kardeşi Edmund ve Hugo, Rokesby'nin en küçüğü Nicholas ile birlikte şimdi orayı yönetiyorlardı. Mary aşkı bulmuş ve Sussex'e taşınmıştı. Şimdi burada ikamet eden yalnızca Billie ve şu an on dört yaşında son derece

hoş bir kız olan ama yirmi üç yaşındaki yetişkin bir kadına boyun eğmeyen küçük kız kardeşi Georgiana kalmıştı.

Ve tabii ki George vardı, ama evlenmemiş bir centilmen olduğu için zamanını Kent ve Londra arasında mekik dokuyarak geçiriyordu.

George, Billie'nin tuvalet masasının önünde oturduğu odanın karşısına geçip, "Şu an ne düşündüğünü merak ediyorum," dedi.

Billie başını iki yana salladı. "Korkarım buna değmez. Benimkisi gerçekten çok aşırı, saçma bir duygusallık."

"Aşırı ve saçma bir duygusallık mı? Bunu sen mi söylüyorsun? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim."

Billie ona bir bakış attı ve "Artık sayımız çok azaldı. Eskiden çoktuk," dedi.

"Hâlâ öyleyiz," dedi George.

"Biliyorum ama çok nadiren birlikte oluyoruz. Bu beni üzüyor." George'la bu kadar açık konuştuğuna inanamıyordu ama çok garip ve zorlu bir gün olmuştu. Belki de bu onun kendisini daha savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

"Hepimiz tekrar bir arada olacağız," dedi neşeyle. "Bundan çok eminim."

Billie tek kaşını kaldırdı. "Beni neşelendirmek için mi görevlendirildin?"

"Annen bana bunun için üç sterlin teklif etti."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum."

Billie kaşlarını çattı ama arkasında gerçek bir neden yoktu.

"Haydi, gel bakalım. Seni aşağı taşıyacağım." George onu kollarına almak için eğildi, ama sağa sola hareket ederken kafaları birbirine çarptı.

"Aaah, üzgünüm," diye mırıldandı George.

"Hayır, benim hatamdı."

"İşte, ben..." Kollarından birini Billie'nin sırtına diğerini bacaklarının altına koymaya çalıştı, ama bir türlü beceremiyordu, kesinlikle bu işte bir tuhaflık vardı, onu bir milden fazla taşırken hiçbir tuhaflık hissetmemişti ve bu sadece birkaç saat önceydi.

Sonra onu havaya kaldırdı ve onların konuşmaları boyunca sessizce bekleyen hizmetçi, Billie'nin bacakları kavis çizerek sallanırken yoldan çekildi.

"Boynuma biraz daha az baskı yaparsan iyi olur," dedi George.

"Ah, üzgünüm," diyerek pozisyonunu düzeltti Billie. "Bu öğleden sonra aynı böyleydi."

George odadan salona çıktı. "Hayır, böyle değildi."

Belki değildi, diye kabul etti Billie kendi kendine. Onu orman yolu boyunca taşıdığında kendini çok rahat hissetmişti. Onun akrabası olmayan bir adamın kollarında olmaya hakkı olmadığı halde gereğinden fazla rahattı. Şimdi ise rahatsızdı. Onun yakınlığının, giysilerinin arasından sızan vücudunun cesur sıcaklığının dayanılmaz bir şekilde farkındaydı. Ceketinin yakası oldukça yüksekti, ama Billie'nin parmağı onun ensesine sürttüğünde, George'un açık kahverengi saçlarından bir tutam elinin üzerine düştü.

"Bir sorun mu var?" Merdivenin tepesine ulaştıklarında George sordu.

"Hayır," dedi Billie çabucak ve ardından hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Seni kucağıma aldığımdan beri kıpırdanmayı kesmedin."

"Ah." Buna gerçekten diyecek bir şey bulamıyordu. "Sadece ayağım ağrıyor." Hayır, sebep bu değildi ve aslında başka bir neden *düşünebilirdi.* Yazık ki gerçekle hiç ilgisi yoktu.

George durdu, endişeyle ona baktı. "Hâlâ yemeğe inmek istediğine emin misin?"

"*Eminim.*" Bıkkın bir şekilde soludu. "Tanrı aşkına, ben zaten *buradayım*. Buraya kadar gelmişken kendimi Mary'nin odasında karantinaya alacak değilim herhalde, bu çok saçma olur."

"Orası pek karantina sayılmaz."

"Ama karantinada gibi hissettirir," diye mırıldandı.

George meraklı bir ifadeyle ona baktı. "Yalnız kalmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Dünyanın geri kalanı bensiz eğlenirken olmaz," diye karşılık verdi.

George bir an sessiz kaldı, başını onun bu açıklamasını ilginç bulduğunu ona gösterecek kadar yana yatırdı. "Peki ya zamanın geri kalanı?"

"Pardon, anlayamadım?"

"Dünyanın geri kalanı bir araya gelip sensiz eğlenirken," dedi George belli belirsiz alaycı bir sesle. "Boşa akan zamanda yalnız kalmanın sakıncası var mı?"

Billie ona bakarken kaşlarının birleştiğini hissetti. Onu böyle bir araştırma yapmaya teşvik eden ne olabilirdi ki?

"Zor bir soru değil," dedi George, biraz kışkırtıcı bir tahrikle, sesi mırıltılı tondaydı.

"Hayır, tabii ki yalnız olmayı umursamam." Ama bunu derken oldukça sinirli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Ve huysuz. George onun kendine bile sormadığı soruları soruyordu. Ama tam George'a cevap vermek için kafasında ne söyleyeceğinin planını yaparken kendi ağzından birden, "Hoşlanmıyorum..." diye bir söz çıktığını duydu.

"Ne?"

"Boş ver," diyerek başını sallayıp geçiştirdi.

"Hayır, söyle bana."

Billie derin bir iç çekti. Anlaşılan George ondan bir cevap almadan pes etmeyecekti. "Bir odada tek başıma kapalı kalmaktan hoşlanmıyorum. Ama eğer dışarıdaysam tüm

günümü kendi kendime geçirebilirim. Hatta aşağıda, pencerelerin yüksek olduğu ve çok fazla ışık aldığı salonda bile."

George sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi yavaşça başını salladı.

"Yani sen de aynı şekilde misin?" diye sordu.

"Pek değil," dedi George.

Eğer öyleyse, Billie onun hareketlerini rahatlıkla yorumlayabilirdi.

"Bense tek başıma kalmaktan çok hoşlanıyorum," diye devam etti George.

"Öyle olduğundan çok eminim."

George'un dudaklarından yarım bir gülümseme belirdi. "Bu gece birbirimize hakaret etmeyeceğimizi sanıyordum."

"Ediyor muyuz?"

"Seni merdivenlerden aşağı taşıyorum. Benimle kibar konuşsan iyi edersin."

"Anlaşılmıştır," diye onayladı Billie.

George sahanlığın etrafında döndü ve o, "Geçen gün durmadan yağmur yağdı... Bütün gün, aralıksız," dediğinde konunun kapandığını ve onun başka bir şeyden söz ettiğini düşündü.

Billie başını yana eğdi. George'un şu an hangi günden bahsettiğini biliyordu. Sefil bir gündü. Babasının topraklarının güney ucundaki çitleri incelemek için kısrağı Argo'yu dışarı çıkarmayı planlıyordu. Ve belki yaban çileği tarlasında biraz dururdu. Meyve için mevsim çok erkendi ama çiçekler açmaya başlayacaktı ve Billie bunların bolluk miktarını merak ediyordu.

"Tabii ki içeride kaldım," diye devam etti George. "Dışarı çıkmak için bir sebep yoktu."

Bununla nereye varacağından pek emin değildi, ama, "Peki, kendini nasıl meşgul ettin?" diye sorarak onu cevap vermeye zorladı.

"Kitap okudum." Kendinden çok memnun görünüyordu. "Çalışma odamda oturdum ve bir kitabı baştan sona okudum. Hafızamda oldukça hoş bir gün olarak yer etti."

"Daha fazla dışarı çıkman gerek," diye mırıldandı Billie.

George bunu tamamen duymazdan geldi. "Yani söylemek istediğim şu ki, günü senin dediğin gibi içeride geçirdim ve çok keyifliydi."

"Güzel. Bu da benim düşüncemin doğruluğunu kanıtlıyor."

"Yani biz seninle hep ille de fikirlerimizin doğruluğunu kanıtlama ve puan alma peşinde mi olacağız?"

"Biz seninle her zaman hangimizin fikri doğru yarışına girdik, George."

"Ve her zaman skor hesabı tuttuk, öyle değil mi?" diye mırıldandı George.

Her zaman. Ama Billie bunu yüksek sesle söylemedi. Bu çocukça bir konuşma olurdu. Ve de küçük ve önemsiz. Daha da kötüsü, olmadığı ama olmayı istediği birisini olmak için çok uğraşıyormuş ya da kendince *olduğunu* düşündüğü ama aslında olmadığı, dahası toplumun o olmasına asla izin vermeyeceği saplantılı birine benzerdi. Oysaki o Lord Kennard, kendisi de Bayan Sybilla Bridgerton'dı. Haftanın her günü içindeki enerjiyi neşeli bir şekilde onunkiyle yarıştırırken aptal biri gibi davranmıyordu. O dünyanın nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Burada, Kent'in küçük bir köşesinde kendi bölgesinin kraliçesiydi. Crake ve Aubrey Hall ile çevrili küçük bir dairenin içinde hayat mücadelesini veriyor, bu dairenin dışına çıkmıyordu.

George Rokesby kazanırdı. Her zaman. Ya da kazanmasa bile kazanmış gibi görünürdü.

Ve Billie'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Zemin kattaki holün cilalı parkesine basarak, "Birden alışılmadık derecede ciddileştin," dedi George.

"*Seni* düşünüyorum," dedi Billie dürüstçe.

"Duy da inanma." Oturma odasının açık kapısına ulaştı ve dudakları kızın kulağına yaklaştı. "Ama hakkımda düşündüklerinden bir tanesini söylersen belki inanırım."

Billie, dilini şaplatarak bir cevap hazırlamaya koyuldu ama o daha sesini bile çıkaramadan George, Crake House'un resmi misafir odasının girişinden içeri adımını atmıştı.

"Herkese iyi akşamlar," dedi yüksek bir sesle.

Billie'nin oraya vardıklarında muzipçe bir giriş yapmak için hayal ettiği tüm umutları oraya çoktan gelmiş olduklarını anladığı anda birden yok olmuştu. Annesi uzun kanepede Lady Manston'ın yanında oturuyordu.

Georgiana yakındaki bir sandalyede otururken belli etmemeye çalışsa da biraz sıkılmış görünüyordu. Lord Manston ve Lord Bridgerton pencerenin yanında durmuş, babasının ikram ettiği bir kadeh brendiyi memnuniyetle kabul eden Andrew ile sohbet ediyorlardı.

"Billie!" diye bağırdı annesi, neredeyse ayağa fırlayarak. "Mesajında bunun sadece bir burkulma olduğunu yazmışsın."

"*Bu* gerçekten bir burkulma," diye yanıtladı Billie. "Hafta sonuna kadar iyi olurum."

George buna homurdandı. Billie onu duymazdan geldi.

"Önemli değil anne," diye onu temin etti Billie. "Bugüne kadar elime koluma kesinlikle çok daha kötüsünü yaptım."

Andrew homurdandı. Onu da duymazdan geldi.

George onu kanepeye oturturken, "Aslında bir bastonla kendi başına yürüyebilirdi," dedi, "ama üç kat birden inmesi epey uzun sürerdi ve ikimizin de buna sabrı yok."

Elinde bir kadeh brendi ile pencerenin yanında duran Billie'nin babası içten bir kahkaha patlattı.

Billie ona biraz kötü baktı, bu da onu daha güçlü bir şekilde güldürdü.

"Bu üzerindeki Mary'nin elbiselerinden biri mi?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Billie başıyla doğruladı. "Üzerimde pantolonum vardı."

Annesi derin bir iç çekti ama yorum yapmadı. Onunla aralarında bitmeyen bir tartışma vardı ve genellikle ateşkes ancak Billie'nin akşam yemeği için her zaman düzgün giyinme sözü vermesiyle sağlanabiliyordu. Ve misafirler arasında. Ve kilisede.

Aslında, annesinin her zaman gidilecek yer, kutlanacak olay ya da yapılacak işin özelliğine göre nasıl giyinilmesi gerektiğini gösteren oldukça uzun bir giysi protokolü listesi vardı. Ama Billie'nin malikânede iş yaparken pantolon giymesi konusunda Lady Bridgerton razı olmuş, böylece onunla bu konuda bir anlaşmaya varmışlardı.

Bu Billie'ye bir zafer gibi gelmişti. Annesine defalarca söylemiş olduğu gibi, onun tek ihtiyacı olan şey dışarıdayken makul bir şekilde giyinmesi için ona izin vermesiydi. Çiftlikteki kiracılar kesinlikle onu alışılmadık ve tuhaf bulmak yerine çok renkli diye adlandırıyordu. Billie yöredeki herkes tarafından çok sevildiğini biliyordu. Ve saygı duyulduğunu da.

Gerçi Billie'nin annesine göre onu sevmeleri çok doğaldı, çünkü sevgi doğumla birlikte gelen doğal bir şeydi, o ana rahminden gülümseyerek çıkmış bir çocuktu ve çocukken bile çiftlikteki kiracıların gözdesiydi.

Ancak saygı sonradan kazanılan bir şeydi ve bu nedenle çok daha değerli bir şeydi.

Billie, küçük erkek kardeşinin bir gün Aubrey Hall'un sahibi ve tüm toprakların varisi olacağını ve onun onları tek başına yöneteceğini biliyordu, ama Edmund hâlâ bir çocuktu, ondan sadece sekiz yaş küçüktü. Çoğu zaman okulda, uzaktaydı. Babaları gençleşmiyor, her geçen gün yaşlanıyordu ve bu yüzden onlardan birisinin böylesine büyük bir

mülkü nasıl düzgün bir şekilde yöneteceğini öğrenmesi gerekiyordu. Ayrıca, Billie bu konuda doğuştan yetenekliydi, herkes öyle diyordu.

Uzun yıllar boyunca tek çocuktu. Edmund'la onun doğumu arasında iki bebek vardı, ama ikisi de yaşamamış, daha henüz bebekken ölmüşlerdi. Böylece yıllarca edilen dualar, bağlanan umutlar ve bu toprakların bir varisi olması için tutulan dilekler arasında büyümüş olan Billie, kiracılar için bir maskot, Aubrey Hall'un geleceğinin yaşayan, gülümseyen bir sembolü haline gelmişti.

Çoğu soylu kızdan farklı olarak, Billie, malikânedeki görevlerinde her zaman anne ve babasına eşlik etmişti. Annesi ihtiyaç sahiplerine sepetler dolusu yiyecek ve çocuklar için elmalar dağıttığında hep onun yanında yer almıştı. Babası araziyi incelerken, güneşe aç bir tarlada çavdarın arpadan neden daha iyi bir seçim olacağını düşündüğünü ona açıklarken, solucanları kazarken, çoğu zaman ayaklarının dibinde durup onu izlemişti.

İlk başta Billie bir eğlence kaynağıydı, kiralar toplanırken tahılı kendisi ölçmekte ısrar eden, beş yaşında, enerjik, küçük bir çocuktu. Ama sonunda bir demirbaş haline gelmişti ve şimdi de ondan mülkün ihtiyaçlarını görmesi bekleniyordu. Bir kulübenin çatısı sızdırıyorsa, tamir edilmesini sağlayan kişi oydu. Bir hasat zayıfsa, dışarı çıkıp nedenini anlamaya çalışıyordu.

Her bakımdan babasının en büyük oğlu gibiydi.

Diğer genç hanımlar romantik şiirler ve Shakespeare trajedileri okurken, Billie, tarımsal yönetim üzerine kitaplar okuyup inceliyordu. Billie onları okumayı seviyordu. Dürüstçe söylemek gerekirse, onlar ona keyif veriyordu.

İçinde bulunduğu ortamda ona daha uygun bir hayat hayal etmek zordu, ama söylemeliydi ki, ona göre korsesiz yaşamak çok daha kolaydı.

Her ne kadar bu annesini çok üzse de gerçek buydu.

"Sulama kontrolü yapmak için dışarı çıkmıştım," diye açıkladı Billie. "Elbise bu iş için uygun bir giysi olmazdı."

"Bir şey söylemedim," dedi Leydi Bridgerton, hepsi onun aksini düşündüğünü bilse de.

"Şu ağaca tırmanmanın zorluğundan bahsetmiyorum bile," diye araya girdi Andrew.

Bu annesinin dikkatini çekmişti. "Ağaca mı tırmanıyordu?"

"Bir kediyi kurtarmak için," dedi Andrew.

"Eğer," dedi George, homurdanır gibi çıkan sesi otoriter bir tondaydı, "bir elbise giymiş olsaydı, ağaca çıkmaya kalkışmazdı zaten."

"Kediye ne oldu?" diye sordu Georgiana.

Billie kız kardeşine ters ters baktı. Orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Ve kesinlikle kediyi de unutmuştu. "Bilmiyorum."

Georgiana öne eğildi, mavi gözleri sabırsızdı. "Peki, onu kurtardın mı?"

"Evet," dedi Billie, "gerçi o kurtarılmayı hiç istemediği için buna pek sevinmemiş olsa da."

"Çok nankör bir kediydi," dedi George.

Billie'nin babası bu açıklamaya güldü ve onun sırtına erkekçe bir tokat attı. "George, oğlum, sana bir içki ısmarlamamız gerek. Verdiğin bu tuhaf sınavlardan sonra kesinlikle bir içkiye ihtiyaç duyuyor olmalısın."

Billie'nin ağzı açık kaldı. "Sınavlar mı?"

George sırıttı, ama başka kimse görmedi, lanet olası adam.

"Mary'nin elbisesi sana çok yakışmış," dedi Lady Bridgerton, bu kaba saba konuyu daha kadınsı bir sohbete döndürmeye çalışarak.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Billie. "Yeşilin bu tonunu çok severim." Parmaklarını elbisenin dantelden bebe yakası üzerinde gezdirerek. Gerçekten bu elbiseyi kendisine çok yakıştırmıştı.

Annesi hayretler içinde ona baktı.

"Güzel elbiseleri severim," diye ısrar etti Billie. "Sadece kullanışlı olmadığında giymeyi sevmiyorum."

"Kedi," diye ısrar etti Georgiana.

Billie ona sabırsız bir bakış attı. "Sana söyledim, bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, iğrenç küçük bir yaratıktı."

"Katılıyorum," dedi George, başıyla onu onaylayıp kadehini kaldırarak.

"Şu an ölmüş olma olasılığı çok yüksek olan bir kedinin ölümü için kadeh kaldırdığına inanamıyorum," dedi Georgiana.

"*Ben* kaldırmıyorum," dedi Billie, birinin ona içecek getirmediğini görmek için etrafına bakınarak. "Ama isterim."

"Tamam, hayatım," diye mırıldandı Leydi Bridgerton, küçük kızına güven verici bir gülümsemeyle. "Sen üzülme."

Billie, dönüp Georgiana'ya baktı. Eğer anneleri onun üzerinde böyle bir ton kullansaydı, muhtemelen delirirdi. Ama Georgiana çocukken hastalandığında bile Leydi Bridgerton ona ihtiyatlı bir ilgiyle yaklaşmayı ve fazla yakınına gitmemeyi hiçbir zaman tam olarak öğrenmemişti.

Billie, Georgiana'ya dönüp "O kedinin son anda bir kazadan ya da bir eziyetten kurtulmuş olduğuna çok eminim," dedi. "Çok aksi ve huysuz bir kediydi. Gözlerinde son anda hayatta kalmış bir kazazede bakışı vardı."

Andrew uzanıp Georgiana'nın omzuna doğru eğildi. "Merak etme, o ne olursa olsun her zaman dört ayağı üzerinde ayağa kalkar."

"Kes şunu!" Georgiana onu savuşturdu ama bu şakaya kızmadığı belliydi. Andrew'a kimse kızmazdı. En azından bu kızgınlık uzun sürmezdi.

"Edward'dan haber var mı?" diye sordu Billie, Leydi Manston'a.

Leydi Manston başını iki yana sallarken gözleri bulutlandı. "Son mektuptan beri yok. En son geçen ay ondan mektup aldık."

"Eminim iyidir," dedi Billie. "O çok yetenekli bir asker."

"Birisi göğsüne silah doğrulttuğunda yeteneğin bunda ne kadar işe yarayacağından pek emin değilim," dedi George gizemli bir sesle.

"Siz onu dinlemeyin," dedi Billie, Leydi Manston'a gülerek. "O hiç asker olmadı."

Leydi Manston aynı anda hem üzgün, hem tatlı, hem de sevgi dolu bir ifadeyle ona gülümsedi. "Sanırım olmak isterdi," dedi en büyük oğluna bakarak. "İstemez miydin George?"

Bölüm 6

George duygusuz bir ifade oturtmak için yüzünü zorladı. Annesi iyi niyetliydi, her zaman öyleydi. Ama o bir kadındı. Kralı ve ülkesi için savaşmanın ne demek olduğunu asla anlayamazdı. Bunu *yapmamanın* ne demek olduğunu asla anlayamazdı.

"Benim ne istediğim önemli değil," dedi sert bir şekilde. Konyağından büyük bir yudum aldı. Sonra bir tane daha aldı. "Bana burada ihtiyaç vardı."

"Bunun için minnettarım," dedi annesi.

Kararlı bir gülümsemeyle odadaki diğer bayanlara döndü ama gözleri aşırı parlaktı. "*Bütün* oğullarımın savaşa gitmesine gerek yok. Tanrı'nın izniyle Nicholas görev alacak yaşa gelmeden bu saçmalık bitecek."

İlk başta kimse konuşmadı. Leydi Manston'ın sesi biraz fazla alçaktı, sözleri biraz fazla tizdi. Kimsenin nasıl kırılacağını bilmediği o garip anlardan biriydi. George sonunda içkisinden küçük bir yudum aldı ve alçak sesle, "Erkekler için her zaman bu saçmalık söz konusu olacak," dedi.

Bu, havadaki gerginliğin bir nebze olsun ortadan kalkmasına izin vermiş gibiydi ve bundan yeterince emin olunca, Billie ona meydan okurcasına çenesini eğerek baktı. "Bizim yönetmemize izin verilseydi, kadınlar çok daha iyi bir iş çıkarırdı."

George onun attığı bu gole yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Billie, kışkırtmaya çalışıyordu. Ama onu şımartmayı reddetti.

Ama Billie'nin babası, onun ortaya yem olarak attığı görüşe cevap verdi. "Eminim yaparsın," dedi yeterince sakin bir şekilde ama sesinde aslında bunun tam tersini kastettiğini herkesin rahatça anlayabileceği bir tonlama vardı.

"Yaparız tabii," diye ısrar etti Billie. "O zaman kesinlikle daha az savaş olurdu."

"Bu konuda onunla aynı fikirde olduğumu söylemeliyim," dedi Andrew bardağını ona doğru kaldırarak.

"Bu başlıca tartışma konusu," dedi Lord Manston. "Eğer Tanrı kadınların yönetmesini ve savaşmasını isteseydi, onları kılıç ve tüfek kullanacak kadar güçlü kılardı."

"Ben ateş edebilirim," dedi Billie.

Lord Manston sanki onda bilimsel bir merak uyandıran tuhaf bir şey üzerine düşünüyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bir süre ona baktı. "Evet," dedi, "muhtemelen yapabilirsin."

Lord Bridgerton ise sanki bu çok normal bir şeymiş gibi omuz silkerek, "Billie geçen kış bir geyiği vurup onu yere indirdi," dedi.

"Yaptın mı?" dedi Andrew hayranlıkla. "Aferin sana."

Billie gülümsedi. "Eti çok lezzetliydi."

Lord Manston, Lord Bridgerton'a bakıp, "Onun avlanmasına izin verdiğinize gerçekten inanamıyorum," dedi

"Gerçekten onu durdurabileceğimi düşünüyor musunuz?"

"Billie'yi kimse durduramaz," diye mırıldandı George. Sonra birden döndü ve kendisine bir içki daha almak için odayı geçti.

Uzun bir sessizlik oldu. Rahatsız edici bir sessizlik. Ama George bu kez umursamamaya karar verdi.

"Nicholas *nasıl?*" diye sordu Leydi Bridgerton. George bardağına bakarak gülümsedi.

Leydi Bridgerton bir konuşmayı hassas konulardan nasıl saptıracağını her zaman çok iyi bilirdi. O her zamanki kendinden emin ve mükemmel sosyal gülüşünü sergilemesinin ardından, "Edmund ve Hugo'dan daha iyi durumda olduğundan eminim," diye ekledi.

"Ben onun öyle olduğundan emin *değilim*," dedi Leydi Manston gülerek.

"Nicholas..." diye söze başladı Georgiana.

Ama Billie'nin yüksek sesi diğerlerini bastırdı. "Birisinin Andrew'dan daha sık göreve gönderildiğini düşünmüyorum, bu çok zor."

Andrew elini kaldırdı. "Rekor bende."

Georgiana'nın gözleri büyüdü. "Rokesby'ler arasında mı?"

"Herkes arasında."

"Bu doğru olamaz," diye alay etti Billie.

"Seni temin ederim, öyle. Erken ayrılmamın bir nedeni var herhalde. Sanırım ziyarete gitseydim, beni kapıdan içeri almazlardı."

Billie, uşağın sonunda getirdiği şarabı minnetle kabul etti ve kuşkulu bir selamla onu Andrew'a doğru kaldırdı. "*Bu da* müdürün sağduyusu için alkışlanması gereken biri olduğunu gösteriyor."

"Andrew, abartmayı kes," dedi Leydi Manston ve Leydi Bridgerton'a dönerken gözlerini devirdi. "O Eton'dan bir kereden fazla gönderildi, ama orasının bir sürgün yeri olmadığına da seni temin ederim."

"Sonunda başarısız olacağımı bile bile buna ikna olmayı deneyeceğimi sanmıyorum," diye espri yaptı Billie.

George derin bir nefes aldı ve pencereye gidip dışarıdaki kapkara geceye baktı. Belki de o katlanılamaz biri, kendini

beğenmişin tekiydi. Aslında Eton *ya da* Cambridge'den hiç gönderilmemiş bir ukalaydı, ama Andrew ve Billie'nin bitmek bilmeyen bu tuhaf ve şımarık şakalarını artık dinlemek istemiyordu.

Hiç değişmiyordu. Billie çok zekice davranıyordu, Andrew sahtekârı oynuyordu, sonra Billie tamamen sönük bir tavır sergiliyor, bu defa Andrew herkesi güldürüp ışıldıyordu, sonra *herkes* gülüyordu, her zaman, *her zaman* aynı lanet ortamdı.

Tüm bunlardan çok sıkılmıştı.

George, evin en az rahat olduğu koltukta, asık bir suratla oturan Georgiana'ya doğru baktı. Nasıl olur da kimse onun bu sohbetin dışında kaldığını fark etmemiş olabilirdi? Billie ve Andrew odayı zekâları ve bitmeyen enerjileriyle aydınlatıyorlar, ama zavallı Georgiana sohbete katılıp tek kelime bile edemiyordu. Bunu deniyor gibi görünmüyordu ama daha henüz on dört yaşında biri rekabet etmeyi nasıl umabilirdi?

Birden odayı geçip genç kızın yanına gitti ve kulağına doğru eğildi. "Kediyi gördüm," dedi, sözleri onun kızıl saçlarının arasında kayboldu. "Ormanın içine daldı."

Böyle bir şey olmamıştı elbette. Kediye ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dünyada adalet varsa, bu tüm canlıların şeytanın gazabına uğramasını da içeriyordu.

Georgiana irkildi, sonra kız kardeşininki gibi rahatsız edici bir şekilde kocaman bir gülümsemeyle ona döndü. "Öyle mi? Oh, haber verdiğin için *teşekkür ederim.*"

George doğrulurken Billie'ye baktı. Ona keskin bir gözle bakıyor, yalan söylediği için sessizce onu uyarıyordu. George onun bu küstah ifadesine aynı küstahlıkla karşılık verdi, ardından sorgulayan kaşlarıyla ona seslenmesi için Billie'yi cesaretlendirdi.

Ama Billie bunu yapmadı. Bunu yapmak yerine bu daveti omzunu silkerek savuşturdu, ama o kadar küçük bir omuz silkmeydi ki, bunu ondan başka kimse fark edemezdi. Sonra her zamanki ışıltısı ve çekiciliğiyle Andrew'a döndü. George da dikkatini, hiç fark etmediği kadar zeki bir kız olan Georgiana'ya çevirdi, çünkü kız sahneyi yavaş yavaş artan bir merakla izliyordu. Gözleri sanki onlar bir sahadaki yıldız oyuncularmış gibi sürekli ikisi arasında gidip geliyordu.

George omzunu silkti. Aferin ona. Kafasında bir beyin olduğuna memnundu. Ailesiyle birlikte buna ihtiyacı olacaktı.

Konyağından bir yudum daha aldı, etrafındaki konuşma hafif bir uğultuya dönüşene kadar düşüncelerinde kendini kaybetti. Bu gece kendisini çok huzursuz hissediyordu, alışılmadık bir şekilde. Oysaki işte buradaydı, hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği insanlarla çevriliydi ve tek istediği...

Bir cevap arayarak pencereye doğru baktı. George'un tek istediği...

Bunu George da bilmiyordu.

Sorun da buydu. İşte buradaydı. Ama sadece burada olmak yetmiyordu, o ne istediğini bilmiyordu.

Hayatının yeni bir bayağılık çukurunun derinliklerine kadar indiğini fark etti.

"George? George?"

Gözlerini kırpıştırdı. Annesi onun adını sesleniyordu.

"Leydi Frederica Fortescue-Endicott, Northwick Kontu ile nişanlanmış," dedi annesi. "Duydun mu?"

Ah. Demek bu geceki sohbet konusu bu olacaktı. İçkisini bitirdi. "Duymadım."

Annesi Lady Bridgerton'a dönüp, "O Westborough Dükü'nün en büyük kızı," dedi. "Çok çekici bir genç hanım."

"Ah, tabii ki güzel kız. Siyah saçlı, değil mi?"

"Ve çok güzel mavi gözler. Bir kuş gibi şarkı söylüyor."

George derin bir iç çekti.

Babası sırtına vurdu. "Dük ona iyi bir çeyiz hazırladı," dedi doğrudan konuya girerek. "Yirmi bin *ve* mülkünün bir parçasını."

George, diplomatça ve kayıtsız bir gülümsemeyle, "Nasılsa şansımı kaçırdığım için," dedi, "şimdi onun birçok özelliğinin bulunduğu listeyi okumanın artık bir faydası yok."

"Tabii ki hayır," dedi annesi. "Bunun için çok geç. Ama eğer geçen bahar beni dinlemiş olsaydın..."

Akşam yemeği gongu duyuldu. *Tanrıya şükür...* Annesi çöpçatanlık konularını konuşmaya devam edip onu daha fazla zorlamanın bir anlamı olmadığına karar vermiş olmalıydı, çünkü hemen konu değişmişti. Bu defa ağzından çıkan sözler akşam menüsü ve bu hafta pazarda iyi balık olmadığıydı.

George, yine Billie'nin yanına gitti. "Yardım edebilir miyim?" diye mırıldandı, kollarını uzatarak.

"Ah," diye hafifçe bağırdı Billie. George zaten ömrü boyunca neden onun sürekli şaşırdığını bilmiyordu. Henüz daha aşağı inmelerinin üzerinden çeyrek saat geçmişti ve bu kadar kısa sürede hiçbir şey değişmemişti. Billie yemek odasına onu başka kimin taşıyacağını düşünüyordu acaba?

Annesi, kocasının elinden tutup onu odanın karşı tarafına geçirmesine izin vererek, "Ne kadar kibarsın George," dedi.

George ona kuru bir gülümseme gönderdi. "Billie Bridgerton'ın merhametime kaldığını itiraf etmeliyim."

Lord Bridgerton güldü. "Vakit varken tadını çıkar oğlum. Kaybetmeyi sevmez o."

"Bunu ondan isteyen var mı ki?" diye cevabı yapıştırdı Billie.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı babası. "Bu, daha çok kişinin bir şeyi ne kadar incelikle kabul edebildiğiyle ilgili."

"Ben bir şeyi zarafetle kabul etmek konusunda mükemmel biri olduğumu biliyorum."

George onu kaldırıp kucağına aldı. "Bu yargıyı sonlandırmak istediğinden emin misin?" diye mırıldandı. Çünkü Bridgerton aslında yenilgi durumunda nadiren zarifti.

Billie dudaklarını kenetlercesine birbirine bastırdı.

"Dürüstlük için iki puan," dedi George.

"Üç puan kazanmak için ne gerekir?" diye birden sordu Billie.

George güldü.

"Her neyse," dedi Billie babasına, aslında bir puanın düşmesine izin vermeyerek, "ben hiçbir şey *kaybetmedim*."

"Kediyi kaybettin," dedi Georgiana.

"Ve itibarını," diye ekledi Andrew.

"İşte *bu* üç puan kazandırıyor," dedi George.

"Ayak bileğimi burktum!"

"Biliyoruz, tatlım," dedi Leydi Bridgerton kızının koluna hafifçe vurarak. "Yakında daha iyi olacaksın. Öyle demiştin."

George *dört puan* demeye başladı ama Billie onu öldürücü bir bakışla düzeltti.

"Sakın buna cesaret edeyim deme," diye ona çıkıştı.

"Ama bunu yapmamı sen *kolaylaştırıyorsun*."

"Billie ile alay mı ediyoruz?" diye sordu Andrew, salona girerlerken onlara yetişerek. "Çünkü eğer öyleyse, bensiz başladığınız için incindiğimi bilmenizi isterim."

"*Andrew*," diye bağırdı Billie.

Andrew, sahte bir iyi niyet gösterisiyle elini kalbinin üzerine koydu. "Acıdı. Acıdı, diyorum."

"Benimle alay etmenizi kaldıramayıp sorun çıkaracağımı mı sanıyorsunuz?" Billie bıkkın bir sesle sordu. "Alt tarafı bir akşam için mi?"

"Sanırım," dedi Andrew, "ama George eğlenmeye pek istekli değil gibi görünüyor."

George bir şeyler söylemeye yeltendi ama sonra Billie'nin yüzüne baktı. Yorgundu. Ve acı içindeydi. Bu yüzden Andrew'un herkesçe kabul edilen alışılmış şakalarından biriyle onun kayıtsızlığına gönderme yapması, aslında onu rahat bırakması için bir ricaydı.

George dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak sesini alçak tonda bir mırıltıya indirdi. "Akşam yemeğine hazır olduğuna emin misin?"

"Elbette!" diye yanıtladı Billie ve bunu sorduğu için gözle görülür bir şekilde üzüldü. "Ben iyiyim."

"Ama gerçekten iyi misin?"

Billie'nin dudakları gerildi. Ardından titredi.

George adımlarını yavaşlatarak Andrew'un önlerine geçmesine izin verdi. "Dinlenmeye ihtiyaç duymakta utanılacak bir şey yok, Billie."

Billie ona baktı, gözlerinde neredeyse kederli bir ifade vardı. "Acıktım," dedi.

George tamam diyerek başını salladı. "Bacağını kaldırabilmen için masanın altına küçük bir tabure konulmasını isteyebilirim."

Billie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve George bir an için onun dudakları arasından çıkan nefesini duyduğuna yemin edebilirdi. "Bu çok iyi olurdu," dedi. "Teşekkürler."

"Oldu bil," dedi George ve bir süre durdu. "Bu arada, o elbisenin içinde oldukça çekici görünüyorsun."

"Ne?"

George'un bunu neden söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ve Billie'nin şoke olmuş ifadesine bakılırsa onun da bir fikri yoktu.

Ama yapacağı bir şey yoktu, omzunu silkti ve kravatını gevşetmek için şu an keşke bir eli boşta olsa, diye düşündü.

Anlamsız bir şekilde sıkışmış hissediyordu. Ve elbette onun elbisesi hakkında iltifat edip bir şeyler söyleyecekti, nazik beyefendiler öyle yapmaz mıydı? Ayrıca, Billie'nin biraz desteğe ihtiyaç duyduğu da belliydi. Ve bu ona gerçekten çok yakışmıştı. "Çok güzel bir renk," dedi George. Kendisi de ara sıra çekici olabiliyordu. "Bu, hmm... Gözlerini ortaya çıkarmış."

"Benim gözlerim kahverengi."

"Ama bu renk onları öne çıkarmış."

Billie belli etmese de biraz endişelenmiş göründü. "Aman Tanrım George. Daha önce hiç bir kadına iltifat ettin mi?"

"Sen hiç iltifat *aldın* mı?"

George bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini çok geç fark etti ve özür diler gibi bir şeyler kekeledi, ama Billie şimdiden gülmekten titriyordu. "Ah, üzgünüm," diye soludu, ellerini boynuna doladığı için gözlerini onun omzuna sildi. "Ah, çok komikti. Yüzün..."

Şaşırtıcı bir şekilde, George gülümsediğini fark etti. "Sadece hiç iltifat *kabul edip etmediğini* sormaya çalıştım," diye açıklamak zorunda kaldı. Sonra da "Ama belli ki almışsın," diye mırıldandı.

"Ah, elbette."

George üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Gerçekten, özür dilerim."

"Sen tam bir beyefendisin," diye takıldı Billie.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Kesinlikle. İstemeden bir bayana hakaret edecek olursan öleceğini düşünüyorum."

"Tarihimizin bir noktasında sana hakaret ettiğimden oldukça eminim."

Billie boş ver anlamında el salladı. "Bunu hakaretten saydığımdan bile emin değilim."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi George, "bu akşam her zamankinden daha bir hanımefendi görünüyorsun."

Billie'nin yüzünde birden kurnazca bir ifade belirdi. "Ama burada da bir yerde bir hakaret olduğundan eminim."

"*Ya da* bir iltifat."

"Hayır," dedi ciddi ciddi bunu düşünüyormuş gibi yaparak, "Kesinlikle öyle olduğunu düşünmüyorum."

George dolgun ve gırtlaktan gelen bir kahkahayla güldü ama bu hafif bir kıkırdamaya dönüştüğünde gülmeye karşı ne kadar yabancılaşmış olduğunu fark etti. Kendisini gülmenin müthiş hazzına kaptırıp bir kahkahanın tüm vücudunu gıdıklamasına teslim etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Londra'dayken sıkça yaşadığı sosyal kıkırdamalara çok uzak kalmıştı.

"Daha önce bir iltifat *almıştım*," dedi Billie, ses tonu yumuşamıştı, "ama onları kabul etme konusunda becerikli olmadığımı kabul ediyorum. Ve onlar en azından elbisemin rengi için değildi."

George bir köşeyi döndüğünde adımlarını bir kez daha yavaşlattı ve yemek odasının kapısı göründü. "Hiç Takdim Sezonu için Londra'ya gitmedin, değil mi?"

"Gitmediğimi biliyorsun."

Nedenini merak etti. Mary öyle yapmıştı ve onlar genellikle her şeyi birlikte yapıyorlardı. Ama en azından şimdi sormayacaktı, tam akşam yemeği başlamak üzereyken sormak pek kibar bir davranış gibi görünmüyordu.

"Ben istemedim," dedi Billie.

George bir açıklama istemediğini belirtmedi.

"Orada kendimi çok kötü hissedeceğimi biliyorum."

"Biraz temiz hava alırdın," diye yalan söyledi George. Gerçekten de Billie kendisini orada kötü *hissedecekti*, çünkü George onun sosyal kurtarıcısı olmak için askere alınacaktı. Bu süreçte onun dans kartının en azından yarıya

kadar doldurulduğundan emin olacaktı, ama sonra beyinsiz bir genç lord onun fazla özgür olduğundan yola çıkarak ahlak yoksunu bir kadın olduğunu ileri sürecek. O da her seferinde onlara karşı onurunu savunma savaşı verecekti.

Onun için çok yorucu olacaktı.

"Affedersin," diye mırıldandı George, bir uşaktan ona bir tabure bulmasını istemek için durakladı. "O dönene kadar seni tutayım mı?"

"Beni tutmak mı?" sanki birdenbire İngilizce talimat verme yetisini kaybetmiş gibi sorusu etrafta yankılandı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu annesi, onları beklerken açık kapıdan gizleyemediği bir merakla gelişlerini izliyordu. O, Lady Bridgerton ve Georgiana çoktan masadaki yerlerini almışlardı. Beyefendiler Billie'nin yerini almasını bekliyorlardı.

"Oturun," dedi George. "Lütfen. Billie ayağını uzatabilsin diye bir uşaktan masanın altına bir tabure getirmesini istedim."

Leydi Bridgerton, "Çok naziksin George," dedi. "Bunu ben düşünmeliydim."

Billie'yi odaya taşırken, "Daha önce ben de bileğimi burktum," dedi George.

"Ben hiç burkmadım," dedi Leydi Bridgerton, "ama şimdiye kadar bu konularda uzman olduğum söylenebilir." Georgiana'ya baktı. "Sanırım çocuklarımdan henüz kemiğini kırmamış veya eklemini burkmamış tek kişi sen olabilirsin."

"Bu da benim özel yeteneğim sanırım," dedi Georgiana düz bir sesle.

"Söylemeliyim ki," dedi Lady Manston, George ve Billie'ye sakin ama yapmacık bir gülümsemeyle bakarak, "ikiniz oldukça iyi bir çiftsiniz."

George, annesine imalı bir bakış attı. Hayır. Onu evli görmek isteyebilirdi ama *bunu* denemeyecekti.

"Öyle alay etme," dedi Billie, sesinde kadının bu düşünce tarzına son vermek için sevecenlikle ve ölçülü miktarda bir öğüt tonlaması vardı. "George olmasaydı beni başka kim taşırdı?"

"Ne yazık ki, benim kolum kırık," diye mırıldandı Andrew.

"Onu nasıl kırdın?" diye sordu Georgiana.

Andrew öne eğildi, gözleri deniz gibi parlıyordu. "Bir köpekbalığıyla güreştim."

Billie homurdandı.

"Hayır," dedi Georgiana, bundan hiç etkilenmeden, "gerçekten ne oldu?"

Andrew omuz silkti. "Kaydım."

Küçük bir sessizlik oldu. Kimse bu kadar sıradan bir neden beklemiyordu.

"Köpekbalığı hikâyesi gerçekten çok iyiydi," dedi Georgiana sonunda.

"Evet, öyle değil mi? Gerçek nadiren bizim istediğimiz kadar çekicidir."

"En azından bir gemi direğinden düştüğünü sanmıştım," dedi Billie.

"Güverte kaygandı," dedi Andrew gerçekçi bir şekilde. Ve herkes bunun tamamen olağan ve sıradan bir şey olduğunu düşünürken, "Gemide bu tür şeyler oluyor. Ne de olsa her taraf sudan ıslanıyor, bilirsiniz," diye ekledi.

Uşak küçük bir püsküllü tabureyle döndü. George'un istediği kadar uzun değildi ama yine de bunu Billie'nin ayağının boşlukta sallanmasından daha iyi bir çözüm olacağını düşündü.

"Amiral McClellan'ın evde iyileşmene izin vermesine şaşırdım," dedi Lady Manston, uşak tabureyi tam yerine

koyabilmek için masanın altına girerken. "Şikâyet ettiğimden değil. Tabii ki ait olduğun yerde, Crake'te olman çok hoş."

Andrew annesine hafif alaycı ve meyilli bir gülümsemeyle baktı. "Tek kollu bir denizci için pek bir işe yaramaz."

"Bütün o tahta bacaklı korsanlara rağmen mi?" George onu koltuğuna oturturken Billie ayağa kalktı. "Normalde denizde kol bacak kaybetmenin neredeyse gereklilik olduğunu düşünürüm."

Andrew başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Aşçımızın bir kulağı eksik."

"Andrew!" diye haykırdı annesi.

"Ne kadar korkunç bir şey," dedi Billie, gözleri ürkütücü bir zevkle parlıyor. "Olay sırasında orada mıydın?"

"Billie!" diye bağırdı annesi.

Billie annesinin yüzüne bakıp onun bu bağırışına karşı çıktı. "Kulaksız bir denizciyi duyup benden bununla ilgili soru *sormamamı* bekleyemezsin."

"Yine de bir aile yemeğinde sohbet konusu olmaya uygun değil!."

Rokesby ve Bridgerton klanları arasındaki toplantılar, aralarında bir damla kan bağı olmasa da her zaman aile yemeği olarak adlandırılırdı. En azından son yüz yıl içinde farklı bir adla söz edilmemişti.

"Hepimiz dışarıda halka açık bir toplantı yerine gitmedikçe, bunun nerede daha uygun olacağını hayal edemiyorum," dedi Andrew.

"Ne yazık ki," dedi Billie, "gecenin bu saatinde dışarı çıkmaya izinli değilim."

Andrew ona şımarık bir gülümsemeyle baktı. "Kadın olarak doğmadığıma sevinmemin yedi yüz otuz sekizinci nedeni."

Billie gözlerini devirdi.

"Gündüz izin var mı?" diye sordu ona Georgiana.

"Elbette," dedi Billie, ama George annesinin bundan pek memnun görünmediğini fark etti.

Georgiana da öyle. Dudakları sinirli bir şekilde büzülmüştü ve masanın üzerindeki elinin işaret parmağı sabırsızca örtüye dokunup duruyordu.

"Bayan Bucket çok lezzetli domuz etli börek yapar," dedi Billie. "Her Perşembe."

"Onu unutmuşum," dedi Andrew, hafızasına yer etmiş olan lezzetli hamur yemeklerini hatırlamaya çalıştı.

"Nasıl olur ki? O harika bir börektir."

"Anlaştık. Birlikte dışarıda yemek yememiz gerekecek. O zaman öğl..."

"Kadınlar lanet olası baş belalarıdır," dedi birden Georgiana.

Leydi Bridgerton elinden çatalını düşürdü.

Billie ihtiyatlı bir şaşkınlık ifadesiyle kız kardeşine döndü. "Üzgünüm, anlayamadım?"

"Yani kadınlar da lanet ve baş belası olabilirler," dedi Georgiana, sesinde zalimce bir tonlama vardı.

Billie onun bu ifadesinden tam olarak ne çıkaracağını bilmiyordu. Normalde George onun huzursuzluğundan ve şaşkınlığından zevk alırdı, ama konuşma o kadar keskin bir tuhaflığa dönüşmüştü ki, sempatiden başka bir şey hissetmeye cesaret edemiyordu.

Ve George genç kızı sorgulayan kendisi olmadığı için rahat görünüyordu.

"Yani senin daha önce söylediğin şeyden söz ediyorum," dedi Georgiana. "Biz kadınların erkeklerden daha az savaştığı hakkında. Ben bu düşüncenin doğru olduğuna kesinlikle katılmıyorum."

"Ah," dedi Billie, birden çok rahatlamıştı. Gerçek şu ki George da rahatlamıştı. Çünkü kadınların baş belası

olmaları onun kesinlikle yemek masasında yapmak *istemediği* bir konuşmaydı.

Veya bu konuda herhangi bir yerde.

"Peki ya Kraliçe Mary?" diye sormaya devam etti Georgiana. "Kimse ona barışsever diyemez."

"Ona boşuna lanet *Bloody Mary* dememişler," dedi Andrew.

"Aynen öyle!" Georgiana coşkulu bir baş hareketiyle onayladı. "Ve Kraliçe Elizabeth de bütün bir donanmayı batırdı."

"*Adamlarına* donanmayı kasten batırttı," diye düzeltti Lord Bridgerton.

"Onlara emri o verdi," diye karşılık verdi Georgiana.

George, ona hakkını vermekten mutluluk duyarak, "Georgiana bu konuda kesinlikle haklı," dedi.

Georgiana ona minnettar bir bakışla baktı.

"Gerçekten," dedi Billie gülümseyerek.

Onun bu sözlerine Georgiana gülünç derecede memnun görünüyordu.

Georgiana ile tartışması bittiğinde, "Ben kadınların şiddete başvurmayacağını söylemek istemedim," dedi Billie. "Tabii ki, uygun motivasyonla yapabiliriz."

"Düşünmek bile beni titretiyor," diye mırıldandı Andrew.

"Eğer sevdiğim biri tehlikedeyse," dedi Billie yoğun bir sakinlikle "o zaman kesinlikle şiddete yönelebileceğimden eminim."

George yıllarca bu anı merak ederdi. Bir şeyler değişmişti. Bir şeyler sallanıp bükülmüştü. Havadaki elektrik çatırdamış ve herkes, masadaki son Rokesby ve Bridgerton'lar, zamanda neredeyse asılı kalmıştı, sanki hiçbirinin anlamadığı bir şey olmasını bekliyorlarmış gibi.

Billie'yi bile.

George onun yüzüne bakıp inceledi. Onu bir savaşçı, vahşi ve sevdiği insanları koruyan biri olarak hayal etmek zor değildi. Onların arasında George da var mıydı, onu da onların arasına katmış mıydı? Öyle olduğunu düşünüyordu. George'un soyadını taşıyan herkes haliyle onun koruması altına girecekti.

Kimse konuşmuyordu. Annesi gerçekten sadece bir nefesten ibaret bir kahkaha patlatıp ardından "Ne kadar iç karartıcı bir konu," diyene kadar kimse nefes bile almadı.

"Ben sana katılmıyorum," dedi George yumuşak bir sesle. Kadının onu duyduğunu sanmıyordu. Ama Billie duymuştu. Dudakları aralandı ve koyu renk gözleri merak ve şaşkınlıkla onunkiyle buluştu. Ve belki de bir minnet duygusuyla.

"Neden böyle şeylerden söz ettiğimizi anlamıyorum," diye devam etti annesi, sohbeti tekrar tatlı ve aydınlık bir konuya yönlendirmeye kararlı bir şekilde.

Çünkü önemli, diye düşündü George. Çünkü bir şey ifade ediyor. Çünkü yıllardır geride kalanlar için hiçbir şey, bir anlam ifade etmemişti. İşe yaramaz olmaktan, doğumundan dolayı kardeşlerinden daha değerliymiş gibi davranmaktan bıkmıştı.

Çorbasına baktı. İştahını kaybetmişti. Ve tabii ki tam o anda Leydi Bridgerton, "Bir parti vermeliyiz!" diye haykırmıştı.

Bölüm 7

"Bir parti?

Billie peçetesini dikkatlice masaya koydu, içini olması çok muhtemel bir tehlikeye karşı belli belirsiz bir uyarı duygusu kaplamıştı. "Anne?"

Sanki sorduğu şey buymuş gibi, "Bir ev partisi," diye açıkladı annesi.

"Yılın bu zamanı mı?" diye sordu babası ve çorbanın kaşığını ağzına sokmak üzereyken kısa bir süreliğine duraksadı.

"Neden yılın bu zamanı değil?"

"Genellikle bunu sonbaharda yaparız."

Billie gözlerini devirdi. Ne tipik bir erkek mantığıydı. Aynı fikirde olmadığından değil. Şu anda Aubrey Hall'da istediği son şey bir ev partisiydi. Evinin etrafında dolaşan tüm o yabancılar. Kaldı ki, ev sahibesinin saygılı kızı rolünü oynamanın ne kadar zaman alacağından bahsetmiyordu bile. Bütün gün o rahatsız edici elbisesinin içinde sıkışıp kalacaktı, malikâneyi yönetmenin gerçek sorumluluklarını üstlenemeyecekti.

Babasının bakışını yakalamaya çalıştı. Mevsim ne olursa olsun, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamıştı. Ama karısı dışında hiçbir şeyden habersizdi. Ve de önündeki çorbasından.

"Andrew sonbaharda evde olmayacak," diye belirtti Leydi Bridgerton. "Ve şimdiden bunu kutlamalıyız."

"Partilere bayılırım," dedi Andrew. Bu gerçekten doğruydu ama Billie onun bunu daha çok masadaki gerilimi yumuşatmak için söylediğini hissetti. Çünkü gerçekten ortam oldukça gergindi. Ve açıkça çok belli olan bu gerginlik Billie'ye çok tuhaf geliyordu.

"Öyleyse anlaştık," dedi annesi. "Bir ev partisi yapacağız. Ama sadece küçük bir tane."

"Küçük tanımını aç biraz," dedi Billie ihtiyatla.

"Ah, bilmiyorum. Belki bir düzine kadar misafir olabilir mi?"

Leydi Bridgerton, Leydi Manston'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun Helen?"

"Bence kulağa çok hoş geliyor," dedi Leydi Manston. "Ama Andrew denizdeki görevine geri dönmeden önce çok hızlı hareket etmemiz gerekecek. Çünkü Amiral, onun izninin sadece nekahet dönemi için olduğunu ve izin süresinin bir dakika bile uzatılamayacağını açıkça belirtti."

"Elbette," diye mırıldandı Leydi Bridgerton. "O halde bir hafta sonra diyelim mi?"

"Bir hafta mı?" diye bağırdı Billie. "Evi bir haftada hazırlaman mümkün değil."

"Ah, öfff! Tabii ki yapabilirim." Annesi ona küçümseyen alaylı bir küçümseme ile baktı. "Ben böyle şeyler için doğdum."

"Öylesin, tatlım," dedi babası şefkatle.

Babasının bu konuda hiç yardımı olmayacağını fark etti Billie. Bu çılgınlığa bir son verecekse, bunu kendisi yapmak zorundaydı. "Çağıracağın konukları düşündün mü, anne?" diye ısrar etti. "Tabii ki onları belirleyip hemen haber vermelisin. İnsanların hayatlarında bir sürü meşguliyetleri var. Plan yapmaları gerek."

Annesi sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi elini salladı. "Ülke çapında davetiye göndermeyi planlamıyorum. Yakın ilçelerdeki dostlarımıza ulaşmak için bolca zamanımız var. Veya Londra'dakilere."

"Kimi davet edeceksin?" diye sordu Leydi Manston.

"Sizi elbette. Sanırım gelip bizimle kalırsınız. Herkesi bir çatı altında toplamak çok eğlenceli olacak."

"Bu pek gerekli bir şey gibi görünmüyor," dedi George.

"Gerçekten," diye onu onayladı Billie. Tanrı aşkına, evlerinin arasında sadece üç millik bir mesafe vardı.

George ona bir bakış attı.

"Ah, lütfen," dedi sabırsızca. "Bunun için alınganlık gösteremezsin."

"*Gösterebilirim,*" dedi Andrew sırıtarak. "Ve aslında, bunu eğlenmek için yapacağımı düşünüyorum."

"Mary ve Felix," dedi Leydi Bridgerton. "Onlar olmadan bir kutlama yapamayız."

"Mary'yi görmek güzel olacak," dedi Billie.

"Peki, ya Westborough'lar?" diye sordu Leydi Manston.

George homurdandı. "Tabii ki onların gemisi çoktan denize açıldı anne. Az önce bana Leydi Frederica'nın nişanlandığını söylemedin mi?"

"Doğru." Annesi susup çorba kaşığını nazikçe dudaklarına götürdü. "Ama onun bir kız kardeşi var."

Billie boğuk bir kahkaha attı, ama George ona öfkeli bir şekilde kaşlarını çattığında yüz ifadesi hemen ciddileşti.

Leydi Manston'ın gülümsemesi giderek ürkütücü bir hal aldı. "Ve bir de kuzeni."

"Elbette vardır," dedi George nefesinin altından.

Billie bu konuda sempatik bir tavır sergilemeyi yeğlemişti, ama elbette *bu* tam da kendi annesinin "Bizim de onlara karşılık birkaç iyi genç adam bulmamız gerekecek," demeyi seçtiği an olmuştu.

Billie'nin gözleri dehşetle açıldı. Bu onun sırasının geldiği anlamına geliyordu. "Anne, *yapma,*" diye onu uyardı.

Uyarmak? Bu daha çok emir vermeye benziyordu.

Ama bunun annesinin coşkusu üzerinde herhangi bir etki gösterdiği söylenemezdi. "Yapmazsak dengeyi sağlayamayız," dedi annesi sert bir şekilde.

"Ayrıca, giderek gençleşmiyorsun."

Billie gözlerini kapayıp beşe kadar saydı. Ya böyle yaparak sakinleşecek ya da annesini boğazlayacaktı.

"Felix'in erkek kardeşi yok mu?" diye sordu Leydi Manston.

Billie sinirden dilini ısırdı. Leydi Manston, Felix'in bir erkek kardeşi olduğunu çok iyi biliyordu. Ve Felix Maynard onun tek kızıyla evliydi. Leydi Manston, nişan kâğıtlarının mürekkebi kurumadan kuzenlerin isimlerini ve yaşlarını muhtemelen biliyor olmalıydı.

"George?" diye annesi ona sordu. "Onun erkek kardeşi var mı?"

Billie büyülenmiş bir şaşkınlıkla Lady Manston'a baktı. Onun bu ısrarlı kararlılığı bir ordu generalini gururlandırırdı. Bu doğuştan gelen bir özellik miydi? Bu ailenin kadınları dişilerle erkekleri düzgün küçük çiftler halinde eşleştirme dürtüsüyle mi ana rahminden çıkmışlardı? Ve eğer öyleyse, *kendisinin* atlanmış olması nasıl mümkün olmuştu?

Çünkü Billie'nin ne kendisi ne de başkası için çöpçatanlıkla bir ilgisi yoktu. Bu onu tuhaf, kadınsı olmayan bir tür ucube yaptıysa, onun için bir mahsuru yoktu. Çünkü o dişilik sergilemek yerine atıyla dışarıda gezinmeyi tercih ediyordu. Ya da gölde balık tutmayı. Ya da bir ağaca tırmanmayı.

Ya da başka herhangi bir şeyi... Gerçekten.

Billie, Yüce Tanrı'nın o bir kız olarak doğduğunda ne düşündüğünü ilk kez merak etmiyordu. Pek çok kez bunu

düşünmüştü, çünkü o İngiltere tarihindeki en az kız çocuğuna benzeyen kızdı. Tanrıya şükür, Mary ilk kez Londra'da sosyeteye takdim edildiğinde, ailesi onu da bunu yapmaya zorlamamıştı. Bu onun için acınası bir durum olurdu. Bir felaket olurdu.

Ve onu kimse istemezdi.

"George?" diye tekrarladı Leydi Manston, sabırsızlığı ses tonunu iyice keskinleştirmişti.

George irkildi ve Billie onun kendisine baktığını fark etti. Onun Billie'nin yüzünde ne gördüğünü ya da orada gördüğünü sandığının ne olduğunu *düşünemiyordu.*

"Var," diye onayladı George, annesine dönerek. "Henry. Felix'ten iki yaş küçük ama o..."

"Harika!" diye haykırdı Lady Manston, ellerini çırparak.

"Ama o ne?" diye sordu Billie. Daha doğrusu öğrenmekte ısrar etti. Çünkü bu Billie'nin konuştukları konu hakkında geri kalması anlamına geliyordu.

"O nişanlandı," dedi George. "Ya da ben öyle duydum."

"Resmen açıklanana kadar sayılmaz," dedi annesi sakin ve umursamaz bir sesle.

Billie ona inanamayarak baktı. Yani Felix'in elini ilk kez öptüğü andan itibaren Mary'nin düğününü planlayan kadına.

"Henry Maynard'ı sever misiniz?" diye sordu Leydi Bridgerton.

"Severiz," dedi Lady Manston.

"Onun bir erkek kardeşi olduğundan bile emin olmadığını sanıyordum," dedi Billie.

Yanında oturan George kıkırdadı ve Billie onun başının kendisine yaklaştığını hissetti. "On pounduna bahse girerim ki, onun şu anki flörtüyle ilgili her ayrıntıyı daha adını anmadan biliyor," diye mırıldandı George.

Billie'nin dudakları imalı bir gülümseme ile titredi. "Ben olsam bu bahse girmezdim."

"Akıllı kız."

"Her zaman."

George kıkırdadı, sonra durdu. Billie onun bakışlarını takip etti. Andrew yüzünde tuhaf bir ifadeyle onları izliyordu, başı ufak bir açıyla eğik, alnı düşünceli bir şekilde çatıktı.

"Ne?" dedi Billie, anneleri planlarına devam ederken.

Andrew başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Billie kaşlarını çattı. Andrew'un düşüncelerini avucunun içi gibi okuyabiliyordu. Bir şeylerin peşindeydi. "Yüzünü beğenmedim," diye mırıldandı.

"Onun bu ifadesini hiç sevmiyorum," dedi George.

Billie ona baktı. George'la olan bu aptal küçük yakınlık ne kadar tuhaftı. Mırıldandığı esprileri paylaştığı kişi genellikle Andrew'du. Ya da Edward. Ama George değil.

Asla George değil.

Ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünse de George'la sürekli anlaşmazlık halinde olmaları için hiçbir sebep yoktu. Bu yine de ona garip hissettiriyordu. Dengesiz.

Hayat sürprizler olmadan ilerlediğinde daha iyiydi. Gerçekten öyleydi.

Billie bu artan huzursuzluk duygusundan kurtulmaya kararlı bir şekilde annesine döndü. "Gerçekten bir parti vermek *zorunda mıyız?* Andrew, kendini çimlerin üzerinde yenecek on iki çeşit yemek ve okçuluk yarışı olmadan da kutsanmış ve tapılası hissedebilir."

"Havai fişekleri ve geçit törenini de unutma," dedi Andrew. "Ve ayrıca ben de bir tahtırevanla taşınmak isteyebilirim."

"Bu konuda *destek* ister misin?" diye sordu Billie, eliyle sinirli bir işaret yaparak.

George homurdanarak çorbasını içti.

"Benim de katılmaya iznim var mı?" diye sordu Georgiana.

"Akşam kesinlikle yok," dedi annesi, "ama öğleden sonraki eğlencelerinden bazılarına katılabilirsin."

Georgiana yumuşak ve hoş bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "O zaman bence bu harika bir fikir."

"Georgie," dedi Billie.

"Billie," diye alaycı bir ifadeyle ona karşılık verdi Georgiana.

Billie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. Dünyanın onun ekseni etrafında döndüğünü mü sanıyordu? Küçük kız kardeşi ne zamandan beri onunla *böyle* konuşuyordu?

"Karar verildi, Billie," dedi annesi karşı çıkılmasına tahammülü olmayan bir sesle. "Bir parti veriyoruz ve sen de katılacaksın. Elbiseyle."

"Anne!" diye bağırdı Billie.

Annesi onaylanmak üzere masadakilere baktı ve "Bunun hiç de mantıksız bir talep olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Bir ev partisinde nasıl davranılacağını *biliyorum.*" Tanrım, annesi onun ne yapacağını sanıyordu? Akşam yemeğine elbisesinin altında binici çizmeleriyle mi gelecekti? Av köpeklerini misafir odasında mı yarıştıracaktı?

O kuralları gayet iyi biliyordu. Ve onları hep uygulamıştı. Ve doğru koşullar altında uyguladığından da emindi, gerisi umurunda değildi. Ama kendi annesinin onun bu kadar beceriksiz olduğunu düşünmesi ve bunu Billie'nin en çok değer verdiği insanların önünde söylemesi... Tahmin edilebileceğinden çok daha fazla canını acıtmıştı.

Ama sonra çok tuhaf bir şey oldu. George'un eli onunkini buldu ve sıktı. Masanın altında, kimsenin göremediği bir yerde. Billie ona bakmak için başını kaldırdı, ama daha

ona karşılık vermeden George birden onun elini bıraktı, şu an babasına Fransız konyağının fiyatı hakkında bir şeyler söylüyordu.

Billie bakışlarını önündeki çorbasına çevirdi.

Ne gündü ama.

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, erkekler porto şaraplarını alıp sohbet etmeye gittikten ve kadınlar da misafir odasında toplandıktan sonra huzur ve sükûnetten başka bir şey istemeyen Billie, doğruca kütüphaneye gitti.

Bir uşaktan onu oraya taşıması için yalvarması istendiğinde bunun *sıvışıp kaçmak* olarak yorumlanmayacağından pek emin değildi.

Aubrey Malikânesi'ndeki kütüphaneden daha küçük ve daha az görkemli bir görüntüsü vardı ama öyle olsa da Crake House'daki kütüphaneyi her zaman sevmişti. Orada kendisini rahat hissediyordu. Lord Manston'ın buradaki yumuşak deri koltukta uykuya dalma alışkanlığı vardı ve Billie minderlere yerleşir yerleşmez onun ne kadar haklı olduğunu anladı. Güzel bir şömine ateşi ve bacaklarının üzerine serdiği sıcacık örgü bir battaniyeyle burası, ailesi eve dönmeye hazır olana kadar gözlerini dinlendirmek için mükemmel bir yerdi.

Uykusu yoktu ama kendisini oldukça yorgun hissediyordu. Uzun bir gün olmuştu ve düştüğü için tüm vücudu ağrıyordu. Annesi ona karşı olağanüstü derecede duyarsızdı. Andrew da onun iyi olmadığını fark etmemişti bile, ama George iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa *yapmıştı*. Georgiana da tuhaf bir tavır içindeydi, adeta ona tanımadığı biriymiş gibi davranıyordu ve...

Ve ve ve... *Her şey* bu akşamdı ve bunların hepsi çok yorucuydu.

"Billie?"

Öylece yayılmışken birden çığlık atıp irkildi ve hemen daha dik bir pozisyonda oturup toparlanmaya çalıştı. George açık kapının önünde duruyordu, titreyen mum ışığının loşluğunda yüzündeki ifadeyi okumak zordu.

"Üzgünüm." Billie gözlerini kapatıp nefesini düzene sokmak için bir an bekledi. "Beni şaşırttın."

"Özür dilerim. Niyetim bu değildi." Kapı pervazına yaslanmıştı. "Neden buradasın?"

"Biraz sessizliğe ihtiyacım vardı." Yüzünü hâlâ net olarak göremiyordu ama onun yüz hatlarını hayal edebiliyordu, bu yüzden ekledi, "Benim bile bazen sessizliğe ihtiyacım oluyor."

George hafifçe gülümsedi. "Kendini kapana kısılmış gibi mi hissettin?"

"Kesinlikle hayır," diyerek başını eğdi.

George bir an düşündükten sonra, "Seni yalnız bırakmamı ister misin?" dedi.

"Hayır, sorun yok," dedi Billie, yaptığı bu açıklamaya kendisi de şaşırarak. George'un varlığı garip bir şekilde sakinleştiriciydi, gerçekten Andrew'un, annesinin ya da diğerlerinin hiç olmadığı kadar.

"Canın yanıyor," dedi George sonunda odaya girerek.

Bunu nasıl biliyordu? Başka kimse bunun farkında değildi. Bu hiçbirinde olmayan bir önseziydi. Ama George her zaman rahatsız edici bir şekilde gözlemci olmuştu. "Evet," dedi Billie. Aksini iddia etmenin pek bir anlamı yoktu.

"Çok mu?"

"Hayır. Ama az da sayılmaz, biraz daha fazla."

"Bu akşam dinlenmeliydin."

"Belki. Ama ben eğlendim ve bence buna değdi. Anneni bu kadar mutlu görmek çok güzeldi."

George başını yana yatırdı. "Onun mutlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?"

"Andrew'u görmek belki ama bir bakıma onun varlığı, ona Edward'ın burada olmadığını hatırlatmaya neden oluyor."

"Sanırım. Yani, tabii ki iki oğlunun da evde olmasını tercih ederdi, ama Edward'ın yokluğunu hatırlamak, Andrew'un varlığının sevincinden kesinlikle daha ağır basıyor."

George'un dudaklarında yarı alaycı çarpık bir gülümseme belirdi, "Evde zaten iki oğlu var."

Billie bir an ona baktı.

"Ah! Çok üzgünüm. Elbette öyle. Ben sadece normalde evde olmayan oğullarını kastettim. Ben... Tanrım, ben gerçekten çok üzgünüm." Yaptığı gaftan dolayı şu an yüzü yanıyordu. Tanrıya şükür, mum ışığı yüzünün kırmızılığını gizliyordu.

George omzunu silkti. "Boş ver, düşünme bunu."

Ama Billie düşünmeden edemiyordu. Ne kadar farklı bir tavır takınmaya çalışsa da onun duygularını incittiğini düşünmeden edemiyordu. Onu asıl çıldırtan şey ise George Rokesby'nin onun düşüncelerinden ve söylediği şeylerden hiç rahatsız olmaması ve hiç aldırış etmiyor gibi görünmesiydi.

Ama ne kadar umursamıyor gibi görünse de yine de yüz ifadesinde çok şey vardı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Billie.

George odanın karşı tarafına doğru ilerledi ve iyi konyakların konduğu rafın yanında durdu. "Beni ne rahatsız ediyor mu?"

"Arkada bırakılmak," diyerek dudağını ısırdı Billie. Ama bunu söylemenin daha iyi bir yolu olmalıydı. "Yani evde kalmak," diye düzeltti, "herkes gittiğinde."

"Sen buradasın ya," diye onu işaret etti.

"Evet, ama ben de seni pek teselli edemiyorum. Senin benim için yaptıklarına kıyasla, yani."

Güldü. Gerçi pek gerçek bir gülme sayılmazdı, ama burnundan küçük bir nefes verdiğinde, aslında neşeli bir ruh hali içinde olduğu söylenebilirdi.

"Mary bile gitti, Sussex'e taşındı," dedi Billie, kanepenin arkasında ayakta duran George'u izlerken pozisyonunu değiştirdi.

George kendine bir brendi doldurdu, ardından bardağı elinden bırakıp şişenin tıpasını tekrar yerine taktı. "Kız kardeşim mutlu bir evlilik yaptığı için onu kıskanacak, evden gittiği için hayıflanacak halim yok. Üstelik en yakın arkadaşlarımdan biriyle evlendi, daha ne olsun."

"Elbette, bunu yapmazsın. Ben de yapmam. Ama ben onu hâlâ özlüyorum. Ve hâlâ Rokesby malikânesinin tek düzenli müdavimi sensin."

George bardağını dudaklarına götürdü ama tam bir yudum almadı. "Yine meselenin özüne kestirmeden inmenin bir yolunu buldun, öyle değil mi?"

Billie dilini tuttu.

"Bu durum *seni* rahatsız mı ediyor?" diye sordu George

Billie soruyu yanlış anlamış gibi davranmadı.

"Benim kardeşlerimin hepsi gitmedi. Georgiana hâlâ evde."

"Ve onunla çok ortak noktanız var," dedi George alaycı bir sesle.

"Düşündüğümden de fazla," dedi Billie. Doğruydu. Georgiana aslında hasta bir çocuktu, ebeveynleri onun için endişeleniyordu, diğer çocuklar kırsalda çılgınca koşarken o bu yüzden hep içeride sıkışıp kalmıştı.

Billie, aslında küçük kız kardeşini hiç sevmemişti, ayrıca onun pek ilginç bulunacak bir yanı da yoktu. Çoğu zaman onun varlığının bile farkında değildi. Hatta onun orada

olduğunu bile unutuyordu. Aralarında dokuz yaş vardı. Gerçekten, onunla ortak noktası ne olabilirdi ki?

Ama sonra herkes gitmişti ve şu an Georgiana nihayet yetişkinliğe doğru yaklaştıkça giderek ilginç biri haline geliyordu.

Konuşma sırası George'daydı, ama o bu gerçeği fark etmemiş gibiydi ve sessizlik bariz şekilde rahatsız edici olacak kadar uzun sürdü.

"George?" diye mırıldandı Billie. Şu an George ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Sanki bir bulmacaymış gibi... Hayır, aslında öyle de değil. Billie onun hemen önünde duruyor olmasına rağmen ona gözlerini dikmiş, sanki derin derin bir şey düşünüyor gibiydi.

"George?" diye tekrarladı Billie. "Hepiniz..."

George birden başını kaldırıp baktı. "Ona daha iyi davranmalısınız," dedi ve sonra sanki az önce çok berbat bir şey söylememiş gibi konyağı işaret etti. "Sen de bir bardak ister misin?"

"Evet," dedi Billie, çoğu leydinin içki içmeyi reddedeceğini bilmesine rağmen, "Ona iyi davranmalısınız, derken ne demek istiyorsun, ona nasıl daha iyi davranabilirim? Ben ne zaman ona kaba davrandım ki?"

"Hiçbir zaman, asla," dedi George, bunu söylerken bardağından biraz içki sıçratmıştı, "ama onu görmezden geliyorsun."

"Ben böyle bir şey yapmıyorum."

"Yani onu unutuyorsun," diye düzeltti George. "Ama sonuçta aynı anlama geliyor."

"Ah, bir de Nicholas'a daha çok ilgi gösteriyorsun."

"Ama Nicholas burada değil, Eton'da. Buradan ona ilgi gösteremem."

George ona bir bardak konyak uzattı. Billie bardağının onunkinden çok daha az dolu olduğunu fark etti.

"Onu görmezden gelmiyorum," diye mırıldandı Billie. Özellikle George Rokesby tarafından azarlanmayı sevmiyordu. Özellikle de George haklıyken.

"Tamam, sorun yok," dedi George, bu ani nezaketiyle onu şaşırtmıştı. "Eminim Andrew burada olmadığında durum daha farklıdır."

"Andrew'un bununla ne ilgisi var?"

George alaycı bir şaşkınlık ifadesiyle ona döndü. "Gerçekten mi?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum." Çıldırtan adam.

George içkisinden uzun bir yudum aldı ve sonra ona doğru bile dönmeden küçümseyici bir bakış attı. "Seninle evlenip bu işi bitirmeli."

"Ne?" Şaşkınlığı yapmacıktı. Andrew ile evlenebileceğinden değil. Zaten hep bir gün onunla evleneceğini düşünmüştü. Ya da Edward'la. Hangisi olduğu umurunda değildi, onun için hepsi aynıydı. Ama aslında George'un bundan böyle bahsetmesinden...

Bundan hoşlanmamıştı.

"Eminim, farkındasındır," dedi Billie çabucak sakinliğini koruyarak, "Andrew'la ben pek anlaşamıyoruz."

George gözlerini devirerek bunu geçiştirdi. "İlişkinizi sen iyileştirebilirsin."

"O da bunu yapabilir," diye karşılık verdi.

George kıkırdadı. "Çok doğru."

"Andrew ile evlenmeyeceğim," dedi. Henüz değil. Ama eğer o teklif ederse...

Muhtemelen evet diyecekti. Herkesin beklediği buydu.

George konyağından bir yudum aldı ve bardağının kenarından çaktırmadan onu izledi.

Sessiz olamayan Billie, "Yapmak isteyeceğim son şey," dedi, "arkasını dönüp gidecek biriyle nişanlanmak."

"Ah, bilmiyorum," dedi George, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Birçok asker karısı kocalarının peşinden gidiyor. Ve üstelik sen çoğundan daha maceracısın."

"Ben burayı seviyorum."

"Babamın kitaplığını mı?" diye espri yaptı George.

"Kent'te," dedi pervasızca. "Aubrey Hall'da. Bana ihtiyaç var."

George büyüklük taslayan sesle buna karşı çıktı.

"Asıl bana var!"

"Öyle olduğundan eminim."

Billie'nin omurgası sertleşmişti. Bileği zonklamasaydı, muhtemelen ayağa fırlayacaktı. "Senin benim yaptığım hiçbir şeyden haberin bile yok."

"Lütfen bana gazel okuma."

"Ne?"

George küçümseyen bir tavırla elini salladı. "O bakışının herkes farkında."

"Hangi bakış..."

"Birinin gazel okumaya başlamadan önceki bakışı."

Billie'nin yaşadığı şokla dudakları aralandı. Yüzünde kibirli bir ifade belirdi. Sonra George'un yüzünü gördü. Onu kızdırmaktan zevk alıyordu!

Tabii ki öyleydi. Onu kızdırıp sinir etmek için bunu yapıyordu. Bir iğneyi, donuk, paslı bir iğneyi tenine batırır gibi onun canını yakmaktan hoşlanıyordu.

"Tanrı aşkına Billie," dedi George kıkırdayarak, bir kitaplığa yaslandı. "Bunu bir şaka olarak alamaz mısın? Zaman zaman babana yardım ettiğini biliyorum."

Zaman zaman mı? Lanet yeri şu an o yönetiyordu. Aubrey Hall onun disiplinli yönetimi olmazsa dağılır giderdi. Babası bütün defterleri ona devretmişti ve bir kadın tarafından yönetilip ona hesap vermek zorunda kalmaya karşı çıkan babasının kâhyası uzun bir süre direndikten sonra bu ısrarından vazgeçmişti. Billie, tüm niyet ve amaçlar için

babasının en büyük oğlu olarak yetiştirilmişti. Üstelik varis değildi ve ona miras kalacak hiçbir şey yoktu. Sonunda Edmund büyüyüp hak ettiği yeri alacaktı. Küçük erkek kardeşi aptal değildi, ne yapacağını yeterince çabuk öğrenecekti ve öğrendiğinde... Edmund tüm Aubrey'e ne kadar yetenekli olduğunu gösterdiğinde, herkes rahat bir nefes alacak ve doğal düzen yeniden sağlanmış olacaktı.

O zaman Billie'ye artık gerek duyulmayacaktı.

Yer değişimi gerçekleşmiş olacaktı.

Defterler artık onun zimmetinden çıkarılacaktı. Kimse ondan kulübeleri incelemesini ya da anlaşmazlıkları çözmesini istemeyecekti. Edmund malikâneнin efendisi olacaktı ve o da onun uzun dişli yaşlı ablası olarak kalacaktı, insanların sessizce acıdığı ve alay ettiği bir kişi olarak.

Tanrım, belki de Andrew ile *evlenmeliydi.*

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu George.

"İyiyim," dedi kısaca.

George omzunu silkti. "Birdenbire gözüme hastalanmış gibi göründün."

Gerçekten de birdenbire hastalanmış, kendisini çok hasta hissetmişti. Geleceğine dair görüntüler sonunda önünde dans etmişti ve bu görüntülerde hiç parlak ve güzel hiçbir şey yoktu.

Konyağının geri kalanını içmek için onu başına dikti.

"Dikkatli ol," diye uyardı George, ama Billie, alışık olmadığı için birden boğazını yakan içki yüzünden çoktan öksürmeye başlamıştı bile. "Onu yavaşça yudumlamak daha iyidir," diye ekledi George.

"*Biliyorum,*" diye çıkıştı Billie, bir aptal gibi göründüğünün farkındaydı.

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandı George ve bu Billie'ye kendini daha iyi hissettirdi. George Rokesby kendini beğenmiş bir serseriydi. Sonunda her şey normale dönmüştü işte. Ya da normale dönmüş sayılırdı.

Yeterince normaldi.

Bölüm 8

Lady Bridgerton, ertesi sabah yapacağı sosyal etkinlikle ilgili girişimi planlamaya başladı. Billie sabah kahvaltısını yapmak için topallayarak küçük yemek odasına girdiğinde, annesinin tüm hazırlıkların yapılan plan program dahilinde tamamlandığını ve Billie'nin yardımına ihtiyaç duymadığını söylemesi karşısında hem rahatlamış hem de oldukça şaşırmıştı. Onun Billie'den tek isteği vardı, o da Mary ve Felix'e bir davet notu yazmasıydı. Billie memnuniyetle başını sallayıp onayladı. Bunu yapabilirdi.

Leydi Bridgerton bir uşağa onun için bir kahvaltı tabağı hazırlamasını işaret ederken, "Georgiana bana yardım etmeyi teklif etti," dedi. Çünkü Billie koltuk değnekleriyle mümkün olduğunca çevik hareket ediyordu, ama bir çift sopa üzerinde rahatça dengede durabiliyorken yine de büfeden tabağına kahvaltısını alamıyordu.

Billie, bu görüntüden oldukça memnun görünen küçük kız kardeşine baktı. "Bu iş çok eğlenceli olacak," dedi Georgiana.

Billie buna cevap olarak sinirli bir şekilde yutkundu. Tabii ki o da bu işin *az* eğlenceli olacağını düşünmüyordu ama Georgiana'nın böyle söyleyerek büyük kız kardeşini aşağılamasına gerek yoktu. Eğer tüm bir öğleden sonra boyunca davetiyeleri yazmak ve menüleri planlamak için onun yardımını isterse, bunu kabul edebilirdi.

Leydi Bridgerton, kahvaltı etmeye hazırlanan Billie'ye bir fincan çay koyarken, "Günü nasıl geçirmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Billie, tabağını önüne servis eden uşağa teşekkür ederek başını salladı. Ardından merakla pencereden dışarı baktı. Güneş bulutların arasından yeni yeni çıkmaya başlamıştı ve bir saat içinde sabah çiyi eriyip buharlaşacaktı. Dışarıda olmak için mükemmel bir gündü. At sırtında. Bu çok iyi olacaktı.

Zaten yapacak çok şeyi vardı. Kiracılardan biri kulübesinin sazdan çatısını yeniliyordu ve komşularının onlardan yardımlarını beklediklerini bilmelerine rağmen, Billie hâlâ John ve Harry Williamson'ın onlara yardım etmeyip angarya olarak gördükleri bu işten kurtulmaya çalışacaklarından şüpheleniyordu. Bu işi kontrol etmeliydi, ayrıca birisinin batıdaki tarlaların düzgün bir şekilde ekildiğinden ve gül bahçesinin tam olarak annesinin istediği özelliklere göre budandığından emin olması ve kardeşlerinin üzerine düşeni yaptığından emin olması gerekiyordu.

Kısacası birisinin tüm bunları yapması gerekiyordu ve Billie kendisi olmasa bunun kim olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama hayır, aptal, şişmiş bir ayakla eve tıkılıp kalmıştı ve bu onun suçu değildi. Tamam, belki biraz onun hatasıydı, ama kesinlikle daha çok o lanet kedinin hatasıydı ve şu an ayağı fena ağrıyordu. Gerçi ayağının bu hale gelmesinden tamamen kedi de sorumlu değildi, ama o küçük sevimsiz yaratığın da şu an topallamasında katkısı vardı. O bunu bir neden olarak görecek kadar bağnaz biriydi.

Bunu düşünmek için durakladı. İnsan başına böyle bir şey gelince...

"Billie?" diye mırıldandı annesi, porselen çay fincanının kenarından ona bakarak.

"Bence ben pek iyi bir insan değilim," dedi aniden Billie.

Leydi Bridgerton onun bu açıklaması karşısında neredeyse boğulacak gibi oldu ve şaşkınlıktan burnundan çaylar fışkırdı. Gerçekten çok güzel bir görüntüydü ve Billie yaşamı boyunca böyle bir şeyi göreceğini hiç tahmin etmemişti.

"İşte ben de sana hep *bunu* söylemeye çalışıyordum," dedi Georgiana.

Billie, kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı, her şeyi tamam görünüyordu da henüz hiçbir olgunlaşma belirtisi göstermiyordu.

"Sybilla Bridgerton," dedi annesi ilk kez muhalif olmayan bir sesle. "Sen mükemmel bir insansın."

Billie konuşmak için ağzını açtı, ama söyleyecek akıllıca bir şeyi olmadığı için sustu.

"Eğer aksini söylemekte ısrar edersen," diye devam etti annesi, ama sesi sanki *bana karşı çıkmayı sakın düşüneyim deme* diyen hacimli bir yumruğa benziyordu, "bunun ucu *bana* dokunuyor ve bu kadar kötü ve ilgisiz bir anne olduğuma inanmayı reddediyorum."

"Tabii ki hayır," dedi Billie çabucak. Olabildiğince çabuk.

"Bu yüzden sorumu tekrar edeceğim," dedi annesi. Çayından ufak bir yudum aldı ve büyük kızına olağanüstü bir kayıtsızlıkla baktı. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Şey," diye duraksadı Billie. Dönüp kız kardeşine baktı ama Georgiana ona hiç yardımcı olmadı. Ve sanki, *ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, rahatsızlığından son derece zevk alıyorum,* gibi bir şey ifade edercesine çaresizce küçük bir omuz silkmeyle yanıt vermeyi tercih etmişti.

Billie kaşlarını çattı. İnsanlar düşündüklerini söyleseler güzel olmaz mıydı?

Billie, hâlâ sahte bir sakinlikle kendisine bakıp ondan cevap bekleyen annesine döndü.

"Pekâlâ," diye tekrar durdu. "Kitap okuyabilir miyim?"

"Bir kitap," diye tekrarladı annesi. Peçetesiyle ağzının kenarını sildi. "Ne güzel."

Billie ona dikkatle baktı. Aklına bir sürü alaycı cevap geldi ama annesinin sakin tavrına rağmen, gözlerinde Billie'ye çenesini kapalı tutmasının akıllıca olacağını söyleyen bir parıltı vardı.

Leydi Bridgerton çaydanlığa uzandı. Kahvaltıda her zaman ailenin geri kalanının toplamından daha fazla çay içerdi. "İstersen sana bir şey önerebilirim," dedi Billie'ye. Ayrıca annesi aynı zamanda genellikle ailenin geri kalanından daha fazla kitap okurdu.

"Hayır, sorun değil," diye yanıtladı Billie, tabağındaki sosisini keserken. "Babam geçen ay Londra'dayken *Prescott'un Ziraat Ansiklopedisi*'nin son cildini satın almıştı. Zaten çoktan başlamalıydım ama hava o kadar güzeldi ki okuyacak fırsatım olmadı."

"Dışarıda da okuyabilirsin," diye önerdi Georgiana. "Bir battaniye serebiliriz. Ya da bir şezlongu dışarı taşıyabiliriz."

Billie bir sosis dilimine çatalını saplarken dalgın dalgın başını sallayıp onu onayladı. "Sanırım içeride kalmaktan daha iyidir."

"Ev partisi için eğlenceleri planlamama yardım edebilirsin," dedi Georgiana.

Billie ona küçümseyen bir bakışla baktı. "Sanmıyorum."

"Neden olmasın hayatım?" diyerek Lady Bridgerton araya girdi. "Gerçekten eğlenceli olabilir."

"Az önce bana planlamaya katılmak zorunda olmadığımı söyledin."

"Senin istediğini düşünmediğim için."

"İstemiyorum."

"Tabii ki zorunda değilsin," dedi annesi sakince, "ama kız kardeşinle vakit geçirmek *istersin* herhalde."

Ah, lanet olsun. Annesi *iyiyi* oynuyordu. Billie yüzüne zoraki bir gülümseme yapıştırdı. "Georgie ve ben başka bir şey yapamaz mıyız?"

"Belki senin omzunun üzerinden tarımsal inceleme kitabını okuması için onu ikna edebilirsin," dedi annesi, elini havada nazikçe gezdirerek.

Bu tek kelimeyle hassas bir kurşun gibi, diye düşündü Billie. "Pekâlâ, planlamalarının bir *kısmına* yardım edeceğim," dedi sonunda Billie.

"Ah, işte bu harika olacak!" diye bağırdı Georgiana. "Ve senin için çok da faydalı bir iş olacak. Bu tür şeylerde benden çok daha fazla deneyime sahip olacaksın."

"Pek öyle değil," dedi Billie dürüstçe.

"Ama ev partilerine *gittin*."

"Şey, evet, ama..." Billie cümlesini bitirme zahmetine girmedi. Georgiana çok mutlu görünüyordu. Georgiana'ya ve annesine oradan oraya sürüklenircesine ev partilerine gitmekten nefret ettiğini söylemek bir köpek yavrusunu tekmelemekle aynı şeydi. Ya da nefret çok güçlü bir kelimeyse, kesinlikle onun gücünü hissetme zevkine varamıyordu. Gezmeyi ve seyahat etmeyi gerçekten sevmiyordu. Kendisi hakkında en iyi öğrendiği şey buydu.

Ve yabancıların arkadaşlığından hoşlanmıyordu. Utangaç değildi, çok utangaç olduğu söylenemezdi. Sadece tanıdığı insanlar arasında olmayı tercih ediyordu.

Onu tanıyan insanlarla.

Hayat böyle çok daha kolaydı.

Leydi Bridgerton, "Olaya şu yönden bak," dedi Billie'ye. "Ev partisi istemiyorsun. Ev partilerini sevmiyorsun. Ama ben senin annenim ve ev partilerinden birine ben de ev sahipliği yapmaya karar verdim. Bu nedenle katılmaktan

başka seçeneğin yok. Neden bu buluşmayı gerçekten zevk alabileceğin bir kalıba sokma fırsatını kullanmıyorsun?"

"Ama bundan zevk almayacağım."

"Olaya bu tavırla yaklaşırsan kesinlikle alırsın."

Billie'nin kendini toparlaması biraz zaman aldı. Fikrini savunma ve kendini savunma dürtüsünü bastırmak ve sanki ona bir çocukmuş gibi davranan annesine onunla böyle konuşmamasını söylemek...

"Kitabımı okumak için biraz zamanım olduğu sürece," dedi Billie ısrarla, "Georgiana'ya yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Seni *Prescott'un* kitabından ayırmak gibi bir niyetim yok," diye mırıldandı annesi.

Billie ona baktı. "Alay etme. O tam da Aubrey Hall'daki üretkenliği tam tamına yüzde on artırmamı sağlayan bilgilerin yer aldığı türden bir kitap. Çiftlikteki kiracıların ekili arazilerinde yapılan iyileştirmelerin nasıl yapılacağına dair bilgilerden bahsetmiyorum bile. Hepsi şimdi çok daha iyi besleniyor, çünkü..."

Birden sustu. Yutkundu. Şu an kendisine yapmamasını tembih ettiği şeyi yapmıştı.

Fikrini savunmuştu

Kendini savunmuştu.

Çocuk gibi davranmıştı.

Otuz saniye içinde ağzına tıkar gibi elinden geldiğince hızlı bir şekilde kahvaltısını bitirdi, sonra ayağa kalktı ve masaya yaslanmış koltuk değneklerini aldı. "Bana ihtiyacı olan olursa kütüphanede olacağım," dedi Georgiana'ya. Ve ardından, "Zemin, üzerine bir battaniye serecek kadar kuruduğunda bana haber ver," diye ekledi.

Georgiana tamam diyerek başını salladı.

"Anne," dedi Billie, Leydi Bridgerton'a ve ayrılırken yaptığı normal bir reverans yerine başını salladı. Koltuk değnekleriyle yapamayacağı bir şey daha.

"Billie," dedi annesi uzlaşmacı bir sesle. Ve belki biraz sinirli. "Keşke yapmasaydın..."

Billie onun cümlesini bitirmesini bekledi ama annesi sadece başını salladı.

"Boş ver," dedi.

Billie sağlam ayağının üzerinde dönerken dengesini sağlamak için bir koltuk değneğini yere iyice bastırıp tekrar başını salladı. Yerdeki diğer koltuk değneğini de aldı, sonra vücudunu iki koltuk değneğinin arasına soktu, omuzları dikleştirdi ve sıkıca değnekleri tutarak bu şekilde kapıya kadar gitti.

Koltuk değnekleriyle saygın ve onurlu bir duruş sergilemek çok zordu.

GEORGE, SABAH GEÇ BİR SAATTE yapacağı bir ziyaret için Andrew'un Aubrey Hall'a kadar ona eşlik etmeyi nasıl kabul ettiğini hâlâ bilmiyordu, ama işte buradaydı. Şapkasını o daha doğmadan öncesinden beri Bridgerton'ların hizmetkârı olan uşak Thamesly'ye verip girişteki büyük holde duruyordu.

"İşini çok iyi yapıyorsun ihtiyar," dedi Andrew, George'un omzuna gereğinden fazla kuvvetle vurarak.

"Bana ihtiyar deme." Tanrım, bu sözden nefret ediyordu.

Ama bu sadece Andrew'u güldürdü. Tabii ki.

"Kim olursan ol, hâlâ iyi bir iş yapıyorsun. Billie can sıkıntısından aklını kaçıracak."

"Onun hayatında biraz can sıkıntısı olmasının bir zararı yok," diye mırıldandı George.

"Doğru," diye onayladı Andrew, "ama benim endişem ailesi içindi. Onu eğlendirmek için kimse gelmezse onlara nasıl bir çılgınlık yaşatacağını Tanrı bilir."

"O bir çocukmuş gibi konuşuyorsun."

"Bir çocuk mu?" Andrew dönüp ona baktı, yüzünde George'un çok fazla şüphelenecek kadar iyi bildiği esrarengiz bir dinginlik vardı. "Hiç de değil."

"Bayan Bridgerton kütüphanede," diye bilgilendirdi Thamesly. "Eğer oturma odasında beklerseniz, geldiğinize dair kendisini uyarırım."

"Gerek yok," dedi Andrew neşeyle. "Biz kütüphanede ona katılırız. İstediğimiz son şey Bayan Bridgerton'ı gereğinden fazla topallamaya zorlamaktır."

"Çok naziksiniz efendim," diye mırıldandı Thamesly.

"Çok mu ağrısı var?" diye sordu George.

"Bilemeyeceğim," dedi uşak diplomatik bir tavırla, "ama havanın çok güzel olduğunu ve Bayan Bridgerton'ın kütüphanede olduğunu belirtmek isterim."

"O zaman o çok mutsuz."

"Sanırım öyle, lordum."

George, Andrew'un onu babalarının kâhyasıyla yaptığı haftalık toplantıdan uzaklaştırma nedeninin *bu* olduğunu düşündü. Billie'nin ayak bileğinin pek iyileşmiş olamayacağını biliyordu. O gülünç pembe kurdeleyle ne kadar sevimli bir şekilde sarmış olursa olsun, önceki gece acayip şişmişti. Bu tür yaralanmalar bir gecede kendiliğinden geçmezdi.

O ve Billie hiçbir zaman tam olarak arkadaş olmamışlardı, ama George birden onun iyiliği için, en azından şu anki durumuyla ilgili olarak, garip bir sorumluluk hissetti. Neydi o eski Çin atasözü? Eğer bir hayat kurtardıysan, artık ondan sonsuza kadar sorumlusun. Böyle miydi? Kesinlikle Billie'nin hayatını kurtarmamıştı, ama onunla birlikte bir çatıda mahsur kalmıştı ve...

Ve lanet olsun, bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece onun en azından biraz daha iyi hissettiğinden emin olması gerektiğini düşündü. Onu *en* çileden çıkaran kadın olmasına ve dişlerinin yarısının kırılmasına neden olmasına rağmen.

Yine de yapılacak doğru şey buydu. İşte buydu.

"Hey, Billie..." diye seslendi Andrew evin arkasına doğru ilerlerken. "Seni kurtarmaya geldik..."

George başını iki yana salladı. Erkek kardeşinin donanmada nasıl hayatta kaldığını asla bilemeyecekti. Andrew'un vücudunda sağlam tek kemik yoktu.

"Billie..." diye tekrar seslendi, sesi gülünç bir şarkıya dönüşüyordu. "Neredeeeeesiiin?"

"Kütüphanede," diye hatırlattı George.

"Ah, elbette orada olacak," dedi Andrew kör edici bir sırıtışla, "ama bu daha eğlenceli değil mi?"

Doğal olarak, bir cevap beklemiyordu.

"Billie!" diye tekrar seslendi. "Hey, Billiebilliebilliebill..."

"Tanrı aşkına!" Billie'nin başı kütüphanenin kapısından dışarı uzandı. Kestane rengi saçları, sosyalleşme planı olmayan bir bayanın gevşek saçları gibi toplanmıştı. "Ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle konuşuyorsun. Burada ne işin var?"

"Eski bir dostu selamlamanın yolu bu mu?"

"Seni daha dün gece gördüm."

"Gördün, biliyorum." Andrew eğildi ve onun yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Ama çok uzun süre ondan yoksun kalacaksın. Stok yapman gerek."

"Senin arkadaşlığından mı yoksun kalacağım?" Billie şüpheyle sordu.

Andrew onun kolunu okşadı. "O yüzden bu fırsata sahip olduğun için çok şanslısın."

George, onu erkek kardeşinin arkasından görebilmek için sağa doğru eğildi. "Onu ben mi boğayım yoksa sen mi boğarsın?"

Ona sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Ah, ortak bir çaba göstermeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Yani suçu paylaşacak mısınız?" diye Andrew alay etti.

"Sevinci paylaşabilmemiz için buna mecburuz," diye düzeltti Billie.

"Beni en hassas yerimden vurdun."

"Sizi temin ederim ki gelişinize çok mutlu oldum." Billie sola doğru eğilip George'a baktı. "Bu güzel sabahta sizi buraya hangi rüzgâr attı böyle, Lord Kennard?"

Billie'nin özellikle onun unvanını kullanması George'un dikkatini çekti. Bridgerton'lar ve Rokesby'ler, hiçbir zaman birlikte anılmamışlardı, her zaman iki ayrı aile olmuşlardı. O yüzden şu an bile kimse Billie'nin kütüphanede iki bekâr erkekle yalnız kalmasına göz yumamazlardı. Bu yaklaşan ev partisinde de izin verilecek türden bir şey değildi. Çünkü hepsi onun rahat tavırlarının uzun bir arkadaşlığa kadar uzanamayacağını çok iyi biliyordu.

"Korkarım bu iş erkek kardeşim yüzünden sürüncemede kaldı," diye George itiraf etti. "Ailenin güvenliği için bazı korkular vardı."

Billie'nin gözleri kısıldı. "Yok canım."

"Elbette öyle, Billie," dedi Andrew. "Senin içeride kapana kısılmış olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Ben de zaten *onun* güvenliği için geldim," dedi George, Andrew'a doğru başını sallayıp gülerek. "Gerçi ona vereceğin herhangi bir zararı tamamen hak ettiğine inanıyorum."

Billie başını arkaya atıp bir kahkaha attı. "Gel, kütüphanede bana katıl. Artık oturmam gerekiyor."

George, Billie'nin bu hiç beklemediği kadar neşeli ve harika görüntüsü karşısında yaşadığı şaşkınlıktan kurtulmaya çalışırken, Billie daha kolay hareket edebilmek için giydiği ayak bileklerine kadar uzanan açık mavi elbisesinin eteklerini kaldırıp en yakın okuma masasına geri döndü.

"Koltuk değneklerini kullanmalısın," dedi George.

"Bu kadar kısa bir mesafe için değmez," diye yanıtlarken sandalyesine yerleşti. "Ayrıca, yere düştüler ve onları oradan almak benim için epey bir sorun oluyor."

George onun bakışlarını takip ederek yerde üst üste yatan koltuk değneklerine baktı. Eğilip onları yerden aldı ve yavaşça kütüphane masasının kenarına dayadı. "Yardıma ihtiyacın olduğunda," dedi sakin bir sesle, "benden istemelisin."

Billie ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Yardıma ihtiyacım yoktu."

George ona bu kadar savunmacı olmamasını söylemeye çalıştı ama sonra onun savunma *yapmadığını* fark etti. Sadece bir gerçeği ortaya koyup dile getiriyordu. Ve George'un gördüğü *onun* esas gerçeği idi.

George başını iki yana salladı. Billie gerçekten tam lanet bir huysuz olabiliyordu.

"Neydi o?" diye Billie sordu.

George omuz silkti. Billie'nin neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne diyecektin?" diye sordu Billie.

"Hiçbir şey."

Billie dudaklarını gerdi. "Bu doğru değil. Kesinlikle bir şey söyleyecektin."

Gerçekçi *ve* inatçı. Bu korkutucu bir kombinasyondu. "İyi uyudun mu?" diye kibarca sordu George.

"Elbette," dedi, ama onun konuyu değiştirdiğinin gayet farkında olduğunu ima etmek için kaşlarını kaldırarak. "Sana dün söyledim. Uyumakta hiç güçlük çekmiyorum."

"Uykuya dalmakta güçlük çekmediğini söylemiştin," diye düzeltti George, aradaki farkı hatırlamasına kendisi de biraz şaşırarak.

Billie omuz silkti. "Hemen hemen aynı şey."

"Ayağının acısı seni uyandırmadı mı?"

Onu unutmuş gibi ayağına baktı. "Görünüşe göre hayır."

O sırada Andrew, kolunu gülünç bir şekilde kavis yapıp Billie'nin önünde eğildi, "Eğer sözünü kesebilirsem," dedi, "biz senin gerekli gördüğün her durum için yardım ve desteğimizi sunmak için buradayız."

Billie, normalde George'un sadece küçük, inatçı çocuklara baktığı türden bir bakışla Andrew'a baktı. "Böyle iddialı bir söz vermek istediğinden gerçekten emin misin?"

George, dudaklarını onun kulağının hizasına gelecek kadar eğdi ve "Bizi çoğul bir zamir olarak değil, görkemli bir jest olarak kullandığını unutma."

Billie sırıttı. "Diğer bir deyişle, bu işin bir parçası olmak istemiyorum mu demek istiyorsun?"

"Ne biri ne öteki."

"Şu an bir kadına hakaret ediyorsun," dedi Andrew, sesinde en ufak bir itiraz iması olmadan. Sonra da gidip Bridgerton'ların zarif berjerlerinden birine yayıldı ve uzun bacaklarını çizmelerinin topuklarını halıya dayayacak şekilde uzattı.

Billie, George'a dönmeden önce ona kızgın bir bakış attı. "Neden *buradasın?*"

George onun karşısındaki masaya oturdu.

"Onun dediği bir bakıma doğru ama tabii abarttığı kadar değil. Bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündük."

"Ah." Onun açık sözlülüğüne şaşırdığını belli eden bir bakış attı. "Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"*Teşekkür ederim, çok naziksiniz?*" diye Andrew tekrarladı. "Sen *kimsin?*"

Billie ona bakmak için yüzünü ona çevirdi. "Ne yani, reverans mı yapmalıydım?"

"Güzel olurdu," diye karşılık verdi.

"Koltuk değnekleriyle imkânsız."

"Yani eğer *durum* buysa..."

Billie, George'a döndü. "O bir geri zekâlı."

George müdahale etmek için ellerini kaldırdı. "Burası tartışma yapacağınız bir yer değil."

"O zaman ailenin küçük oğlu burada bunu yapmayacağına dair size söz veriyor," dedi Andrew içini çekerek.

Billie sinirli bir tavırla gözlerini devirip George'a baktı ve başıyla Andrew'u işaret etti. "Onu cesaretlendirme."

"Bire karşı birlik olmak," diye devam etti Andrew, "asla saygı duyulacak bir davranış değildir..."

George boynunu uzatarak Billie'nin kitabının adını okumaya çalıştı. "Ne okuyorsun?"

"Ve," diye devam etti Andrew, "aynı zamanda o kişiler hiç bir zaman umursanmaz."

Billie kitabın altın varaklı yazısını George'un göreceği şekilde döndürdü. *"Prescott'un Tarım Ansiklopedisi."*

"Dördüncü Cilt," dedi George başıyla onaylayarak. Kendi özel kütüphanesinde bu kitabın birden üçe kadar olan ciltleri mevcuttu.

"Evet, daha yeni çıktı," diye onu onayladı Billie.

"Çok yakın zamanda çıkmış olmalı, yoksa onu en son Londra'ya gittiğimde mutlaka satın alırdım."

"Babam son seyahatinden döndüğünde getirdi. Dilersen bitirdiğimde okuyabilirsin."

"Oh, hayır, kesinlikle benim kendi kopyam olmalı."

"Bunu şiddetle tavsiye ederim," dedi Billie onu onaylayan bir baş hareketiyle.

O sırada arkalarında duran Andrew, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı konuşma olabilir," dedi.

Onu duymazdan geldiler.

"Sık sık böyle ciltler okur musun?" diye sordu George, başıyla Prescott'un kitabını işaret ederek. Kadınların hep ince ciltli şiirleri ya da Shakespeare ve Marlowe'un oyunlarını tercih ettiğini düşünmüştü. Kız kardeşi ve annesinin okumaktan zevk aldığı şeyler bunlardı.

"Elbette," diye yanıtladı, sanki bu soruyla ona hakaret etmiş gibi kaşlarını çatarak.

Görünüşe göre onlarla dalga geçmekten sıkılmış olan Andrew, "Billie, aynı zamanda arazi yönetiminde babasına yardım da ediyor," dedi. Ayağa kalktı ve duvardaki raflara doğru yürüyüp rastgele bir kitap seçti. Birkaç sayfa karıştırdı, kaşlarını çatarak onu geri koydu.

"Evet, ona yardım ettiğinden bahsetmişti," dedi George ve dönüp Billie'ye baktı. "Sen olağandışı, eşsiz birisin."

Billie'nin gözleri kısıldı.

"Bu asla bir hakaret değil," diye hemen söze girdi, Billie bunu yanlış anlayıp küçük ağzını açarak ona şarlamadan önce, "sadece bir gözlem."

Billie buna pek inanmış görünmüyordu.

"Senin durumunda olan çoğu genç leydi babalarına yardım etmez, bunu sen de biliyor olmalısın. Bunun da seni olağandışı biri kıldığını kabul etmelisin," dedi sakince.

"Yemin ederim George," dedi Andrew, o sırada sayfalarını karıştırdığı bir kitaptan başını kaldırarak, "iltifatlarını bile kendini beğenmiş pislik bir serseri gibi yapıyorsun."

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı George.

"Bunun için sıraya girmen gerekecek," dedi Billie.

Ama sonra sesini alçalttı. "Gerçi biraz doğruluk payı yok değil."

George hayretle geriledi. "Pardon, anlayamadım?"

"Sanki biraz öyle gibisin..." Ama cümlesini bitirmek yerine boş ver anlamında elini havada salladı.

"Ne yani, ben serseri miyim?" diye sordu George.

"Hayır!" Billie bunu ona inanması için yeterince hızlı ve ikna edici bir şekilde söyledi. "Sadece birazcık şey..."

George durup onun cümlesini bitirmesini bekledi.

"Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" diye sordu Andrew, elinde bir kitapla birlikte sandalyesine yerleşerek.

"Hayır," dedi ikisi aynı anda.

"Gerçi eğer iltifat da etseniz umurumda değil," diye mırıldandı.

George onu duymazdan geldi, bakışları şu an kaşları çatılmış olan Billie'ye odaklanmıştı. Billie'nin kaşlarının arasında bir kum saati gibi birbirine doğru kıvrılan iki küçük çizgi oluşmuş ve dudakları sanki ondan bir öpücük bekliyormuş gibi tuhaf bir büzüşmeyle gerilmişti.

George şu ana kadar ne düşündüğünü sezebilmek için onu hiç izlemediğini fark etti.

Sonra *bunun* ne kadar şaşırtıcı derecede tuhaf bir gözlem olduğunu fark etti.

"Sadece *birazcık* kibirli görünüyorsun," dedi Billie sonunda. Sesi sakindi, sadece ikisinin duyabileceği şekildeydi. "Ama bence bu anlayışla karşılanabilecek bir şey, öyle değil mi?"

Anlaşılabilir mi? George ona doğru eğildi. "Neden bunu soru şeklinde söyleme gereği duyuyorsun?"

"Bilmiyorum."

George arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, sonra konuşmaya devam etmesini beklediğini belirtmek için tek kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Billie, aşırı nazik olmak yerine dürüst ve samimi bir tavırla. "Bu çok normal, çünkü sen en büyük çocuksun, ailenin varisisin. Zekisin, yakışıklısın, ah ve de unutmamalıyız ki şu an Kennard Kontu olarak son derece nitelikli ve gözde bir bekârsın."

George yüzüne yavaşça bir gülümsemenin yayıldığını hissetti.

"Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Aynen öyle olduğunu söylüyorum!"

"Bu harika," diye mırıldandı George. "Doğrusu bu konuda hiçbir fikrim yoktu."

"Ama bütün bunlara rağmen Andrew gibi davranıyorsun," diye mırıldandı Billie.

Bu birden George'u güldürdü.

Billie'nin kısık gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi.

Onun bu hali karşısında George'un gülümsemesi tam teşekküllü bir sırıtmaya dönüştü. Tanrı aşkına, Billie'yi iğnelemek, onunla atışmak nedense onu hep çok eğlendiriyordu.

Billie öne doğru eğildi ve o anda insanların sinirlendiklerinde sıkılı dişlerinin arasından ne kadar iyi konuşabildiklerini fark etti. "Mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştım," diye çıkıştı.

"Üzgünüm," dedi George hemen.

Billie dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana bir soru sordun. Sana nezaketimi bozmadan dürüst ve samimi bir cevap vermeye çalıştım. Çünkü bunu hak ettiğini düşündüm."

Ah, işte *şimdi* kendini bir serseri gibi hissetmişti.

"Özür dilerim," dedi George tekrar ama bu defaki içine yerleşip kökleşmiş kibarlığını sergilemekten de öteydi.

Billie derin bir nefes alıp alt dudağının iç kısmını dişlerinin arasına aldı. Yine düşünüyor, diye düşündü George. Başka birinin düşündüğünü görmek ne kadar dikkat çekiciydi. Herkes düşünürken bu kadar etkileyici miydi?

"Sen böyle yetiştirilmişsin," dedi Billie sonunda. "Bunda senin bir suçun yok..." Tekrar nefes aldı ama George sabırlıydı. Billie sonunda doğru kelimeleri bulacaktı.

Ve birkaç dakika sonra, buldu. "Yani böyle yoğrulmuşsun, bu senin mayanda var." Ama sonra bunu der demez birden durdu.

"Kendini beğenmişlik mi?" dedi George yumuşak bir sesle.

"Kendinden fazlasıyla emin olmak diyelim," diye düzeltti Billie, ama onun ifadesinin asıl söylemek istediği şeye çok daha yakın olduğunu gayet iyi biliyordu. "Ama bu senin hatan değil," diye ekledi.

"Şu an kim büyüklük taslıyor, acaba?"

Billie ona bakıp buruk bir şekilde gülümsedi. "Ben. Eminim ki, ben. Ama bu doğru. Kendim gibi olmam için ancak ben kendime yardım edebilirim, sen bana benden daha çok yardım edemezsin..." Billie tekrar cümlesini bitirmeye gerek duymayıp boş ver anlamında elini salladı, görünüşe göre tamamen iyi niyetle bu konudaki düşüncelerini olduğu gibi yüksek sesle açıklaması yeterince anlaşılamayıp tuhaf karşılanıyordu.

"Yani ben neysem oyum," diye bitirdi Billie sonunda.

"Sen neysen o'sun," dedi George yumuşak bir tonda. Nedenini bilmiyordu ama yine de sırf bunu söylemek zorunda olduğu için söylemişti.

Billie ona baktı, ama sadece gözleriyle. Yüzünü hafifçe eğip hazır bekledi, çünkü eğer onun bakışlarıyla karşılaşmazsa, bakışlarını hemen şu an birbirine sıkıca kenetlemiş olduğu kendi ellerine kaydıracaktı ve bu sihirli an sonsuza dek kaybolup gidecekti.

"Peki, sen nesin?" fısıldadı George.

Billie başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Kimsenin karnı acıkmadı mı?" diye sordu Andrew aniden.

George birden irkilip gözlerini kırpıştırdı ve şu an adeta üzerini örttüğünü hissettiği büyüden kurtulmaya çalıştı.

"Çünkü ben acıktım," dedi Andrew. "Kesinlikle çok acıktım. Bu sabah sadece bir kahvaltı yedim, onunla duruyorum."

"*Bir* kahvaltı mı?" diye Billie onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı ama Andrew çoktan ayağa kalkmış ve sıçrayıp onun yanına gelmişti.

Ellerini masaya koydu ve onun kulağına fısıldamak için eğildi, "Çaya davet edileceğimi umuyordum."

"Tabii ki çaya davetlisin," dedi Billie ama sesi gerçekten George'un hissettiği kadar dengesiz geliyordu. Kaşlarını çattı. "Gerçi biraz erken ama."

"Çay için asla erken değildir," dedi Andrew. "Aşçın kurabiye yapmayı biliyorsa, asla erken değildir." George'a döndü. "Onun hamurunun içine ne koyduğunu bilmiyorum, ama bu kurabiyeler harika."

"Tereyağı," dedi Billie dalgın bir ifadeyle. "Hem de oldukça fazla miktarda."

Andrew başını yana eğdi. "Ah, işte bu çok mantıklı. Fazla miktarda tereyağı ile her şey çok daha lezzetli olur."

"Georgiana da bize katılmalı, ondan bunu istemeliyiz," dedi Billie koltuk değneklerine uzanarak. "Gidip ev partisi için onun eğlence planlama işine yardım etmem gerekiyor." Gözlerini devirdi. "Annemin emirleri."

Andrew bir kahkaha patlattı. "Annen senin varlığından *haberdar* mı?"

Billie omzunun üzerinden ona sinirli bir bakış attı.

"Cidden, keçi Billie bize ne yaptıracaksın? Arpa dikmek için güneydeki çimenliğe mi gideceğiz?"

"Kes artık," dedi George.

Andrew arkasını döndü. "Neydi bu şimdi?"

"Onu rahat bırak."

Andrew ona o kadar uzun süre şaşkınlıkla baktı ki, George acaba onunla farklı bir dilde mi konuşup konuşmadığını düşünmekten kendini alamadı.

"Bu her zamanki bizim Billie," dedi Andrew sonunda.

"Biliyorum. Ama onu rahat bırakmalısın."

"Kendi savaşımı kendim verebilirim, George," dedi Billie.

George dönüp ona baktı. "Tabi ki bunu yapabilirsin."

Billie'nin dudakları aralandı ama buna nasıl cevap vereceğini bilmiyor gibiydi.

Andrew, başıyla Billie'ye küçük bir selam vermeden önce ikisi arasında durup bir ileri bir geri baktı. "Özür dilerim."

Billie beceriksizce başını sallayarak onun özrünü kabul etti.

"Belki eğlence planlama işinde size yardımcı olabilirim," diye önerdi Andrew.

"Bunda benden daha iyi olacağın kesin," dedi Billie.

"Yani, aslında *bunu* söylemeye gerek bile yok."

Billie koltuk değneklerinden biriyle onun bacağını dürttü.

Ve böylece George her şeyin normale döndüğünü düşünebilirdi.

Ama dönmemişti. George için öyle değildi.

Bölüm 9

Dört gün sonra

Oldukça dikkat çekiciydi... Hayır, *ilham vericiydi*. Billie koltuk değneklerinden vazgeçip kurtulmaya ne kadar da çabuk karar vermişti. Gerçekten de her şeyin akılda başlayıp, akılda bittiği çok açıktı.

Kuvvet. Metanet.

Kararlılık.

Ayrıca, acıyı görmezden gelme yeteneği de buna yardımcı olmuştu.

O *kadar* çok acımıyor, diye düşündü. Sadece küçük bir sancıydı. Ya da her adım atışında attığı adımın hızına göre sanki ayak bileğine belli aralıklarla çivi çakılıyor hissi veren buna yakın bir sızıydı.

Ama çok büyük bir çivi değil. Sadece küçük bir tane. Bir iğne, gerçekten.

Sert malzemeden yapılmıştı. Herkes öyle söylüyordu.

Ancak ne kadar olsa da ayak bileğindeki ağrı, koltuk değneklerinin kollarının altına sürtünmesinden dolayı oluşan ağrı kadar kötü değildi. Ama zaten beş kilometrelik bir yürüyüşe çıkmayı da planlamıyordu. Sadece evin içinde kimsenin yardımı olmaksızın kendi ayakları üzerinde dolaşabilmek istiyordu.

Yine de kahvaltıdan birkaç saat sonra salona doğru ilerlerken, adımları her zamankinden çok daha yavaştı. Thamesly, Andrew'un onu beklediğini haber vermişti. Bu çok şaşırtıcı bir şey değildi. Andrew, yaralandığından bu yana onu her gün aramıştı.

Bu gerçekten onun yaptığı çok hoş bir davranıştı.

Onunla birlikte iskambilden evler inşa ediyorlardı, diğerine göre daha aktif olan kolu hâlâ askıda ve hareketsiz olan Andrew için oldukça karakteristik ve bir o kadar da saçma sapan bir seçimdi. Andrew ona eşlik etmek için buraya geldiği sürece yararlı bir şeyler yapabileceğini söylemişti.

Bu yüzden Billie, iskambil kâğıtlarından bir ev inşa etmenin pek işe yarayan bir şey *olmadığına* dair bir açıklama yapma zahmetine bile girmedi.

Andrew'un çalışan tek koluna gelince, ilk birkaç kartı dengelemek için yardıma ihtiyacı vardı, ancak tek kolu çalıştığı sürece gerisini onun kadar iyi dizebiliyordu.

Hatta ondan daha bile iyiydi, gerçekten. Billie iskambil kartından evler inşa etmede ne kadar acayip derecede iyi olduğunu unutmuştu... *Ve* bu süreçte bu konuda ne kadar tuhaf bir şekilde takıntılı hale geldiğini de unutmuştu. Önceki gün bu konuda çok kötüydü. Öyle ki ilk katı tamamlar tamamlamaz, Andrew onu inşaattan men etmişti. Sonra çok sert nefes aldığını iddia ederek onun inşaat alanına girmesini de yasaklamıştı.

Bu da Billie'ye hapşırmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

Aslında masayı da tekmeleyebilirdi.

Her şey müthiş yıkıcı bir depremle çöktüğünde kısacık bir pişmanlık anı olmuştu, ama çöküşün hemen ardından eve gitmiş olsa bile Andrew'un yüzündeki ifade buna değmişti.

Ama bu dündü ve Andrew'u tanıdığı için, onun beşinci seferde daha büyük ve daha iyi bir şekilde yeniden başlamak isteyeceğini biliyordu. Böylece Billie, misafir salonuna

giderken iki iskambil destesi daha aldı. Bir sonraki turda ona bir veya iki kat daha ilave edecek, böylece bu sonuçta ortaya mimari bir şaheser çıkarması için yeterli olacaktı.

"Günaydın," dedi salona girerken. Andrew büyük kanepenin arkasında, üzerine birinin bir tabak bisküvi bırakmış olduğu masanın yanında ayakta duruyordu. Muhtemelen erkek hizmetkârlardan biri onu oraya getirip bırakmış olmalıydı. En aptallarından biri. Sürekli ona gülüyorlardı.

"Koltuk değneklerini atmışsın," dedi Andrew onu başıyla selamlayarak. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Odaya şöyle bir göz attı. Hâlâ George yoktu. Kütüphanedeki o ilk sabahtan beri onu hiç ziyaret etmemişti. Aslında bunu ondan beklediğinden değil. O ve George zaten arkadaş değillerdi.

Ama tabii ki *düşman* da değillerdi. Sadece arkadaş değillerdi. Hiç olmamışlardı. Her ne kadar biraz arkadaş gibi görünseler de... O da şimdilerde.

"Sorun ne?" diye sordu Andrew.

Billie gözlerini kırpıştırdı. "Bir şey yok."

"Kaşların çatılmış, bir şeye kızmışsın."

"Hiçbir şeye kızmadım."

Andrew'un yüz ifadesi alaycı bir şekil aldı. "Sen kendi yüzünün ne halde olduğunu görebiliyor musun?"

"Ama sen de beni neşelendirmek için buradasın," diye çatık kaşlarıyla ona çıkıştı.

"Yemin ederim ki hayır, ben sadece kurabiyeler için buradayım." Uzanıp ondan iskambil destelerinden birkaçını aldı. "Ve belki bir de ev inşa etmek için."

"Sonunda dürüstlük galip geldi."

Andrew gülerek kanepeye çöktü. "Dürtülerimi pek saklayamam."

Billie bunu göz kırparak onayladı. Andrew son birkaç gün içinde aşırı miktarda kurabiye yemişti.

"Gemideki yemeklerin ne kadar iğrenç derecede berbat olduğunu bilseydin, bana karşı daha nazik olurdun," diye devam etti.

"Ölçüt olarak 1'i en iyi, 10'u en kötü olarak puanlasak kaç puandı?"

"On iki."

"Çok üzgünüm," dedi Billie yüzünü buruşturarak. Andrew'un tatlıları ne kadar sevdiğini biliyordu.

"Nasıl bir işe bulaştığımı, nereye girdiğimi biliyordum, elbette." Durdu, düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Hayır, aslında bunu bildiğimi sanmıyorum."

"Bisküvi olmayacağını bilseydin donanmaya girmez miydin, yani?"

Andrew dramatik bir şekilde içini çekti. "Bazen insan bisküvisini kendisi yapmalıdır."

Birden Billie'nin elinden birkaç oyun kâğıdı kaydı. "*Ne?*"

"Sanırım o bisküvileri kader yerine koyuyor," dedi kapıdan gelen bir ses.

"George!" diye Billie aniden haykırdı. Bu beklenmedik sürpriz karşısında yaşadığı şaşkınlıktan kaynaklanan bir hayret miydi? Sevinç miydi? Sesindeki *neydi*? Ve neden tüm insanların fark ettiği bu şeyin ne olduğunu o hâiâ çözemiyordu?

"Billie," diye mırıldandı George kibarca selam vererek.

Billie ona baktı. "Burada ne işin var?"

Dürüst olmak gerekirse, George'un ağzı gülümseme olarak adlandırılamayacak kadar kuru bir ifadeye dönüşmüştü. "Kibarlık her zaman soyluluğun simgesidir."

"Şey, yani..." Billie eteğinin dantel kısımlarına takılmamaya çalışarak düşürdüğü iskambil kartlarını toplamak için eğildi... "Beni dört gündür ziyaret etmedin de."

George birden gülümsedi. "Demek beni özledin."

"Hayır!" George'a baktı ve kupa valesine uzandı. Bu arada sinir bozucu küçük serseri kanepenin yarısına kadar kaymıştı. "Saçmalama. Thamesly burada olduğun hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece Andrew'dan söz etti."

"Atlarla ilgileniyordum," dedi George.

Billie hemen dönüp Andrew'a baktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Sen at mı bindin?"

"Yani, denedim," diye itiraf etti.

"Çok yavaş gittik," diye onayladı George. Sonra gözleri kısıldı. "Değneklerin nerede?"

"Gittiler," diye yanıtladı, gururla gülümseyerek.

"Bunu görebiliyorum." Tek kaşı çatık bir v şeklinde aşağı düştü. "Onları kullanmayı bırakmana izin verildiğini sana kim söyledi?"

"Hiç kimse," diye o da ona kaşlarını çatarak baktı. Tanrı aşkına, kimin izin verdiğini sanıyordu? Babasının mı? Hayır, kesinlikle babası değildi. Bu sadece...

Öfff.

"Yataktan kalktım," diye açıkladı abartılı bir sabır göstererek, "bir adım attım ve onları bırakmaya kendim karar verdim."

George homurdandı.

Billie birden geriledi. "Bu homurdanma ne anlama geliyor?"

"Tercüme etmeme izin ver," dedi Andrew, hâlâ çocuksu bir yayılım içinde uzandığı kanepeden seslenerek.

"Ne anlama geldiğini *biliyorum,*" diye tersledi Billie.

"Ah, Billie," diye içini çekti Andrew.

Billie ona bakmak için döndü.

"Evden çıkman gerek," dedi.

Lütfen, sanki Billie *bunu* bilmiyormuş gibi. Dönüp George'a baktı. "Lütfen, kabalığımı bağışla. Gerçekten seni beklemiyordum."

George'un kaşları çatıldı ama başını sallayarak onun özrünü kabul etti ve Billie yerine oturduğunda o da oturdu.

"Onu beslememiz gerekiyordu," dedi Billie, başını Andrew'a doğru eğerek.

"Onu sulamak da gerekir, öyle değil mi?" George, sanki attan değil de Andrew'dan söz eder gibi ona bakarak mırıldandı.

"Ben buradayım!" diye onlara seslendi Andrew.

George, yanındaki masanın üzerinde yeni ütülenmiş olarak duran *London Times*'ın eski nüshasını işaret etti. "Onu okumamın bir sakıncası var mı?"

"Rica ederim," dedi Billie. George'un özellikle onu eğlendirmek için uğradığına inanmak gülünç olurdu. O bu amaçla uğradığını ima etse de. Billie eğilip Andrew'un omzuna hafifçe dokundu. "Ben başlayabilir miyim?"

"Lütfen," dedi, "ama sonra ona dokunma."

Billie, George'a baktı. Gazete hâlâ kucağında katlanmış halde duruyordu ve George ikisini eğlenerek merakla izliyordu.

"Yani masanın ortasına," diye ekledi Andrew.

Billie George'a kısa bir bakış attı. "Her zamanki gibi despot."

"Ben bir sanatçıyım."

"Mimar," dedi George.

Andrew büyük erkek kardeşinin orada olduğunu unutmuş gibi başını kaldırdı. "Evet," diye mırıldandı. "Hem de su katılmamış."

Billie sandalyesinden kayıp alçak masanın önünde diz çöktü, yaralı ayağına baskı yapmamak için ağırlığını ayarladı. Masanın kenarındaki dağınık yığından iki kart seçti ve onları *T* şeklinde dengeledi. Ardından dikkatle parmaklarını serbest bıraktı ve yıkılmayacak kadar sağlam olup olmadığını görmek için bekledi.

"Aferin," diye mırıldandı George.

Billie, onun iltifatından saçma bir şekilde memnun olarak gülümsedi. "Teşekkürler."

Andrew gözlerini devirdi.

"Yemin ederim Andrew," dedi Billie, *T*'yi *H*'ye dönüştürmek için üçüncü bir kart kullanarak, "bunu yaparken çok sinir bozucu bir insana dönüşüyorsun."

"Ama bu iş benim işim."

Billie, George'un kıkırdadığını duydu, ardından gazetenin sayfalarının açılıp okunmak için hışırtılı bir şekilde katlandığı sesi geldi. Başını salladı,.Andrew'un arkadaşı olduğu için olağanüstü bir servet sahibi olduğuna karar verdi ve onun alması için yere birkaç kart daha koydu. "Bu, başlaman için yeterli olacak mı?" diye Andrew'a sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Kalkarken masaya dikkat et."

"Sen denizde de böyle misin?" diye sordu Billie, yerine oturmadan önce kitabını almak için odanın diğer ucuna topallayarak gitti. "Birinin sana katlanması bir mucize."

Andrew gözlerini kısıp baktı. Ama karta, Billie'ye değil... Ve kartı yerine yerleştirdi. "Bu iş benim işim," diye tekrarladı.

Billie, George'a dönüp baktı. Yüzündeki tuhaf bir ifadeyle Andrew'u izliyordu. Kaşları çatılmıştı ama tam olarak çatık da değildi. Meraklı bakan gözlerinde aşırı ve bu iş için gereksiz denecek bir parlaklık vardı. Gözlerini her kırptığında kirpikleri yelpaze gibi aşağı doğru iniyordu, zarif ve...

"Billie?"

Tanrım, onu kendisine bakarken yakalamıştı.

Bir dakika, *neden* ona bakıyordu?

"Üzgünüm," diye mırıldandı Billie. "Düşüncelere daldım."

"Umarım bunun için ilginç bir şey olmuştur."

"Pek değil," diye cevap vermeden önce nefesi tıkanır gibi oldu. Sonra birden kendini çok kötü hissetti, çünkü belki farkında bile değildi ama ona hakaret etmişti.

Ve gerçekten hiçbir anlamı olmadan.

"O farklı biri gibi," dedi Billie, Andrew'u işaret ederek. "Davranışlarını çok rahatsız edici buluyorum."

"Onu daha önce hiç böyle görmedin mi?"

"Hayır, görmedim." Bunu derken sandalyeden kanepeye baktı ve kanepede oturmaya karar verdi. Andrew o sırada artık yerdeydi ve yakın zamanda yerini geri istemesi pek olası değildi. Billie koluna yaslanıp bacaklarını öne uzattı. Sonra ne yaptığını gerçekten düşünmeden sırtındaki katlanmış battaniyeye uzandı ve onu alıp bacaklarının üzerine yaydı. "Hâlâ çok rahatsız edici buluyorum."

"Şaşırtıcı bir şekilde öyle," dedi George.

Billie bunu düşündü. "Bu şaşırtıcı bir şeydi çünkü..."

George omuz silkip erkek kardeşini işaret etti. "Onun böyle olacağı kimin aklına gelir?"

Billie bir an düşündü, sonra onunla aynı fikirde olduğuna karar verdi. "Bunun tuhaf bir anlamı var."

"Sizi hâlâ duyabiliyorum, biliyorsunuz," dedi Andrew.

Yaklaşık bir düzine kart daha eklemiş ve evi birkaç açıdan incelemek için birkaç santim gerilemişti.

"Gizlilik peşinde olduğumuzu sanmıyorum," dedi George hafifçe.

Billie kendi kendine gülümsedi ve parmağıyla kitabında kaldığı yeri bulup açtı. Kitap ayracı olarak kullanmak için sayfaların arasına iliştirilmiş bir kurdeleyi kullanıyordu.

"Sadece haberin olması için söylüyorum," dedi Andrew, masanın diğer tarafına geçerek, "eğer çarpıp bunu devirirsen seni öldürürüm."

"Kardeşim," dedi George etkileyici bir ciddiyetle, "şu an nefes bile almıyorum, senin de haberin olsun."

Billie gülmemek için kendisini zor tutuyordu. George'un bu yanını nadiren görüyordu, alaycı ve soğuktu. Genellikle diğerleri tarafından çok sinirlendirildiğinde, tamamen mizahtan yoksun kalıyordu.

"Bu *Prescott*'un kitabı mı?" diye George sordu.

Billie omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Evet."

"İyi ilerleme kaydediyorsun."

"Kendimi zorladığıma seni temin ederim. Çok sıkıcı."

Andrew başını kaldırmadan, "Bir tarım ansiklopedisi okuyor ve onun sıkıcı olduğundan mı şikâyet ediyorsun?" dedi.

"Ama son cilt harikaydı," diye ona karşı çıktı Billie. "Elimden zar zor bırakabildim."

Andrew'un başı arkaya dönük olsa da gözlerini devirdiği belliydi.

Billie dikkatini George'a çevirdi, kitap seçiminden dolayı onu bir kez bile eleştirip karalamadığını söylemeliydi. "Konusu çok ilgimi çekti. Yazar bu defaki bölümde toprağın nemini korumak için başvurulan bir tür samanlı ya da talaşlı toprak yani malç işine fena halde takılmış görünüyordu."

George, etkileyici derecede ciddi bir yüzle gözlerini kırpıştırarak, "Malç önemlidir," dedi.

Billie aynı ciddiyetle ona baktı. Ve belki sadece dudaklarında küçük bir seğirme vardı. "Malç malçtır."

"Tanrım," diye homurdandı Andrew, "siz ikiniz saçımı başımı yolmayı istemem için çok yeterli bir nedensiniz."

Billie onun omzuna dokundu. "Ama bizi seviyorsun."

"Dokunma bana," diye uyardı.

Billie, George'a dönüp baktı. "O çok gıcık."

"Kelime bulmaca oyununda çok kötüsün Billie," diye bağırdı Andrew.

Billie hafif bir kahkaha attı ve elindeki kitaba döndü. "Sen en iyisi malça geri dön."

Okumaya çalıştı. Gerçekten bunu yaptı. Ama *Prescott* bu sefer çok sıkıcı görünüyordu ve George her hareket ettiğinde gazetesinin hışırtısı yüzünden başını kaldırıp bakmak zorunda *kalmıştı.*

Ama sonra *George* başını kaldırıp yukarı bakmıştı. Sonra Billie yukarı bakmıştı. Sonra Andrew'u izliyormuş gibi yapması *gerekmişti.* Sonra da Andrew'u gerçekten izlemişti, çünkü tek kollu bir adamın iskambillerden bir ev inşa etmesini izlemek tuhaf bir şekilde sürükleyiciydi.

Prescott'a dönersek, Billie kendi kendini uyardı. Malç işi ne kadar sıkıcı olsa da yine de öğrenmek zorundaydı. Ve bir şekilde bunu yaptı. Sonuçta o kanepede kitabıyla, George koltuğunda gazeteyle ve Andrew yerde kartlarıyla arkadaş canlısı bir sessizlik içinde böyle bir saat geçti. Samanlı malçtan girdi, bataklık kömürlü malçtan çıktı ama ekşi sirke ya da yanık odun kokulu ıslak malç tekniğine sıra geldiğinde sıkılıp daha fazla okuyamadı.

Ve pek zarif olmayan bir şekilde içini çekti. "Çok sıkıldım."

"Bu tam da birisinin yanında ona arkadaşlık eden kişiye söyleyeceği türden bir şey," diye espri yaptı Andrew.

Billie ona yan gözle baktı. "Sen arkadaş sayılmazsın."

"George'u da mı saymıyorsun?"

George başını gazeteden kaldırdı.

Billie omuz silkti. "Saymıyorum."

"Ben sayıyorum," dedi George.

Billie gözlerini kırpıştırdı. Onun dinlediğini bile fark etmemişti.

"Ben sayıyorum," dedi tekrar ve Billie ona bakmasaydı onun gözlerinde yanan, sıcak ve yoğun, bir saniyeden daha kısa bir süre yanan ateş alevini gözden kaçırabilirdi, sonra başını çevirip dikkatini tekrar gazetesine verdi.

Sonra birden "Andrew'a bir kardeş gibi davranıyorsun," dedi George, gazete sayfasını kasten yavaş hareketlerle çevirerek.

"Sana nasıl..."

George birden ona baktı. "Erkek kardeş gibi değil."

Billie'nin dudakları aralandı. Başını diğer yöne çeviremiyordu. Sonra bakışlarını başka yöne çevirmeye *zorladı,* çünkü kendini çok garip hissetti ve aniden ekşi kokulu ıslak malç işine geri dönmesi zorunlu hale geldi.

Ama sonra George bir ses çıkardı ya da belki sadece nefes aldığında kendini tutamayıp tekrar ona baktı.

George'un saçları güzel, diye düşündü Billie. En azından her gün pudralamamasına memnundu. Kalındı, hafif dalgalıydı ve uzarsa kıvrılacak gibi görünüyordu. Küçük bir kahkaha attı. Oda hizmetçisi böyle saçları sevmez miydi? Billie genellikle saçlarını arkadan tek bir örgüyle toplardı, ama bazen kendine farklı modeller uygulaması gerekiyordu. Saçına dalgalı bir hava verecek her şeyi denemişlerdi. Sıcak maşalar, ıslak kurdeleler... Ama kıvırcık olması için değil.

George'un saç rengini de beğeniyordu. Karamel gibiydi, hoş ve tatlı bir renkti, uçlarında altın rengi şeritler vardı. Bazen güneşte şapkasını takmayı unuttuğuna bahse girerdi. Onun saçları da aynı şekildeydi.

Tüm Rokesby'lerin aynı renk gözlere sahip olması ilginçti, ancak saçları kahverengiye çalıyordu. Kimse tam sarışın değildi ama kimse farklı renklerde de değildi.

"Billie?" diye sordu George, sesi hem kafası karışmış gibi hem de eğleniyor gibi çıkıyordu, ikisi arasında bir şeydi.

Ah, lanet olsun, George yine onu kendisine bakarken yakalamıştı. Billie ona gülümsedi. "Ben de Andrew'la birbirinize ne kadar benzediğinizi düşünüyordum," dedi. Aslında bir bakıma bu gerçekti.

Andrew da bunu duyunca baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Hayır, diye düşündü ama "İkinizin de mavi gözleri var," dedi.

"İngiltere'nin yarısı gibi," dedi Andrew alaycı bir sesle. Omuz silkerek işine geri döndü, bir sonraki hamlesini düşünürken dilini dişleri arasına sıkıştırdı.

"Annem bizim her zaman aynı kulaklara sahip olduğumuzu söylerdi," dedi George.

"*Kulaklar?*" Billie'nin çenesi birkaç santim kadar aşağı düştü. "Bugüne kadar kulakları karşılaştıran birini hiç duymamıştım."

"Bildiğim kadarıyla annem dışında diğerlerinin kulakları aynı."

"Sarkık kulak memeleri," diye araya girdi Andrew. Billie'ye bakmadı ama sağlam elini kullanarak kulak memesini elledi. "Anneminkiler sarkık değil, yapışık."

Billie kendi kulak memesine dokundu. Artık *yapmamanın* yolu yoktu. "Birden fazla türü olduğunu bile bilmiyordum."

"Seninkiler de yapışık," dedi Andrew başını kaldırmadan.

"Sen bunu biliyor musun?"

"Kulakları fark etmiştim," dedi özür dilemeden. "Ama şu an bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Benim de yok," diye itiraf etti George. "Bu konuda annemi suçluyorum."

Billie birkaç kez gözlerini kırptı, hâlâ kulak memesini parmaklarının arasına sıkıştırmış tutuyordu. "Ben sadece..." Kaşlarını çattı ve bacaklarını kanepeden sarkıttı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Andrew.

Billie ona çok sinirli bir bakış attı, dikkat ediyordu ama o hiç ona dikkat etmiyordu ve öne eğildi.

Andrew yavaşça döndü. "Kulaklarımı mı inceliyorsun?"

"Sadece farkın ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Sana söyledim, bunun birden fazla türü olduğunu bile bilmiyordum."

Elini büyük erkek kardeşine doğru salladı. "Git, gerekirse George'a bak. Burada masaya çok yakınsın."

"Yemin ederim Andrew," dedi Billie, kanepe ile masa arasındaki boşluktan çıkabilecek kadar kenardan dikkatle yürüyerek, "bu senin hastalığın olmuş gibi görünüyor."

"Bazı adamlar içkiye yönelir," dedi Andrew ciddi bir ifadeyle.

George, Billie'nin ayağa kalktığını görünce hemen o da ayağa kalktı. "Bazıları da iskambil kartlarıyla bozmuştur," dedi yarı sinsi bir gülümsemeyle.

Billie bir kahkaha patlattı.

"Daha kaç kat çıkmayı düşünüyorsun?" diye sordu George.

Billie sağa doğru eğildi. Andrew görüşünü engelliyordu. Bir, iki, üç, dört...

"Altı," dedi ona.

"Bu dikkate değer."

Billie hafifçe gülümsedi. "Seni etkilemek için olmasın?"

"Büyük olasılıkla."

"Konuşmayı kesin," diye çıkıştı Andrew.

"Havayı nefesimizle hareket ettiriyoruz," diye açıkladı Billie, yer çekiminin kesinlikle bu kötü muameleyi hak etmediğini söyleyerek.

"Anlıyorum."

"Dün hapşırdım."

George tam bir hayranlıkla ona döndü. "İyi yaptın."

"Daha fazla karta ihtiyacım var," dedi Andrew. Masadan çok yavaş geri çekildi, hiçbir şeye çarpma riskini göze

almadan ayağa kalkabilecek kadar uzaklaşana kadar bir yengeç gibi halının üzerinde gezindi.

"Bende hiç kalmadı," dedi Billie. "Yani, eminim bir yerlerde vardır ama onları nerede bulacağımı bilmiyorum. Az önce sana oyun odasından son iki desteyi getirdim."

"Onlar yetmedi," diye mırıldandı Andrew.

"Thamesly'ye sorabilirsin," diye önerdi Billie. "Eğer onların yerini bilen biri varsa, kesinlikle ondan başkası değildir."

Andrew sanki her şeyi kafasında çözüyormuş gibi yavaşça başını salladı. Sonra döndü ve "Buradan uzaklaşman gerekiyor," dedi.

Billie ona baktı. "Pardon, anlamadım?"

"Orada duramazsın. Çok yakınsın."

"Andrew," dedi ona çıkışarak, "sen aklını kaçırmışsın."

"Onu devireceksin."

"Sen git," dedi Billie.

"Eğer sen..."

"Git!"

Billie ve George birlikte bağırdılar.

Andrew ikisine de kötü kötü baktı ve odadan çıkıp gitti.

Billie, George'a baktı. George ona baktı.

Bir kahkaha attılar.

"Seni bilmiyorum," dedi Billie, "ama ben odanın diğer tarafına taşınıyorum."

"Ah, ama o zaman yenilgiyi kabul ediyorsun."

Giderken omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Bunu kendini korumaya almak olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

George kıkırdadı ve onu pencere kenarına kadar takip etti. "İşin komik tarafı," dedi, "o kart oyunlarında çok kötüdür."

"Öyle mi?" Billie burnunu kırıştırdı. Garipti, gerçekten, ama o ve Andrew hiç kâğıt oynamamıştı.

"Ama tüm şans oyunlarında," diye devam etti George. "Eğer biraz paraya ihtiyacın olursa, o her zaman senin adamın olur."

"Ne yazık ki kumar oynamam."

"Kartlarla," diye karşı çıktı.

Onun saçmalamak istediği hissine kapıldı ama kulaklarına aşırı derecede tepeden bakan bir şeydi. Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sorusuna biraz şaşırmış gibi ona baktı. "Her zaman mutlu bir şekilde hayatınla kumar oynuyorsun."

Billie çenesinin geri çekildiğini hissetti. "Bu çok saçma."

"Billie, ağaçtan düştün."

"Bir *çatıda* mahsur kaldım."

George neredeyse güldü. "Bu benim tezimde haklılığımı *kanıtlamıyor mu?*"

"Sen de olsan benim yaptığımın aynısını yapardın," diye ısrar etti Billie. "Aslında yaptın zaten."

"Gerçekten."

"Ben bir kediyi kurtarmak için ağaca çıktım." İşaret parmağıyla kendi omzuna vurdu. "Sen de beni kurtarmak yukarı çıktın."

"Öncelikle," diyerek geri çekildi George. "Ağaca ben çıkmadım. İkincisi, sen kendini bir kediyle mi kıyaslıyorsun?"

"Evet. Hayır!" İlk defa ayağını burktuğu için minnettardı. Aksi halde bu konuda nam salmış olabilirdi.

"Yanına gelmeseydim ne yapardın?" diye sordu. "Gerçekten Billie. Ne yapardın?"

"Bir yolunu bulur inerdim."

"Eminim öyle yapardın. Şeytanın şansına sahipsin. Ama ailen çıldırırdı ve muhtemelen tüm köy seni aramaya çıkardı."

Haklıydı, lanet olsun ve bu onu daha da kötüleştirdi.

"Bunun farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Billie, sesi alçak tonda bir tıslamaya dönüşmüştü.

George onu rahatsız edecek kadar uzun süre baktı. "Hayır," dedi, "düşünmüyorum."

Billie derin bir iç çekti. "Yaptığım her şeyi buradaki insanlar için yapıyorum. Tüm hayatımla ilgili... Hser şeyi. Bunun için lanet olası bir tarım ansiklopedisi okuyorum," dedi, koluyla söz konusu kitabı işaret ederek. "*Dördüncü Cilt.* Böyle kaç kişi tanıyorsun ya da kimi..."

Sözleri boğuklaşınca bir süre durdu, tekrar devam edemeden önce birkaç dakika geçti. "Gerçekten bu kadar umursamaz olduğuma inanıyor musun?"

"Hayır." Sesi alçak tonda ve sıradandı. "Senin düşünmediğine inanıyorum."

Billie birden geriledi. "Arkadaş olmaya başladığımızı düşündüğüme inanamıyorum."

George hiçbir şey söylemedi.

"Korkunç birisin George Rokesby. Sabırsız ve hoşgörüsüzsün ve..."

George gidip onun kolunu tuttu. "Kes şunu."

Billie birden geriledi ama parmakları onun etine adeta kenetlenmişti. "Bu sabah neden buraya geldin? Bana sadece kusur bulmak için bakıyorsun."

"Saçmalama," diye alay etti George.

"Söylediğim doğru," diye ısrar etti Billie. "Yanımdayken kendini görmüyorsun. Tek yaptığın kaşlarını çatmak, beni azarlamak ve... Ve... Seninle ilgili her şey çok doğru. Tarzınla, mimiklerinle. Hiçbir şeyimi tasvip etmiyorsun."

"Gülünç oluyorsun."

Billie hayır diyerek başını iki yana salladı. Bunu açıkça söylediği için neredeyse rahatlamış hissetti. "Benimle ilgili hiçbir şeyi onaylamıyorsun."

George onun kolunu sıkıca kavradığı elini bırakmadan ona doğru yaklaştı. "Bu gülünç olacak kadar gerçeklerden uzak bir iddia."

Onun bu haşin davranışı karşısında Billie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Sonra George'un, onun sözleri karşısında kendisi kadar şaşırmış göründüğünü fark etti.

Ve ona çok yakın durduğunu.

Çenesini yukarı kaldırarak gözlerini onunkilerin hizasına getirdi.

Nefesini tuttu.

"Billie," diye fısıldadı George ve elini sanki onun yanağına dokunacakmış gibi kaldırdı.

Bölüm 10

Onu öpmek üzereydi.

Tanrım, az daha Billie Bridgerton'ı öpecekti.

George buradan hemen çıkıp gitmesi gerektiğini düşündü.

"Geç oldu," dedi birden ona.

"Ne?"

"Geç oldu. Gitmem gerek."

"Geç değil," dedi Billie gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak. Birden kafası karışmıştı. "Neden söz ediyorsun?"

Bilmiyorum, dedi George belli belirsiz.

Az önce Billie'yi neredeyse öpmek üzere olduğunu düşündü. Bakışlarını onun ağzında dolaştırmış ve dudaklarının arasından onun küçük nefesinin hışırtısını işitmişti, sonra eğilmiş ve onu öpmek istemişti.

Şu an yanıyordu.

Billie'nin bunu fark etmemiş olması için dua etti. Elbette o daha önce hiç öpülmemişti. Bu yüzden şaşkınlık yaşaması, bu duygunun nasıl bir şey olduğunu bilmemesi doğaldı.

Ama George onu istemişti. Tanrı aşkına, onu istiyordu. Sanki ona iri ve şişkin bir şey çarpmıştı, sonra gizlice içine kadar işlemiş ve sonra da onu o kadar hızlı ve sert bir şekilde baştan aşağı yıkamıştı ki şu an mantıklı düşünemiyordu.

Hâlâ onu istiyordu.

"George?" dedi. "Bir sorun mu var?"

George'un dudakları ayrıldı. Biraz nefes alması gerekiyordu.

Billie onun hareketlerini dikkatli bir merakla izledi. "Beni azarlıyordun," diye hatırlattı ona.

Ama George şu an beyninin normal çalışmasına henüz geri dönmediğinden çok emindi. Gözlerini kırpıştırarak onun sözlerini özümsemeye çalıştı. "Ne yani, benden devam etmemi mi istiyordun?"

Billie yavaşça başını iki yana salladı. "Pek değil."

George elini hızla saçlarından geçirdi ve gülümsemeye çalıştı. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Billie'nin kaşları endişeyle çatıldı. "Gerçekten iyi olduğuna emin misin? Çok solgun görünüyorsun."

Solgun mu? Oysa şu an *yanıyormuş* gibi hissediyordu. "Beni bağışla," dedi. "Sanırım biraz..." Ne? Biraz *ne*? Yorgun mu? Aç mı? Hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve sonunda ne söyleyeceğine karar verdi, "sersemlemiş gibiyim."

Billie pek ona inanmış gibi görünmüyordu. "Sersemlemiş mi?"

"Aniden oldu," dedi George. Bu doğruydu.

Billie hemen hizmetçiyi çağırma çanının ipine doğru uzandı. "Sana yiyecek bir şeyler getirteyim mi? Oturmak ister misin?"

"Hayır, hayır," dedi George, kendisini bir aptal gibi hissediyordu. "Ben iyiyim."

"İyisin," diye tekrarladı Billie, ama onun bu beyanına karşı nedense içinde güçlü bir inanç eksikliği duygusu vardı.

George bunu başıyla doğruladı.

"Artık sersem gibi değilim, aklım başıma geri döndü."

"Önemli değil."

Billie ona sanki delirmiş gibi bakıyordu. Ki bu oldukça mümkündü. Böyle bir durumda ondan farklı bir şekilde davranmasını bekleyemezdi.

"Gitmeliyim," dedi. Döndü, kapıya doğru yürüdü. Ama oradan yeterince hızlı çıkamadı.

"George, dur, bekle!"

Henüz uzaklaşmıştı. Ama durdu. Bunu yapmak zorundaydı. Bir centilmen kral onun yüzüne tükürecek olsa bile adı seslenildiğinde, durup beklemeden odadan çıkamazdı. Bu kurallar onun çocukluğundan beri kemiklerine işlemişti.

Arkasını döndüğünde Billie'nin ona birkaç adım daha yaklaştığını gördü. "Andrew'u beklemen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

George derin bir iç çekti. Andrew. Tabii ki.

"Onun yardıma ihtiyacı olacak, öyle değil mi? Tek başına at binebilir mi?"

Lanet olsun. George sinirli bir şekilde soludu. "Tamam, onu bekleyeceğim."

Billie alt dudağını dişleri arasında sıkıştırdı. Sağ tarafını. George onun endişelendiğinde alt dudağının sadece sağ tarafını kemirdiğini fark etmişti.

"Onu neyin bu kadar uzun süre alıkoyduğunu bilmiyorum," dedi Billie kapıya bakarak,

George omuz silkti.

"Belki Thamesly'yi bulamamıştır."

Tekrar omuz silkti.

"Ya da belki annem onun yolunu kesmiştir. O bir şekilde baş belası olmayı başarır."

Üçüncü kez omuz silkmeye kalkıştı, ama sonra bu şekilde ne kadar aptal görüneceğini fark edip durdu ve bunun yerine *bunu kim bilebilir* türünden bir gülümsemeyi tercih etti.

"Olabilir," dedi Billie, görünüşe göre bu tahminlerin dışında söylenecek bir şey yoktu. "Hımm."

George ellerini arkasında birleştirdi. Pencereye baktı. Sonra duvara. Ama Billie'ye değil. Billie dışında herhangi bir yere.

Hâlâ onu öpmek istiyordu.

Öksürdü. Sonunda Billie'nin ayaklarına bakmayı başardı.

Bu çok tuhaftı.

Çılgınca, inanılmaz.

"Mary ve Felix iki gün içinde geliyorlarmış," dedi Billie.

George beyninin konuşma merkezine bir yumruk atmak istedi. "İki gün sonra zaten herkes gelmiyor mu?"

"Elbette," diye yanıtladı Billie, yanıtlayacağı gerçek bir soru sorulduğunu duyduğu için biraz rahatladı, "ama umursadığım tek kişi onlar."

George hâlâ iyi hissetmiyor olsa da buna gülümsedi. Her dakikasından nefret edeceğini bilse de Billie'nin kendi evlerinde bir parti verilecek olmasından dolayı bu kadar sevinçli olabilmesi ne kadar güzeldi. Çünkü gelecek konuklara karşı duyguları net olsun ya da olmasın yapabileceği fazla bir şey yoktu, hepsi ev partisinin Lady Bridgerton'ın fikri olduğunu biliyordu.

"Konuk listesi kesinleşti mi?" diye sordu George. Cevabı biliyordu elbette, zira davetli listesi günler öncesinden hazırlanmış, davetiyeler, cevap beklemek için en hızlı ulaklarla gönderilmişti.

Ama bu bir şekilde doldurulması gereken bir sessizlikti. Artık kendisini saklayamazdı, kitabıyla kanepede değildi ya da koltuğunda otururken yüzünü ardına gizleyebileceği bir gazete yoktu. Şu an bu konuda hiçbir desteği yoktu, şu an kendilerinden başka hiçbir şeyleri yoktu ve George ona her baktığında gözleri dudaklarına doğru kayıyordu ve hiçbir şey... *Hiçbir şey* bundan daha yanlış olamazdı.

Billie amaçsızca oradaki bir yazı masasına doğru yürüdü ve eliyle masanın üzerine hafifçe vurarak, "Westborough Düşesi de geliyor," dedi. "Annem onun davetimizi kabul etmiş olmasından dolayı çok memnun. Bana bunun bize

uğur getireceğini ve darbe etkisi yaratacak çok zekice bir girişim olduğunu söyledi."

"Bir düşesin bir davete gelişi zaten her zaman bir darbe etkisi yapar," dedi George alaycı bir tavırla, "çünkü aynı zamanda büyük bir rahatsızlık yaratır."

Billie dönüp ona baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Tanıştırılmıştık."

Billie'nin yüz ifadesi kederli bir hal aldı. "Senin zaten herkesle tanıştırılmış olduğunu düşünüyorum."

George bir an düşündü. "Muhtemelen," dedi. "En azından Londra'ya gelen herkesle." Onun konumundaki çoğu genç adam gibi George da her yıl birkaç ayını başkentte geçirirdi. Ve genelde bundan keyif alırdı. Arkadaşlarını görürdü, devletin güncel işlerinden haberdar olurdu. Son zamanlarda oraya gittiğinde müstakbel gelinlere de bakması isteniyordu elbette, ama bu onun için düşünüldüğünden de sıkıcı bir çaba oluyordu.

Billie alt dudağını dişleri arasına aldı. "O çok mu büyük?"

"Düşes mi?"

Billie evet anlamında başını salladı.

"Diğer düşeslerden daha büyük değil."

"George! Sorduğumun bu olmadığını biliyorsun."

"Evet," dedi George ona acıyarak, "tabii ki oldukça büyük. Ama bilsen ne olacak..." durdu, ona baktı. Ona gerçekten baktı ve sonunda gözlerinin şu an her zamanki ışıltısını kaybetmiş olduğunu gördü. "Sen sinirli misin?"

Billie konuşurken elbisesinin kolundan sinirli bir şekilde bir parça tiftik yünü kopardı. "Saçmalama."

"Çünkü..."

"Tabii ki sinirliyim."

Bu George'un biraz gerilemesine neden oldu. Sinirli miydi? *Billie mi?*

"Ne?" diye sordu Billie onun yüzündeki hayret ifadesini görerek.

George başını iki yana salladı. Başına gelen onca şeyden, yaptığı bir sürü çılgınlıktan sonra hâlâ yüzünde bir sırıtışla dolaşabilmeyi başaran Billie'nin sinirlerine hâkim olamaması... Doğrusu akıl almaz bir şeydi.

"Bir ağaçtan aşağı atladın," dedi sonunda George.

"Bir ağaçtan düştüm," şımarık, alaycı bir tavırla cevap verdi, "ama bunun Westborough Düşesi ile ne ilgisi var acaba?"

"Hiçbir ilgisi yok elbette," dedi George, "sadece senin gibi birinin sinirlenebileceğini hayal etmenin oldukça zor olması dışında..." George o sırada birden başının sersemleyip yalpaladığını ve yavaş, küçük hareketlerle döndüğünü hissetti ve ne kadar isteksiz de olsa içinde ona karşı bir hayranlık yükseldi. Ne kadar korkusuz bir kızdı. O zaten her zaman korkusuz biri olmuştu. "Yani herhangi bir şeye," diye cümlesini bitirdi.

Billie dudaklarını birbirine bastırdı. "Benimle hiç dans ettin mi?

George boş boş ona baktı. "Ne?"

"Benimle hiç dans ettin mi?" diye tekrarladı, sesi giderek sabırsızlaşıyordu.

"Evet?" sorusunun cevabı tek kelimeyle verilmişti.

"Hayır," dedi Billie, "etmedin."

"Bu mümkün olamaz," dedi George. Elbette onunla dans etmişti. Onu neredeyse hayatı boyunca tanıyordu.

Billie kollarını kavuşturdu.

"Sen dans edemiyor musun, yoksa?" diye sordu George.

Billie ona çok sinirli bir bakış attı. "Elbette dans edebiliyorum."

George onu öldürecekti.

"Yani aslında çok iyi değilim," diye devam etti, "ama sanırım yeterince iyi sayılırım. Ama sorun bu değil."

George, bir anlamı *olmayan* bir *sorundan* söz edeceklerinden çok emindi.

"Sorun şu ki," diye devam etti Billie, "sen benimle hiç dans etmedin çünkü ben dansa gitmiyorum."

"Belki de gitmelisin."

Billie sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Yürürken bile süzülerek yürüyemiyorum, biriyle nasıl flört edilir bilmiyorum ve en son yelpaze kullanmaya çalıştığımda az daha birinin gözünü çıkarıyordum." Kollarını kavuşturdu. "Bir leydi olarak bir centilmene kendisini nasıl zeki, güçlü ve benden daha iyi hissettireceğimi kesinlikle bilmiyorum."

George gülmemek için kendisini zor tuttu. "Westborough Düşesi'nin tam bir leydi olduğundan çok eminim."

"George!"

George hayretle geriledi. Billie gerçekten üzgündü. "Affet beni," dedi ve ona dikkatle, hatta büyük bir ilgiyle baktı. Endişeli görünüyordu, eteğinin kıvrımlarını sinirli bir şekilde çekiştiriyordu. Çatılmış alnı, kederle kırışmıştı. Onu hiç böyle görmemişti.

Bu kızı tanımıyordu.

"Arkadaşça ilişkilerde kibarlık taslama konusunda pek iyi değilim," dedi Billie alçak bir sesle. "Ben... Ben bunda iyi değilim."

George şu an ona bir şaka daha yapmaması gerektiğini iyi biliyordu ama onun ne tür sözcükler duymaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Bir kasırga nasıl dindirilirdi? Ona verilen her işi iyi yapan ama sonra da her şeyi eğlenceye döküp duyguları tersine çevirebilen bir kızı nasıl teselli edip kendisine güvenmesini sağlayabilirdi? "Ama Crake'te yemek yerken gayet iyi dans ediyordun," dedi, onun sözünü ettiği şeyin bu olmadığını bilmesine rağmen.

"O danstan sayılmaz," dedi sabırsızca.

"Köye gittiğinde..."

"Gerçekten mi? Bir köylüyü bir *düşesle* mi kıyaslayacaksın? Ayrıca, doğduğumdan beri köylüleri tanıyorum. Onlar da *beni* tanıyorlar."

George boğazını temizledi. "Billie, sen tanıdığım en özgüvenli, en yetenekli kadınsın."

"Ama seni çileden çıkarıyor, delirtiyorum," dedi Billie net bir şekilde.

"Doğru," diye kabul etti George, gerçi bu delirtme son zamanlarda rahatsız edici bir şekilde farklı bir renk alıyor olsa da.

"Ama," diye devam etti George, sözlerini doğru bir sıraya sokmaya çalışarak, "sen bir Bridgerton'sın. Bir vikontun kızısın. Ülkedeki herhangi bir yerde başını dik tutmaman için hiçbir neden yok."

Billie olumsuz bir homurtu çıkardı. "Anlamıyorsun."

"O zaman anlat bana." George büyük bir şaşkınlık içindeydi, deminden beri tam olarak bunu demek istediğini fark etti.

Billie hemen cevap vermedi. Ona bakmıyordu bile. Hâlâ masaya yaslanmış ve gözleri ellerine kilitlenmişti. Başını kaldırıp bir an ona baktı, George'un sözlerinde samimi olup olmadığını anlamaya çalışırken, onun da bunun farkında olduğunu anladı.

Az önce öfkeliydi, ama şu an değildi. George samimiyetinin sorgulanmasına pek alışık değildi ama ne de olsa o Billie'ydi. Birbirlerinin zayıf noktalarını mükemmel şekilde iğnelemek için onları aramakla, birbirlerini etkisiz ve savunmasız bırakmak için çaba sarf etmekle geçirdikleri uzun bir geçmişleri vardı.

Ama değişiyordu. *Değişmişti,* henüz olmuştu, daha geçen hafta. George bunun nedenini bilmiyordu, çünkü ona göre aslında hiçbiri değişmiş değildi.

Billie'ye olan saygısı konusunda artık o kadar isteksiz değildi. Ah, hâlâ onun aşırı inatçı ve aşırı pervasız olduğunu düşünüyordu, ama tüm bunlara rağmen çok dürüst ve doğru bir kalbi vardı.

George zaten bunu hep bildiğini düşündü. Sadece onun tarafından kızdırılmakla o kadar meşguldü ki bunu fark etmesi zaman almıştı.

"Billie?" diye yumuşak bir tonda sordu, sesi nazik ve saygılıydı.

Billie başını kaldırıp ona baktı, ağzının bir köşesi çaresizce kıvrıldı. "Bu başımı dik tutmakla ilgili bir durum değil."

"O halde sorun ne?" diye sorduğunda sesinde bir sabırsızlık belirtisi olmamasına dikkat etti.

Billie uzun bir süre ona baktı, söyleyeceği şey ağzından çıkmadan önce dudaklarını çaresizce birbirine bastırdı, "Sarayda sosyeteye takdim edildiğimi biliyor muydun?"

"Senin henüz daha hiç takdim edilmediğini sanıyordum."

"Edilmedim zaten." Billie hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Çünkü o sırada bir şey oldu."

George yüzünü buruşturdu. "Ne oldu?"

"O sırada birisinin elbisesini ateşe vermiş olabilirim," derken onun yüzüne bakamadı.

George neredeyse dengesini kaybedip düşmek üzereydi. "*Birinin elbisesini ateşe mi verdin?*"

Billie ona cevap vermeden önce abartılı denecek bir sabırla bekledi, sanki bu konuşmayı daha önce yaşamış ve ilk şoku atlatmasının ne kadar süreceğini tam olarak biliyormuş gibi.

George ona şaşkın şaşkın baktı. "Birinin elbisesini ateşe verdin."

"Bilerek olmadı," diye mırıldandı Billie.

"Pekâlâ," dedi George, bu açıklamaya çok şaşırmasına rağmen yine de etkilenmişti, "sanırım zaten eğer bunu yapacak biri varsa..."

"Bunu söyleme," diye uyardı.

"Peki, ben bunu nasıl duymadım?" diye merak etti.

"Çok küçük bir yangındı," dedi olabildiğince kendinden emin soylu bir tavırla.

"Ama hâlâ..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Billie. "Birinin elbisesini ateşe verdim ve senin en büyük sorunun bu dedikoduyu nasıl kaçırdığın, öyle mi?"

"Özür dilerim," dedi hemen, ama sonra (biraz temkinli bir şekilde) yine sormaktan kendini alamadı, "Yani şimdi sen benden bu elbiseyi *nasıl* ateşe verdiğini sormamı mı bekliyorsun?"

"Hayır," dedi Billie sinirli bir şekilde, "bu konuyu açmamın nedeni bu değildi."

George'un amacı onu daha fazla kızdırmaktı, ama sonra Billie öyle bir iç çekti ve sesi o kadar yorgun ve hüzünlü çıktı ki, tüm muzipliği ve kızdırma isteği uçup gitti. "Billie," dedi, sesi sempatik olduğu kadar nazikti, "yapamazsın..."

Ama Billie onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Ben bu genç kız kalıbına hiç uymuyorum George."

Hayır, gerçekten de uymuyordu. Nitekim birkaç gün önce de aynı şeyi düşünmüyor muydu? Eğer Billie kız kardeşiyle birlikte yüksek sosyeteye takdim edilmek amacıyla Takdim Sezonu için Londra'ya gitmiş olsaydı, bu tam bir felaket olurdu. Onu harika ve güçlü yapan her şey onun o rafine *şıklık* dünyasında düşüşü demek olurdu.

Onu hedef tahtası olarak kullanırlardı.

Gerçi tabii ki yüksek sosyetenin lord ve leydilerinin *hepsi* zalim değildi, ama zalim olanların sözleri onların yegâne silahıydı ve onları süngü gibi kullanıyorlardı.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye birden sordu George.

Billie'nin dudakları aralandı ve gözlerinden acı bir şimşek çaktı.

"Yani, neden ben?" dedi birden, sırf onu dinleyecek kadar bile umursamadığını düşünmesin diye. "Neden Andrew değil de ben?"

Billie hiçbir şey söylemedi. Hemen değil. Ama sonra... "Bilmiyorum. Ben... Yani Andrew ve ben böyle şeyler hakkında hiç konuşmayız."

"Mary birazdan burada olacak," dedi yardımsever bir tavırla.

"Tanrı aşkına George," diye neredeyse bağırdı, "eğer benimle konuşmak istemiyorsan, bunu dosdoğru söyleyebilirsin."

"Hayır," dedi George ve Billie aniden dönmeden önce onun bileğini tutarak, "Demek istediğim bu değildi. Seninle konuşmaktan mutluluk duyuyorum tabii," diye onu temin etti. "Dinlemekten mutluyum. Sadece bunun için tercih edeceğin kişinin... Yani öyle biri olacağını düşündüm..."

Billie ona baktı, bir süre bekledi. Ama dilinin ucundaki kelimeleri söylemeye cesaret edemiyordu.

Yani seni umursayan biri demek istemişti.

İşte bu çok yaralayıcıydı, acı veriyordu. Ona kendisini küçük ve önemsiz hissettiriyordu. Ve en önemlisi, doğru değildi.

George onu umursuyordu.

Fazlasıyla önemsiyordu.

"Ben..." dedi George ve sustu, söyleyeceği sözler çalkantılı düşüncelerinde kayboldu. Şu an tek yapabildiği Billie'yi izlemekti. Onun için hangi kelimelerin doğru, hangi kelimelerin güven verici olduğunu bulmaya ve anadilini nasıl konuşacağını hatırlamaya çalışırken onu izliyordu. Çünkü

çok üzgün ve endişeli görünüyordu. George onu böyle görmekten nefret ediyordu.

"İstersen," dedi George, konuşurken düşüncelerini toparlamasına izin verecek kadar yavaş, "Sana göz kulak olurum."

Billie ona dikkatle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani şeyden emin olmak için..." Eliyle havada bir hareket yaptı, ama ikisi de ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Senin... İyi olup olmadığından."

"Benim iyi olup olmadığımdan mı?" diye tekrarladı Billie.

"Bilmiyorum işte," dedi, şu an kafasındaki düşünceyi tam olarak ona açıklayamaması, neredeyse bu konuda iki kelimeyi bir araya getirememesi, onları gerçek ve anlamlı cümlelere çevirememesi yüzünden kendisini hüsrana uğramış hissediyordu. "Yani eğer bir arkadaşa ihtiyacın olursa, orada olacağım."

Billie'nin dudakları aralandı ve George onun boğazında bir hareketlenme gördü, anlaşılan tüm sözleri orada hapsolmuştu, tüm duyguları kontrol altındaydı.

"Teşekkür ederim," dedi Billie. "Bu..."

"Sakın çok nazik olduğumu filan söylemeye kalkma," diye ona emretti.

"Neden?"

"Çünkü bu nezaket değil. Bu... Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum," dedi çaresizce. "Ama kesinlikle nezaket değil."

Billie'nin dudakları bir gülümsemeyle titredi. Yaramaz bir gülümseme. "Pekâlâ," dedi. "Nazik biri değilsin."

"Asla."

"O zaman sana bencil diyebilir miyim?"

"Bu da çok ileri gitmek olur."

"Peki ya kibirli?"

George ona doğru bir adım attı. "Şansını zorluyorsun, Billie."

"Kibirli." Gülerek masanın etrafında koşmaya başladı, George ona yetişemesin diye masayı aralarına koydu. "Haydi ama George. Kibirli olduğunu inkâr edemezsin."

Birden George'un içinde şeytani bir duygu yükseldi. Şeytani ve ateşli bir duygu. "Peki ben sana ne diyeyim?"

"Parlak zekâ?"

Yaklaştı. "Çıldırtan yaratık demeye ne dersin?"

"Ah, ama bu bakanın bakış açısına göre değişir."

"Düşüncesiz," dedi George.

O sağa doğru kaçarken, diğeri sola kaçtı. "Ne yaptığını biliyorsan asla düşüncesiz değilsindir."

"Bir *çatının* üzerine düştün," diye hatırlattı George.

Billie buna sinirlenmiş gibi sırıttı. "Atladığımı söylüyordun."

George onun adını homurdandı ve o çığlık çığlığa bağırarak kaçarken onu kovalamak için fırladı. "Kediyi kurtarmaya çalışıyordum! Soylu bir davranış sergiliyordum!"

"Sana soyluluğu birazdan göstereceğim."

Billie ciyak ciyak bağırdı ve geriye doğru atıldı.

Doğruca iskambilden yapma eve.

Zarifçe bir düşüş olmamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse Billie de bunun için pek özen göstermemişti. İskambilden ev çöktüğünde, Billie masanın üzerinde tıpkı bir havai fişek gibi etrafa saçılan Andrew'un başyapıtının enkazı altında öylece oturuyordu.

Billie başını kaldırıp George'a baktı ve oldukça kısık bir sesle, "İkimizin bunu tekrar bir araya getirebileceğini hiç sanmıyorum," dedi.

George sessizce başını sallayıp onu onayladı.

Billie yutkundu. "Bu arada sanırım ayak bileğimi yeniden incitmiş olabilirim."

"Çok mu kötü?"

"Hayır."

"Öyleyse," dedi ona, "Andrew döndüğünde *buna* öncülük etmeni tavsiye ederim."

Ve tabii bu konuşma tam da o kapıdan içeri girdiğinde oldu.

"Bileğimi incittim," diye birden bağırdı Billie. "Gerçekten çok acıyor."

George geri dönmek zorunda kaldı. Gülmemek için tek yol buydu.

Andrew sadece öylece baktı. "Tekrar," dedi sonunda. "Tekrar incittin."

"Çok güzel bir iskambilden evdi," dedi zayıf bir sesle.

"Sanırım bu bir yetenek işi," dedi Andrew.

"Ah, gerçekten öyle," dedi Billie neşeyle. "Bu işte harikasın."

"Hayır, tabii senin de harika olduğunu kastettim."

"Ah," Billie yutkundu. Onu gururlandırmalı, kendisini önemli hissettirmeliydi. Ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Yani, evet. Bir işi iyi yapmayacaksan onu yapmanın bir anlamı yok. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Andrew hiçbir şey söylemedi. George ellerini şaşkınlıktan donup kalan erkek kardeşinin yüzünün önünde birbirine çarpma isteği duydu. Onun bir uyurgezer olmadığından emin olmak için.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Billie. "Bunu telafi edeceğim." Kendini masadan aşağı ittirdi ve topallayarak doğruldu. "Gerçekten bunu nasıl yapacağımı bilemesem de."

"Benim hatamdı," dedi George birden.

Billie ona döndü. "Suçumu üstlenmene gerek yok."

George ona rica eder gibi ellerini kaldırdı. "Seni masanın etrafında kovalıyordum."

Bu Andrew'u şaşkınlığından kurtardı. "Onu kovalıyor muydun?"

Lanet olsun. Böyle olacağını hiç düşünmemişti. "Söyleyecek fazla bir şey yok," dedi George.

Andrew, Billie'ye döndü. "Seni kovalıyor muydu?"

Billie'nin utanıp yüzü kızarmamıştı ama ifadesi çok mahcuptu. "Onu biraz kışkırtmış olabilirim."

"Beni kışkırtmak mı?" George homurdanarak buna karşı çıktı. "Sen mi?"

"Bu aslında kedinin hatası," diye birden ifadesini değiştirdi Billie. "Bileğim bu kadar zayıf olmasaydı asla düşmezdim." Öfkeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Şu anda her şeyin sorumlusunun, bu işin tek suçlusunun o uyuz canavar olduğunu söyleyebilirim."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Andrew, yüzü yavaşça Billie'den George'a ve tekrar Billie'ye geri dönerek. "Neden birbirinizi öldürmüyorsunuz?"

"Darağacı sorunu var," diye mırıldandı George.

"Annenin buna pek memnun olmayacağından söz etmiyorum bile," diye ekledi Billie.

Andrew sadece onlara baktı, ağzını kapatmakta zorlanıyordu. "Ben eve gidiyorum," dedi sonunda.

Billie kıkırdadı.

Ve George... Nefesini tutmuştu, gülmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. Çünkü Billie'nin kendisinden daha önce kıkırdadığını duymuştu. Onun kıkırdadığını binlerce kez duymuştu. Ama bu sefer çok farklıydı. Kulağa tamamen aynı gibi gelse de onun gülüşlerinin hafif kahkahalara dönüşmüş olduğunu ayırt edebiliyordu.

Duyduğu en güzel sesti.

Ve aynı zamanda muhtemelen en korkunç olanıydı. Çünkü bu duygunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Çünkü bu dünyada âşık *olmayacağı* bir kişi varsa o da Billie Bridgerton'dı.

Bölüm 11

Billie, Andrew'un yaptığı iskambil kâğıtlarından eve çarptığında bileğine ne olduğundan tam olarak emin değildi. Ancak öncekinden biraz daha kötü hissetmişti. Bu yüzden ancak ev partisinden bir gün önce ve eyerin üzerine yan oturduğu takdirde at binmek için yeterince iyi olduğuna karar verebildi.

Gerçekten başka seçeneği yoktu. Dürüst olmak gerekirse, arpa ekinlerinin ne kadar gelişebildiklerini izlemek için batı tarlalarına çıkmazsa, bu işi kimin yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama atına inip binmesi zordu, bu da beraberinde bir seyis götürmesi gerektiği anlamına geliyordu. İki seçenekten de hoşlanmıyordu. Çünkü bir seyisin istediği son şey arpa ekinlerini incelemekti ve Billie'nin istediği son şey de arpa ekinlerini incelerken bir seyis tarafından izlenmekti.

Kısrağı da huysuz bir hayvandı ve sonuçta ortaya bu iş için isteksiz bir üçlü oluşturmakta geri kalmıyordu. Billie eyere yan oturmayalı uzun zaman olmuştu ve Argo bundan hiç hoşlanmıyordu.

Billie de öyle. Yan eyere binmekten ne kadar nefret ettiğini unutmamıştı, ama böyle bir egzersizin ardından ertesi gün canının ne kadar acıdığını *unutmuştu*. Her adımda sağ kalçası ve uyluğu yüzünden acıyla inliyordu, hâlâ deli gibi sızlayan ayak bileği yüzünden evin içinde sarhoş bir denizci gibi yalpalamaması şaşırtıcıydı.

Ya da belki de yalpalıyordu. Ertesi sabah kahvaltısını etmek için aşağı indiğinde hizmetçiler ona çok tuhaf baktılar. Eyere oturamayacak kadar fazla ağrısı vardı. Annesi, bu durumda Billie'nin gün boyunca Aubrey Malikânesi'nde kalmasının çok daha uygun olacağını söylemiş ve şu anda malikânede ikamet eden dört Bridgerton olduğunu, bunun da gelen her konuğu karşılamak için araba yolunda dört Bridgerton olacağı anlamına geldiğini açıkça belirtmişti.

Böylece saat tam birde Westborough Düşesi büyük arabasıyla malikâneye geldiğinde Billie, annesi, Georgiana ile kızları (biri nişanlı, biri değil) ve yeğeninin eşlik ettiği dörtlü arasındaki yerini aldı.

Henry Maynard, yakın arkadaşı Sir Reginald McVie ile birlikte saat iki buçukta üstü açık, iki tekerlekli küçük faytonu ile geldiğinde Billie, annesiyle Georgiana'nın arasında durdu.

Ve saat üçü yirmi geçe, Felix ve Mary, ikisi de iyi bir aileden olan ve kendileri gibi evlilik çağına gelmiş olan komşuları Edward ve Niall Berbrooke ile birlikte geldiklerinde Billie, annesiyle Georgiana'nın arasında durdu.

"Sonunda," diye homurdandı Lord Bridgerton, Felix ve Mary'nin arabasının durmasını beklerlerken tutulan boynunu esnetti, "tanıdığım biri."

"Berbrook'ları tanıyor musun?" diye sordu Georgiana, onunla konuşabilmek için kız kardeşi ve annesini geçip öne doğru eğildi.

"Felix ve Mary'yi tanıyorum," diye yanıtladı. Karısına baktı. "Rokesby'ler ne zaman geliyor?"

"Akşam yemeğinden bir saat önce," dedi karısı başını çevirmeden. Araba durmuştu ve mükemmel bir ev sahibesiydi, gözleri kapıda, misafirlerini bekliyordu.

"Bana neden yatıya kaldıklarını hatırlatır mısın?" diye karısına sordu.

"Çünkü çok daha şenlikli olacak."

Lord Bridgerton kaşlarını çattı ama akıllıca davranarak onu daha fazla sorgulamamayı seçti.

Ancak Billie, kendisini kısıtlamak gibi bir davranış sergilemedi. "Ben olsaydım," dedi, baskılı pamuklu elbisesinin kolunu çekiştirerek, "kendi yatağımda uyumak isterdim."

"Sen değilsin," dedi annesi sertçe, "ve kıpırdanmayı kes."

"Elimde değil. Elbisem kaşıntı yapıyor."

"Bence sana çok yakışıyor," dedi Georgiana.

"Teşekkürler," dedi Billie, bir an bile buna şaşırmadan. "Önden o kadar emin değilim." Aşağı baktı. Elbisesinin üst kısmı dökümlüydü ve bir şal gibi çapraz bir şekilde geliyordu. Annesi onun birkaç yıldır moda olduğuna dair güvence vermesine rağmen, daha önce hiç böyle bir şey giymemişti.

Dekoltesini çok mu açığa çıkarmıştı? Kumaşın belinin üstüne düşen dökümlü kısmını biraz daha yukarı kaldırmak için o kısma yakın duran iğneye uzandı. Böylece üst kısmı biraz daha ayarlanabilecek gibi görünüyordu.

"Kes şunu," diye tısladı annesi.

Billie içini çekti.

Araba sonunda tamamen durdu ve önce Felix indi, karısına yardım etmek için elini uzattı. Mary Maynard (kızlık soyadı Rokesby), Billie'nin bile son moda olduğunu söyleyebileceği, pamuklu kumaştan renkli ve desenli bir seyahat ceketi giymiş, üstüne de bir şal atmıştı. Billie onun üzerinde kesinlikle mükemmel göründüğünü fark etti. Mary, açık kahverengi saç buklelerinden zarif ayakkabılı ayaklarının uçlarına kadar mutlu ve neşeli görünüyordu.

"Mary!" Leydi Bridgerton, kollarını iki yana açıp ileri doğru atılarak coşkuyla bağırdı. "Çiçek açıyorsun!"

Georgiana, Billie'ye bir dirsek attı. "Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?"

Billie ona *bu konuda hiçbir fikrim yok* anlamına gelen evrensel bir işaretle cevap verdi, ona yüzünü yana doğru buruşturarak alaycı bir gülümsemeyle bakıp omuz silkti. Mary hamile miydi? Ama eğer öyleyse, neden annesi bunu ondan önce biliyordu?

Georgiana hafifçe eğilerek ağzının kenarından fısıldadı. "Pek şey gibi *durmuyor*..."

"Yani, eğer *o* öyleyse," diye araya girdi Billie ve o da *ağzının* kenarından fısıldayarak, "üzerinden çok zaman geçmiş olamaz."

"Billie!" diye haykırdı Mary ve en iyi arkadaşını kucaklayıp selamlamak için aceleyle onun yanına gitti.

Billie, öne doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Mary yanlış anlamış gibi bile yapmadı. "Annen nereden biliyor bilmiyorum," dedi.

"Sen *annene* bunun haberini verdin mi?"

"Evet."

"Güzel, o halde sorunun cevabını kendin verdin."

Mary güldü, Rokesby mavisi gözleri tıpkı George'un yaptığı gibi kırıştı.

Billie gözlerini kırpıştırdı. Sadece bir an... *Bu* neydi şimdi, ne hakkındaydı? George ne zamandan beri onun düşüncelerini bozup bela olma hakkına sahip olmuştu? Belki şu an geçmişte olduğundan biraz daha iyi geçiniyorlardı, ama bu yine de onun zihnini bulandırmasını hoş karşılayacağı anlamına gelmiyordu.

Mary, diye hatırlattı kendine. Mary ile konuşuyordu. Daha doğrusu, Mary onunla konuşuyordu.

"Seni görmek *çok* güzel," dedi Mary. Billie'nin iki elini elleri arasına aldı.

Billie onun gözlerinin ardında sıcak ve çınlayan bir şey hissetti. Mary'yi özlediğini biliyordu, ama şimdiye kadar

bunun ne kadar *yoğun* olduğunu fark etmemişti. "Aynen," dedi, ama duygularını bastırdığı için sesindeki boğukluğu yok etmeye çalışıyordu. Onun önünde süzgeçli bir sulama kabına dönüşmek istemiyordu.

Şu anda sulama kabına dönüşmenin bir anlamı yoktu. Tanrım, annesi muhtemelen daha ilk gözyaşı çenesine ulaşmadan önce hemen doktoru çağırırdı. Çünkü Billie Bridgerton *ağlayan biri* değildi.

Ağlamadı. Bunun ne yararı olacaktı?

Yutkundu. Bu bir şekilde dengesini bulup Mary'ye gülümsemesini ve "Mektuplarda yazdıkların seninle aynı değil," diyerek karşılık vermesini sağladı.

Mary gözlerini devirdi. "Özellikle *sen* öyle yazışan birisin."

"Ne?" Billie'nin ağzı açık kaldı. "Bu doğru değil. Ben her şeyi gayet açık açık yazan harika bir mektup yazarıyım."

"Bunu ancak yazarsan anlayabilirim," diye karşılık verdi Mary.

"Ben sana muntazam olarak mektup gönderiyorum, her iki..."

"Her üç."

"Her üç haftada bir," diye bitirdi cümlesini Billie ve Mary hikâyesini değiştirdiği için ona duyduğu öfke dolu sesini gizlemeye çalıştı. "Kesinlikle."

"Gerçekten ziyaretime gelmelisin," dedi Mary.

"Gelemeyeceğimi biliyorsun," diye yanıtladı Billie. Mary bir yıldan fazla bir süredir onu davet ediyordu ama Billie'nin gitmesi çok zordu. Her zaman mülkün etrafında yapılması gereken pek çok iş oluyordu. O yüzden buradaki herkesi tanıyan Mary'nin Kent'e gelmesi gerçekten daha mantıklı değil miydi?

"*Gelebilirsin*," diye Mary ısrar etti. "Ama gelmiyorsun."

"Belki kışın," dedi Billie. "Tarlalarda yapacak pek bir şey olmadığında."

Mary'nin kaşları şüpheyle kalktı.

"Geçen kış gelip seni ziyaret edecektim," diye ısrar etti Billie, "ama bir anlamı yoktu. Çünkü sen çoktan Noel için eve gelmeye karar vermiştin."

Mary'nin şüpheli ifadesi hiç değişmedi ve son bir kez Billie'nin elini sıktıktan sonra Georgiana'ya döndü. "Tanrım," dedi, "sanırım seni son gördüğümden bu yana üç santim uzamışsın."

"Bu mümkün değil," dedi Georgiana gülümseyerek. "Aralık ayında buradaydın."

Mary bir kız kardeşten diğerine baktı. "Bence sen Billie'den daha uzun olacaksın."

"Bunu söylemeyi kes," diye emretti Billie.

"Ama gerçek bu," diye sırıtarak ısrar etti, Mary. Billie'nin kaşlarını çatmasının keyfini çıkardı. "Hepimiz senden uzun olacağız." Sonra da Berbrooke kardeşleri Lord ve Lady Bridgerton'la tanıştıran kocasına dönüp "Sevgilim," diye seslendi, "Sen de onu son gördüğümüzden beri Georgiana'nın boyunun çok uzadığını düşünmüyor musun?"

Billie, sinirli yüz hatlarını değiştirip kendisini hoşgörülü bir gülümsemeye zorlamadan önce Felix'in yüzünde beliren ve karısının ne dediğini anlayamamasından kaynaklanan bir anlık şaşkınlık ifadesini fark edince bu zoraki gülümsemeden vazgeçti.

"Doğrusu hiçbir fikrim yok," dedi Felix, "ama sen söylüyorsan, doğru olmalı."

"Bunu yapmasından nefret ediyorum," dedi Mary, Billie'ye.

Billie bu defa gülümsemesini saklama zahmetine girmedi.

"Billie," dedi Felix onları selamlamak için öne çıkarken. "Ve Georgiana. İkinizi de tekrar görmek çok güzel."

Billie reverans yaptı.

"Bay Niall Berbrooke ve Bay Edward Berbrooke'u tanıtmama izin verin," diye devam etti Felix, yanındaki sarımsı kızıl saçlı iki beyefendiyi işaret ederek. "Bizden sadece birkaç mil uzakta, Sussex'te yaşıyorlar. Niall, Ned, bu Bayan Sybilla Bridgerton ve Bayan Georgiana Bridgerton, Mary'nin çocukluk arkadaşları."

"Bayan Bridgerton," dedi Berbrooke'lardan biri elini uzatarak. "Bayan Georgiana."

İkinci Berbrooke, kardeşinin tebriklerini tekrarladı, sonra doğruldu ve biraz hevesli bir şekilde gülümsedi. Billie adamın ona bir köpek yavrusunu hatırlattığına karar verdi, ama sonsuz bir neşeyle.

"Annemler geldi mi?" diye sordu Mary.

"Henüz değil," dedi Leydi Bridgerton. "Ama akşam yemeğinden hemen önce onları bekliyoruz. Annen evde giyinmeyi tercih etti."

"Ya erkek kardeşlerim?"

"Annenlerle birlikte gelecekler."

Mary biraz homurdanarak, "Sanırım bu mantıklı," dedi, "ama Andrew'un merhaba demek için önden gelmiş olabileceğini düşündüm. Onu uzun zamandır görmedim."

"Şu anda pek at binmiyor," dedi Billie kayıtsızca. "Kolunun durumunu biliyorsun."

"Bu onu çıldırtıyor olmalı."

"Bence işe yaradı, yarasını kendisi tedavi etmeyi öğrendi ve sonunda bu konuda neredeyse uzman oldu, yani her şeye rağmen buna değdi."

Mary güldü ve kolunu Billie'nin koluna geçirdi. "Haydi, içeri girelim de sohbeti kaçırmayalım. Ah, sen topallıyorsun!"

"Aptalca bir kaza," dedi Billie elini sallayarak. "Ama neredeyse iyileşti."

"Pekâlâ, bana anlatacak çok şeyin olmalı."

"Aslında bilmiyorum," dedi Billie revaklı merdivenleri çıkarlarken. "Burada hiçbir şey değişmedi. Gerçekten pek anlatacak bir şey yok."

Mary ona meraklı bir bakış attı. "Hiçbir şey mi?"

"Andrew'un evde olması dışında her şey eskisi gibi," diyerek Billie omuz silkti, bu yeknesaklıktan dolayı üzülmesi ya da hayal kırıklığına uğraması gerekip gerekmediğini düşündü. George'la biraz daha zaman geçirdiğini sanıyordu ama bu pek anlatılması gereken bir olay sayılmazdı.

"Yani annen seni yeni papazla evlendirmeye çalışmıyor mu?" diye takıldı Mary.

"Yeni bir papazımız yok ve sanırım o beni Felix'in kardeşiyle evlendirmeye çalışıyor. Başını eğdi. "Ya da Berbrooke'lardan biriyle."

"Henry zaten nişanlı," dedi Mary otoriter bir şekilde, "ayrıca Berbrooke'lardan biriyle evlenmek *istemezsin*. Güven bana."

Billie ona yandan bir bakış attı. "Anlat da bileyim o zaman."

"Kes şunu," diye azarladı Mary. "Müstehcen bir şey değil. Hatta ilginç bile değil. İkisi de çok güzeller ama bir odun gibi donuklar."

"Haydi, gel odama çıkalım," dedi Billie ve birlikte ana merdivene doğru yöneldiler. "Ama biliyorsun," diye ekledi Billie, her zamanki gibi sırf onunla zıtlaşmak için, "bazı odunların ucu çok sivridir."

"Berbrooke'ların değil."

"O zaman neden onları getirmeyi teklif ettin?"

"Annen yalvardı! Bana üç sayfalık bir mektup gönderdi."

"*Annem*?" diye Billie tekrarladı.

"Evet. Benden özel olarak bunu istedi."

Billie yüzünü buruşturdu. Leydi Rokesby ve Leydi Bridgerton'ın kolektif gücü kolay kolay göz ardı edilemezdi.

"Daha fazla centilmene ihtiyaç duyuyordu," diye devam etti Mary. "Westborough Düşesi'nin hem kızlarını hem de yeğenini getireceğini tahmin ettiğini sanmıyorum. Her neyse, Niall *ve* Ned çok iyi huylular. Birileri için harika bir koca olurlar," diyerek Billie'ye anlamlı bir bakış attı. "Ama senin için değil."

Billie, insanın karşısındakini böyle küçük düşürüp gücendirmenin bir anlamı olmadığını düşündü.

"Yani benim iyi huylu biriyle evlenmemi istemiyor musun?"

"Adını bile zar zor okuyabilen biriyle evlenmeni istemiyorum."

"Ah, abartma ama."

"Tamam. Belki abartıyorum. Ama bu önemli." Mary, üst kata ulaştıklarında holün ortasında durdu. Bu, yanındaki Billie'nin de durmak zorunda kalmasına neden oldu. "Seni herkesten daha iyi tanıdığımı biliyorsun."

Mary ciddi bir bakışla ona bakarken Billie bekledi. Mary öğüt vermeyi severdi. Billie normalde onun öğütlerini dinlemekten pek hoşlanmazdı ama en yakın arkadaşıyla görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sadece bu seferlik sabırlı olabilirdi. Hatta sakin.

"Billie, dinle beni," dedi Mary tuhaf bir ivedilik içinde. "Geleceğine bu kadar saygısız ve umursamaz davranamazsın. Eninde sonunda bir koca seçmek zorunda kalacaksın ve en azından kendin kadar zekaya sahip bir adamla evlenmezsen delirirsin."

"Bu da biriyle evlenmeyeceğim demek oluyor." Ya da Billie onun kendisine bir koca *seçmesi* gerektiğine dair bir ekleme yapmamıştı.

Mary hemen karşı çıktı. "Böyle bir şey söyleme! Elbette evleneceksin. Sadece doğru centilmeni bulman yeterli."

Billie gözlerini devirdi. Mary, yakın zamanda evlenen ve şu anda evli olan tüm bireyleri etkileyen bu hastalığa uzun zamandan beri yenik düşmüştü. Ona diğer herkesin mutlu ve evli olduğunu düşündüren ateşli bir hastalığa. "Muhtemelen Andrew ile evleneceğim," dedi Billie omuz silkerek. "Ya da Edward'la."

Mary gözlerini dikip ona baktı.

"Ne?" diye sordu Billie sonunda.

"Eğer *böyle* söyleyebiliyorsan," dedi Mary kızgın bir şekilde buna inanamadığını belirterek, "yani ancak evlenmek üzere kilisenin sunağına geldiğinde kocanın *hangi* Rokesby olduğunu görebileceğini, o ana kadar bunu umursamadığını söyleyebiliyorsan, o zaman ikisiyle de evlenmeye hakkın yok."

"Evet, bu *umurumda* değil. Çünkü ikisini de seviyorum."

"*Kardeş* oldukları halde. Tanrım, eğer olaya bu gözle bakıyorsan, o zaman George'la da evlenebilirsin."

Billie birden durdu. "Saçmalama."

George'la evlenmek mi? Bu çok gülünçtü.

"Dürüst olmak gerekirse, Mary," dedi, sesinde küçük ama sert bir tınlama vardı. "Bunun şakası bile söz konusu olamaz."

"Ama az önce Rokesby kardeşlerin hepsinin aynı derecede iyi olduğunu söyledin."

"Hayır, bunu *sen* dedin. Ben sadece Edward *ya da* Andrew için söyledim." Gerçekten, Mary'nin neden bu konuya bu kadar üzüldüğünü anlayamıyordu. Ona göre sonuçta her iki erkek kardeşle de evlilik aynı şeydi, değişen bir şey olmayacaktı. Billie bir Rokesby olacaktı. O ve Mary gerçekte kardeş olacaklardı. Billie bunun kulağa oldukça hoş geldiğini düşündü.

Mary elini alnına vurup inledi. "Sen hiç ama hiç romantik değilsin."

"Bunu mutlak bir kusur olarak görmüyorum."

"Hayır," diye homurdandı Mary, "görmezsin tabii."

Eleştiri amaçlı söylemişti ama Billie buna sadece güldü.

"Bazılarımızın dünyayı basit bir gözle ve mantıklı bir bakış açısıyla görmesi gerekiyor."

"Ama söz konusu mutluluğunsa öyle görmemelisin."

Billie uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Mary'nin yüzünü izlerken başının hafifçe yana yattığını hissetti, gözleri düşünceyle kısıldı. Mary kendisi için en iyisini istiyordu, bunu anlıyordu. Ama Mary bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki?

"Sen kimsin ki," diye sordu Billie yavaş bir tonda, "başka birinin mutluluğunu neyin oluşturacağına karar verebiliyorsun?" Sözlerini nazik, tonunu keskinlikten uzak tutmaya özen gösteriyordu. Mary'nin böyle bir soruyla kendisini birden saldırıya uğramış gibi hissetmesini istemiyordu. Bunun onu sorgulamak *anlamına geldiğini* düşünmesini istemiyordu. Ama Mary'nin de bir an durup bunu düşünmesini ve derin dostluklarına rağmen temelde farklı insanlar olduklarını anlamaya çalışmasını istiyordu.

Mary şaşkın gözlerle baktı. "Ben öyle demek istemedim."

"Öyle demek istemediğini biliyorum," diye onu temin etti Billie. Mary her zaman aşka ve evliliğe özlem duymuştu. Felix'le ilk tanıştığı andan beri... O zamanlar henüz daha on iki yaşındaydı! Billie on iki yaşındayken tek endişesi ahırdaki köpek yavruları ve yaşlı meşe ağacına Andrew'dan daha hızlı tırmanıp tırmanamayacağı idi.

Gerçeği söylemek gerekirse, hâlâ bu konuda endişeliydi. Eğer en üst dala ondan önce varabilseydi, bu ona vuracağı büyük bir darbe olacaktı. Ama onun bileği, diğerinin de kolu böyle olduğu sürece yakın zamanda bu konuda

bir deneme daha yapacak halleri yoktu. Yine de onun için bunlar *önemliydi.*

Mary ise bunları asla bu açıdan göremezdi.

"Üzgünüm," dedi Mary, ama gülümsemesi biraz fazla gergindi. "Daha gelir gelmez bu kadar ciddi olmaya hakkım yoktu."

Billie neredeyse ona bu ziyaretin ilerleyen saatlerinde birtakım planları olup olmadığını soracaktı. Ama sormadı.

Öyle bir kendine hâkim oluş... Gerçekten ilginçti. Ne zaman kendisini geliştirip böyle bir olgunluğa erişmişti?

"Neden gülümsüyorsun?" diye Mary sordu.

"Ne? Gülümsemiyorum."

"Ah, gülümsüyorsun."

Sonuçta Mary onun en iyi arkadaşıydı ve ona hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye çalışmasından dolayı kızgın olsa bile Billie yine de gülümseyebiliyordu ve kollarını tekrar kavuşturdular. "Bilmen gerekiyorsa," dedi, "sana sert bir yorum yapmadığım için kendimi tebrik ediyordum."

Mary, Billie'nin düşüncelerini aynen tekrarlayarak, "Ne kendine hâkim oluş ama!" dedi.

"Biliyorum. Benim için çok farklı bir davranış." Billie başını koridorun sonuna doğru bakmak için eğdi. "Yatak odama devam edebilir miyiz? Ayağım ağrıyor da."

"Elbette. Ayağını nasıl yaraladın?"

Billie yürümeye devam ederken alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Kimin benim kahramanım olduğuna asla inanmayacaksın..."

Bölüm 12

O gece yemekte, George masanın bir tarafının "eğlenceli" taraf olduğunu hemen anladı.

O tarafta oturmuyordu.

Solunda, durmadan yeni nişanlısı Northwick Kontu'ndan bahseden Leydi Frederica Fortescue-Endicott oturuyordu. Sağında ise Leydi Frederica'nın küçük kız kardeşi Leydi Alexandra vardı. Ve durmadan Northwick Kontu hakkında konuşuyordu.

George bundan ne çıkaracağından pek emin değildi. Leydi Alexandra'nın hatırına, Northwick'in bir erkek kardeşi olmasını umuyordu.

Billie, George'un tam karşısında oturuyordu ama masanın ortasını süsleyen, özenle hazırlanmış meyvelerden oluşan kocaman kâse yüzünden onu göremiyordu. Ancak onun zengin ve içten kahkahalarını, ardından kaçınılmaz olarak onu takip eden Andrew'un kahkahasını ve devamında da acayip derecede yakışıklı Sir Reginald McVie'nin ağzından çıkan ahmakça *nükteli sözleri* duyabiliyordu.

Sir *Reggie*, her zamanki gibi herkese kendisini aramasını söylemişti.

George ondan hiç hoşlanmamıştı.

Sadece bir saat önce tanıştırılmış olmalarına bakmayın, çünkü bazen bunun için bir saat bile yeter. İşte şimdi de bir

dakika yeterli olmuştu. Sir Reggie, tamamen önemsiz (ama yine de özel) bir şey hakkında attığı kahkahanın tadını çıkaran George ve Billie'nin yanına geldi ve sonrasında o da o müthiş cezbedici gülümsemesiyle güldü.

Adamın dişleri o kadar düzgündü ki sanki bir yarda ölçeğiyle hesaplanarak yerlerine dizilmişlerdi. Gerçekten, kimin böyle dişleri vardı? Hiç doğal durmuyordu.

Kaba saba adam sonrasında Billie'nin elini tutmuş ve onu bir Fransız kontu gibi öpmüş, onu denizin, kumun, yıldızların ve gökyüzünün ötesinde bir güzellik olarak ilan etmişti (Fransızca'da da ses yinelemesi yitimi pek az sayılmaz).

Komik ötesi bir durumdu ve George, Billie'nin kahkahayı patlatacağından emindi. Ama hayır atmayıp kendisini tutarak kızarmıştı.

Kıpkırmızı kesilmişti!

Sonra kirpiklerini kırpıştırdı. Bu muhtemelen George'un şimdiye kadar gördüğü en az Billie Bridgerton benzeri şeydi.

Gördüğü tek şey bir dizi acayip muntazam dişti. Ve o Fransızca bile bilmiyordu!

Tabii ki akşam yemeğinde yan yana oturmuşlardı. Leydi Bridgerton'ın bakışları en büyük kızının evlilik umutları söz konusu olduğunda şahin gibi olmuştu. George, ilk inci beyazı sırıtışından saniyeler sonra Sir Reggie'nin Billie ile flört ettiğini fark etmişti, şüphesiz öyleydi. Billie o gün erken saatlerde yanına oturmamış olsaydı, akşam yemeği gongunun yanında olacaktı.

Andrew, Billie'nin *diğer tarafında* oturduğu için o tarafta onu durduracak hiçbir şey yoktu. Masanın o tarafı yiyip içip eğleniyor, kahkahalar kilise çanları gibi odada çınlıyordu.

George'un tarafında ise Northwick Kontu meziyetlerini övmeye devam ediyordu.

Adamın çok, çok sayıda meziyeti vardı.

Çorba kâseleri kaldırıldığında, George adamı azizlik mertebesine koymaya hazırdı. Leydi Frederica ve Alexandra'nın bunu söylediklerini duyunca onun hakkını vermekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. İki leydi, Northwick ve özellikle yağmurlu bir günde ikisi için tuttuğu bir şemsiyeyle ilgili anlattığı bazı saçmalıklarla onu eğlendiriyordu ve George tam da seslerin oldukça yoğun olduğunu söylemek üzereydi ki, masanın diğer tarafından bir kahkaha daha koptu.

George ters ters o tarafa doğru baktı, Billie onu göremezdi. Aralarında o kahrolası meyve kâsesi olmasa bile onu göremezdi. Partinin ilgi merkezi olan Billie şu an çok meşguldü. Adeta parlayan gerçek bir yıldızdı. Dürüst olmak gerekirse, *kelimenin tam anlamıyla* bir yıldız gibi parıldamaya başlasa hiç şaşırmazdı.

Ve ona göz kulak olacağına dair söz vermişti.

Hadi ama. Billie kendi başına olmasına rağmen gayet iyi gidiyordu.

Leydi Alexandra, özellikle neşeli masadan yükselen kahkahanın ardından, "Sence ne konuşuyorlar?" diye sordu.

"Dişleri," diye mırıldandı George.

"Ne dedin?"

George tatlı bir gülümsemeyle döndü. "Hiçbir fikrim yok."

Leydi Frederica düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, "Çok eğleniyor gibiler," dedi.

George omuz silkti.

"Northie harika bir sohbet uzmanı," dedi kadın.

"O mu?" diye mırıldandı George, bıçağıyla tabağındaki kızarmış bifteği keserek.

"Ah, evet. Onu tanıyor musun?"

George, "Evet," diyerek dalgın dalgın başını salladı. Lord Northwick ondan birkaç yaş büyüktü ama yolları

hem Eton hem de Cambridge'de kesişmişti. George, onun hakkında insanı hayrete düşüren vahşi sarı saçları dışında pek bir şey hatırlayamıyordu.

"Öyleyse biliyorsun," dedi Leydi Frederica sevgi dolu bir gülümsemeyle, "O çok şakacı biri, mükemmel bir nüktedan."

"Mükemmel," diye tekrarladı George.

Leydi Alexandra öne doğru eğildi. "Lord Northwick'ten mi bahsediyorsunuz?"

"Ee, evet," diye yanıtladı George.

"Ev partilerinin en aranan kişisidir, çok hoş sohbet biridir," diyerek onu doğruladı Leydi Alexandra. "Doğrusu onu neden davet etmediğini merak ediyorum."

"Aslında," diye hatırlattı George, "konuk listesini ben hazırlamadım."

"Ah, evet, elbette. Aile bireylerinden biri olmadığını unuttum. Aubrey Hall'da evinde gibi davrandığın için."

"Bridgerton'lar ve Rokesby'ler uzun zamandır birbirlerine dost olan komşulardır," dedi George kadına.

Leydi Frederica konuşmaya devam etmek için öne eğilerek, "Bayan Sybilla neredeyse onun kız kardeşi gibidir," dedi.

Billie? Onun kız kardeşi? George kaşlarını çattı. Bu doğru değildi. "Söylemeliyim ki..." diye söze başladı.

Ama Leydi Alexandra yine konuşmaya başlamıştı.

"Leydi Mary bu akşam erken saatlerde söyledi. *En* eğlenceli hikâyeleri anlattı. Kız kardeşinize bayılıyorum."

George'un ağzı yemekle doluydu, bu yüzden başını sallamakla yetindi ve onun bunu teşekkür olarak algılamasını umdu.

Leydi Alexandra öne eğildi. "Leydi Mary, çoğunuzun çocukken çılgın olduğunuzu söyledi. Kulağıma korkunç derecede heyecan verici geldi."

"Ben biraz yaşlıydım," dedi. "Ve nadiren..."

"...Ve sonra *topuklardım!*" Andrew, George'un iki Fortescue Endicott leydisi ile olan konuşmasına (müteşekkir) bir son verecek kadar yüksek sesle masanın karşısından kıkırdadı. Leydi Frederica meyve vitrininden onlara baktı. "Sence ne konuşuyorlar?" diye sordu.

George kararlı bir şekilde, "Lord Northwick hakkında," dedi.

Bütün yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Ama Bay Rokesby 'evet' dedi," dedi Leydi Alexandra. "Kesinlikle o Northie hakkında konuşmuyor."

"Eminim yanlış duymuşsundur," diye yalan söyledi George. "Erkek kardeşim Lord Northwick'e çok hayrandır."

"Öyle mi?" Kız kardeşinin dikkatini çekecek kadar öne eğildi. "Frederica, duydun mu? Lord Kennard, erkek kardeşinin Lord Northwick'e hayran olduğunu söyledi."

Leydi Frederica birden kıpkırmızı kesildi.

George yüzünü tabağındaki patateslere gömmek istedi.

"Nankör kedi!" Billie'nin sesi kuşkonmazlı yahni tabağı üzerinde yankılandı. Daha fazla kahkaha duyuldu ve ardından, "Ona çok öfkelenmiştim!"

George içini çekti. Billie Bridgerton'ı özleyeceğini hiç düşünmemişti, ama gülümsemesi parlaktı, kahkahası bulaşıcıydı ve bir dakika daha Leydi Frederica ile Alexandra arasında oturmaya katlanmak zorunda kalırsa beyninin sulanıp kulaklarını yıkamaya başlayacağından çok emindi.

Billie onun bakışlarını yakalamış olmalıydı, çünkü onunla konuşabilmek için biraz kenara çekilip, "Kediden bahsediyoruz," dedi.

"Evet, anladım."

Billie gülümsedi. Kırılmış olan cesaretinin geri gelmesine neden olan oldukça cesaret verici ve hoş bir gülümsemeydi.

Ama bir o kadar da tatsız.

"Onun ne demek istediğini anladın mı?" diye sordu Leydi Alexandra. "Bir kedi hakkında bir şeyler söylediğini sanıyorum."

"Northie kedilere bayılır," dedi Leydi Frederica.

George, yenilenmiş bir sevecenlik duygusuyla, "Ben şahsen onlara katlanamıyorum," dedi. Bu ifade tam olarak doğru değildi, ancak şu an aykırı olmanın verdiği zevk de küçümsenemezdi.

Leydi Frederica şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama herkes kedileri sever."

"Ben sevmem!"

Fortescue-Endicott kardeşlerin ikisi de büyük bir şaşkınlık içinde ona baktılar. George onları suçlayamayacağını düşündü, bu arada sinsice gülüşü ses tonuna yansımıştı. Ama bunu umursamayıp eğlenmeye baktı. "Köpekleri tercih ederim," dedi.

Leydi Frederica, "Ah, elbette herkes köpekleri sever," dedi. Ama sesi yine de tereddütlü çıkmıştı.

"Ve porsukları," dedi George neşeyle, ağzına bir parça ekmek atarak.

"Porsuklar," diye kadın tekrarladı.

"Ve de köstebekleri," diyerek sırıttı. Kadın şimdi ona gözle görülür bir rahatsızlıkla bakıyordu. George işini iyi yaptığı için kendisini tebrik etti. Birkaç dakika sonra kadın kesinlikle onun deli olduğunu düşünecekti.

En son ne zaman resmi bir akşam yemeğinde bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

Billie'ye baktı, birden ona az önceki konuşmasını anlatmak için can attı. Bu tam olarak onun eğlenceli bulacağı türden bir şeydi. İkisi de buna çok güleceklerdi.

Billie ise ona ender bir yaratıkmış gibi bakan Sir Reginald'la meşguldü.

Ama o, diye düşündü George şiddetle. O, *onun* nadide yaratığı değildi.

George aniden hissettiği bir dürtüyle masanın üzerinden atlamak ve Sir Reggie'nin mükemmel dişlerini çok daha soyut bir şekle dönüştürmek istedi.

Tanrı aşkına kim böyle dişlerle dünyaya gelirdi? Adamın ebeveynleri açıkça ruhlarını şeytana satmışlardı.

"Ah, Lord Kennard," dedi Leydi Alexandra, "yarın bayanlar okçuluk turnuvasını izlemeyi planlıyor musunuz?"

"Yarın bir turnuva olduğundan haberim yoktu," diye yanıtladı.

"Ah evet var. Ve Frederica'yla katılmayı planlıyoruz. Yoğun bir şekilde çalıştık."

"Lord Northwick'le mi?" diye sormadan edemedi.

"Elbette hayır," dedi kadın. "Neden böyle düşünüyorsunuz, Tanrı aşkına?"

George çaresizce omuz silkti. Tanrım, bu yemek daha ne kadar sürecekti?

Kadın elini onun koluna koydu. "Umarım izlemeye gelirsiniz."

George onun eline baktı. Kolunun üzerinde *çok* yanlış görünüyordu. Ama ondan kurtulmak adına bir hareket yaptığında, kadının onun bu hareketini yanlış yorumladığı hissine kapıldı, çünkü hareket ettiğinde, kadın parmaklarını sıkmıştı. Lord Northwick'e ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Eğer onun sevgisinde kontun yerini aldıysa Tanrı ona yardım etsindi.

George kadını başından savmak istiyordu ama onun doğasında var olan o kahrolası centilmenlik yüzünden bunu yapamıyordu, bunun yerine kadına bakıp istekli bir şekilde gülümsedi ve "Mutlaka izlemeye geleceğim," dedi.

Leydi Frederica gözleri parlayarak öne eğildi. "Lord Northwick de okçuluk müsabakalarını izlemeyi çok seviyor."

"Eminim öyledir," dedi George nefesinin altından.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu Leydi Alexandra.

"Bayan Bridgerton'ın çok başarılı bir okçu olduğunu söyledim," dedi George. Söylediği bu olmasa bile gerçek buydu. Başıyla ona işaret etmek niyetiyle Billie'ye baktı, ama o şu an ona vahşi bir ifadeyle bakıyordu.

Onu daha iyi görebilmek için sağa doğru eğildi.

Billie hırsla dudaklarını sımsıkı yapıştırdı.

George başını eğdi.

Billie gözlerini devirdi ve Sir Reginald'a döndü.

George gözlerini kırpıştırdı. Lanet olsun, bu da ne demekti şimdi?

Ve dürüst olmak gerekirse, neden onun davranışlarını umursuyordu?

BILLIE HARİKA VAKİT geçiriyordu. Doğrusu, neden bu kadar gergin olduğundan tam olarak emin değildi. Andrew her zaman eğlenceli bir akşam yemeği arkadaşıydı ve Sir Reggie de çok kibar ve yakışıklıydı, öyle ki tanıştırıldıklarında Fransızca konuşmaya başlamış olsa da yine de onu rahatlatmıştı.

Tek kelimesini bile anlamamıştı, ama bunun iltifat olması gerektiğini düşünmüştü, bu yüzden sürekli onun söylediklerini başını sallayarak kabul etmiş ve gülümsemişti, hatta özellikle kadınsı davranmaya çalışmış ve bunu yaparken de diğer leydilerin yaptığını gördüğü gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırmıştı.

Kimse ona böyle bir durumda elinden gelenin en iyisini yapmadığını söyleyemezdi.

Şu an ona çok iyi gelen bu merheme musallat olan tek sinek George'du, ondan başka sıkıntısı yoktu.

Daha doğrusu George'un içinde bulunduğu çıkmazdı. Onun için umutsuzca üzülüyordu.

Leydi Alexandra, arabada tanıştırıldıklarında son derece hoş bir leydiye benziyordu, ama akşam yemeği öncesi ufak birer içki için odaya geldiğinde, onun bir cadıya dönüştüğünü görmüştü. Kadın George'a tıpkı bir kaya midyesi gibi sımsıkı yapışmıştı.

Billie gördükleri karşısında dehşete kapılmıştı. Adamın zengin ve yakışıklı olduğunu, bir kont olacağını biliyordu, ama ona kıskaçlarını geçirmiş olan kadının böylesine gözle görünür şekilde aç gözlü bir fahişe gibi davranması şart mıydı?

Zavallı George. Londra'ya her gittiğinde bununla mı mücadele etmişti? Belki de ona daha fazla şefkat göstermeliydi. En azından misafirler oturma düzenini kontrol etmek için sıraya girmeden önce yemek odasına bir göz atmalıydı. Böylece belki onu kolu her tarafa uzanan bir ahtapot gibi dört elli bir Endicott olan Leydi Alexandra'nın ısrar ve baskılarıyla dolu bir geceden kurtarabilirdi.

Iyk! Kadın kendisine bundan daha iyi birini bulabilirdi.

Korkunç... Aman Tanrım... Son kez olsun...

Pekâlâ. Daha iyi birisini bulamıyordu. Ama gerçekten, kadının oturma odasında George'a yapıştığı gibi dört eli de olabilirdi.

Akşam yemeğinde daha da kötüydü. Annesinin devasa meyve kâsesi görüş açısını kapatmışken masanın karşısında oturan George'u görmesi zordu, ama buna karşın Leydi Alexandra'yı net bir şekilde görebiliyordu ve açıkça söylemek gerekirse... Hanımefendi son derece beceriksizce bir göğüs dekoltesi sergiliyordu.

Billie, orada bir çay servisi boyunca saklansa hiç şaşırmayacaktı.

Ve daha sonra. Ve daha sonra! Sanki *ona aitmiş* gibi kadın elini George'un koluna koymuştu. Billie bile böyle resmi bir ortamda böyle samimi bir davranışta bulunmaya cesaret

edemezdi. George'un yüzüne bakmaya çalışarak sandalyesine yaslandı. George bundan daha mutlu olamazdı.

"İyi misin?"

Döndü. Andrew ona şüphe ile endişe arası bir ifadeyle bakıyordu.

"İyiyim," dedi kesik bir sesle. "Neden sordun?"

"Kucağıma düşmek üzeresin de."

Billie iki tarafa yalpalayıp kendisini dikleştirdi. "Saçmalama."

"Yoksa Sir Reginald gaz mı çıkardı?" diye mırıldandı.

"Andrew!"

Ona hiç de pişmanlık duymayan bir sırıtışla baktı. "Ya adam yellendi ya da birden içinde bana karşı bir aşk doğdu."

Billie ona dik dik baktı.

"Seni seviyorum, Billie," dedi Andrew, "ama öyle değil."

Billie gözlerini devirdi çünkü... Pekâlâ, çünkü... Andrew hep bir zavallıydı. O her zaman sefil biri olmuştu. Ve Billie onu bu yüzden sevmiyordu.

Ama öyle biri olsa da şu an bu kadar kaba ruhlu olmak zorunda değildi.

"Peki, Leydi Alexandra hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Billie.

"Hangisi o?"

"Erkek kardeşinin üzerinde sürünen," dedi sabırsızca.

"Ah, o." Andrew gülmemek için kendisini zor tutuyor gibiydi.

"George çok mutsuz görünüyor."

Andrew erkek kardeşine bakarken başını eğdi. Billie'nin aksine, onu görebilmek için devasa meyve kâsesiyle mücadele etme gereği duymadı. "Bilmiyorum," dedi "Ama pek aklı başında gibi görünmüyor."

"Kör müsün?" diye tısladı Billie.

"Neden söz etiğini anlamıyorum, her ne ise hiç farkında değilim."

"Ah... Ah, boş ver. Senden bir fayda umulmaz zaten."

Billie bu defa Sir Reggie'ye doğru eğildi. Adam sol tarafındaki kadınla konuşuyordu, o kadar umutluydu ki onu fark etmemişti.

Leydi Alexandra'nın eli hâlâ George'un kolundaydı.

Billie'nin çenesi kasıldı. George bundan mutlu olamazdı. O çok özel bir insandı. Başını kaldırıp ona bakarak dikkatini çekmeye çalıştı, ama George o sırada Leydi Alexandra'ya son derece hoş ve kibar bir şey söylüyordu. Ve en ufak bir tedirginlik belirtisi bile yoktu.

Billie burnundan soludu.

Ve sonra George başını kaldırıp baktı. Onu kendisine bakarken yakalamış olmalıydı, çünkü Billie'nin bakışlarıyla karşılaşabilmek için sağına doğru iyice eğilmişti.

George'un kaşları havaya kalktı.

Billie bakışlarını tavana doğru çevirdi ve hâlâ düşesin yeğeniyle konuşuyor olmasına rağmen Sir Reggie'ye doğru döndü.

Bir an bekledi, ama görünüşe göre dikkatini ona vermek için acelesi yoktu, bu yüzden çatalını ve bıçağını aldı ve tabağındaki eti daha da küçük parçalara ayırdı.

Belki de George, Leydi Alexandra'dan *hoşlanıyordu.* Belki onunla flört ediyordu, hatta belki evlenirlerdi. Mavi gözlü ve tombul yanaklı bir sürü küçük Rokesby bebekleri olurdu.

George'un istediği buysa, yapması gereken de buydu.

Ama bu neden ona sanki çok yanlış bir şeymiş gibi görünüyordu? Ve bunu düşünmek neden onun canını bu kadar acıtıyordu?

Bölüm 13

Ertesi öğleden sonra saat birde George ev partilerinden neden hoşlanmadığını hatırladı. Daha doğrusu ev partilerinden kesinlikle hoşlanmadığını hatırladı.

Ya da belki sadece *bu* ev partisinden hoşlanmıyordu. Northwick'e âşık olan Fortescue-Endicott kızları, kar beyazı dişli Lord Reggie ve önceki gece George'un botlarının üzerine yanlışlıkla komposto döken Ned Berbrooke, *pişman olmuş bir halde* Crake House'a geri dönmeye hazırdı.

Sadece üç mil uzaktaydı. Oraya gidebilirdi.

Northwick'ten sonraki en iyi şeyin kendisi olduğuna karar vermiş gibi görünen Leydi Alexandra'dan kaçınmanın tek yolu öğle yemeğini atlamaktı. Ve şimdi çok kötü bir ruh hali halindeydi. Açtı ve yorgundu, sanki ikiz iblisler yetişkin bir adamın huyunu üç yaşındaki bir çocuğa indirgemeye kefil olmuş gibiydiler.

Önceki gece uykusu... Tatmin edici değildi.

Evet, bu onun durumuna en uygun kelime gibi görünüyordu. Umutsuzca yetersiz, ama uygun.

Bridgerton'lar tüm Rokesby'leri aile malikânesinde konuklar için ayrılmış olan ek binaya yerleştirmişlerdi ve George şöminenin yanındaki minderli koltuğa oturmuş, günün sonunda ailenin alışık olduğu normal ve sıradan sesleri, hizmetçilerin evin hanımefendilerinin odalarına giriş çıkışlarını, kapıların açılıp kapanışını dinliyordu.

Aslında tüm bunlardan değişik bir sonuç çıkarmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü bunların hepsi Crake'te duyulan seslerin aynısıydı. Ama nedense burada, Aubrey Hall'da sanki farklı bir şeylere kulak misafiri oluyormuş gibiydi ve sesler kulağına çok samimi geliyordu.

Her yumuşak ve uykulu sesle hayal gücü uçup gitti. Billie'nin şu an onu duyamayacağını biliyordu, yatak odası koridorun karşı sırasında ve üç kapı aşağıdaydı. Ama onu duyuyor gibi *hissediyordu*. Gecenin sessizliğinde, ayaklarının halının üzerinde hafifçe gezindiğini ve bir mum üflerkenki nefesinin fısıltısını hissediyordu. O yatağına yattığında, çarşaflarının hışırtısını duyduğundan emindi.

Ona yatağına yatar yatmaz hemen uyuyakaldığını söylemişti ama ya sonra? Uykusunda huzursuzlaşıyor muydu? Kıpır kıpır dönerek, üstündeki örtüleri tekmeleyerek, altındaki çarşafları ayaklarıyla yatağın dibine iterek mi uyuyordu?

Yoksa yan yatıp elleri yanağının altına kıstırılmış bir halde, tatlı tatlı mı uyuyordu?

George onun sakin bir şekilde uyumadığına bahse girerdi; ne de olsa o Billie'ydi. Tüm çocukluğunu sürekli hareket halinde geçirmişti. Neden başka türlü yatsın ki? Peki ya biriyle aynı yatağı paylaşırsa...

Tam üç kadeh brendi içmişti, ama sonunda başını yastığa koyduğunda, uykuya dalması yine saatler sürmüştü. Yatağına her yattığında onu hayal ediyordu.

Ve rüyaları... Ah, rüyaları.

Titredi, anıları onun yeniden üzerine çöktü. Billie'yi bir kız kardeş olarak düşünmüş olsaydı...

Şu an bunu kesinlikle yapamıyordu.

Kitaplıkta, gecenin mehtaplı karanlığında başlamıştı ve onun ne giydiğini bilmiyordu. Sadece onu daha önce gördüğü hiçbir şeye benzetemiyordu. Bir gecelik olmalıydı... Beyaz ve şeffaftı. Her esinti vücuduna şekil veriyordu, onun

elleriyle uyumlu, kolayca tutup kavrayacağı şekilde tasarlanmış mükemmel kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Kütüphanede olmalarına bakmayın ve bu birden ortaya çıkan esintinin de mantıklı bir açıklaması yoktu. Bu onun rüyasıydı ve rüyaları hep böyle esintiliydi, ayrıca zaten burada önemli olan esinti değildi, çünkü sonuçta onun elini tutup sertçe kendisine doğru çekiyor ve aniden kendilerini yatak odasında buluyorlardı. Ama yatak odası buradaki Aubrey Hall'da değildi, dört tarafı şık kadife perdeli maun yatağı, geniş ve kare döşeği ve her türlü taşkınlığı pervasızca yapabileceği yatak odası Crake'teki malikânedeydi.

Billie ona tek kelime bile etmiyordu, kabul etmeliydi ki George onun bu haline hiç alışık değildi. Bu Billie alışık olduğundan çok farklıydı, ama yine de bu bir *rüyaydı*. Yine de gülümsediğinde, Billie mırıldanıyordu. Olabildiğince rahat ve özgür... Onu yatağa yatırdığında gözleri onunkilerle buluştu ve Billie sanki o an için doğmuş gibiydi.

Sanki George da o an için *doğmuştu*.

George'un elleri onun elbisesinin kıvrımlarında dolaşıyor, onun dokunuşları altındaki Billie'nin bedeni havaya kalkarak bir kavis oluşturuyor, kusursuz göğüsleri kendisine sunulan bir kurban gibi ona doğru uzanıyordu.

Delilikti. Bu bir çılgınlıktı. Göğüslerinin neye benzediğini bilmemeliydi. Bunu hayal bile etmemeliydi.

Ama yaptı ve rüyasında onlara taptı. Onları avuçladı, sıktı. Aralarında o baş döndürücü kadınsı vadi oluşana kadar onları bir araya getirdi. Sonra eğildi ve meme ucunu dişlerinin arasına aldı, kız zevkle inleyene kadar onu tahrik etti ve baştan çıkardı.

Ama rüyası orada bitmedi. Ellerini onun bacakları ve kalçaları üzerinde dolaştırdı. Sonra da onları kalçalarının birleştiği yere doğru kaydırdı ve başparmakları acı verici bir şekilde oraya yaklaştı.

Ve sonra onları okşadı... Yaklaştı... Yaklaştı... Ta ki onun ıslak sıcaklığını hissedene kadar, artık birleşmelerinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. O onun olacaktı ve bu muhteşem olacaktı. Giysilerini çıkarıp attı ve kendini onun bacakları arasındaki o olağanüstü yere konumlandırdı.

Ve uyandı.

Lanet ol*sun ki acı içinde uyandı.*

Hayat olağanüstü adaletsizdi.

Ertesi sabah, bayanlar okçuluk yarışması vardı ve eğer George izlerken biraz eğlenip hiciv yeteneğini konuşturabilseydi kesinlikle hafızasındakileri unutabilirdi. Billie elinde sert, sivri bir şeyle oradaydı ve o da aynı şekilde elinde *hâlâ* sert, sivri bir şeyle oradaydı. Ama içlerinden sadece birinin eğlendiği söylenebilirdi.

Sahanın kenarına kurulmuş olan sandalyelerden birinde dikkatlice bacaklarıNI çapraz pozisyonda üst üste atarak öylece hareket edemeden oturdu ve buzlu düşüncelerle dolu bu oturuşu tam bir saat sürdü. Müsabakayı izleyen her centilmen, atılan her okun hedefe uzaklığını incelemek için ayağa fırlayıp kalktı, ama George öylece oturdu, hiç kalkmadı. Gülümsedi, güldü ve güneşin tadını çıkarmakla ilgili bir tür saçmalık uydurdu. Bu çok gülünçtü, çünkü gökyüzündeki tek mavi nokta başparmağının tırnağı büyüklüğündeydi.

Bir an için kendi başına kalmıştı ve çaresizdi, turnuvadan hemen sonra kütüphaneye gitti. Partideki hiç kimse onu okumak kadar etkileyemezdi, ancak okuyarak biraz huzur ve sükûnet bulabileceği kesindi.

Ve Billie ile Andrew kapıdan itişip kakışarak içeri girmeden önce on dakika boyunca bunu gerçekleştirdi.

"George!" diye haykırdı Billie, ona doğru topallayarak. Oldukça dinlenmiş ve canlı görünüyordu.

George *onun* uykuya dalmakta hiç zorluk çekmediğini düşünüp huzursuzlaştı. O muhtemelen rüyasında güller ve gökkuşakları görmüştü.

"İşte tam arayıp da bulmayı umduğum kişi," dedi gülümseyerek.

"Bunlar insanın yüreğine korku salacak sözler," dedi Andrew.

Çok doğru, diye düşündü George, ama Andrew'un varsaydığı nedenlerle değil.

"Dur."

Billie, George'a dönmeden önce ona kaşlarını çatarak baktı. "Bir konuda karar vermek için sana ihtiyacımız var."

"Bir ağaca en hızlı tırmanabilecek tek kişi Billie'dir," dedi George, hiç duraksamadan. "En isabetli atış yapabilecek tek kişi de Andrew'dur."

"İkisi de değil," dedi Billie kaşlarını hafifçe çatarak. "Konu kroket oyunuyla ilgili.

"O halde Tanrı hepimize yardım etsin," diye mırıldandı George, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Erkek kardeşi ve Billie ile daha önce Pall Mall oynamıştı. Tahta toplar ve ağır tokmaklarla oynanan, sürekli olarak ağır kafa yaralanması riskini içeren, gaddar, kana susamış, acımasız bir spordu. Kesinlikle Leydi Bridgerton'ın nazik ev partisi gibi bir şey değildi.

"Andrew beni hile yapmakla suçladı," dedi Billie.

"Ne zaman?" George, dürüstçe kafası karışmış bir şekilde sordu. Bildiği kadarıyla, bütün sabah bayanlar okçuluk turnuvasıyla geçmişti. (Billie kazanmıştı, Rokesby ya da Bridgerton adında kimsenin kazanamamış olması şaşırtıcı olmuştu.)

"Geçen nisan," dedi Billie.

"Ve bunu şimdi mi tartışıyorsunuz?"

"Meselenin ilkesi bu," dedi Andrew.

George, Billie'ye baktı. "Hile mi yaptın?"

"Tabii ki hayır! Andrew'u yenmek için zaten hile yapmam gerekmiyor. Belki Edward'ı yenmek için olabilir," diye göz kırptı, "ama Andrew kesinlikle değil."

"Münasebetsiz, Billie," diye azarladı Andrew.

"Ama doğru," dedi Billie.

"Ben gidiyorum," dedi George. İkisi de nasılsa dinlemiyordu, ama en azından ayrıldığını duyurmak kibarlıktı. Ayrıca, o sırada Billie ile aynı odada olmasının iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Nabzı yavaş atarken şu an amansız derecede hızlanmaya başlamıştı ve kreşendoya ulaştığında onun yanında olmak istemediğini biliyordu.

Bu insanı mahveden bir şeydi, aklı çığlık atıyordu. Mucizevi bir şekilde bacakları hiçbir direnme belirtisi göstermedi ve tam kapıya geldiğinde, Billie, "Ah, gitme. İş tam da ilginç bir yere varmak üzereydi," dedi.

Andrew arkasını dönüp küçük ama yorgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Seninle işler zaten her zaman ilginç bir yere varır."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sevinçle sordu Billie.

Andrew inanamadığını belirten bir ifadeyle ona baktı. "Bu bir iltifat değildi, Billie."

Billie, George'a baktı.

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

Billie kıkırdadı, sonra başını Andrew'a doğru salladı. "Onu arıyorum."

George iyi biliyordu... Kesinlikle şu an ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu... Yine de tam çıkmak üzereyken dönüp Billie'ye bakmaktan kendini alıkoyamadı.

"Yani beni aramıyor musun?" diye tekrarladı Andrew.

"Şafak vakti kroket oynamak istiyorum," dedi Billie aniden sezgisel bir dürtüyle. Sonra omuz silkti. "Ya da bu öğleden sonra. Erken kalkmaktan kaçınmayı tercih ederim, ne dersin?"

Andrew tek kaşını kaldırdı. "Yani tek kollu bir adama kroket oyununda meydan mı okuyorsun?"

"*Sana* meydan okuyorum."

Eğildi, mavi gözleri parlıyordu. "Seni yine de yeneceğim, biliyorsun."

"George!" diye bağırdı Billie.

Lanet olsun. Tam kaçmak üzereydi. "Evet?" diye mırıldandı, başını kapıdan içeri uzattı.

"Sana ihtiyacımız var."

"Hayır yok. Bir dadıya ihtiyacın var. Zar zor yürüyebiliyorsun."

"Gayet iyi yürüyebiliyorum." Topallayarak birkaç adım attı. "Gördün mü? Hiç acı hissetmiyorum bile."

George, Andrew'a baktı, onun uzaktan mantıklı bir hareket sergilemesini beklemiyordu.

"Kolum kırık," dedi Andrew, George'un bir açıklama yapması gerekiyordu. Ya da bir bahane göstermesi...

"Siz aptalsınız. İkiniz de."

"Daha fazla oyuncuya ihtiyaç duyan aptallar," dedi Billie. "Çünkü iki kişiyle olmuyor."

Teknik olarak bu doğruydu. Kroket altı kişiyle oynanıyordu, ancak gerektiğinde üçün üzerinde olmak kaydıyla altıdan daha az bir sayı da kabul edilebilirdi. Ama George Andrew ve Billie'nin trajik, gaddar liderliği altında bu oyunu daha önce oynamıştı. İkisi için bu oyunu kazanmaktan çok diğerinin kazanmadığından emin olmak önemliydi. Ve George'un mücadelede sadece topunu hareket ettirmesi bekleniyordu.

"Hâlâ yeterli oyuncunuz yok," dedi "George.

"Georgiana!" diye bağırdı Billie.

"Georgiana?" Andrew tekrarladı. "Annenin oynatmak istemediğini biliyorsun."

"Tanrı aşkına, yıllardır hasta olmadı. Onu şımartmayı bırakmamızın zamanı geldi."

Georgiana köşeyi döndü. "Bağırmayı kes Billie. Annemin çarpıntısına neden olacaksın ve sonra onunla ilgilenmek zorunda *kalacağım*."

"Kroket oynuyoruz," dedi Billie ona.

"Ah. Bu çok güzel. Ben..." Georgiana'nın sözleri birden kesildi ve mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, ben de oynayabilir miyim?"

"Elbette," dedi Billie, neredeyse küçümseyerek. "Sen bir Bridgerton'sın."

"Ah, harika!" Georgiana adeta havaya sıçradı. "Turuncu renk benim olabilir mi? Hayır, yeşil. Yeşili almak istiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Andrew.

Georgiana George'a döndü. "Sen de oynayacak mısın?"

"Sanırım buna mecburum."

"Şimdiden bu kadar teslim olmuş gibi konuşma," dedi Billie. "Muhteşem bir zaman geçireceksin. Başaracağını biliyorsun."

"Hâlâ daha fazla oyuncuya ihtiyacımız var," dedi Andrew.

"Belki Sir Reggie de oynar?" diye sordu Georgiana.

"Hayır!" George'un anında yanıtı geldi.

Üç kafa ona doğru döndü.

Geriye dönüp bakıldığında, itirazında biraz sert davranmış olabilirdi.

George, gelişigüzel bir omuz silkmeyle, "Bana böyle kaba ve yıkıcı bir oyundan zevk alacak türden bir beyefendi gibi gelmiyor," dedi. "Onun dişlerini biliyorsunuz," derken kimsenin gözünün içine bakamayacağı için tırnaklarına baktı.

"Dişlerini mi?" diye Billie tekrarladı.

George'un ona aklını kaybetmesinden korkuyormuş gibi baktığını bilmesi için onun yüzünü görmesine gerek yoktu.

"Sanırım çok zarif bir gülümsemesi var," dedi Billie, görünüşe göre bu hususu kabul etmeye hazırdı.

"Ve sanırım o yaz Edward'ın dişlerinden birini kırmıştık." Andrew'a baktı.

"Hatırlıyor musun? Sanırım altı yaşındaydı."

"Kesinlikle," dedi George, gerçekte olayı hatırlamamasına rağmen. Süt dişi olmalıydı. Edward Sir Reginald McVie değildi ama George'un bildiği kadarıyla erkek kardeşinin gülümsemesi çok şey ifade ediyordu.

"Mary'ye soramayız," diye devam etti Billie. "Bütün sabahı bir lazımlık üzerine eğilerek geçirdi."

"Bunu gerçekten bilmeme gerek yoktu," dedi Andrew.

Billie onu görmezden geldi. "Ayrıca, Felix buna asla izin vermez."

"Öyleyse Felix'e sor," diye önerdi George.

"Ama bu da Mary'ye haksızlık olur."

Andrew gözlerini devirdi. "Bu kimin umurunda ki?"

Billie kollarını kavuşturdu. "Eğer o oynayamıyorsa, o da oynamamalı."

"Leydi Frederica, annesi ve kuzeniyle köye gitti," dedi Georgiana. "Ama Leydi Alexandra'yı salonda gördüm. Önemli bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu."

George tüm bir öğleden sonrayı Lord Northwick hakkında daha fazla hikâye dinleyerek geçirmek istemiyordu, ancak Sir Reginald'ı şiddetle reddetmesinden sonra, makul bir şekilde başka bir itirazda bulunabileceğini düşünmüyordu. "Leydi Alexandra oyuna güzel bir katkı yapar," dedi diplomatik bir tavırla. "Tabii, oynamak istemesi şartıyla."

"Ah, oynayacaktır," dedi Billie somurtarak.

Georgiana buna çok şaşırmış görünüyordu.

Billie kız kardeşine baktı ama başını George'a çevirdi. "Ona Lord Kennard'ın oyuncular arasında olacağını söyle. Parmak uçlarına ziller takıp soluğu hemen burada alacaktır."

"Tanrı aşkına Billie," diye mırıldandı George.

Billie kendini beğenmiş bir şekilde homurdandı. "Bütün gece seninle konuştu!"

"Hemen yanımda oturuyordu," diye karşılık verdi George. "Benden başka konuşacağı kimse yoktu."

"Bu doğru değil. Felix'in erkek kardeşi onun solundaydı. Üstelik onun ne kadar hoş sohbet bir adam olduğu herkesçe kabul edilmiş bir gerçek. Onunla istediği her konuda konuşabilirdi."

Andrew aralarına girdi. "İkiniz kıskanç âşıklar gibisiniz, artık sussanız da oynasak nasıl olur acaba, yoksa oynamayacak mıyız?"

Billie baktı.

George baktı.

Andrew halinden oldukça memnun görünüyordu.

"Sen bir aptalsın," dedi Billie, Georgiana'ya dönmeden önce. "Sanırım Leydi Alexandra olmalı. Onu ve başka kimi bulursanız oyuna alın. Mümkünse bir centilmen olsun, böylece sayılarımız eşit olur."

Georgiana tamam diyerek başını salladı. "Ama Sir Reginald olmayacak, öyle değil mi?"

"George onun dişleri için çok endişeleniyor."

Andrew boğulur gibi bir ses çıkardı.

Ama George onun kaburgalarına bir dirsek attığında hemen sustu.

"O halde sizinle burada buluşalım mı?" diye sordu Georgiana.

Billie bir an düşündü, sonra, "Hayır, seninle batı tarafındaki çimenlikte buluşursak daha çabuk bir araya gelmiş

oluruz," dedi. George ve Andrew'a döndü. "Ben de bu arada oyun setini çıkarmaya çalışacağım."

O ve Georgiana, George'u küçük erkek kardeşiyle yalnız bırakarak odadan çıktılar.

"Dişleri, ha?" diye mırıldandı Andrew.

George ona ters ters baktı.

Andrew sinir bozucu olacak kadar uzağa eğildi.

"Bahse girerim onun çok iyi ağız hijyeni vardır."

"Kapa çeneni."

Andrew güldü, sonra yüzünde ciddi bir endişe ifadesiyle eğildi. "Sende de küçük bir şey var..." diyerek onun dişlerini işaret etti.

George gözlerini devirip onun yanından geçti.

Andrew hemen hızla koştu ve tam koridordan aşağı inerken yetişip omzunun üzerinden ona sırıttı. "Bayanlar her zaman göz kamaştırıcı bir gülümsemeyi sever."

Erkek kardeşini öldürecekti, George onu dışarı çıkarırken buna karar verdi. Ve bunun için bir tokmak kullanacaktı.

Bölüm 14

On dakika sonra George, Andrew ve Billie çimenlerin üzerinde duruyor ve kroket oyun setini arkalarından sürükleyen bir uşağın onlara doğru ağır ağır ilerleyişini izliyorlardı.

"Kroket oyununu seviyorum," dedi Billie, taze ve canlı öğlen havasında ellerini ovuşturarak. "Bu çok parlak bir fikirdi."

"Bu senin fikrindi," dedi George.

"Elbette öyleydi," dedi neşeyle. "Ah, bak, işte Georgiana geliyor."

George gözlerini kısarak çimenliğe baktı. Gerçekten de Georgiana, Leydi Alexandra'yı onlara doğru getiriyordu. Ve eğer yanılmıyorsa, Berbrooke kardeşlerden birini de.

Uşak oyun setini kurarken Billie, "Teşekkürler William," dedi.

Adam başıyla onu selamladı. "Leydim."

"Bir dakika," dedi Andrew. "Geçen yıl tokmaklardan birini kırmamış mıydık?"

"Babam yeni bir oyun seti sipariş etti," diye bilgilendirdi Billie.

"Aynı renklerle mi?"

Billie hayır diyerek başını iki yana salladı. "Bu defa kırmızımız yok."

George ona bakmak için döndü. "Neden?"

"Yani," diye biraz utangaç görünerek durdu, "kırmızı bize kötü şans getirmişti. Toplar sürekli göle düşmüştü."

"Yani sence farklı bir renk bu sorunu çözebilir mi?"

"Hayır," dedi Billie, "ama sarının yüzeyde daha kolay görüleceğini umuyorum."

Birkaç dakika sonra Georgiana ve küçük oyuncu grubu oyun yerine geldi. George, Billie'ye doğru içgüdüsel bir adım attı ama bunda çok yavaş kalmıştı. Leydi Alexandra çoktan onun kolunu tutmuştu.

"Lord Kennard," dedi. "Kroket oyunu oynamak çok güzel fikir. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Aslında bunu yapan Georgiana'ydı," dedi George.

Kadın çokbilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Ama senin emrinle yaptığından emimim."

Billie kadına sanki kusmak üzereymiş gibi bakıyordu.

"Teğmen Rokesby," diye devam etti Lady Alexandra, Andrew'a dönerken George'un koluna koyduğu eli küçük bir pençeye dönüşmüş gibiydi. "Dün gece pek konuşma fırsatımız olmadı."

Andrew, tüm şövalyeliğiyle eğilip onu selamladı.

"Lord Northwick'i tanıyor musunuz?" diye sordu kadın.

George umutsuzca erkek kardeşinin bakışını yakalamaya çalıştı.

Şu an üzerinde bulundukları zemin hiçbirinin sohbet etmek istemeyeceği bir yerdi.

Neyse ki, uşak kroket oyun seti kutusunun kapağını daha yeni açmıştı ve Billie bu işin etkili bir şekilde sorumluluğunu almış görünüyordu.

"İşte geldik buradayız," dedi Billie tokmaklardan birini yerinden çekerek. "Andrew Georgiana'ya yeşilin kazanacağını vaat etti, göreceğiz bakalım. Bay Berbrooke da mavi olacakmış, Leydi Alexandra pembe, ben de sarı olacağım, Teğmen Rokesby mor ve Lord Kennard da siyah olacak."

"Ben mor olamaz mıyım?" diye sordu Leydi Alexandra.

Billie ona sanki Magna Carta'nın yeniden gözden geçirilmesini istemiş gibi baktı.

"Ben moru çok severim," dedi Leydi Alexandra soğukkanlılıkla.

Billie'nin bakışları sertleşti. "Bu konuyu Teğmen Rokesby ile görüşün. Benim için fark etmez."

Andrew, Billie'ye meraklı bir bakış attı, sonra tokmağını kibar bir selamla birlikte Leydi Alexandra'ya uzattı. "Bayanlar bir şey istediğinde..."

Leydi Alexandra başıyla nazik bir şekilde ona karşılık vererek tokmağı aldı.

"Pekâlâ," dedi Billie burnunu çekerek, "Bu durumda Georgiana yeşil, Bay Berbrooke mavi, Teğmen Rokesby pembe, ben sarı, Lord Kennard siyah ve Leydi Alexandra da..." Yan gözle ona baktı... "Mor oluyor."

George, Billie'nin Leydi Alexandra'dan *gerçekten* hoşlanmadığını anlamaya başlamıştı.

"Bunu daha önce hiç oynamadım," dedi Bay Berbrooke. George'un bacağına kıl payı teğet geçecek şekilde tokmağını birkaç kez salladı. "Çok eğlenceli bir oyun gibi görünüyor."

"Doğru," dedi Billie hızlı bir şekilde. "Kurallar çok basit. Topunu tüm küçük kalelerden sırayla geçiren ilk kişi oyunu kazanır."

Leydi Alexandra şu anda oyun için kurulmuş olan çok sayıdaki küçük kaleye baktı. "Doğru sırayı nasıl bileceğiz?"

"Bana sorabilirsiniz," dedi Billie. "Ya da Teğmen Rokesby'e. Onunla bunu milyonlarca kez oynadık."

"Genelde hanginiz kazanırsınız?" diye sordu Bay Berbrooke.

"Ben," dedi ikisi de.

"Hiçbirimiz," dedi George kararlı bir şekilde. "Nadiren oyunu bitirmeyi başardık. Bu arada hepiniz ayaklarınıza dikkat etseniz iyi olur. Oyun sırasında kötü şeyler olabilir."

"Ben bekleyemeyeceğim," dedi Georgiana, heyecandan titreyerek. Leydi Alexandra'ya döndü. "Ayrıca oyunu bitirirken direğe de vurmalısın. Billie bundan bahsetmedi."

"O bazı kuralları dışarıda bırakmayı sever," dedi Andrew. "Yani böylece kazanırsan seni hile yaptığını söyleyerek cezalandırabilir."

"Bu doğru değil!" diye itiraz etti Billie. "Seni yendiğim oyunların en az yarısında bunu hile yapmadan başardım."

George, "Bir daha kroket oynarken," diye tavsiyede bulundu Lady Alexandra'ya, "kuralların ve oyun düzeninin tam olarak size anlatılmasını rica edin. Böylece burada öğreneceğiniz her şeyin uygulanılabilir olduğundan emin olun."

"Daha önce *oynadım*, biliyorsun," dedi Leydi Alexandra. "Lord Northwick'in de bir oyun seti var."

Georgiana şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Lord Northwick'in sizin kız kardeşinizle nişanlı olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye yanıtladı Leydi Alexandra.

"Ah. Düşündüm ki..." Georgiana duraksadı, ağzı bir iki saniye açık kaldı, sonunda konuşmaya karar verdi. "Ondan çok sık bahsediyorsunuz da."

"Onun kendi kız kardeşi yok," dedi Leydi Alexandra sert bir şekilde. "Doğal olarak, oldukça birbirimize düşkün bir hale geldik."

"Benim bir kız kardeşim var," dedi Bay Berbrooke.

Bu cevap derin bir sessizlikle karşılandı ve ardından, "İşte bu harika," dedi Georgiana.

"Adı Nellie," dedi Bay Berbrooke. "Yani Eleanor'un kısaltılmışı. O çok uzun."

Kimse buna ne diyeceğini tam olarak bilmiyor gibiydi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Andrew, kesinlikle tuhaf bir hale gelen anı bozarak. "Artık herkesin kalelerini kurma zamanı geldi."

"Bu işi uşak yapamaz mı?" diye sordu Leydi Alexandra.

Billie ve Andrew aynı anda sanki delirmiş gibi ona dönüp baktılar.

George ona acır gibi bakıp mırıldanarak bir adım öne çıktı, "Herkes kendi kalelerini kendisi yerleştirme konusunda biraz titiz olabilir."

Bu cevapla Leydi Alexandra'nın düşmüş olan çenesi bir santim kadar yükseldi. "Lord Northwick her zaman kalelerin haç şeklinde düzenlenmesi gerektiğini söyler."

"Lord Northwick şu an burada değil," diye tersledi Billie.

Leydi Alexandra nefesini tuttu.

"Ah, evet, o burada değil," diye itiraz etti Billie ve grubun geri kalanı bunu onaylamaları için baktı.

George gözlerini kıstı ve birden onun kaburgalarını dirseğiyle dürttü, bu dürtüklemenin görsel çevirisi şuydu ki; Billie çizgiyi aştığını anlamış olmalıydı. Gerçi saçma bir çizgiydi, ama yine de burada bir çizgi söz konusuydu. Sonuçta o ev sahibesiydi ve ona göre davranması gerekiyordu.

Sonuçta ne olursa olsun, yine de izlemek büyüleyiciydi. Billie doğuştan bir rakipti ve hiçbir zaman sabırlı biri değildi, hatta sabırsızlığıyla tanınmıştı. Ve kesinlikle Leydi Alexandra'nın önerisini kabul etmeye meyilli değildi. Yine de omuzlarını dikleştirdi ve konuğuna dönerken yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi.

"Bence bu şekilde oynamak hoşunuza gidecek," dedi soylu bir tavır takınarak. "Ve eğer hoşlanmazsanız, Lord Northwick'e her şeyi anlatabilirsiniz. O zaman onun düzeninin daha üstün olduğunu kesin olarak öğrenmiş olursunuz."

George homurdandı.

Billie onu görmezden geldi.

"Kaleler," diye hatırlattı Andrew herkese.

"George ve ben yapacağız," dedi Billie, onları Andrew'un uzattığı elinden alarak.

George ona biraz hoşgörüyle baktı. "Ah, biz mi yapacağız, yapabilecek miyiz?"

"Lord Kennard," dedi Billie sıkılı dişlerinin arasından, "kaleleri yerleştirmek konusunda bana yardım etme nezaketini gösterir misiniz, acaba?"

George onun yaralı bileğine baktı. "Ne yani, yürüyemediğin için mi?"

Billie ona aşırı tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Senin partnerim olmana bayıldığım için."

George gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Andrew bunu yapamaz," diye devam etti Billie. "Ve ondan başka kimse de onların ne yapacağını bilmiyor."

Bay Berbrooke'a dönüp, "Eğer onu haç şeklinde yapsaydık," dedi Leydi Alexandra. "O zaman herhangi birimiz kaleleri yerleştirebilirdik."

Bay Berbrooke onu başıyla onayladı.

"Kilisedeki gibi tam ortadan başlayacağız," diye talimat verdi Leydi Alexandra, "sonra haçın her bir kanadına ve sonra da sunağa yerleştireceğiz."

Bay Berbrooke tokmağına baktı ve kaşlarını çattı. "Bu pek işin içine kilisenin gireceği bir oyuna benzemiyor."

"Olabilir," diye yanıtladı Leydi Alexandra.

"Ama biz öyle olmasını istemiyoruz," dedi Billie sertçe.

George hemen Billie'nin kolunu kavradı. "Kaleler," dedi ve iki hanım neredeyse saç saça baş başa yumruklaşmaya başlamadan önce onu uzaklaştırdı.

"O kadından gerçekten hiç hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Billie, onlar kulak misafiri olabilecek mesafenin dışına çıkınca.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı George. "Doğrusu hiç anlamamıştım."

Billie sahanın kenarındaki büyük bir meşeye doğru dönerek, "Bana kaleleri yerleştirmek için yardım et," dedi. "Beni takip et."

George birkaç adım geriden onu izledi. Hâlâ topallıyordu, ama her zamankinden biraz farklıydı, bir tuhaflık vardı. "Yoksa yine mi kendine zarar verdin?"

"Hımm? Oh, bu." Sinirli bir homurtu çıkardı. "Bu defaki eyere yan oturmaktan."

"Pardon, anlayamadım?"

Billie omzunu silkti. "Yaralı ayağımı üzengiye koyamazdım. Bu yüzden eyere yan oturmak zorunda kaldım."

"Ve at binmen gerekiyordu, çünkü..."

Billie ona bir geri zekâlıymış gibi baktı. Ki o olmadığından çok emindi.

"Billie," dedi George, ikisinin de durması için onu bileğinden kavradı, "seni yaralı bir ayak bileğiyle at binmek zorunda bırakacak kadar önemli olan şey neydi?"

"Arpa," dedi net bir şekilde.

Yanlış duymuş olmalıydı. "Ne?"

Billie elini ustaca ondan çekerek, "Birisinin onların düzgün bir şekilde tarlaya ekilmiş olduğundan emin olması gerekiyordu," dedi.

George onu öldürebilirdi. Hatta daha doğrusu onu *öldürecekti*, ancak muhtemelen bunu ondan önce Billie'nin kendisi yapacaktı. Derin bir nefes aldı ve elinden geldiğince sabırlı bir tavır sergileyerek, "Bu senin kâhyanın işi değil mi?" diye sordu George.

Billie'nin kaşları birleşti. "Ev partilerinden arta kalan zamanlarda bütün gün ne işler yaptığımı sanıyorsun, bilmiyorum ama ben son derece meşgul bir insanım." Ama bunu derken yüz ifadesinde bir değişiklik olmuştu, bu George'un tam olarak adını koyamadığı bir şeydi ve sonra, "Ben yararlı bir insanım," diye ekledi.

George, aslında çok değil kısa bir zaman önce bunun aksini düşünmeye başlamış olsa da yine de "Kimsenin zaten aksini düşündüğünü sanmıyorum," dedi.

"Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Andrew.

"Onu öldüreceğim," diye köpürdü Billie.

"Kaleler," dedi George. "Onları nereye yerleştirmemi istediğini söyle."

Billie bir tanesini gruptan ayırdı ve uzattı. "Oraya. Ağacın altına. Ama kökün üzerine. Onu kökün tam üzerine koyduğundan emin ol. Aksi halde işleri çok kolay olur."

George emredersin dercesine onu asker selamıyla selamladı.

Ve verilen görevi yerine getirip döndüğünde, Billie çoktan sahanın aşağısına inmişti ve başka bir kaleyi daha yerleştiriyordu. Geri kalanını bir yığın halinde bırakmıştı, bu yüzden George eğilip onları topladı.

Billie yerleştirdiği kaleyi emniyete alırken başını kaldırdı. "Neden Sir Reginald'a karşı çıktın, onunla sorunun ne?"

George dişlerini gıcırdattı. Bu kadar kolay kurtulamayacağını bilmeliydi. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Sadece oyundan zevk alacağını düşünmedim."

Billie birden durdu. "Bunu bilemezsin."

"Bütün bir okçuluk yarışması boyunca çimin üzerine koyduğu bir sandalyeye uzanıp sürekli sıcaktan şikâyet etmekten başka hiçbir şey yapmadı."

"*Sen* de yerinden hiç kalkmadın."

"Ben sadece güneşin tadını çıkarıyordum." Gerçi hava güneşli değildi, ama şu an onun sandalyesine oturup kalmasının gerçek nedenini ona söylemenin sırası değildi.

"Pekâlâ," dedi Billie, "Sir Reggie muhtemelen kroket oyunu için en iyi aday değil. Ama yine de Leydi Alexandra'dan daha iyisini bulabileceğimi düşünüyorum."

"Kabul ediyorum."

"O..." Billie gözlerini kırpıştırdı. "Kabul ediyor musun?"

"Elbette. Senin de çok iyi ifade ettiğin gibi bu yüzden dün geceyi onunla konuşarak geçirmek zorunda kaldım."

Billie hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırmaya hazır görünüyordu. "Öyleyse Georgiana onu önerdiğinde neden bir şey söylemedin?"

"O kötü biri değil, sadece sinir bozucu."

Billie ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

George, yüzüne yayılan keyifli gülümsemeyi engelleyemedi. "Ondan gerçekten hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum."

George kıkırdadı.

"Kes şunu."

"Gülmemi mi kastediyorsun?"

Yere bir kapı yerleştirdi. "Sen de en az benim kadar kötüsün. Sir Reggie'nin senin sürdürdüğün yola ihanet ettiği düşünülebilir."

Sürdürdüğüm yol? George ellerini beline koydu. "Biz onunla tamamen farklıyız."

Billie işinden başını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"O bir soytarı."

Billie bir kahkaha patlattı. Pek kadınsı bir kahkaha değildi, ama George'un üzerinde büyüleyici bir etki bırakmıştı. Ona doğru eğildi, yüz ifadesi saf bir cesaret içeriyordu. "Bence sen kıskanıyorsun."

George midesinin bulandığını hissetti. Kesinlikle Billie farkında değildi... *Hayır.* Tabii ki öyleydi ve o da bu yüzden onun hakkında böyle düşünüyordu. Geçici bir delilikti. Fazla yakınlaşmanın getirdiği bir şeydi. Durum böyle olunca, olması gereken de buydu. Geçen hafta onunla yıllar içinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti. "Saçmalama," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Bilmiyorum," diye takıldı Billie. "Bütün kadınlar onun yanına akın ediyor. Yakışıklı bir gülüşü olduğunu sen kendin söyledin."

George, ne söylediğini tam olarak hatırlamamasına rağmen, "Öyle *söyledim*," dedi. Neyse ki Billie bunun üstünde durmayıp onun sözünü kesmişti.

"Onun büyüsüne kapılmayan tek kadın Leydi Alexandra," diyerek omzunun üzerinden George'a bir bakış attı. "Muhtemelen *senin tarafından beğenilme çabasıyla* çok meşgul olduğu için."

George, "Sen gerçekten kıskanç biri misin?" diye ona karşı çıktı.

"Lütfen," diyerek kaleyi yerleştireceği bir sonraki noktaya doğru yürüdü.

George onu bir adım geriden takip etti. "Hayır demedin ama..."

"Hayır," dedi Billie büyük bir hırsla. "Tabii ki kıskanç değilim. Ben sadece gerçekten onun kafasında birkaç tahtasının eksik olduğunu düşünüyorum."

"Neden, benim beğenimi kazanmaya çalıştığı için mi?" diye sormadan edemedi.

Billie başka bir küçük kale yerleştirmek için elini uzattı. "Tabii ki hayır. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en mantıklı şey."

Durdu. "Neden bu sana bir hakaret gibi geliyor?"

"Öyle değil," diye onu temin etti Billie. "Öyle olsaydı, asla belirsiz konuşmazdım."

"Hayır, bu doğru," diye mırıldandı. "Saf bir şeffaflıkla hakaret ediyorsun."

Leydi Alexandra konusuna dönmeden önce Billie gözlerini devirdi. "Lord Northwick'e olan takıntısından bahsediyordum. Tanrı aşkına, adam onun kız kardeşiyle nişanlı."

"Ah, şu mesele."

"Ah, şu mesele," diye onu taklit etti Billie, o sırada yere başka bir kale yerleştirdi. "O kadının *nesi* var?"

George, acele etmesi için şiddetli bir şekilde bağırarak onların adlarını tekrar haykıran Andrew sayesinde cevap vermekten kurtuldu.

Billie homurdandı. "Onun kırık bir kolla beni yenebileceğini düşündüğüne gerçekten inanamıyorum."

"Eğer kazanırsan anlarsın..."

"Kazandığımda."

"*Kazanırsan*, başkalarının zayıflıklarından yararlanan kötü bir şampiyon olacaksın."

Billie kocaman açılmış masum gözlerle ona baktı. "Ben zar zor yürüyebiliyorum."

"Siz, Bayan Bridgerton, hemen gerçeği rahatça kavradınız."

Sırıttı. "Benim için kolay oldu, evet."

George kendine rağmen gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Öyleyse," dedi, kimsenin duyabileceği mesafede olmamasına rağmen sesini alçaltarak, "benim takımımdasın, öyle değil mi?"

George gözlerini kıstı. "Ne zamandan beri ortada takımlar var?"

"Bugünden beri," diyerek Billie ona yaklaştı. "Andrew'u *ezmeliyiz*."

"Beni korkutmaya başladın Billie."

"Aptal olma, sen de benim kadar rekabetçisin."

"Biliyor musun, öyle olduğumu düşünmüyorum."

"Elbette öylesin. Sadece farklı gösteriyorsun."

Ona açıklayabileceğini düşündü ama tabii ki açıklamadı.

"Andrew'un kazanmasını istemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Doğrusu bunu ne kadar umursadığımdan emin değilim."

Billie geri çekilip ona baktı.

George bir kahkaha attı. Kendisini tutamamıştı. Billie buna içerlemiş gibi görünüyordu. "Hayır, elbette onun kazanmasını istemiyorum," dedi George. "O benim kardeşim. Ama aynı zamanda, sonucu garantilemek için casusluğa başvurma ihtiyacı hissettiğimden de emin değilim."

Billie ona üzgün ve hayal kırıklığına uğramış gözlerle baktı.

"Ah, peki," dedi George, "Andrew'un takımında kim var öyleyse?"

Billie'nin yüzü birden aydınlandı. "Hiç kimse. İşin güzel tarafı bu zaten. O bizim ittifak kurduğumuzu bilmeyecek."

"Bu işin iyi bitmesine imkân yok," dedi George, kelimeleri tüm dünyaya gönderir gibi.

Ama dünyanın dinlemediğinden çok emindi.

Billie son kroket kalesini de yerine yerleştirdi. "Bu kötü," dedi. "Hedeften öteye geçmemeliydin, ama sen geçtin ve gül çalılarının içinde kaldın."

"Bunu tavsiye olarak alacağım."

"Al." Billie gülümsedi ve nefesi kesildi. Kimse Billie gibi gülümseyemezdi. Hiç kimse. Bunu yıllardır biliyordu ama yine de... Şu an onun için hep yeni gibiydi.

Aklından lanet olsun diye geçirdi. Bu, insanlık tarihindeki en rahatsız edici çekicilik olmalıydı.

Billie Bridgerton, Tanrı aşkına. O bir kadında asla istemediği her şeydi. İnatçıydı, aptalca pervasızdı ve eğer o hayatı boyunca gizemli, kadınsı bir an yaşadıysa, George bunu hiç görmemişti.

Ve şimdi...

Yutkundu.

Onu istiyordu. Onu hayatında hiç istemediği kadar istiyordu. Onun gülümsemesini istiyordu ve sadece bunu istiyordu, onu kollarında, bedeninin altında istiyordu...

Çünkü bir şekilde onun her şeyinin yatağında gizemli ve kadınsı olacağını biliyordu.

Ayrıca şu an ona çok gülünç gelse de gerçekleştirmek istediği bu keyifli aktivitelerin sonunda onunla evlenmesini gerektirdiğini de biliyordu.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Billie.

George tekrar dikkati üzerine çekti.

"Andrew geliyor," dedi Billie. "Ağır ol, kendini dizginle!" diye bağırdı George'a. "Yemin ederim ki o çok sabırsız."

"Söyleyene bak..."

"Şimdi bana tencere dibin kara seninki benden kara *demeye kalkma*," Billie oyun pistinin başlangıcına doğru ilerlemeye başladı. Elinden geldiğince gizlemeye çalıştığı topallamasıyla gerçekten gülünç görünüyordu.

George bir süre bekledi, sonra arkasından sırıtarak bağırdı. "Siyah tokmağı istemediğine emin misin?"

"Senden nefret ediyorum!" diye seslendi Billie.

George gülümsemeden edemedi. Bu, şimdiye kadar duyduğu en neşeli nefret beyanıydı.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye mırıldandı George.

Ama o da onun gibi öyle demek istememişti.

Bölüm 15

Billie, kroket oyunu için oyun pistinin başlangıç noktasına ulaştığında oldukça mutlu bir şekilde mırıldanıyordu. Her şeye rağmen son derece neşeli bir ruh hali içindeydi. Andrew hâlâ feci şekilde sabırsız ve Leydi Alexandra hâlâ dünya tarihindeki en korkunç insandı, ama bunların hiçbiri ona önemli görünmüyordu.

Omzunun üzerinden George'a baktı. Tüm yol boyunca onu takip etmiş, kurnazca bir gülümsemeyle ona hakaretler yağdırmıştı.

"Neye bu kadar sevindin?" diye sordu Andrew.

Gizemli bir şekilde gülümsedi. Onu biraz endişelendirelim.

Ayrıca, *neden* bu kadar mutlu olduğundan emin değildi. O öyleydi.

"İlk kim oynuyor?" diye sordu Leydi Alexandra.

Billie cevap vermek için ağzını açtı ama Andrew onu geçiştirdi.

"Genelde küçükten büyüğe oynarız," dedi Andrew, "ama şimdi bunu sorgulamak biraz kabaca bir davranış olacak gibi görünüyor."

"Öyleyse ben kesinlikle birinciyim," dedi Georgiana, yeşil topu başlangıç çubuğunun yanına koydu.

"Bu konuda sorgulama yapmıyoruz."

Leydi Alexandra, Billie'ye merhamet dilenen türden bir bakış göndererek, "O zaman ben de ikinci olduğumu düşünmeliyim," dedi.

Billie onu görmezden geldi. "Bay Berbrooke, sizin yaşınızı öğrenebilir miyiz?"

"Ne? Ah, yirmi beş yaşındayım." Kocaman gülümsedi.

Ve adam gülmeye devam etti. "Çeyrek asır, biliyorsun."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Billie, "oyun sırasını Georgiana, Leydi Alexandra, Andrew, ben, Bay Berbrooke ve George *olarak düşünüyoruz.*"

"Lord Kennard'ı kastetmiyorsunùz, değil mi?" diye sordu Leydi Alexandra.

"Hayır, George'u kastettiğime oldukça eminim," diye kestirip attı Billie. Yüce Tanrım, ama kadın onu gıcık etmeye devam ediyordu.

George, konuyu yumuşak bir şekilde değiştirip, "Siyah topla oynamayı daha çok seviyorum," dedi. Ama Billie onu bir süredir izliyordu ve bu konuda olumlu olamıyordu, çünkü onun çaktırmadan gülümsediğini gördüğünü *düşünüyordu.*

İyi.

"Bu çok erkeksi bir renk," diye onayladı Leydi Alexandra.

Billie birden kendini kusacak gibi hissedip zorlukla ağzını tıkadı.

"Bu ölümün rengi," dedi Andrew, gözlerini devirerek.

George düşünceli bir halde, "Ölüm Tokmağı," dedi. Korkunç bir sarkaç gibi onu birkaç kez ileri geri salladı. "Bu kulağıma çok ilginç geldi doğrusu."

Andrew homurdandı.

"Siyah tokmakla alay edip gülüyorsun," diye meydan okudu George, "ama onu hâlâ istediğini biliyorsun."

Andrew dönüp Billie'ye aksi bir bakış attı, bunun üzerine Billie tonu giderek artan bir kahkaha atarak, "Ah, hadi ama Andrew, bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun," dedi.

Georgiana başlangıç direğindeki pozisyonundan başını kaldırdı. "Ölüm Tokmağına sahip olabilecekken Şakayık ve Petunyalardan yapılmış bir tokmağı kim ister ki?" Başını Andrew'un pembe tokmağına doğru eğerek topunu yerleştirdi.

Billie onu onaylayarak gülümsedi. Kız kardeşi ne zaman bu kadar esprili olmuştu?

"Şakayıklarım ve petunyalarım galip gelecek," dedi Andrew kaşlarını kaldırarak. "Sadece izleyin."

"Şakayıklarınızın ve petunyalarınızın hayati bir yaprağı eksik," diye karşılık verdi Billie, yaralı kolunu göstererek.

"Neden bahsettiğinizi bildiğimi sanmıyorum," diye itiraf etti Bay Berbrooke.

Georgiana, ilk vuruşuna hazırlanırken, "Bu sadece aptalca bir eğlence," dedi. "Billie ve Andrew birbirleriyle dalga geçmeyi severler. Her zaman bunu yaparlar." Topuna vurdu ve top başlangıçtaki iki kaleden geçti. Topu fazla ileri gidememişti ama o hiç buna aldırmış gibi görünmüyordu.

Derken bu defa Leydi Alexandra ayağa kalkıp topunu yerine yerleştirdi. "Teğmen Rokesby benden sonra oynayacak, değil mi?" diye sorup aslında bundan emin olduğunu doğruladıktan sonra, sahte bir sakinlikle Billie'ye baktı. "Ondan daha büyük olduğunuzu bilmiyordum, Bayan Bridgerton."

"Ben pek çok insandan büyüğüm," dedi Billie soğukkanlılıkla.

Leydi Alexandra burnunu çekerek tokmağıyla topa vurdu ve topu çimenlerin üzerinden sektirdi.

"Bravo!" diyerek onu alkışladı Bay Berbrooke. "Sizin bu oyunu daha önce *oynadığınızı* söylemiştim."

Leydi Alexandra mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Bahsettiğim gibi, Lord Northwick'in bir oyun seti var."

"Ve kutsal bir haç şeklinde oynuyor," dedi Billie nefesinin altından.

George ona bir dirsek atıp dürttü.

"Benim sıram," dedi Andrew.

"Petunyalar hey!" dedi Billie neşeyle.

Billie yanında duran George'un kıkırdadığını duydu. Gülmek için son derecede tatmin edici bir görüntüydü ve bu George'u çok güldürüyordu.

Andrew onu tamamen görmezden geldi. Pembe topu yerine yerleştirdi, sonra da ayağıyla onu dürttü.

"Kırık bir kolla nasıl oynayacaksın, hâlâ anlamıyorum," dedi Georgiana.

"İzle de öğren, sevgili kızım," diye mırıldandı Andrew.

Ve birkaç dönerek gelen deneme vuruşundan sonra... Bir tanesi tam üç yüz altmış derecelik bir dönüşle gri gelmişti. Sonunda topunu oldukça etkileyici bir şekilde çimenlerin üzerinden sektirip başlangıçtaki küçük kalelerden geçirdi.

Georgiana hayranlıkla, "Neredeyse Leydi Alexandra kadar iyi," dedi.

"Kolum kırık," diye karşı koydu Andrew.

Sıra Billie'deydi, o da başlangıç noktasına yürüdü ve topunu yere koydu. "Bu nasıl oldu böyle yine?" diye masumca sordu.

"Köpekbalığı saldırısı," dedi Andrew hiç duraksamadan.

"Hayır!" Leydi Alexandra nefesini tuttu.

"Bir köpekbalığı mı?" dedi Bay Berbrooke. "Bu, şu kazma dişli balık görünümündeki yaratıklardan biri değil mi?"

"Hem de son derece kazma dişli," diye onayladı Andrew.

"Ben şahsen onlardan biriyle karşılaşmak istemem," dedi Bay Berbrooke.

"Lord Northwick hiç köpekbalığı tarafından ısırıldı mı?" diye nazikçe sordu Billie.

George gülmemek için boğulur gibi bir ses çıkardı.

Leydi Alexandra'nın gözleri kısıldı. "Onun böyle bir deneyim yaşadığını söyleyemem."

"Yazık." Billie tokmağıyla topa güçlü bir şekilde vurdu. Top çimlerin üzerinde uçarak gitti, diğerlerini geride bıraktı.

"Çok iyi, bravo!" Bay Berbrooke tekrar bağırdı.

"Bu işte çok iyisiniz, Bayan Bridgerton."

Onun amansız neşesi karşısında hareketsiz kalmak imkânsızdı. "Yıllardır epey oynadım," dedi Billie ve bunu derken ona dostça gülümsedi.

"O sık sık hile yapar," dedi Andrew.

"Sadece seninle oynarken."

Bay Berbrooke, elindeki mavi topu başlangıç direğinin yanına koymak için çömelirken, "Sanırım başlasam iyi olacak," dedi.

George temkinli bir adım attı.

Bay Berbrooke kaşlarını çatarak topa doğru eğildi, sonra da tokmağını havada birkaç kez salladıktan sonra topa vurdu. Top havaya uçtu, ancak ne yazık ki küçük kalelerden biri de uçtu.

"Ah! Çok üzgünüm," dedi adam.

"Sorun değil," dedi Georgiana. "Onu tekrar yerine geri koyabiliriz."

Rota sıfırlandı ve bu defa George sırasını aldı. Siyah topu Leydi Alexandra ile Billie arasında bir yere koydu.

"Gerçekten de ölüm tokmağı, diye alay etti Andrew.

George esrarengiz bir gülümsemeyle, "Bu stratejik bir suikast türü," diye yanıtladı. "Uzunlamasına bir görünüm alıyorum."

"Benim sıram!" dedi Georgiana. Topuna ulaşmak için fazla yürümesi gerekmiyordu. Bu sefer çok daha sert vurdu ve top çimenlik arazi boyunca uçarak bir sonraki küçük kaleye doğru gitti ve hedefinden yaklaşık beş metre uzakta durdu.

Bay Berbrooke, "Bravo!" diye haykırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Georgiana ve tatlı bir şekilde baktı. "Sanırım bu işi çözdüm."

"O zaman sanırım oyunun sonunda hepimizi alt edeceksin," dedi adam.

Bu arada Leydi Alexandra çoktan mor topu yerleştirmişti. Hedefini ayarlamak yaklaşık bir dakikasını aldı, ardından dikkatli bir şekilde vurdu. Top ileriye doğru yuvarlandı ve doğrudan kalenin önünde durdu.

Billie boğazının derinliklerinden gelen hırıltılı bir ses çıkardı. Leydi Alexandra aslında oldukça yetenekliydi.

George, "Sen homurdandı mı?" diye sordu.

Billie aniden durdu, az daha onunla çarpışacaktı. George'un ona bu kadar yakın durduğunu hiç fark etmemişti. George neredeyse ona yapışık gibi tam arkasında duruyor ve başını çevirmedikçe onu göremiyordu.

Ama onu hissedebiliyordu. Ona dokunmuyor olabilirdi, ama ona çok yakındı... Teni karıncalanıyor, göğsünde alçak ve ısrarlı kalp atışlarını hissedebiliyordu.

"Sormak zorundayım," dedi George, kulağının dibindeki sesi onu sarhoş edecek hoş bir fısıltı gibiydi, "Tam olarak nasıl bir ekip gibi çalışmamız gerekiyor?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Billie ve Andrew'un sırasını almasını izledi. "İlerledikçe bunun açıkça ortaya çıkacağını umuyorum."

"Sıra sende Billie!" diye bağırdı Andrew.

"Özür dilerim," dedi Billie, George'a. Sanki bunu yapmaya can atıyormuş gibi hemen aralarında biraz boşluk

bıraktı. Çünkü George ona bu kadar yakın dururken başının döndüğünü hissediyordu.

Topa yaklaşırken, Georgiana, "Ne yapacaksın Billie?" diye sordu ona.

Billie kaşlarını çattı. Kroket kalesinden çok uzakta değildi ama Leydi Alexandra'nın mor topu tam da onun rotası üzerindeydi.

"Zor bir atış olacak," dedi Andrew.

"Kapa çeneni."

"Kaba kuvvet kullanabilirsin." Andrew kalabalığa baktı. "Her zaman her yerde geçerli olan eylem tarzı, *modus operandi**." Sesi gizli bir şey söylüyormuş gibi iyice alçalıp fısıltıya dönüştü. "Kroket oyununda ve hayatta."

Billie kısa bir süre için oyunu hemen burada bırakıp gitmeyi ve topu onun ayağına doğru savurmayı düşündü.

"Bu, Leydi Alexandra'ya sayı aldırmaz mı?" diye sordu Georgiana.

Andrew sanki, "*C'est la vie***! Yapacak bir şey yok." der gibi omuz silkti.

Billie topuna odaklandı.

"Ya da eğer sabırlı olabilirse," diye devam etti Andrew, "o zaman Leydi Alexandra'nın ardından topu kaleye gönderip sayı alabilir. Ama hepimiz ne yazık ki onun sabırlı olmadığını biliyoruz."

Billie gürültülü bir ses çıkardı. Bu sefer kesinlikle bir homurdanmaydı.

"Üçüncü bir seçenek de..."

"Andrew!" diye bağırdı Billie.

Andrew sırıttı.

---

* Bir işi yapma rutini, çalışma alışkanlığı, yöntemi anlamına gelen Latince deyim. (ed.n.)

** Fransızca'da "Hayat böyledir işte!" anlamı taşıyan söz öbeği. (ed.n.)

Billie tokmağını topa vurmak üzere hazırladı. Leydi Alexandra'yı devirmeden topunu kalenin önüne göndermenin bir yolu yoktu, ama eğer köşeyi döndürmeyi başarırsa...

Ve topu uçurdu.

Billie'nin sarı topu kaleye doğru yalpaladı ve gidip ortanın solundaki mor topa vurdu. Leydi Alexandra'nın topunun sağa yuvarlanıp, bir sonraki dönüşte hiç tahmin edemeyeceği bir açıyla küçük kaleden geçip yerine oturmasını izlediler.

Billie'nin topu şimdi neredeyse tam olarak Leydi Alexandra'nın topunun olduğu yere oturmuştu.

Leydi Alexandra, "Bunu bilerek yaptın!" diye onu suçladı.

"Elbette bilerek yaptım," dedi Billie ve ona küçümseyici bir şekilde baktı. Dürüst olmak gerekirse, ne bekliyordu ki? "Bu oyun işte böyle oynanır."

"*Ben* böyle oynamam."

"Eh, yani ben böyle oynuyorum diye de çarmıha gerilecek değiliz herhalde," diye tersledi Billie, sabrını yitirerek. Kadının berbat biri olduğuna yemin edebilirdi.

Biri boğuluyor gibi bir ses çıkardı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Leydi Alexandra.

"Sanırım," dedi Bay Berbrooke düşünceli bir şekilde, "eğer oyun dini bir uğraş olsaydı daha dindar oynayacağını kastediyor. Ki ben hiç öyle olduğunu sanmıyorum."

Billie ona onaylayan bir bakış attı. Belki de göründüğünden daha zekiydi.

George'a dönen Leydi Alexandra," Lord Kennard," dedi. "Sizin böyle sinsi taktikleri tasvip etmediğinizden eminim."

George omuz silkti. "Korkarım bu oyun böyle oynanıyor."

"Ama *sizin* oynadığınız gibi değil," diye ısrar etti Leydi Alexandra.

Billie onun cevabını beklerken George'a bir bakış attı.

Ve nitekim George onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Onlarla oynadığımda ben de böyle oynuyorum."

Leydi Alexandra bir hışımla geri çekildi.

"Üzülme," dedi Georgiana, ona karşı çıkarak. "Alışacaksın."

"Benim doğamda yok," diye burnunu çekti Leydi Alexandra.

"Bu herkesin doğasında vardır," diye çıkıştı Andrew. "Sıra kimde?"

Bay Berbrooke hemen ileri atıldı. "Ah, sanırım bende."

Adam topuna doğru yürüdü. "Bayan Bridgerton'a nişan almama izin var mı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Andrew, "bunu isteyebilirsiniz, ama..."

Bay Berbrooke, Andrew'un talimatlarının geri kalanını beklemeden topa vurdu, çünkü bu büyük olasılıkla kesinlikle kadının topuna *vurmamasını* tembih etmek olacaktı, zaten onun da tam olarak yaptığı buydu.

Sarı top kaleyi ve ötesini geçerek durmadan önce normale ilaveten üç kez daha döndü. O sırada mavi top da kaleye doğru yuvarlandı, ancak tam o sırada sarı topa çarptı ve sonra da doğruca gidip diğer tarafta durdu.

Billie, "Bravo, Bay Berbrooke!" diye alkışladı.

Billie kocaman bir gülümsemeyle ona döndü. "Teşekkürler!"

"Ah, ama Tanrı aşkına," diye çıkıştı Leydi Alexandra.

"Aslında bunu yapmak istemedi. Ama sizin *topunuzu* kaleye doğru göndermeniz *onun* sayı almasına neden olduğu için mutlu oldu tabii."

"Bütün sayıları alacağım," diye mırıldandı Billie, George'a. "Andrew'u unut. Ezmemiz gereken *bu kadın*."

Bay Berbrooke kalabalığın geri kalanına seslendi.

"Bayan Bridgerton bir sonraki tura geçiyor, duydunuz değil mi?"

"Geçiyorum," diye onu doğruladı Billie. "Ve hiçbiriniz beni geçemeyeceksiniz. Söz veriyorum."

"Sonuç olarak topu kaleden geçirerek sayıyı aldın," diye ekledi Georgiana, "Bu da seni oyunda ikinci sıraya koyuyor."

"Öyle oldu, değil mi?" Bay Berbrooke, bu gelişmeden aşırı derecede memnun olduğunu belirtti.

"*Ve*," diye ekledi Billie büyük bir ustalıkla, "siz de Bay Berbrooke, diğer herkesi nasıl engellediğinize bakın. Bravo size."

Leydi Alexandra yüksek sesle bir kahkaha patlattı. "Sıra kimde?"

"Bende sanırım," dedi George yumuşak bir sesle.

Billie kendi kendine gülümsedi. Onun kibar bir mırıltıdan ibaret olan bu söyleme şeklini çok seviyordu. Leydi Alexandra, bir centilmenin sıradan bir yorum yaptığını daha şimdi duyuyordu ama Billie onu epeydir iyi tanıyordu. Onu, o kendini beğenmiş dükün kızından daha iyi tanıyordu.

Billie onun gülümsemesini duydu. George bunu gösteremeyecek kadar iyi yetiştirilmiş olsa da bu değişim onu eğlendirmişti.

Billie onun selamlamasını duydu. Billie bu turu kazandığı için onu tebrik ediyordu.

Ve onun bunu fazla ileri götürmemesi için bir tür uyarı niteliği taşıyan nazik çıkışmasını duydu.

Ki muhtemelen Billie bunu yapacaktı. George onu her şeyiyle onun kendisini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

"Senin sıran George," dedi Andrew.

Billie, George'un öne çıkıp oyun kurma tekniğini izledi. Hedeflediği gibi gözlerini kısmıştı. Bu haliyle çok sevimli duruyordu.

Nasıl bir düşünceydi bu? George Rokesby, çok mu sevimliydi yani? Doğrusu bu ona çok gülünç gelmişti.

George topa vurduğu anda Billie küçük bir kahkaha attı. Onu doğrudan kalenin önüne getiren çok iyi bir atıştı.

"Ah, Aman Tanrım," dedi Georgiana gözlerini kırpıştırarak. "Şu hale bakın, artık onu asla geçemeyiz."

O haklıydı. Siyah ve mavi toplar arasında sadece birkaç santim vardı ve küçük kalenin her iki tarafını da kuşatıyordu. Bu durumda küçük kaleye girme girişiminde bulunan herkes orada bir tıkanıklık yaşayacak, sıkışıp kalacaktı.

George, sonraki birkaç oyuncunun yolunu açarak Billie'ye doğru bir adım attı. Ona doğru eğildi, ağzını kulağına yaklaştırdı. "Bana mı gülüyordun?" diye fısıldadı.

"Birazcık," diye yanıtladı Georgiana'nın atışını izlemeye çalışırken.

"Neden?"

Ona dürüst bir cevap veremeyeceğinin farkında olan Billie'nin dudakları aralandı. Ona bakmak için döndü ama o yine ona tahmin ettiğinden daha yakın duruyordu, cesaret sınırını aşan bir yakınlıktaydı.

Billie birden *farkına* vardı.

Onun sıcak nefesini teninde hissediyordu.

Gözleri, öylesine mavi ve öylesine manyetik bir şekilde ona sabitlenmişti.

Dudaklarında güzel, dolgun ve hafif bir gülümseme vardı.

Bu tamamen *ona* ait olan bir gülümsemeydi. Sadece ona.

Billie onun adını fısıldadı.

George başını onun tarafına doğru eğdi ve Billie neden onun adını fısıldadığına dair hiçbir fikri olmadığını fark

etti. Neden burada onunla birlikte durmakta çok doğru bir şey yaptığını düşündüğünü de bilmiyordu. Sadece George ona bakarken sanki onun olağanüstü olduğunu düşündüğünü umuyordu ve bu da Billie'ye kendisini olağanüstü *hissettiriyordu.*

Kendini güzel hissetti.

Ama bu düşüncesinin doğru olamayacağını biliyordu, çünkü George hiçbir zaman onun hakkında böyle düşüncelere sahip olmamıştı. Aslında Billie de onu hiç istememişti.

Yoksa onu istiyor muydu?

Birden nefesini tuttu.

"Billie, bir terslik mi var?" diye mırıldandı George.

Billie başını iki yana salladı. Ama aslında *her şey* ters gidiyordu.

"Billie?"

Onu öpmek istiyordu. *George*'u öpmek istiyordu. Şu anda yirmi üç yaşına gelmişti ama bu yaşa kadar bir centilmenle flört etmek aklının ucundan bile geçmemişti ve şimdi kalkmış George *Rokesby*'yi mi istiyordu, yani?

Ah, bu yanlıştı. Bu çok, ama çok yanlıştı. Bu birden paniğe kapılmasına neden oldu, dünya yerinden oynadı, kalp atışları hiç normal değildi.

"Billie, bir sorun mu var?"

Billie hemen dikkatini topladı, sonra nefes alması gerektiğini hatırladı. "Bir şey yok," dedi oldukça neşeli bir sesle. "Hiçbir şey."

Ama acaba George şimdi ne yapacaktı? Ona doğru yürüse, başının arkasından yakalayıp ağzını onun ağzına doğru sürüklese nasıl bir tepki verirdi?

Ona çıldırdığını söyleyecekti elbette, yapacağı buydu. Hiçbir şey olmamış gibi yirmi metre ötedeki diğer dört kroket oyuncusu hakkında konuşmaya devam edecek değildi.

Peki, ama ya burada yalnız olsalardı, başka kimse olmasaydı? Ya onların deliliğine tanık olacak hiç kimse, yani dünyanın geri kalanı olmasaydı? Yapar mıydı?

Ne yani, George gerçekten onu öpecek miydi?

"Billie? *Billie?*"

Afallamış bir şekilde onun sesine doğru döndü.

"Billie, senin neyin var, iyi misin?"

Billie gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını onun yüzüne odakladı. George onun bu haline endişelenmiş görünüyordu. Billie neredeyse kahkahayı basacaktı. George'un gerçekten onun için endişelenmesi gerektiğini düşündü.

"Billie..."

"İyiyim," dedi hızlıca. "Gerçekten. Bu... Şey... Ah... Sana ateş basmadı mı?" Elini yelpaze gibi kullanarak serinlemeye çalıştı. "Bana fazlasıyla ateş bastı da."

George cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Sıcaklamak bir yana en ufak bir terleme bile hissetmiyordu.

"Sanırım sıra bende!" diye mırıldandı Billie.

Aslında kendi sırasının gelip gelmediğinden bile habersizdi.

"Hayır," dedi George, "Hâlâ Andrew oynuyor. Sanırım sıra Leydi Alexandra'nın ve kadının işi oldukça zor."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Billie, aklı hâlâ hayal ettiği o öpücükteydi.

"Lanet olsun Billie, bir sorunun olduğunu anlayabiliyorum." George kaşlarını çatarak ona baktı. "Az önce kadını ezmek istiyordun ve ben de öyle düşündüğünü sanıyordum."

"Öyle düşünüyorum," dedi yavaşça, bu arada hızla aklını başına toplamaya çalışıyordu. Tanrım, kendi kendini bu kadar rahatsız etmeye hiç hakkı yoktu. George aptal değildi. Ona her baktığında geri zekâlı gibi kendisini ele verirse, bir şeylerin ters gittiğini hemen anlardı. Ve eğer Billie'nin *aklını başından alıp* ona delicesine âşık olabileceğini fark ederse...

Hayır. George asla bilemezdi.

Andrew, "Sıra sende Billie!" diye seslendi.

"Tamam," dedi. "Tamam tamam tamam." Billie, doğruca George'a baktı ama aslında tam olarak ona bakmıyordu. "Özür dilerim." Aceleyle topunun yanına gitti, sahayı üstünkörü bir şekilde inceledi ve bir sonraki kaleye doğru topunu fırlattı.

Leydi Alexandra onun yanına yanaşarak, "Hedefi aşacağına inanıyorum," dedi.

Billie gizemli görünmeye çalışarak gülümsemeye çalıştı.

"Dikkat et!" diye bağırdı birisi.

Mavi top ayak parmaklarına çarpmadan hemen önce geri sıçradı. Leydi Alexandra da eşit derecede çevikti ve ikisi de Bay Berbrooke'u izledi.

"O geri zekâlı oyunu kazanırsa ikimize de faydası olur," dedi Leydi Alexandra.

Billie ona şaşkınlıkla baktı. İstese onu hakaret yağmuruna tutabilirdi, bu konuda kesinlikle onun kadar iyiydi. Ama bunu yaparak muhtemelen tanıdığı en güler yüzlü adam olan Bay Berbrooke'u küçük düşürmüş olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, kadın bir canavardı.

Billie rotayı tekrar gözden geçirdi. Mor top hâlâ ilk küçük kalenin arkasına sıkıca sabitlenmişti. "Sıra sizde," dedi tatlı bir sesle.

Leydi Alexandra gözlerini kıstı ve uzaklaşmadan önce şaşırtıcı derecede nahoş bir ses çıkardı.

George biraz sonra, "Ona ne söyledin?" diye sordu. Az önce sırasını almıştı ve şu anda ikinci kaleyi hedef almak için iyi bir konumdaydı.

"O korkunç bir insan," diye mırıldandı Billie.

"Bu, sorduğum sorunun cevabı değildi," dedi George, söz konusu kadına bakarak, "ama muhtemelen benim için yeterli bir cevaptı."

"Ah... Ah, boş ver." Billie başıyla bir işaret yaptı. "Nefes harcadığıma değmez."

"Kesinlikle değmez," diye onu onayladı George.

Billie'nin kalbi bu iltifat karşısında titrer gibi oldu ve döndü. "George, sen..." Cümlesi yarıda kaldı, kaşlarını çatarak başıyla ona bir işaret yaptı. "Felix bize doğru mu geliyor?"

George gözlerini kısarak onun gösterdiği yöne baktı. "Sanırım öyle, evet."

"Çok hızlı yürüyor. Umarım yanlış bir şey yoktur."

Felix'in hızla yanlarına gelip evdeyken hiç olmadığı kadar Andrew'a yaklaşmasını izlediler. Birkaç dakika konuştular, ardından Andrew adeta koşar gibi hızla yürümeye başladı.

"Bir sorun var," dedi George. Tokmağı hâlâ elindeydi ve her adımında daha da hızlanarak Felix'e doğru yürümeye başladı.

Billie yarı topallayarak yarı zıplayarak elinden geldiğince hızlı onun peşinden koştu. Kroket oyunu ekipmanlarını çimlerin üzerinde bırakmıştı. Ama hızı yeterli değildi, bu onu sinirlendirdi, eteklerini yukarı kaldırıp koşmayı denedi, kahrolası acı olmasaydı. Sonunda bir şekilde Felix'e ulaşmayı başardı ve birkaç dakika sonra da George'a yetişti.

"Bir ulak geldi," diyordu Felix ona.

George'un soran bakışları onun yüzünde dolaştı. "Edward?"

Billie'nin eli ağzına gitti. *Edward'la ilgili olmasın. Oh, lütfen, Edward'la ilgili olmasın.*

Felix sert bir şekilde başıyla onu doğruladı. "O kayıpmış."

Bölüm 16

Billie'nin onun peşinden koştuğunu fark etmemiş olan George, Aubrey Hall yolunu neredeyse yarılamıştı, Billie onun uzun, hızlı adımlarına ayak uydurmak için koşmak zorunda kalıyordu.

O koşuyordu. Billie koşuyordu.

Bileğinin üzerinde.

George bir an durdu. "Sen ne..."

Ama sonra birden aklına geldi, bir an bile durup düşünmesine gerek yoktu. Bu Billie'ydi. Elbette yaralı bileğinin üzerinde koşacaktı. O inatçıydı. O hiçbir şeyden çekinmezdi.

O *ilgiliydi.*

Başka bir kelime söylemedi. Onu sadece kollarına aldı ve eve doğru ilerlemeye devam etti, hızı öncekinden sadece biraz daha yavaşlamıştı.

"Beni taşımak zorunda değildin," dedi Billie.

George onun sesindeki acıyı duydu. "Evet," dedi. "Ama taşımak istedim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Billie, sözleri gömleğinin üzerinde eridi.

Ama George cevap veremedi. Artık kelimelerin, en azından anlamsız basmakalıp sözlerin ötesindeydi. Billie'nin onu duyduğunu bilmesi için bir şey söylemesine gerek yoktu. O anlardı. Kafasının başka bir yerde olduğunu bilirdi. Çok ötede bir yerde, *memnun ve sıcak bir karşılama içindeydi.*

Eve vardıklarında, "Özel oturma odasındalar," dedi Felix. George, onun ailesinin geri kalanını *kastettiğini* düşündü. Ama belki Bridgerton'lar da vardı.

Onlar da ailedendi. Her zaman aileden olmuşlardı.

Salona ulaştığında, onu bekleyen manzara, yetişkin bir adamın yüzünün kızarmasına neden olacak bir manzaraydı. Annesi kanepede, Leydi Bridgerton'ın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Andrew şoka girmiş gibi görünüyordu. Ve babası...

Babası da ağlıyordu.

Lord Manston, grubun geri kalanından uzak duruyordu, onlara tam olarak bakmıyordu ama tamamen arkasını dönmüş de değildi. Kolları iki yanına yapışmış gibi duruyordu ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Sanki bu, yanaklarından akan yaşları durdurabilirmiş gibi. Sanki etrafındaki dünyayı göremezse, bunların hiçbiri olmayacakmış gibi.

George, şu ana dek babasının ağladığını hiç görmemişti. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile etmemişti. Ona bakmamaya çalıştı ama manzara o kadar çarpıcı, o kadar ruhani bir değişimdi ki, tam olarak başka tarafa bakamıyordu.

Babası Manston Kontu'ydu, sert ve katıydı. George'un çocukluğundan beri Rokesby ailesini sağlam ama adil bir tavırla yönetmişti. O evin ana direğiydi. O bir güçtü. Tartışmasız her şeyde tek yetki sahibi kişiydi. Çocuklarına her zaman titiz bir adaletle davranmıştı, bu da bazen evde kimsenin onun yargılarından memnun olmadığı anlamına geliyordu, ancak yine de her zaman ona itaat edilmişti.

George, bir aileyi yönetmenin ne demek olduğunu babasından görmüştü. Ve şu an babasının gözyaşlarında da kendi geleceğini görüyordu.

Yakında, George'un liderlik etme zamanı gelecekti.

"Aman Tanrım," diye birden haykırdı Lady Bridgerton, sonunda onların öylece kapıda durduklarını fark etmişti. "Billie'ye ne oldu?"

George bir an için ona hayretle baktı. Onu kucağında taşıdığını unutmuştu. "Bir sorun yok," dedi Billie'yi annesinin yanına oturtarak. Ardından odaya baktı. Bilgi almak için kime başvurması gerektiğini bilmiyordu. Ulak neredeydi? Hâlâ burada mıydı?

Felix'in "George," dediğini duydu. Başını kaldırıp baktı ve arkadaşının elinde tuttuğu bir kâğıdı ona uzattığını gördü. Hiç konuşmadan onu aldı.

Manston Kontu'na,

Yüzbaşı Saygıdeğer Edward Rokesby'nin 22 Mart 1779'da Connecticut kolonisinde kaybolduğunu size bildirmekten üzüntü duyuyorum. Onu güvenli bir şekilde kurtarmak için her türlü çabayı gösteriyoruz.

Tanrı sizi korusun ve Tanrı sizinle olsun,

Tüğgeneral Geo. Garth

"Kayıp," dedi George, çaresizce odanın etrafına bakınarak. "Bu da ne anlama geliyor?"

Kimsenin bir cevabı yoktu.

George elindeki kâğıda baktı, gözleri mektubun her bir kelimesine odaklanmıştı. Mesaj, olağanüstü bilgi eksikliği taşıyordu. Edward neden Connecticut kolonisindeydi? En son New York Kasabası'nda, General Washington'un Hudson Nehri üzerindeki birliklerine komuta ederken kraliyet yanlısı bir handa konakladığını duymuşlardı.

"Eğer o kayıpsa..." dedi, yüksek sesle düşündü. "Bilmek zorundalar."

"Neyi bilmek?" diye sordu Billie. Kanepede oturduğu yerden ona şaşkınlıkla bakıyordu, muhtemelen onun sözlerini duyacak kadar yakın olan tek kişiydi.

George başını iki yana salladı, hâlâ anlam vermeye çalışıyordu. Mektupta (ifadelerin çok dağınık ve birbirini tutmadığı kuşku götürmezdi) yazılanlardan ordunun Edward'ın hâlâ hayatta olduğundan emin olduğu anlaşılıyordu. Bu da generalin en azından onun nerede olduğu hakkında bir fikri olduğu anlamına geliyordu.

Eğer durum buysa, neden bu açıkça, bu şekilde söylenmiyordu?

George sinirli bir tavırla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, yumruk yaptığı eliyle alnını sertçe ovaladı. "Bir sürü madalyası olan bir asker nasıl kaybolabilir?" diye sordu odadakilere dönerek. "O kaçırıldı mı, yani? Bize bunu mu söylemeye çalışıyorlar?"

"Onların da bildiklerinden emin değilim," dedi Felix sessizce.

"Ah, çok iyi biliyorlar," dedi George öfkeyle. "Sadece söylemek istemiyorlar."

Ama Andrew onun sözünü kesti. "Orası burası gibi değil," dedi. Sesi boş ve donuktu.

George ona sinirli bir bakış attı. "Biliyorum ama ne..."

"Kesinlikle burası gibi değil," dedi Andrew, bu defa daha da artan bir öfkeyle. "Köyler birbirinden çok uzak. Çiftliklerin sınırı belli bile değil. Kimsenin sahip olmadığı devasa sahipsiz araziler var."

Herkes ona baktı.

"Ve bir de vahşiler var," dedi Andrew.

George, annesinin Andrew'un keder içindeki yüzüne bakışını engellemeye çalışarak bir adım daha yaklaştı. "Bunun zamanı değil," dedi sert bir fısıltıyla. Erkek kardeşi şokta olabilirdi, ama şu an hepsi öyleydi. Odadakileri teskin edip metanetli olmaları için verdiği onca uğraş sonrası sağladığı soğukkanlı havayı paramparça edip dağıtmadan önce,

Andrew'un büyümesinin ve duygularına hâkim olmasının zamanı gelmişti.

Ama ne yazık ki Andrew'un dili gevşek ve davranışları düşüncesizdi. "Orada kaybolmak kadar kolay bir şey yok."

"Sen orada hiç bulunmadın ki," diye onu tersledi George.

"Ama duydum."

"*Duydun.*"

"Kesin!" dedi biri. "Kesin şu tartışmayı."

İki adam artık neredeyse burun burunaydı.

"Gemimde kolonilerde savaşan adamlar vardı," diyerek onun sözünü kesti Andrew.

"Ah, işte *bu* kesinlikle Edward'ı kurtarmamıza yardım edecektir," diye bağırdı George.

"Bu konuda senden daha çok şey biliyorum."

George neredeyse öfkeden titriyordu. Bundan nefret ediyordu. Bu en nefret ettiği şeydi. Acizlik. İşe yaramazlık. Erkek kardeşi Tanrı'nın bile unuttuğu bir sömürge ülkesinin vahşi doğasında kayıpken o kalkmış erkek kardeşiyle birlikte dışarıda lanet kroket oyunu oynuyordu.

"Ben hâlâ senin ağabeyinim," diye gürledi, "ve bu ailenin reisi ben olacağım."

"Olabilir, ama şu an değilsin."

O da olabilirdi. George, tek kelime etmeyen babasına hızlı bir bakış attı.

"Ah, bu çok kurnazcaydı," diye alay etti Andrew.

"Kapa çeneni. Kapat yoksa..."

"Kesin!" Onları ayırmak bir çift el araya girdi ama onları ayırmakta zorlanıyordu ve George sonunda aşağı baktığında bu ellerin Billie'ye ait olduğunu anladı.

Andrew'u adeta iterek bir sandalyeye oturtan Billie, "Bu kavganız sorunu çözmüyor," dedi.

George gözlerini kırpıştırarak dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. Andrew'a neden bağırdığını bilmiyordu. Hâlâ

küçük bir savaşçı gibi aralarında duran Billie'ye baktı. "Yaralı ayağının üzerinde durmamalısın," dedi.

Billie'nin ağzı açık kaldı. "Bu konuda tek söylemek istediğin şey *bu* mu?"

"Muhtemelen onu yeniden yaraladın."

Billie gözlerini ona dikip baktı. George sözlerinin kulağa aptalca geldiğini biliyordu ama şu an ortada yardım gerektiren bir şey varsa, yapabileceği tek şey onun ayak bileğiydi.

"Oturmalısın," dedi Billie yumuşak bir sesle.

Andrew hayır diyerek başını iki yana salladı. Oturmak istemiyordu. Hemen harekete geçmek, bir şeyler *yapmak*, erkek kardeşini sağ salim eve getirebilecek bir şey yapmak istiyordu. O buraya bağlıydı, her zaman buraya, bu ülkeye, bu insanlara bağlı biriydi.

"Gidebilirim," dedi Andrew. Sesi boğulur gibi çıktı.

Hepsi dönüp ona baktı. Hâlâ Billie'nin zorla oturttuğu sandalyedeydi. Sanki yıldırım çarpmış gibi korkunç görünüyordu. Andrew ne kadar kötü görünüyorsa, George'un da erkek kardeşi hakkında hissettikleri o kadar kötüydü.

Ama ikisi arasındaki tek büyük fark, Andrew'un en azından ona yardım edebileceğine inanıyor olmasıydı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu birisi sonunda.

"Kolonilere." Andrew başını kaldırdı, yüzündeki kasvetli çaresizlik yerini yavaş yavaş sert bir kararlılığa bırakmıştı. "Farklı bir gemiye atanmayı isteyeceğim. Muhtemelen önümüzdeki ay oraya bir gemi kalkacak."

"Hayır," diye haykırdı Leydi Manston. Yaralı bir hayvana benziyordu. George daha önce ondan böyle bir ses çıktığını hiç duymamıştı.

Andrew ayağa kalktı. "Anne..."

"Hayır," dedi kadın tekrar, bu defa kendini Leydi Bridgerton'ın rahatlatıcı kollarından metanetle çekmişti. "Buna izin vermeyeceğim, bir oğlumu daha kaybetmeyeceğim."

Andrew dimdik durdu, George'un onu hiç görmediği kadar sert bir askere benziyordu. "Şu anda bulunduğum yerde hizmet etmekten daha tehlikeli değil."

George gözlerini kapadı. Bu, *Andrew'a söylenecek yanlış bir şeydi.*

"Yapamazsın," dedi Leydi Manston, ayağa kalkmaya çalışarak. "Yapamazsın."

Sesi tekrar titremeye başladı ve George annesine karşı nazik olmadığı için sessizce Andrew'a küfretti. Öne çıktı. "Anne..."

"Yapamaz," diye boğulur gibi bağırdı kadın, ıstırap çeken gözleri George'un yüzüne takılıp kaldı. "Ona bunu yapamayacağını... Söylemelisin."

George annesini kollarının arasına aldı. Kadının başı üzerinden Andrew'a baktı ve gözleri onunla buluştu. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Sadece bunu söyleyip duruyorsun."

"Bence gidip yatmalısın."

"Eve gitmeliyiz," dedi Lord Manston.

Hepsi birden dönüp baktı. Korkunç mesaj ona iletildiğinden beri ilk kez konuşuyordu.

"Evde olmamız gerekiyor," dedi babası.

İlk eyleme geçen Billie oldu. "Elbette," dedi ve hızla onun yanına gitti. "Orada daha rahat edersiniz." Ardından George'a baktı. "Bu arada bir ev partisi eksikti, sanırım bu şu an hiç ihtiyaç duymadığın bir şey."

George homurdanır gibi bir ses çıkardı. Diğer misafirleri tamamen unutmuştu. Ama şu an onlardan herhangi biriyle gerçekten sohbet etme düşüncesi dayanılmazdı. Sorular ve taziyeler olacağı kesindi, hiçbirinin Edward hakkında bir şey bilmiyor olması mümkün değildi.

Tanrım, ama şu an her şey çok önemsizdi. Bu. Parti. Bu odadaki insanlar dışında her şey çok önemsizdi.

Billie'ye baktı. Hâlâ onu izliyordu, endişesi yüzünün her bir çizgisinden belli oluyordu. "Mary'e kimse bir şey söyledi mi?" diye sordu Billie.

"Şimdi söyleyeceğim," dedi Felix. "Uygunsa Crake'te size katılırız. Eminim ailesiyle birlikte olmak isteyecektir. Hemen Sussex'e dönmemize gerek yok."

"Peki, biz ne yapacağız?" dedi Leydi Manston kısılmış bir sesle.

George babasına baktı. Karar vermek ona düşüyordu.

Ama kont kaybolmuş görünüyordu. Eve gitmeleri gerektiğini söylemişti, anlaşılan tek söyleyebildiği buydu.

George odadakilere döndü ve derin bir nefes aldı. "Bir dakikanızı alacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Kendimizi toplamak ve bu konuda en iyi nasıl ilerleyeceğimize karar verebilmek için hepimizin biraz dinlenmesi gerekiyor."

Andrew konuşmak için ağzını açtı, ama George yeterince konuşmuştu. Sert bir bakışla ekledi, "Zaman çok önemli, bir gün bile çok büyük önem taşıyor, ama biz şu an askeri harekât yerinden çok uzaktayız."

"Haklı," dedi Billie.

George'un da dâhil olduğu birkaç çift göz şaşkınlıkla ona döndü.

"Hiçbirimiz şu anda uygun bir karar verecek durumda değiliz," diyerek George'a döndü Billie. "Sen de evine git. Ailenle birlikte ol. Nasıl yardımcı olabileceğimi görmek için seni yarın arayacağım."

"Ama sen ne yapabilirsin ki?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Billie ona sessiz, çelik gibi bir zarafetle baktı. "Gerekli olan her şeyi."

George, aniden içinden gelen ve onun gözlerinin dolmasına neden olan aşırı duygusallık karşısında şaşırarak yutkundu. Kardeşi kayıptı, annesiyle babası perişan durumdaydı ve şu an ağlayabileceğini düşündü, ağlayacak mıydı?

Herkese yardıma ihtiyaçları olmadığını, tekliflerinin takdir edildiğini ama şu an gereksiz olduğunu söylemeliydi.

Kibarca yapılması gereken buydu. Onlara söyleyeceği tek şey buydu.

Ama Billie'ye "Teşekkür ederim," dedi.

ERTESİ GÜN BILLIE, basit bir at arabası alarak Crake House'a gitti. Annesinin bunu nasıl başardığından emin değildi ama ev partisi birkaç gün ertelenmişti ve herkes ya gitmişti ya da ertesi sabah ayrılmayı planlıyordu.

Ne giyeceğine karar vermesi gülünç denecek kadar uzun bir zamanını almıştı. Pantolon kesinlikle olmazdı. Annesinin düşündüğünün aksine, Billie nasıl ve ne zaman uygun şekilde giyineceğini biliyordu ve sosyal bir görüşme için asla iş kıyafetlerini giymezdi.

Ama bu sıradan bir sosyal davet değildi. Parlak renkler olmazdı. Ama siyah da giyemezdi. Ya da lavanta veya gri ya da yas tutmayı ima eden herhangi başka bir renk. Edward *ölmedi,* dedi kendi kendine sert bir şekilde.

Sonunda, bir yıl önce aldığı rahat bir günlük elbiseyi giymeye karar verdi. Desenini annesi seçmişti... Krem rengi muslin bir kumaş üzerine yeşil, pembe ve portakal rengi bahar çiçekleri desenliydi. Ama Billie daha en başından onu sevmişti. Ona bulutlu bir günde çiçekli bir bahçeyi hatırlatıyordu ve Rokesby'lerin daveti için çok uygun olduğunu düşündü.

Crake'e geldiğinde etraf sessizdi. Bir an için yanlış yere geldiğini hissetti. Muazzam bir evdi, Aubrey Hall gibi burada da bir kişi ailenin başka bir üyesini görmeden günler geçirebilirdi. Ama şu anki sessizliğine rağmen her zaman canlı ve hareketli bir yerdi. Rokesby'ler her zaman mutlu, her zaman meşguldü.

Crake House çok büyüktü ama sonuçta bir evdi.

Ancak şu anda canlılığı bastırılmış, boyun eğmiş gibi görünüyordu. Normalde özenle ve sağduyuyla çalışan hizmetçiler bile normalden daha sessizdi. Kimse gülmüyordu, kimse konuşmuyordu.

Neredeyse yürek parçalayıcıydı.

Billie oturma odasına yönlendirildi, ama o salondan çıkmadan önce George göründü, belli ki onun gelişinden haberdar edilmişti.

"Billie," dedi başını eğip selam vererek. "Seni görmek güzel."

İlk dürtüsü ona herhangi bir haber olup olmadığını sormaktı, ama elbette ki yoktu. Çünkü Londra'dan elinde bir raporla buraya hemen gelebilecek çok hızlı bir binici olamazdı. Edward buradan çok uzaktaydı. Onun kaderini öğrenmeleri muhtemelen aylar alacaktı.

"Annen nasıl?" diye sordu.

George hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Tahmin edileceği gibi."

Billie onu oturma odasına kadar takip ederken onu başıyla onayladı. "Ya baban?"

George duraksadı ama yüzünü ona dönmedi.

"Şu an çalışma odasında oturuyor ve pencereden dışarı bakıyor."

Billie yutkundu, George'un kasvetli duruşu karşısında kalbi parçalandı. Acısını anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu. Edward'ı tıpkı onun gibi seviyordu. Hepsinin sevdiği gibi.

"Onun hiçbir faydası yok," dedi George.

Billie'nin dudakları bu acı sözler karşısında şaşkınlıkla aralandı, ama sonra George'un onları babasını küçümsemek gibi sarf etmediğini fark etti.

"O aciz durumda," diye açıkladı. "Keder..."

"Kısa zamanda kesin bir çözüm bulmak zorunda kalana kadar hiçbirimizin kriz karşısında nasıl bir tepki vereceğini bildiğini sanmıyorum."

George döndü, ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sen ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Basit sözleri tekrarlamak bilgelik değildir."

"Ama onlardan hangilerinin tekrar edileceğini bilmek bilgeliktir."

Billie, birden içinden bir mizah balonu yükseldiğini hissetti. "Anladığım kadarıyla bana iltifat etmeye kararlısın."

"Kötü bir günün tek güzel ve parlak anı işte bu an," diye mırıldandı George.

Bu normalde Billie'nin kalbini hoplatacak türden bir yorumdu ama diğerleri gibi onun da ruhu acı ve endişeyle daralmıştı. Edward kayıptı ve George'un canı yanıyordu.

Billie derin bir nefes aldı. Bu George'la ilgili değildi. George *iyiydi*. Buradaydı, tam önündeydi, sağlıklı ve zindeydi.

Hayır, bu George'la ilgili değildi.

George'la ilgili olamazdı.

Ama... Son zamanlarda sanki her şey George'la ilgiliymiş gibi görünüyordu. Sürekli onu düşünüyordu ve Tanrım, bu tam da kroket oynadıkları ve onu neredeyse *öpmek üzere* olduğu gün müydü?

Billie bunu istemişti. Tanrım, bunu gerçekten istemişti ve eğer George da onun bu isteğine karşılık vermek için ona ilgi göstermiş olsaydı... Ve kroket tokmaklarıyla meşgul olan diğer dört kişi orada olmasaydı... Bunu gerçekten yapardı. Daha önce kimseyi öpmemişti ama o bir şeyi yapmayı çok istediğinde ne zaman durmuştu ki? Altı yaşındayken ilk kez çitten atlamıştı. Ondan önce bir çalının üzerinden bile atlamamıştı, ama o bir buçuk metrelik çite bir bakmış ve onu aşması gerektiğine karar vermişti. Ve sonuçta kısrağının üzerine atlamış ve bunu yapmıştı. Çünkü bunu yapmayı istemişti.

Ayrıca Edward da onu cesaretlendirmişti. Ama eğer kendisi yapabileceğini düşünmese kim ne derse desin bunu denemezdi.

Ve onun bu huyunun sevildiğini de biliyordu.

Daha o yaştayken bile diğer kızlar gibi olmadığını biliyordu. Piyano çalmak ya da dikiş nakışla uğraşmak istemiyordu. Dışarıda olmak, atının sırtında havalara uçmak, rüzgârla yarışırken kalbinin hızla atmasını ve güneş ışığının teninde dans etmesini istiyordu.

Uçmak istiyordu.

Hâlâ bunu istiyordu.

George'u öperse ya da o onu öperse... Aynı duyguları hisseder miydi?

Bu anı boş boş hareketlerle doldurmaya çalışarak parmaklarını kanepenin arkasında gezdirdi. Ama sonra başını kaldırıp yukarı bakma gafletinde bulundu...

George da ona bakıyordu, gözleri ateşli ve meraklıydı ve başka bir şey daha vardı. Tam olarak adını koyamadığı bir şey.

Ama her neyse... O bunu hissediyordu. Kalbi hopladı, nefesi hızlandı ve bunun tıpkı kısrağının üzerinde koştuğu zamanki gibi olduğunu fark etti. Nefes nefese, sersem, kararlı ve vahşi... Her şey onun içindeydi, özgürleşmek için yanıp tutuşuyordu.

Bunların hepsi George ona baktığı içindi.

Sevgili Tanrım, onu gerçekten *öperse* dağılabilirdi.

Gergin parmaklarını kanepenin kenarına vurdu, sonra aptalca bir sandalyeyi işaret etti. "Oturmalıyım."

"Nasıl istersen."

Ama ayakları kıpırdamıyordu. "Şu an sanki ne yapacağımı bilmiyor gibiyim," diye itiraf etti.

"Kulübe katıl," diye mırıldandı George.

"Ah, George..."

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu aniden.

"Şimdi mi?" Saat on biri henüz geçiyordu.

George alay eden bir tavırla omuz silkti. Billie onun bu sorusu karşısında böyle bir cevap yerine ona sadece elinde neler olduğunu sorabilirdi.

Ama brendi sürahisine yönelmedi. Bunun yerine pencerenin yanında durup bahçeye baktı. Yağmur başlamıştı. Havayı boğuk ve gri yapan hafif puslu bir çiselemeydi.

Billie birkaç dakika sessizce bekledi, ama George dönüp ona bakmadı. Elleri arkasında kenetlenmişti, bu bir centilmenin klasik duruşuydu. Ama pek doğru değildi. Pozunda belli bir sertlik vardı, omuzlarında onda görmeye alışık olmadığı bir gerginlik vardı.

O kırılgandı. Umutsuzdu.

"Ne yapacaksın?" Billie sonunda ona sormak için kendini zorladı. Bir saniye daha sessizliğe dayanabileceğini sanmıyordu.

Duruşu değişti, belki boynunda hafif bir hareket oldu ve sonra başını yana çevirdi. Ama ona bakmak için çok uzakta değildi. Billie onun profiline odaklandığı sırada, "Londra'ya gideceğim, sanırım," dediğini duydu.

"Londra'ya mı?" diye tekrarladı Billie.

George burnundan soludu. "Burada yapabileceğim fazla bir şey yok."

"Yani onu aramak için kolonilere gitmek istemiyor musun?"

"Elbette kolonilere gitmek istiyorum," diye sert bir şekilde onu tersledi ve ona bakmak için döndü. "Ama bu benim *işim* değil."

Billie'nin dudakları aralandı, ama tek ses damarlarında çılgınca atan kanı ve giderek hızlanan nabzıydı. George'un patlaması hiç beklemediği bir şeydi. Daha önce karşılaşmadığı bir patlamaydı.

George'un daha önce öfkelendiğini görmüştü. Ama neredeyse birlikte büyüdüğü küçük erkek kardeşlerine karşı değil. Bunu *yapmamıştı*. *Bunu* yaptığını hiç görmemişti.

Onun sesindeki küçümseyen ton ya da şu an tamamen içe dönük bir ruh halinde olduğu gerçeği Billie'nin gözünden kaçmamıştı.

"George," dedi sesini sakin ve makul tutmaya çalışarak, "istersen..."

George ileri doğru bir adım attı, gözleri sert ve öfkeliydi. "Bana ne istiyorsam onu yapabileceğimi söyleme, çünkü eğer bunu yapacağıma gerçekten inanıyorsan o zaman sen de diğerleri kadar safsın demektir."

"Bunu söylemeyecektim..." Ama George'un alaycı bir homurtuyla sözünü kesmesi iyi olmuştu, çünkü aslında söylemek üzere olduğu şey tam olarak buydu ve bunun ne kadar gülünç olduğunu şimdi fark etmişti. İyi ki söylememişti. George kalkıp kolonilere gidemezdi, elbette, bunu hepsi biliyordu.

O asla kardeşleri kadar özgür olamayacaktı. Doğum sıraları bunu garanti ediyordu. George unvanı, evi ve araziyi devralacaktı. Paranın çoğunu. Ancak ayrıcalıkla birlikte sorumluluk da geliyordu. O buraya bağlıydı. Burası nasıl onun kanında varsa, Aubrey Hall da onun kanında vardı.

Billie, bunu hiç düşünüp düşünmediğini ona sormak istedi. Eğer şans verilirse, Andrew veya Edward ile yer değiştirir miydi?

Ama bunu sormak yerine, "Londra'da ne yapacaksın?" diye sordu. Çünkü ona gerçekten bilmek istediği şeyi asla soramazdı. Edward'ın kaderi belirsizken bunu soramazdı.

Başını çevirip bakmasa da en azından omuz silkti, bu da bir cevaptı. "İnsanlarla konuşacağım. Araştırmalar ve sorgulamalar yapacağım." Acı acı güldü. "İnsanlarla konuşmakta ve araştırmalar yapmakta çok iyiyimdir."

"İşlerin nasıl yapılacağını biliyorsun," diye onu onayladı Billie.

"Başkalarını bir şeyler yapmaya nasıl ikna edeceğimi biliyorum," dedi George alaycı bir ifadeyle.

"Bu önemli bir beceri," gibi anlamsız bir şey söyleyemeden önce Billie dudaklarını birbirine bastırdı.

Ama bu gerçekten, kendisinde hiç görmediği bir şey olsa da önemli bir *beceriydi.* O bu yüzden babasının kâhyasına hiçbir şey bırakmıyordu, adam kesinlikle ülkedeki en fazla maaş alan kâtipti. Ama her şeyi kendisi yapıyordu. Önce yapıyor, sonra düşünüyordu. O her zaman böyle yapardı. Ve hiçbir zaman kendisinin daha iyi yapabileceği bir işi başkasının yapmasına izin vermezdi.

Ve her zaman en iyisini kendisinin yapabileceğini biliyordu.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye söylendi George. Billie, bunun için hâlâ oldukça erken olduğunu tekrar söylemeye cesaret edemedi.

Yan masaya yürüdü ve kendine sürahiden bir brendi koydu. Bir yudum aldı. Uzun bir yudum. "Sen de bir tane ister misin?"

Billie hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Şaşırtıcı," diye mırıldandı George.

Sesinde sert bir ton vardı. Neredeyse kötü denecek bir ton. Billie birden omurgasının sertleştiğini hissetti. "Pardon, anlamadım?"

Ama George sadece güldü, kaşları alaycı bir imayla yukarı kalktı. "Ah, hadi ama Billie. Gerçekten insanları şaşırtmakta üstüne yok. Teklif edildiğinde bir brendi içmeyeceğine gerçekten inanamıyorum."

Billie sinirden dişlerini sıktı ve kendine telkinde bulunup George'un şu anda kendinde olmadığını hatırlattı. "Daha öğle vakti bile değil."

George yine omuz silkti ve konyağının geri kalanını bir dikişte içti.

"Böyle içmemelisin."

"Bana ne yapacağımı *söylememelisin.*"

Billie bir süre hareket etmeden durdu, hatta sertçe. Onun bu tavrını onaylamadığını ifade etmek için uzunca bir süre öylece durdu. Sonunda, kendisinin de onun kadar kırılgan olduğunu belirtir şekilde ona soğuk bir bakış attı ve "Leydi Alexandra ona selamlarını gönderdi," dedi.

George inanmayan bir bakış attı.

"Bugün gidiyor."

"Onun selamını iletmen ne incelik."

Billie boğazından keskin bir hazırcevaplık modunun yükseldiğini hissetti, ama son anda ağzından başka bir şey çıktı. "Hayır! Bu çok saçma. Buraya onun selamını iletmeye ya da durup tekerlemeler sıralamak için gelmedim. Yardım etmeye geldim."

"Yardım edemezsin," diye çıkıştı George.

"Ama bu sen böyleyken geçerli bir mazeret değil, elbette," diye karşılık verdi Billie.

George bardağını sertçe bırakıp ona doğru yürüdü. "Az önce sen ne dedin?" diye sordu. Gözleri vahşi ve öfkeliydi. Billie onun bu hali karşısında neredeyse bir adım geriledi.

"Ne kadar içki içtin?"

"Sarhoş değilim," dedi George ama sesi ona korku veriyordu.

Kolunu büfenin üzerine bıraktığı bardağa doğru sallayarak, "Bu... Yani *o*," diye düzeltti, "günün ilk ve tek içtiğim içkisiydi."

Billie özür dilemesi gerektiğini hissetmişti ama bunu yapamıyordu.

George büyük bir kedinin sessiz zarafetiyle yaklaşarak, "Sarhoş olmak istiyorum," dedi.

"Ciddi olamazsın."

"Olamaz mıyım?" Sert bir şekilde güldü. "Sarhoş olursam, o zaman belki yerlilerin kırmızı ceketli bir askere bile ayrıcalık tanımaya meyilli olmadığı, Tanrı'nın bile unuttuğu vahşi bir doğada erkek kardeşimin kaybolduğunu hatırlayamayabilirim."

"George," demeye çalıştı ama o vazgeçmeyecekti.

"Sarhoş olursam," dedi tekrar, ağzından çıkan bu sözcükle birlikte havayı sert bir şekilde yumrukluyordu. "O zaman belki annemin bütün sabahı yatağında ağlayarak geçirdiğini fark etmemiş olurum. Ama hepsinden önemlisi..." Elleri masanın yanında sertçe indi ve ona öfke yüklü bir umutsuzlukla baktı. "Eğer sarhoş olsaydım, bu lanet olası dünyanın geri kalanının insafına kaldığımı unutabilirdim. Eğer Edward bulunursa..."

"O bulunduğunda," diye araya girdi Billie öfkeli bir şekilde.

"Her iki durumda da benim yüzümden olmayacak."

"Ne yapmak *istiyorsun?*" diye sessizce sordu Billie. Çünkü içinde George'un bilmediği bir his vardı. kolonilere gitmek istediğini söylüyordu, ama Billie onun buna gerçekten inandığından emin değildi. Duygularının ne yapmak istediğini düşünmesine bile izin verdiğini sanmıyordu. İçindeki yasaklar ve sınırlamalarla dolu dünyaya o kadar saplanıp kalmıştı ki, kalbinde gerçekten ne olduğunu net bir şekilde düşünemiyordu.

"Ne mi yapmak *istiyorum?*" diye tekrarladı. Bakışlarından bu soruya pek şaşırmadığı görülüyordu ama belki biraz serseme dönmüştü. "Ben... Ben..." Gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerini onunkilere çevirdi. " Ben seni istiyorum."

Billie birden nefessiz kaldı.

"Seni istiyorum," diye tekrarladı ve sanki tüm oda değişti. George'un bakışlarındaki o sersemlemiş ifade gitmiş, yerini sert bir ifade almıştı.

Yırtıcı.

Billie konuşamadı. Sadece onun daha da kendisine yaklaştığını ve aralarındaki havanın adeta giderek ısınan bir ateş perdesine dönüştüğünü hissedebiliyordu.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi Billie.

"Ah, yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum."

Ama yapmadı. Billie zaten onun yapmayacağını iyi biliyordu ve aynı zamanda böyle *yaptığı* için kalbinin kırıldığını da hissedebiliyordu. Çünkü aslında onu öpmeyi, öpmeyi hayal edebileceği tek kadınmış gibi, dudaklarına dokunmazsa ölecekmiş gibi öpmesini çok istiyordu.

Onu öpmesini ve *ciddi* olmasını istiyordu.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun," dedi Billie bir adım geri çekilirken.

"Düşündüğün bu mu?" diye mırıldandı George.

"Çok içtin."

"Bu eylemin mükemmel olması için yeterli miktarda."

Billie gözlerini kırpıştırdı. Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Haydi, Billie," diye takıldı. "Neden bu kadar tereddütlüsün? Bu sen değilsin."

"*Sen* de bu değilsin," diye karşı çıktı Billie.

"Bu konuda hiçbir fikrin yok." Daha da yaklaştı, gözleri Billie'nin tanımlamaya korktuğu bir arzuyla parlıyordu. Uzanıp koluna dokundu, sadece bir parmağıyla etine dokundu ama bu onu titretmeye yetti.

"Ne zaman cesurca bir girişimde bulunacakken geri adım attın?"

Billie'nin midesi ağrıyor, kalbi çarpıyordu ama yine de omuzları sert, düz bir çizgi halindeydi. "Hiçbir zaman," dedi Billie, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak.

George gülümsedi, bakışları alevlendi. "İşte benim sevgilim," diye mırıldandı.

"Ben senin sevgilin değilim."

"Olacaksın," dedi hırıltılı bir sesle ve daha başka bir şey söyleyemeden dudakları, onun dudaklarını ateşli, yakıcı bir öpücükle kapladı.

Bölüm 17

Onu öpüyordu.

Deliliğin tanımı tam olarak buydu işte.

Dünyada isteyebileceği son kadın olan *Billie Bridgerton*'ı öpüyordu, ama Tanrı aşkına, Billie ona dik dik baktığında ve çenesi titreyip çıkıntı yaptığında, tek görebildiği onun dudaklarıydı ve onun kokusunu alabiliyordu.

Tek hissedebildiği, parmaklarının altındaki tenin sıcaklığıydı ve daha fazlasını istiyordu. *Bundan* daha fazlasını.

Ondan daha fazlasını.

Diğer eli baş döndürücü bir hızla kızı okşarken o hiçbir şey düşünmüyordu, düşünüyor *olamazdı*. Onu sertçe kendisine doğru çekti ve sonra da öpmeye başladı.

Onu oburca yemek, yutmak istiyordu.

Ona sahip olmak istiyordu.

Onu kollarına almak, sımsıkı tutmak ve sonunda mantığı geri gelene kadar, çılgınca şeyler yapmayı bırakıp çılgınca riskler almayı bırakana kadar ve hâlâ *onunken* bir kadının yapması gerektiği gibi davranmaya başlayana kadar öpmek istiyordu ve...

Düşünemiyordu. Düşünceleri karmakarışıktı, o anın katıksız sıcaklığıyla adeta paramparça olmuşlardı.

Dahası... Aklı da yalvarıyordu. Ona mantıklı gelen tek şey daha *fazlasıydı*. Bunun daha fazlası. Billie'den daha fazlası.

George onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu hareketsiz bir halde tuttu. Ama o hâlâ hareketsiz değildi. Dudakları onunkinin altında hareket ediyor, onu tam da Billie'nin karakterine uygun şekilde şevkle öpüyordu. Billie atı sert sürerdi, oyunu sert oynardı ve Tanrım şimdi de onu sertçe öpüyordu, sanki o onun zaferiymiş ve zafere ulaşacakmış gibi.

Her şey çok çılgındı, tamamen yanlış olsa da yine de çok leziz ve mükemmeldi. Şu an onun için dünyadaki tek duygu bu kadına sarılmaktı ve o bunu yapmaya doyamıyordu. Şu anda, bu odada asla doyamıyordu.

Avucu onun omzuna, sonra sırtına gitti ve kalçaları karnına sertçe bastırana kadar onu daha da kendine çekti. Küçüktü ve güçlüydü, ama bedeninin kıvrımları mükemmeldi.

George keşiş değildi. Daha önce kadınları öpmüştü, onu nasıl öpeceğini bilen kadınları. Ama hiç kimseyi bu öpücük kadar istememişti.

Bu öpücüğü... Ve sonrasında olabilecek her şeyi.

"Billie," diye inledi. "Billie."

Billie hafiften inler gibi bir ses çıkardı. Onun adı olabilirdi. Ve o da gereken şekilde ona cevap verdi.

Yüce Tanrım. Birden kafasında çakan şimşekle çarpılmış gibi oldu. Beyni uyandı, aklı geri döndü, bu onu sersemletip tökezletti, az önceki aralarındaki çok sıcak elektrik şimdi onu sarsıyordu.

Az önce ne olmuştu?

Nefes aldı. Hayır, nefes almaya *çalıştı.* Yaşadığı tamamen farklı bir şeydi.

Billie ona ne istediğini sormuştu.

Ve cevaplamıştı. Onu *istiyordu.* Bunu düşünmek zorunda bile değildi.

Açıkçası, bunu *düşünmemişti.* Çünkü düşünseydi, yapmazdı.

George elini hırsla kendi saçları arasından geçirdi. Sonra bir kez daha geçirdi. Sonra bunu yapmaktan vazgeçti ve her iki eliyle birden saçlarını koparır gibi sıktı ve acı dolu bir hırıltı çıkarana kadar kafa derisini çekti.

"Beni öptün," dedi Billie ve George onun da kendisini öptüğünü söylemeyecek kadar aklı başındaydı. Çünkü bunu George başlatmıştı. Bunu o başlatmıştı ve ikisi de Billie'nin bunu asla yapmayacağını biliyordu.

George başını iki yana salladı, zihnini temizlemek için hiçbir şey ifade etmeyen küçük, düşüncesiz hareketler yaptı. "Üzgünüm," dedi sertçe. "Amacım... Bu değildi... Ben... Yani..."

George yemin etti. Görünüşe göre bu onun tutarlılığının boyutuydu.

"Beni öptün," dedi Billie tekrar ve bu defa sesi şüpheli çıktı. "Neden yaptın?"

"Bilmiyorum," diyerek dudağını ısırdı. Tekrar yemin etti, ondan uzaklaşırken yine hırsla elini saçlarının arasından geçirdi. Lanet olsun. Lanet, lanet...

Yutkundu. "Bu bir hataydı," dedi.

"Ne?"

Sadece tek kelimeydi. Onun ses tonundan duygularını yorumlaması için yeterli değildi. Muhtemelen en iyisi buydu. Döndü, kendisini Billie'ye bakmaya zorlarken aynı zamanda onun kendisini *görmesine* de izin vermiyordu.

Billie'nin tepkisini görmek istemiyordu. Onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiyordu. "Bu bir hataydı," dedi çünkü söylemesi gereken buydu. "Beni anlıyor musun?"

Billie'nin gözleri kısıldı. Yüz hatları sertleşti. "Gayet iyi anlıyorum."

"Tanrı aşkına Billie, lanet olsun, gücenme sakın."

"Gücenme mi? Gücenme mi? Sen..."

Billie bir an durup kendini topladı, açık kapıya kaçamak bir bakış attı ve öfke kusan sesini tıslar gibi alçalttı. "Bunu ben başlatmadım."

"Gayet farkındayım."

"Bunu yaparken ne düşünüyordun?"

"Açıkçası, düşünmüyordum," diye çıkıştı.

Billie'nin acıyla parlayan gözleri büyüdü, sonra döndü, kollarıyla kendi bedenini sardı.

George sonunda pişmanlığın gerçek anlamını öğrenmişti. Elini saçlarının arasından geçirerek düzensiz bir şekilde soludu. "Özür dilerim," dedi, birkaç dakika sonra ikinci kez. "Seninle evleneceğim elbette."

"*Ne?*" Billie hemen döndü. "Hayır."

George birden kaskatı kesildi. Sanki biri demir bir çubuk almış ve onunla omurgasını dürtüklemiş gibiydi. "Pardon, anlamadım?"

"Aptal olma George. Sen asla benimle evlenmek istemezsin."

Doğruydu ama George bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi.

"Seninle evlenmek istemediğimi biliyorsun."

"Bakıyorum gittikçe daha da netleşiyorsun."

"Beni sadece üzgün olduğun için öptün."

Bu doğru *değildi,* ama bu aşamada çenesini kapalı tuttu.

"Öyleyse özrünü kabul ediyorum," dedi Billie çenesini yukarı kaldırarak. "Ve bu konu kapanmıştır, bir daha asla konuşmayacağız."

"Kabul."

Bir an için ikisi de durdu, bu acı veren tuhaf tablonun içinde adeta donup kalmışlardı. Normalde George şu an sevinçten zıplıyor olmalıydı. Billie'nin yerinde başka bir genç kadın olsa ağlamaya başlar ve ormana doğru çığlıklar atarak koşardı. Ya da babasının ve bir papazın önünde durup

o boyunduruk şeklinde özel hazırlanmış evlilik ruhsatını eline alamayacağı için çıldırırdı.

Ama Billie bunların hiçbirini yapmadı. Hayır, Billie ona neredeyse doğaüstü bir kibirle baktı ve "Umarım sen de *benim* özrümü kabul edersin," dedi.

"Senin..." *Ne?* George'un çenesi düştü. Billie'nin ne diye özür dilemesi gerekiyordu ki? Yoksa sadece üstünlük sağlamaya mı çalışıyordu? Billie onu nasıl rahatsız edeceğini her zaman iyi bilirdi.

"Sanki hiç karşılık vermek istememiş gibi davranamam... Ah..." diyerek yutkundu. George aslında onun cümlesini bitiremeyişinden ve kızın utanıp kızarmasından zevk almıştı. "Yani... Ah..."

Billie'nin cümlesini bir türlü tamamlayamamasından oldukça memnundu.

"Yani hoşlandın," dedi George yavaşça gülümseyerek. Böyle bir anda onu kışkırtmak çok akıllıca değildi, ama kendine engel olamamıştı.

Billie itibarını kurtarmak için birden tavrını değiştirdi. "Her genç kızın bir ilk öpücüğü olmalı."

"Öyleyse onur duydum," dedi George kibar bir selamla.

Billie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı, belki de hayretle. Güzel. George'un şans yine yüzüne gülmüş, durumu tersine çevirmeyi başarmıştı.

"Ama bunu yapanın sen olmasını beklemiyordum elbette," dedi Billie.

George sinirini bastırıp homurdanmayı tercih etti. "Belki de başka birini umuyordun?"

Billie sarsıntılı bir şekilde küçük bir omuz silkti. "Özellikle biri yok."

George onun bu açıklaması üzerine içinden geçen zevk patlamasının keyfini sürmemeyi yeğledi.

"Sanırım her zaman bu kişinin erkek kardeşlerinden biri olacağını düşünmüştüm," diye devam etti Billie. "Andrew, belki..."

"Andrew *olmaz,*" diye birden atıldı George.

"Hayır, muhtemelen olmaz," diye kabul etti Billie ve bunu söylerken düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı. "Ama eskiden akla yatkın geliyordu."

Artan bir sinirle ona baktı. Durumdan tamamen *etkilenmemiş* olsa da kesinlikle olması gerektiğini düşündüğü kadar etkilenmemişti.

"Aynı olmaz tabii," dediğini duydu George kendi kendine.

Billie gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, anlayamadım?"

"Yani başka birini öpsen..." Ona doğru bir adım attı, o an kanının birden ateşli bir şekilde aktığını hissettiğini duymazdan gelemiyordu. "Aynı olmaz."

"Şey..." Billie şaşırmış görünüyordu, çok da hoş. "Hayır, aynı olmasını beklemem zaten," dedi sonunda. "Yani... Farklı insanlar... Tabii ki farklı olur sonuçta..."

"Çok farklı olur," diye onayladı George.

Billie'nin ağzı açıldı ve kelimeler çıkmadan önce birkaç saniye geçti. "Kendini kiminle kıyasladığından emin değilim."

"Kimseyle." George ona daha da yaklaştı. "Herkesle."

"George?" Billie'nin gözleri kocaman açıldı ama hayır demiyordu.

"Seni tekrar öpmemi ister misin?" diye George sordu.

"Tabii ki hayır." Ama bunu çok hızlı söylemişti.

"Bundan emin misin?"

Billie yutkundu. "Bu çok kötü bir fikir olur."

"Hem de çok kötü," dedi George yumuşak bir sesle.

"Yani... Bu yüzden... Yapmamalı mıyız?"

George onun yanağına dokundu ve aynı soruyu bu defa fısıldadı. "Seni tekrar öpmemi ister misin?"

Billie geriledi... Biraz. George o sırada onun başını *evet* mi yoksa *hayır* mı anlamında salladığını anlayamadı. Gerçi içinde Billie'nin kendisinin de bunu bilmediğine dair bir his vardı.

"Billie?" diye fısıldadı, ona o kadar yaklaşmıştı ki, Billie onun fısıltılı nefesini teninde duyuyordu.

Nefesi kesilmişti ve "Seninle evlenmeyeceğimi söyledim," dedi Billie.

"Söyledin."

"Yani, benimle evlenmek *zorunda* değilsin dedim."

George tamam diyerek bunu başıyla onayladı.

"Bu da hâlâ bunun doğru olduğunu gösteriyor."

"Peki, ya seni bir daha öpersem?"

Billie başını salladı.

"Yani bunun bir anlamı yok mu?"

"Hayır..."

George birden göğsünde sıcak ve güzel bir kıpırdanma hissetti. Bunun bir anlamı yoktu. Ve Billie bunu biliyordu.

"Yani aslında anlamı..." diyerek yutkundu Billie, dudaklarını birbirine bastırırken titriyordu. "Hiçbir öneminin olmaması."

George dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Önemi yok," diye tekrarladı usulca.

"Yok."

"Seni tekrar öpebilirim..." Elini kızın sırtında dolaştırdı. Ama bastırmayıp sadece dolaştırdı. Yoksa o her an uzaklaşabilirdi. Kendisini birden ondan çekebilir, odayı geçip gidebilirdi. George'un bunu ondan duymaya ihtiyacı vardı. Bunu ondan duyması *gerekiyordu*. O zaman karşılıklı hiçbir suçlama olmayacaktı. O zaman Billie kendine George'un tutkusu yüzünden bu duruma sürüklendiğini

söyleyemeyecekti. Eğer bir tutku yüzünden sürükleniyorsa, bu tutkunun sahibi kendisi olacaktı.

Dudakları Billie'nin kulağına değdi. "Seni tekrar öpebilirim," diye tekrarladı.

Billie onu başıyla hafifçe onayladı. Küçük bir baş sallama idi. Ama George bunu hissetmişti. "Tekrar," diye Billie fısıldadı.

George'un dişleri onun kulak memesini buldu, hafifçe ısırdı. "Tekrar."

"Sanırım..."

"Ne düşünüyorsun?" George gülümseyerek tenine dokundu. Bunun ne kadar zevkli bir şey olduğuna inanamıyordu. Bunların tutkuyla, saflıkla, ilkel bir açlıkla ve karşı konulamaz bir şehvetle dolu öpücükler olduğunu biliyordu. Ama bunların hepsi olsa da bütün bunlardan başka bir şey daha vardı.

Sevinçli, neşeli bir şey.

"Sanırım..." diye yutkundu Billie. "Sanırım beni tekrar *öpmelisin.*" Başını kaldırıp yukarıya baktı, bakışları son derece netti. "Ve sanırım kapıyı kapatmalısın."

George hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. Lanet olası kapıyı kapatmak için kapı kolunun altına bir sandalye dayamayı da ihmal etmedi.

"Ama bunun hâlâ bir anlamı yok," dedi Billie kollarını ona dolarken.

"Kesinlikle yok."

"Ve önemi de yok."

"Yok."

"Benimle evlenmek zorunda da değilsin."

"Hayır, evlenmek zorunda da değilim."

Ama George bunu yapabilirdi. Bu düşünce, sıcak bir sürpriz gibi aniden zihninde belirdi. Onunla *evlenebilirdi.* Bunun olmaması için bir sebep yoktu.

Belki ruh sağlığı buna engeldi. Ama dudaklarının onunkilere dokunduğu ilk anda bu engelin de ortadan kalktığını hissetti.

Billie yüzünü onun yüzüne doğru eğerek parmak uçlarında yükseldi. Ve "Eğer benim ilk öpücüğümsen," dedi, dudakları belli belirsiz bir yaramazlıkla kıvrılırken, "o zaman benim ikinci öpücüğüm de olabilirsin."

"Belki üçüncüsü de," dedi George ağzıyla onun ağzını yakalayarak.

"Ama önemli olan bilmek," Billie birden onun öpücükleri arasında bilmece gibi bu dört sözcüğü söyledi.

"Bilmek mi, neyi?" George'un ağzı onun boynuna kaydı ve bu da Billie'nin kışkırtıcı bir şekilde kavis çizerek onun kolları üzerine yatmasına neden oldu.

George'un ellerinden biri onun göğüs kafesinde gezinirken Billie nefesi kesilerek başını sallayarak, "Nasıl öpüleceğini," diye açıkladı. "Bu başlı başına bir yetenek."

George gülümsedi. "Ve sen de yetenekli olmayı seviyorsun."

"Seviyorum."

George onun boynunu ve köprücük kemiğini öptü, bu arada içinden son moda olan bu korsajlı model elbiselere teşekkür ediyordu, elbisenin yuvarlak ve derin dekoltesi, onun kremsi tenini omuzlarından göğüslerinin tepesine kadar ortaya çıkarıyordu. "Seninle harika şeyler olacağını öngörüyorum."

Billie'nin tek tepkisi şaşkınlıkla nefesini tutmak oldu. George neden söz ettiğinden tam olarak emin değildi. Şu an belki de dili, elbisesinin dantelli kenarından görünen onun şeffaf teninde geziniyordu. Ya da belki de boynunun kenarında duyduğu şey onun tenini hafifçe kıstıran dişleriydi.

George onu bir şezlonga yatırmaya cesaret edemedi, kendine o kadar güvenemiyordu. Ama onu bir kanepeye

iyice yaslanana kadar ittirdi ve bunun için sırtını arkaya dayayabileceği yüksekliğe ulaşmak için birkaç santim kaldırdı.

Belli ki Tanrı Billie'yi seviyordu, çünkü Billie içgüdüsel olarak ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bacaklarını ikiye ayırdı ve George eteğini yukarı katlayınca onları yavaşça onun beline doladı. Belki bu sadece dengede kalmak içindi ama George bedenini ona bastırdığında hiçbir şey umurunda değildi. Onun eteğiyle George'un pantolonu hâlâ aşağıdaydı ama George onu *hissediyordu*. Sertleşmişti ama nereye gitmek istediğini bilerek mümkün olduğunca nazik bir şekilde bedenini ona bastırdı. O bir taşra kızıydı, bunun ne anlama geldiğini bilmek zorundaydı ama aynı tutkuya kapılmıştı ve bu tutkuyla George'u daha da yakınına çekip bacaklarını onun kalçalarına doladı.

Tanrım, bu gidişle kendini saf bir köy delikanlısı gibi harcayacaktı.

Derin bir nefes aldı. "Bu çok fazla," diye soludu, kendini geri çekilmeye zorlayarak.

"Hayır," dedi Billie sadece, ama elleri onun başına gitti ve George bedenleri arasına özellikle biraz mesafe koyarken bile onu öpmesine izin verdi.

Ve George da onu öptü. Onu durmaksızın öptü. Şu an sınırlarını zorlayan arzularıyla mantığının birbirleriyle başa baş gittiğinin fazlasıyla farkında olarak onu dikkatlice öptü.

Ve George onu şefkatle öptü çünkü bu Billie'ydi ve nedense kimsenin ona karşı şefkatli olmayı düşünmediğini biliyordu.

"George," dedi Billie.

George dudaklarını onun dudakları üzerinden kaldırdı, azıcık, sadece bir nefeslik. "Hımmm."

"Durmalıyız... Durmak zorundayız."

"Mmmm," diye onu onayladı George. Ama durmadı. Durabilirdi, şu an tam anlamıyla tutkularının kıskacında olsa da onlara hâkim olup durabilirdi. Ama bunu istemedi.

"George," dedi tekrar Billie. "İnsanların seslerini duyuyorum."

George geri çekildi. Etrafı dinledi.

Küfrü bastı.

"Kapıyı aç," diye fısıldadı Billie.

George hemen gidip kapıyı açtı. Hevesle. Hiçbir şey kapalı bir kapı kadar insanlarda şüphe uyandırmazdı. Billie'ye baktı. "Belki isteyebilirsin..."

George hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve başıyla ona bir hareket yaptı. "... Yani onları düzeltmek isteyebilirsin."

Kadınların saç modelleri konusunda uzman biri değildi ama Billie'nin saçlarının olması gerektiği gibi görünmediğinden oldukça emindi.

Billie'nin birden benzi attı ve çılgınca bir telaşla ellerini saçlarına götürüp onları düzeltti, çevik parmaklarıyla firketeleri çekiştirdi, sonra da onları tekrar yerlerine sıkıştırdı. "Şimdi daha iyi mi?"

George yüzünü buruşturdu. Tam sağ kulağının arkasındaki bir noktada sanki kafasından bir ot filiz veriyormuş gibi görünen kestane rengi toplanmamış bir bukle vardı.

O sırada salondan bir ses duydular. "*George?*"

Annesiydi. Yüce Tanrım.

"George!"

"Oturma odasındayım, anne," diye seslendi kapıya doğru ilerlerken. Onu koridorda en azından birkaç saniye oyalayabilirdi. Billie'ye döndü ve son kez hızlı bir şekilde birbirlerine baktılar. Billie ellerini saçlarından çekti ve "İyi mi?" der gibi ona baktı.

Olması gerektiği gibiydi.

"Anne," dedi salona girerken. "Odandan çıkmışsın."

Annesi görevini yerine getirmesini bekler gibi öpmesi için yanağını ona uzattı. "Sonsuza kadar odamda kalamam."

"Hayır, kesinlikle buna iznin var elbette ama..."

"Yas mı tutayım?" diye onun sözünü kesti. "Yas tutmayı reddediyorum. Ve daha kesin haberler alana kadar tutmayacağım."

"'Dinlenmen gerek' diyecektim," dedi George.

"Bunu zaten yaptım."

Aferin sana Leydi Manston, diye düşündü George. Annesinin hâlâ dayanıklılığıyla onu şaşırtmayı başarması doğrusu çok komikti.

"Düşünüyordum da," diye söze başladı annesi ve onun yanından geçerek misafir odasına yöneldi. "Ah, merhaba Billie. Senin burada olduğunu bilmiyordum."

"Leydi Manston." Billie reverans yaparak onu selamladı. "Biraz yardımcı olabileceğimi ummuştum."

"Çok naziksin. Ne yapılabilir bilmiyorum ama senin arkadaşlığın her zaman tarafımdan takdir edilmiştir." Bunu söylerken Leydi Manston başını yan pencereye doğru kaydırdı. "Dışarısı çok mu rüzgârlı?"

"Ne?" Billie'nin eli bilinçli bir şekilde saçlarına gitti. "Ah. Evet biraz. Ben de şapkamı unuttum."

Hepsinin bakışları aynı anda onun masanın üzerine bıraktığı şapkaya dönüp baktı.

"Yani onu başıma takmayı unuttum demek istedim," dedi Billie, George'un içtenlikle annesinin fark etmemesini umduğu gergin bir gülüşle. "Yani aslında daha doğrusu, unutmadım. Hava çok çok güzeldi."

Leydi Manston hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Annene söylemeyeceğim," dedi.

Billie teşekkür ederek başını salladı ve ardından odaya garip bir sessizlik çöktü. Ya da belki de hiç garip değildi.

Belki George bunun garip olduğunu düşünüyordu çünkü Billie'nin ne düşündüğünü biliyordu ve *kendisinin de* ne düşündüğünü biliyordu ve böyle bir durumda annesinin başka bir şey düşünmesi bir şekilde imkânsız görünüyordu.

Ama görünüşe göre tahmini doğruydu, çünkü Billie ona zoraki bir gülümsemeyle baktı ve "Hiç Londra'ya gitmeyi düşündün mü?" diye George'a sordu.

"Zaman zaman," diye yanıtladı George. "Aslında Savunma Bakanlığı'nda tanıdıklarım da var, birkaç kişi tanıyorum."

"George bir ara araştırma yapmak için Londra'ya gitmeyi düşünüyordu," dedi annesi Billie'ye.

"Evet, bana söylemişti. Bu harika bir fikir."

Leydi Manston hafifçe başını sallayarak onu onayladı ve George'a döndü. "Baban da bazı kişileri tanıyor ama..."

"Gidebilirim," dedi George hemen, annesini kocasının şu anki iş göremezlik durumunu anlatmak zorunda bırakmanın acısından kurtarmak için.

"Muhtemelen aynı insanları tanıyorsunuz," dedi Billie.

George ona bir bakış attı. "Sanırım öyle."

"Ben de seninle gelmeyi düşünüyorum," dedi annesi.

"Anne, hayır, sen evde kalmalısın," dedi George hemen. "Babamın sana ihtiyacı olacak ve yapmam gerekeni kendi başıma yapmak benim için daha kolay olacak."

"Saçmalama. Babanın oğlunun haberinden başka bir şeye ihtiyacı yok ve ben bu olayın gidişatını buradan takip ederek hiçbir şey öğrenemem."

"Peki, Londra'da olursan istediğine ulaşacak mısın?"

"Muhtemelen hayır," dedi kadın, "ama en azından buradan daha fazla şansım olacak."

"Ama o zaman ben de senin için endişelenmekten hiçbir şey yapamayacağım."

Annesinin kusursuz kavisli kaşlarından biri havaya kalktı. "O zaman endişelenme."

George dişlerini gıcırdattı. O böyle ısrar ederken onunla tartışmak istemiyordu ama annesinin onunla gelmesini kesinlikle istemiyordu ve *neden* kadının onunla gelmesini istemediğini kendisi de tam olarak bilmiyordu, ama içinde bazı şeyleri en iyi yalnız başına yapabildiğine dair tuhaf, rahatsız edici bir his vardı.

"Her şey çok güzel olacak," dedi Billie, anneyle oğul arasındaki gerilimi yumuşatmaya çalışarak. George ona minnet dolu bir bakış attı ama onun bunu gördüğünü sanmıyordu. Kimsenin kolay kolay güvenemediği Billie aslında çok güven duyulan biriydi ve onun kendi annesine çok benzediğini fark etti. O kendi benzersiz tarzında tam bir barışçıydı.

Billie'nin gidip annesinin elini avucunun içine alışını izledi. "Edward'ın eve, bize geleceğini biliyorum," dedi Billie onun elini hafifçe sıkarak.

George'un içinde birden ev gibi sıcak bir gurur duygusu dolaştı. Şu an Billie onun elini sıkarken de aynı duyguyu hissedebileceğine yemin edebilirdi.

"Çok tatlısın Billie," dedi annesi. "Sen ve Edward her zaman çok yakındınız."

"O benim en iyi arkadaşım," dedi Billie. "Yani, Mary dışında tabii."

George kollarını kavuşturdu. "Andrew'u da unutma."

Billie ona kaşlarını çatarak baktı.

Leydi Manston eğilip Billie'yi yanağından öptü. "Seni ve Edward'ı bir kez daha birlikte görmek için neler vermezdim."

"Göreceksiniz," dedi Billie kararlı bir şekilde. "O eve gelecek. Çok yakında olmasa da en azından mümkün olan en kısa zamanda." Ve kadına güven veren mükemmel bir gülümsemeyle baktı. "Yine birlikte olacağız. Biliyorum."

"*Hepimiz* yeniden birlikte olacağız," dedi George hırçın bir tavırla.

Billie ona bir kez daha kaşlarını çattı, bu çok daha açıklayıcıydı.

"Onun yüzünü görmeye devam ediyorum," dedi annesi. "Gözlerimi kapattığım her an."

"Ben de," diye itiraf etti Billie.

George birden kıpkırmızı oldu. Az önce onu öpmüştü. Ve gözlerinin kapalı olduğundan çok emindi.

"George?" diye sordu annesi.

"Ne?" diye bağırdı birden.

"Sesin çok gürültülü geldi."

"Boğazımı temizledim," diye yalan söyledi. Yoksa Billie onu öptüğünde Edward'ı mı düşünüyordu? Hayır, bunu yapmazdı. Yapar mıydı? Bunu nereden bilecekti? Ve ayrıca da bunun için Billie'yi suçlayabilir miydi? Eğer Billie, Edward'ı düşünüyor olsaydı, bu onun özellikle yaptığı bir şey değildi.

Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi.

Billie'yi annesiyle sessizce konuşurken izledi. O gerçekten Edward'a âşık mıydı? Hayır, olamazdı.

Çünkü eğer *öyle* olsaydı Edward asla onun sevgisine karşılık vermeyecek kadar aptal olamazdı. Ve eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar çoktan onunla evlenmişlerdi.

Ayrıca Billie onun tarafından öpülmediğini söylemişti. Ve Billie yalan söylemezdi.

Edward bir centilmendi. Belki bugünkü olaydan sonra onun için George'dan bile daha önemli biriydi. Ama eğer o Billie'ye âşık olsaydı, onu öpmeden Amerika'ya gitmesine imkân yoktu.

"George?"

Başını kaldırıp baktı. Annesi ona biraz endişeyle bakıyordu. "İyi görünmüyorsun," dedi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi kısaca.

Annesi, şaşkınlığının tek göstergesi olarak hafifçe geri çekildi. "Hiçbirimizin kendini iyi hissettiğini sanmıyorum," dedi.

"Keşke ben de Londra'ya gidebilseydim," dedi Billie.

George birden irkildi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Eğer bunu söylemesinin nedeni *annesinin* dikkatini dağıtmaksa... Tanrım, bu gerçekten bir felaket olurdu.

Billie birden durdu, bu sözden bariz bir şekilde rahatsız olduğu görülüyordu. "Neden şaka yapayım?"

"Sen Londra'dan nefret edersin."

"Ben sadece bir kez orada bulundum," dedi sertçe.

"Ne?" Leydi Manston haykırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Senin orada Saraya Takdim edilmen için bir tam gün bile kalmadığını biliyorum. Sözünü ettiğin sadece gidiş ve gelişten ibaret bir günlük yolculuk bile değil."

Billie ona cevap vermeden önce hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Sarayda sosyeteye takdim edilişim sırasında olanlardan sonra haliyle annemin orada kalmam konusunda bazı tereddütleri olmuştu."

Leydi Manston bu açıklamayla biraz siner gibi oldu, ardından birden toparlandı ve parlak bir ifadeyle: "Eh, zaman her şeyi çözer. Geçmişe takılıp yaşayamayız."

George, annesinin bakışlarında hafif bir korku sezdi. "Zaman tam olarak neyi çözecek?"

"Billie Londra'ya gitmeli."

Bölüm 18

Ve böylece bir haftadan daha kısa bir süre sonra Billie, *kendisini* soyunmuş ve iç çamaşırlarıyla kalmış bir halde, üzerine prova yaparak iğneler tutturan ve Fransızca konuşan iki terzinin karşısında bulmuştu.

Billie muhtemelen beşinci kez Lady Manston'a yine aynı şeyi söylüyordu, "Evdeki elbiselerimden birini giyebilirdim."

Bu yüzden Lady Manston ona cevap vermek için incelediği moda katalogundan başını kaldırmadı bile. "Hayır, giyemezsin."

Billie, Londra'daki ikinci evi haline gelen süslü püslü elbise dükkânının duvarlarını kaplayan brokar türünden zengin, parlak kumaşlara bakarken içini çekti. Burası gerçekten çok özel bir yerdi, ona zaten böyle bir yer olduğu önceden söylenmişti. Kapının üzerinde asılı olan gösterişsiz ama adeta uyarı niteliği taşıyan tabelada sadece *Terzi Madam Delacroix*, yazmasına rağmen, Lady Manston, minyon tipli, cıvıl cıvıl Fransız enerjisi taşıyan küçük kadını ona Crossy diye tanıştırmıştı ve Billie'ye de ona bu şekilde hitap etmesi söylenmişti.

Lady Manston'ın dediğine göre normalde Crossy ve kızları onlara gelirdi, ama Billie'yi uygun şekilde giydirmek ve baştan aşağı donatmak için fazla zamanları yoktu. Bu durumda dükkânı ziyaret etmek daha verimli görünüyordu.

Billie itiraz etmeye çalışmış, Takdim Sezonu için Londra'ya gitmek istememişti. Üstelik yılın doğru zamanı bile değildi. Tamam, yakında olacaktı, ama henüz değil. Ve ayrıca da partilere ve balolara katılmak için de Londra'ya gelmemişlerdi. Gerçeği söylemek gerekirse, Billie neden orada olduğundan bile tam olarak emin değildi. Lady Manston bunu açıkladığında büyük bir şok geçirmişti ve bu şaşkınlık onun yüzüne de yansımış olmalıydı.

"Az önce Londra'ya gitmek istediğini söyledin," demişti Leydi Manston, "ve hiç bencil olmadığımı itiraf edeceğim. *Ben de* gitmek istiyorum ve bir arkadaşa ihtiyacım var."

George, Billie'nin mantıklı *ve* aşağılayıcı bulduğu bu şartlar altında onunla gitmesine itiraz etmişti, ama annesini durdurmak mümkün değildi.

"Mary'yi götüremem," dedi annesi kararlı bir şekilde. "O çok hasta ve Felix'in de her halükarda buna izin vereceğinden şüpheliyim." O sırada dönüp Billie'ye bakmıştı. "O çok korumacı bir adam."

"Pekâlâ," diye homurdandı Billie... Ona göre bu iş oldukça aptalcaydı. Ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, doğumundan beri tanıdığı biri bile olsa, kimseye boyun eğmeyen sosyetenin en önde gelen yenilmez leydisinin karşısında şimdiye kadar kendisini hiç böyle kendinden daha az emin biri gibi hissetmemişti. Çoğu zaman Lady Manston onun sevgili komşusuydu, ama şimdi sosyetenin lideri olarak son derece parlak biri haline gelmişti, emirler veriyor, insanları yönlendiriyordu. Genellikle her konuda uzman biriydi. Billie onun karşısında kendini nasıl savunacağını bilemiyordu. Kendi annesiyle de zaman zaman aynı şeyi yaşıyordu.

Ama sonra George kendince en mantıklısını yapıp onu bu yükten kurtardı ve annesinin bu davranışının gereksiz olduğunu kanıtlamak için Billie'ye kasten hakaret etmeye karar verdi.

"Beni affet, Billie," dedi George (annesine bakarak), "ama annem kendisine oyalanacak, dikkatini dağıtacak, ona arkadaşlık edecek birini arıyor."

"Bu onun memnuniyet duyacağı bir şey olmalı," dedi Lady Manston

"*Ben* hiç öyle biri olduğunu düşünmüyorum."

"George Rokesby!" Bu söz annesini kızdırmıştı. "Hemen şu an ondan özür dile."

"O benim ne demek istediğimi biliyor," dedi George.

Bunun üzerine Billie çenesini daha fazla kapalı tutamadı. "Ben neyi biliyor muşum?"

George, kızgınlık ima eden bir ifadeyle Billie'ye döndü. Ve bariz otoriterlik göstergesi olan bir tavırla, "Sen aslında gerçekten Londra'ya gitmek istemiyorsun," dedi.

"Edward benim de arkadaşımdı," dedi Billie.

"Bu konuda henüz 'idi' diye bir şey yok," diye tersledi George.

Billie şu an onu tokatlamak istiyordu. Onu kasten yanlış anlıyordu. "Ah, Tanrı aşkına, George, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Neyi biliyorum?" diye alay etti George.

"Burada neler oluyor, Tanrı aşkına?" Leydi Manston sonunda patlamıştı. "İkinizin hiç anlaşamadığını ve hiçbir zaman sıkı fıkı olmadığınızı biliyorum, ama bu tür davranışlara gerek yok. Aman Tanrım, bunu kim görse ikinizin de üç yaşında olduğunu düşünür."

Ve sonunda olan olmuş, biten bitmişti. Hem Billie hem de George utanarak sessizliğe gömülürken Lady Manston eline bir mektup kâğıdı alıp Lady Bridgerton'a, Billie'nin ona Londra gezisinde eşlik etmeyi nezaketle kabul ettiğini açıklayan bir not yazdı.

Doğal olarak, Leydi Bridgerton bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Billie Londra'daki günlerini manzara seyrederek, belki de tiyatroya giderek geçireceğini düşünmüştü, ama geldiklerinin hemen ertesi günü Lady Manston çok sevgili bir arkadaşı tarafından verilecek bir baloya davet edilmişti. Billie'nin ona sürpriz yapıp onunla birlikte gelmeye karar vermiş olmasına çok şaşırmıştı.

"Böyle bir davete katılmak için kendinizi hazır hissettiğinizden emin misiniz?" diye sormuştu Billie. (Bu aşamada bir anlamda onu özellikle yalnız bırakmamak için bu davete kendiliğinden katılmaya karar vermiş, buna kesinlikle zorlanmamıştı ama tamamen fedakârca bir davranışta bulunduğu da bilinmeliydi.)

"Oğlum ölmedi," dedi Lady Manston, açık sözlülüğüyle Billie'yi şaşırtarak. "Sanki o ölmüş gibi davranmayacağım."

"Şey, hayır, elbette hayır, ama..."

"Ayrıca," dedi Lady Manston, Billie'nin konuştuğunu duyduğuna dair hiçbir belirti vermeden, "Ghislaine benim çok sevdiğim bir arkadaşım ve onu reddetmek kabalık olur."

Billie, Lady Manston'ın yazı masasının üzerinde duran, incelikle işlenmiş porselen tabakta gizemli bir şekilde beliren bir tomar davetiyeye bakarak kaşlarını çatmıştı. "Peki, ama sizin Londra'da olduğunuzu nereden biliyor?"

Lady Manston, diğer davetiyeleri de incelerken omuz silkti. "George'dan duyduğunu sanıyorum."

Billie gergin bir şekilde gülümsedi. George, bayanlardan iki gün önce Londra'ya ulaşmıştı. Bütün yol boyunca at binmişti, şanslı herif. Geldiğinden beri onu tam olarak üç kez görmüştü. Bir kez akşam yemeğinde, bir kez kahvaltıda ve bir kez de oturma odasında. Billie orada oturmuş kitap okurken George da elinde bir kadeh konyakla gelmişti.

Biraz mesafeli de olsa ona son derece kibar davranmıştı. Billie bunun affedilebileceğini düşündü. Bildiği kadarıyla, onun kafası Edward'dan haber almakla meşguldü ve Billie de kesinlikle onu hedefinden uzaklaştırmak istemiyordu.

Ama yine de "bir önemi yok" demenin "Ah, üzgünüm, koltukta oturan sen misin?" demekle aynı anlama geldiğini düşünmemişti.

George'un onların öpüşmelerinden etkilenmediğini düşünmüyordu. Onun erkeklerle ilgili çok fazla... Ah, yani açıkçası *hiç*bir deneyimi yoktu, ama George'u tanıyordu ve George'un da onun onu istediği kadar istediğini biliyordu.

Ve o istemişti. Ah, hem de nasıl istemişti.

Hâlâ da istiyordu.

Gözlerini her kapattığında yüzünü görüyordu ve esas çılgınlık, zihninde sonsuza kadar yeniden yaşadığı öpücük değildi. Bundan hemen önceki andı. Kalbinin bir sinek kuşu gibi çarptığı ve nefesinin onunkiyle karışmak için sızlandığı an. Bu o öpücüğü büyülü kılmıştı ve o andan itibaren o...

O değişime uğramıştı.

O öpücük içinde var olduğunu bile bilmediği bir şeyi, vahşi ve bencil bir şeyi uyandırmıştı. Ve Billie şu an daha fazlasını istiyordu.

Sorun şuydu ki, onu nasıl elde edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kadınsı hileler geliştirmek için uygun zaman diye bir şey varsa, muhtemelen o da bu zamandı. Ama burada, Londra'da tamamen onun doğal ilkeleri dışında yaşaması gerekiyordu. Kent'te nasıl davranacağını biliyordu. Belki annesinin ondan istediği ideal kadın imajını çizemiyordu ama en azından evdeyken, Aubrey'de ya da Crake'teyken kim olduğunu biliyordu. Tuhaf bir şey söylediyse ya da olağan dışı bir şey yaptıysa önemli değildi çünkü o Billie Bridgerton'dı ve herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

O bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Ama burada, her şeyin biçimselleştirilmiş olduğu bu aşırı kuralcı şehirde, ona hiç tanıdık olmayan sosyete mensubu büzük dudaklı patroniçelerden ve onlara hizmet etmek için çağrılmayı bekleyen hizmetkârlardan ibaret bir yaşamın geçerli olduğu bu çevrede kendisini akıntıya kapılmış gibi

başıboş hissediyordu. Burada ağzından çıkan her kelimenin eleştirileceğini çok iyi biliyordu.

Ve şimdi Lady Manston bir baloya mı katılmak istiyordu?

"Ghislaine'in kızı sanırım on sekiz yaşında," diye düşündü Lady Manston, davetiyeyi ters çevirip arkasına bakarken. "Belki on dokuz. Kesinlikle evlenecek yaşta."

Billie dilini tuttu.

"Güzel bir kız. Çok güzel ve kibar." Leydi Manston kocaman, sinsi bir gülümsemeyle ona baktı. "Acaba George'a refakatçim olması konusunda ısrar etsem mi? Artık bir eş aramaya başlamasının zamanı geldi."

"Eminim buna çok sevinecektir," dedi Billie diplomatik bir tavırla. Ama çoktan kafasında Leydi Ghislaine'in güzel kızını boynuzlar ve bir dirgenle resmetmişti bile.

"Ve sen de katılacaksın."

Billie endişeyle başını kaldırıp baktı. "Ah, pek sanmıyorum..."

"Sana bir elbise almamız gerekecek."

"Gerçekten ben istemi..."

"Ve sanırım bir çift de ayakkabı."

"Ama Leydi Manston, ben..."

"Peruk olmadan kurtulabilir miyiz diye merak ettim. Eğer takmaya alışkın değilsen onu idare etmek senin için zor olabilir."

"Peruk takmayı gerçekten pek sevmem," dedi Billie.

"O zaman buna gerek yok," dedi Lady Manston ve ancak o zaman Billie ne kadar ustaca manipüle edildiğini fark etti.

Daha iki gün önce olmuştu. İki günde beş prova. Bunu da sayarsa altı.

"Billie, bir an için nefesini tut," diye seslendi Lady Manston.

Billie ona gözlerini kısarak baktı. "Ne?" Şu anda onu çekiştiren iki terzi dışında herhangi bir şeye odaklanması çok zordu. Çoğu terzinin daha sofistike görünmek için Fransız

aksanını taklit ettiğini duymuştu, ama bu ikisi gerçek Fransız gibi görünüyordu. Billie söyledikleri tek kelimeyi bile anlayamıyordu.

Leydi Manston, Crossy'e dönüp, "O Fransızca konuşamıyor," dedi. "Annesinin bu konuda bunca zamandır ne düşündüğünü bilmiyorum." Billie'ye dönüp baktı. "Nefesini tut hayatım. Korseni sıkmaları gerek."

Billie, Crossy'nin elinde korse bağcıklarıyla arkasında sabırla bekleyen iki yardımcısına baktı. "Bunun için iki kişi mi gerekiyor?"

"Bu çok iyi bir korse," dedi Lady Manston.

"En iyisi," diye onu onayladı Crossy.

Billie derin bir iç çekti.

"Hayır, *nefes alma,*" dedi Lady Manston. "Nefesini *tut.*"

Billie itaat etti, nefesini tutup karnını içine çekti, böylece iki terzi, Billie'nin omurgasının bükülerek neredeyse tamamen yepyeni bir şekil almasına neden olan sert çekiştirmelerle bir çeşit koreografik çaprazlama işlemini gerçekleştirebildiler. Ancak bu aşırı derecede sıkma Billie'nin kalçalarını öne doğru fırlatmıştı ve sanki boynunun üzerinde sabit duruyor gibi görünen başı da dikkat çekecek kadar geride kalmıştı. Bu şekilde nasıl yürüyebileceğini hiç bilmiyordu, bunu başarabileceğinden pek emin değildi.

"Bu pek rahat değil," diye seslendi.

"Hayır," Leydi Manston, sesi onu umursamadığını işaret ediyordu. "Rahatsız olacak bir şey yok."

Terzi bayanlardan biri Fransızca bir şeyler söyledi ve sonra Billie'nin omuzlarını öne, midesini geriye itti. "*Meilleur*?" diye sordu.

Billie başını iki yana salladı, sonra omurgasını iki yana doğru bükerek biraz esnetti. Böyle daha *iyiydi.* Anlaşılan nazik bir dişi olmanın birinci şartı ve nasıl gezineceği hakkında hiçbir fikri olmayan kadınsı inceliğin bir başka yönü de korse giymekti. Ya da daha doğrusu, "iyi" korse giymekti.

Bu durumda onun bugüne kadar giydiği kıyafetler bunların yanında fazla hoşgörülü kalıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi terziye, sonra hafif öksürüp boğazını temizledi. "Eee, *mersi.*"

"Senin için de korse çok rahatsız edici olmamalı," dedi Crossy, eserini incelemek için yanına gelirken. "Karnın çok güzel ve düz. Bizim sorunumuz göğüslerin."

Billie korku içinde baktı. "Benim..."

"Onlar çok az etli," dedi Crossy, üzgün üzgün başını iki yana sallayarak.

Göğüslerinin tavuk kanadı gibi tartışılması yeterince utanç vericiydi ama sonra Crossy onu birden *kavradı.* Ve ardından Lady Manston'a baktı. "Onları daha fazla yukarı kaldırmamız gerekiyor, sizce de öyle değil mi?"

Sonra onları çıkarıp yukarı çekerek kadına gösterdi. Billie oracıkta ölmek istedi.

"Hımm?" Billie'nin göğüslerinin biçimini gören Lady Manston'ın birden yüzü asıldı. "Ah evet, sanırım haklısın. Yukarıda çok daha iyi görünüyorlar."

Billie, "Bunun hiç gerekli olmadığından eminim..." diye söze başladı ama sonra birden vazgeçti. Burada onun gücü geçerli değildi.

Crossy asistanlarına hızlıca Fransızca bir şeyler söyledi ve Billie ne olduğunu anlamadan önce korsesinin bağcıkları çözülmüş ve yeniden çıplak kalmıştı. Aşağı baktığında, göğsü kesinlikle birkaç dakika önce olduğu yerde değildi.

"Çok daha iyi," dedi Crossy.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Billie. Başını biraz eğecek olursa çenesini göğsüne değdirebilirdi.

"O sana asla karşı koyamayacak," dedi Crossy, eğilip ona gizlice göz kırptı.

"Kim?"

"Her zaman bir 'kim' vardır," dedi Crossy kıkırdayarak.

Billie, George'u düşünmemeye çalıştı. Ama bunda pek başarılı olamadı. Beğensin ya da beğenmesin, o da onun *kim*'i idi.

BILLIE, GEORGE'U DÜŞÜNMEMEYE çalışırken, George ise aklına balık adını da getirmemeye çalışıyordu. Tütsülenmiş ringa balıklarını.

George, haftanın büyük bir kısmını Savunma Bakanlığı'nda Edward hakkında bilgi toplamaya çalışarak geçirmişti. Bu, gut hastalığına yakalanmadan önce majestelerinin ordusunda madalyalı bir general olan Lord Arbuthnot ile birkaç öğün yemek yemek demekti. Gut, lanet, baş belası bir hastalıktı (adamın ilk söylediği şey buydu).

Lord Arbuthnot, sanki yıllarca süren uygunsuz kahvaltılarını hâlâ telafi ediyormuş gibi görünüyordu, çünkü George akşam yemeği için ona katıldığında, masa normalde sabah yiyecekleri olan gıdalarla donatılmıştı. Üç yumurta, pastırma, kızarmış ekmek. Ve çiroz, yani tütsülenmiş ringa balığı. Bir sürü ve bir sürü tütsülenmiş ringa balığı.

Ama her şeyden bir miktar alan Lord Arbuthnot tabağına bir sürü çiroz almıştı.

George eski askerle daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı, ama Arbuthnot George'un babasıyla, George da Arbuthnot'un oğluyla Eton'a katılmıştı. Eğer gerçeğin peşinde koşarken basınla daha güçlü bir bağlantısı olmuş olsaydı, George bunun ne kadar etkili olacağını hayal bile edemezdi.

Arbuthnot, genellikle dışarıda olmayı tercih eden enerjik, kırmızı yüzlü bir adamın canlılığıyla bir jambon dilimleyerek, "Şey, sana bir şey sormak istiyorum," dedi, "erkek kardeşin hakkında pek bir şey öğrenemedim."

"Elbette birisi onun nerede olduğunu biliyor olmalı diye düşünüyorum."

"Connecticut kolonisi. Bu olabildiğince kesin."

George parmaklarını masanın altında yumruk haline getirdi. "Connecticut kolonisinde *olmaması* gerekiyor."

Arbuthnot lokmasını çiğnedi, sonra George'a kurnaz bir ifadeyle baktı. "Sen hiç asker olmadın, öyle değil mi?"

"Bunun için çok pişmanım."

Arbuthnot başıyla onu doğruladı, George'un yanıtı açıkça onun onayıyla buluşmuştu. "Askerler nadiren olmaları gereken yerdedirler," dedi. "En azından erkek kardeşin gibiler hiç yerlerinde olmazlar."

George dudaklarını birbirine bastırıp yüzündeki ifadeyi aynı şekilde sürdürmeye çalıştı. "Korkarım ne demek istediğini anlayamadım."

Arbuthnot, George'a düşünceli, gözleri kısılmış bir bakışla bakıp kavisli parmaklarını birbirine dokundurarak arkasına yaslandı. "Kardeşiniz askerliğe alınmış bir adam değil, Lord Kennard."

"Elbette bir yüzbaşı kesinlikle emirlere uymalıdır."

"Ve söylenen yere gitmek zorundadır, öyle değil mi?" dedi Arbuthnot. "Elbette. Ama bu onun her zaman mutlaka 'olması gereken' yerde olduğu anlamına gelmez."

George bir anlığına durup onun söylediği cümleyi özümsemeye çalıştı, sonra duyduğuna inanamayarak, "Yani şimdi siz bana Edward'ın bir casus olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?" dedi.

Bu akıl almaz bir şeydi. Casusluk kirli bir işti. Edward gibi adamlar her zaman kırmızı asker paltolarını gururla giyerlerdi.

Arbuthnot başını iki yana salladı. "Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Casusluk yapmak, lanet olası, çok pis bir iştir. Erkek kardeşiniz tabii ki normal şartlarda bunu yapmak zorunda kalmazdı."

O bunu yapmaz, diye düşündü George. Nokta.

"Bu her halükarda çok anlamsız bir şey olurdu," dedi Arbuthnot hızlı ve kesin bir dille. "Erkek kardeşinizin kendini gerçek bir İngiliz beyefendisinden başka biri gibi

gösterebileceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Bir kont oğlunun, bir isyancıya inanıp onun sıradan davalarına sempati duyacağını hiç sanmıyorum."

Arbuthnot peçeteyle ağzını sildi ve çiroza uzandı. "Sanırım kardeşiniz bir keşif subayı."

"Bir keşif subayı," diye tekrarladı George.

Arbuthnot başını salladı, ardından ona da yemesi için teklifte bulundu. "Biraz daha?"

George başını iki yana salladı ama yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Hayır, teşekkürler."

Arbuthnot biraz homurdandı ve çirozun geri kalanını tabağına koydu. "Tanrım, çiroza bayılırım," diye içini çekti.

"Bunu Karayipler'de bulamazsın. Böylesi yok."

"Bir keşif subayı," dedi George, sohbeti tekrar konuya döndürmeye çalışarak. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Yani, kimse bana bu kadarını anlatmadı ve dürüst olmak gerekirse, buradaki herkesin hikâyenin tamamını bilip bilmediğini bilemiyorum, ama küçük parçalar bir araya getirildiğinde... Öyle görünüyor." Arbuthnot ağzına bir çiroz daha atıp çiğnemeye başladı. "Bir iddiam yok dostum, ama eğer olsaydı, erkek kardeşinin arazi keşfi için uzaklara gönderildiğini söylerdim. Oysaki yetmiş yedide Connecticut Ridgefield'da adının Arnold olduğu bilinen o adamdan beri oraya kimse gönderilmedi."

George ne Arnold adında bir adamı duymuştu ne de Ridgefield'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

"O kıyıda çok güzel limanlar vardır," diye devam etti Arbuthnot tabağındaki eti çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi keserken. "Ama isyancılar onları kullanırsa şaşırmam. Ve Kaptan Rokesby'nin oraya araştırma yapmak için gönderilmiş olmasına da şaşırmam." Başını kaldırıp ona baktı, kırışık alnındaki gür kaşları gözlerine doğru kaymıştı. "Erkek kardeşinizin harita çizme becerisi var mıydı?"

"Bu konuda hiçbir bilgim yok."

Arbuthnot omuz silkti. "Eğer bilgisi yoksa bir şey ifade etmez. Ayrıca bu kadar kesin bir şey aramıyor da olabilirler."

"Peki, o zaman sizce ona ne oldu?" diye George ısrarla sordu.

Yaşlı general başını iki yana salladı. "Korkarım bilmiyorum, sevgili oğlum. Bilen birini bulduğumu söylersem de yalan söylemiş olurum."

George cevap beklemiyordu, çok olmasa da hayal kırıklığına uğradı.

Lord Arbuthnot şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle, "Kolonilere giden yol, çok uzun bir yol evlat," dedi. "Haberler asla bizim istediğimiz kadar hızlı gelmiyor."

George bunu yavaşça başıyla onayladı. Bunun ne demek olduğunu tam olarak bilmese de bu durumda erkek kardeşinin hayatı için mutlaka başka bir soruşturma yolu izlemesi gerekecekti.

"Bu arada," dedi Arbuthnot neredeyse kayıtsızca, "Yarın gece Leydi Wintour'un balosuna katılmayı planlıyor olmalısınız sanırım, öyle değil mi?" diye ekledi.

"Katılacağım," diye onayladı George. Aslında katılmayı istemiyordu, ama annesi onun kesinlikle katılmak zorunda *kalmasıyla* sonuçlanan karmaşık bir hikâye uydurmuştu. Ve açıkçası şu durumda onu hayal kırıklığına uğratacak cesareti yoktu. Edward için bu kadar endişeliyken bunu ona yapamazdı.

Sonra bir de Billie vardı. O da onun gibi aynı şekilde katılmaya zorlanmıştı. Annesi onu *giyim mağazası sahibi kadını* ziyaret etmek için kahvaltıdan sürükleyerek kaldırdığında onun yüzündeki panik ifadesini görmüştü. Bu yüzden Londra balosu büyük olasılıkla Billie Bridgerton'ın kişisel cehennemiydi ve Billie'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda George'un onu terk etmesine imkân yoktu.

"Robert Tallywhite ile tanışıyor musunuz?" diye Lord Arbuthnot sordu.

"Biraz," dedi George. Tallywhite ile bundan birkaç yıl önce Eton'da tanışmıştı. Onun sessiz bir adam olduğunu hatırlıyordu. Sarımsı kahverengi saçları ve yüksek bir alnı vardı. Bir kitapseverdi.

"O Leydi Wintour'un yeğenidir ve kesinlikle baloya katılacaktır. Eğer ona bir mesaj iletirseniz bu bakanlığa büyük bir hizmet etmiş olursunuz."

George kaşlarını sorarcasına kaldırdı.

"Bu bir evet mi?" Lord Arbuthnot sıkıcı bir sesle sordu.

George başıyla onayladı.

"Ona... Bezelye, yulaf lapası, puding deyin."

Bunun ne anlama geldiğini anlayamamış olmanın isteksizliğiyle, "Bezelye, yulaf lapası, puding," diye tekrarladı George.

Arbuthnot ekmeğinden bir parça kopardı ve yumurta sarısına batırdı. "O anlayacaktır."

"Bunun anlamı ne?"

"Bilmenize gerek var mı?" Arbuthnot karşı çıktı.

George, Arbuthnot'a ifadesiz bir bakışla bakıp arkasına yaslandı. "Doğrusunu isterseniz, var."

Lord Arbuthnot bir kahkaha patlattı. "İşte bu yüzden evlat, sen gerçekten berbat bir asker olursun. Çünkü iyi bir asker olman için emirleri sorgulamadan uygulamalısın."

"Eğer emri veren, sözü geçen bir komutan değilse, asla uygulamam."

"Çok doğru," dedi Arbuthnot gülümseyerek. Ama yine de mesajın anlamını açıklamadı. Bunun yerine George'a aynı şekilde düz bir bakışla baktı ve "O halde, sana güvenebilir miyiz?" diye sordu.

Burası Savunma Bakanlığı, diye düşündü George. Eğer mesajı iletmeyi kabul ediyorsa, en azından bunu doğru insanlar için yaptığını biliyordu.

En azından bakanlık için *bir şey* yaptığını biliyordu.

Arbuthnot'un gözlerinin içine baktı, "Güvenebilirsiniz," dedi.

Bölüm 19

George o akşam eve biraz geç saatte döndüğünde Manston House sessizdi. Salon iki şamdanla aydınlatılmıştı ama odaların geri kalanı gece için kapatılmış gibiydi. Kaşlarını çattı. O kadar geç değildi, mutlaka birilerinin olması gerekirdi.

"Ah, Temperley," dedi George, uşak şapkasını ve paltosunu almak için öne çıktığında, "annem akşam dışarı mı çıktı?"

"Leydi Manston yemeğini bir tepsi içinde odasına istediler, lordum," dedi Temperley.

"Peki, ya Bayan Bridgerton?"

"Onun da aynısını yaptığı kanısındayım."

"Ah, demek öyle." George hayal kırıklığına uğramamalıydı. Ne de olsa, son birkaç günün büyük bir kısmını sözü edilen hanımlardan kaçınarak geçirmişti.

Görünen o ki şimdi onun yapacağını onun için yapmışlardı.

"Sizin de akşam yemeğinizi odanıza göndereyim mi lordum?"

George bir an düşündü, sonra "Neden olmasın?" dedi. Görünüşe göre o gece misafiri olmayacaktı ve Lord Arbuthnot'la yediği yemeğin hemen hemen çoğunu yememişti.

Tütsülenmiş ringa balıklarından olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse, koku onu tümüyle yemek yemekten vazgeçirmişti.

"Önce salonda bir brendi alır mıydınız?" diye sordu Temperley.

"Hayır, doğruca odama gideceğim, sanırım. Uzun ve yorucu bir gündü."

Temperley tam bir uşak tavrıyla başıyla onu selamladı. "Hepimiz için lordum."

George ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Yoksa annem seni iliklerine kadar çalıştırdı mı Temperley?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı uşak, kasvetli suratında ufak bir gülümseme belirerek. "Hanımlardan söz ederken, size gözlemlerimi sunacak kadar cesur olmam gerekirse, bu öğleden sonra döndüklerinde her ikisi de oldukça yorgun görünüyorlardı. Özellikle de Bayan Bridgerton."

"Korkarım annem *onu* iliklerine kadar çalıştırıyor," dedi George tebessümle.

"Aynen öyle lordum, Leydi Manston eğer evlendirilecek genç bir hanım söz konusu ise hiçbir zaman mutlu olmadığı kadar mutludur."

George donup kaldı, sonra eldivenlerini çıkarmaya aşırı derecede dikkat ederek hatasını kapattı. "Bayan Bridgerton'ın sezon boyu Londra'da kalmak gibi bir planı olmadığını düşünürsek, onun bu aşırı tutkulu tavrı biraz fazla hırslı gibi görünüyor."

Temperley hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Birçok koli geldi."

Bu, genç bir bayanın Londra evlilik pazarında başarılı bir şekilde gezinmesi için gereken her şeyin satın alındığını ve yerine ulaştırıldığını söyleme şekliydi.

"Bayan Bridgerton'ın her başarıyı elde edeceğinden eminim," dedi George sakin bir sesle.

"O çok hayat dolu ve neşeli bir genç bayan," diye onayladı Temperley.

George uşağa gergin bir şekilde gülümsedi. Temperley'nin Billie'nin hayat dolu olduğu sonucuna nasıl vardığını bulamadı, aslında bunu tahmin etmek zor bir şeydi. George, onunla Manston House yolu üzerinde sadece birkaç kez karşılaştığında gözüne alışılmadık bir şekilde boyun eğdirilmiş görünmüştü.

Onu dondurma yemek ya da benzer bir şey için dışarı çıkarmaya daha fazla çaba göstermeliydi ama o şu sıralar Savunma Bakanlığı'ndan bilgi toplamakla çok meşguldü. Sonuçlar hayal kırıklığı yaratsa bile, değişik bir şeyler *yapmak* ona kendini iyi hissettirirdi.

Merdivenlere doğru bir adım attı, sonra durdu ve geri döndü. Temperley henüz daha gitmemişti.

"Annemin hep Bayan Bridgerton ile erkek kardeşim Edward'ın evleneceğini umduğunu düşünmüştüm," dedi George kayıtsızca.

"Bana güvenip böyle bir sırrı paylaşmayı uygun görmediler," dedi Temperley.

"Hayır, elbette böyle bir şey söz konusu olamaz," dedi George. Başını hafifçe salladı. Üst zümre nasıl da düşmüştü. O, uşağın yaptığı dedikodulara kalacak kadar düşmüştü.

"İyi geceler Temperley."

"Ondan söz ediyorlardı," dedi birden uşak bir ayağı ilk basamağa tünemiş bir halde merdivenlerden çıkmaya hazırlanırken.

George hızla arkasını döndü.

Temperley öksürerek boğazını temizledi. "Kahvaltıda ondan söz ettiklerini söylemenin bir güven ihlali olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır," dedi George. "Kesinlikle."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Dualarımız her zaman Efendi Edward'la," dedi Temperley sonunda. "Hepimiz onu özlüyoruz."

Doğruydu. Her ne kadar bir okyanus ötede olsa da George onu hiç olmadığı kadar özlediğine göre onların da Edward'ı özlediğini söylemeleri normal değil miydi?

Yavaş adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Manston House, Crake'ten çok daha küçüktü ve sekiz yatak odasının tümü bir katta kümelenmişti. Billie, George'un gülünç bulduğu en iyi ikinci misafir odasına konmuştu, ama annesi her zaman en iyi misafir odasını boş tutmakta ısrar ediyordu. *Kimin beklenmedik bir şekilde ziyaret edebileceğini asla bilemezsin*, diyordu hep.

Kral uğrayabilir, diye geçiştiriyordu. Bu cümle genellikle George'a önce kaşlarını çattırıyordu. Sonra da onu gülümsetiyordu. Boş olsa bile, annesi sırf en iyi misafir odasının boş durması için son yirmi yılda mazeret üretmek konusunda çok usta biriydi.

Koridorun ortasında, Billie'nin kapısının tam önünde, diğer tüm odalardan daha yakın bir yerde durdu. Kapının altında içerdeki mum ışığının hafif titremesini sızdıracak kadar çatlak vardı. Onun ne yaptığını merak etti. Gerçekten uyumak için çok erkendi.

George onu özlemişti.

Bir anda onun aklına gelmesi şaşırtıcıydı. Onu özlemişti. Burada, aynı evde, sadece üç kapı aşağıda uyuyordu ve onu özlemişti.

Bu onun kendi hatasıydı. Ondan kendisinin kaçtığını biliyordu. Ama ne yapacaktı? Billie'yi öpmüştü, neredeyse aklın sınırlarını aşana kadar öpmüştü ve şimdi kahvaltı masasında onunla kibar bir konuşma yapması mı bekleniyordu? *Annesinin* önünde mi?

George asla bu kadar pişkin biri olamazdı.

Onunla evlenmeliydi. Bir ay önce bu ne kadar çılgınca bir fikir gibi görünse de şimdi istiyordu. Crake'teyken bu fikre oldukça ısınmıştı. Billie "benimle evlenmek zorunda değilsin," demişti ve George'un tek düşünebildiği...

Ama evlenebilirdim.

Bir an bu fikri yaşadı. Düşünmek veya analiz etmek için zaman yoktu, sadece hissetmek için zaman vardı.

Ve ona güzel hissettirmişti. Sıcacık.

Bahar gibi.

Ama sonra annesi gelmiş ve Billie ile Edward'ın ne kadar sevimli olduklarını, ne kadar mükemmel uyumlu bir çift olabileceklerini anlatmaya başlamıştı. George başka ne olduğunu hatırlamıyordu ama mide bulandırıcı derecede iğrenç, gülünç bir durumdu, zira o sırada odaya giren Temperley'e göre bu tıpkı kızarmış ekmek ve portakal marmeladı ile yapılan kahvaltı kadar tatlı bir şeydi.

Kızarmış ekmek ve marmelat. George başını iki yana salladı. O bir aptaldı.

Ve Billie Bridgerton'a âşık olmuştu.

İşte buydu. Gün gibi aşikârdı. Neredeyse kahkahalarla güleceği geldi. Şaka onunla ilgili olmasaydı *gülecekti.*

Eğer bir başkasına âşık olsaydı... Yeni birine, varlığı hafızasında bu kadar zengin bir yer doldurmamış birine... Duyguları bu kadar net olur muydu? Billie ile duyguları öylesine net ve öylesine geçmişe kök salmıştı ki, onu tıpkı hayatı boyunca ayakkabısının içinde taşıdığı bir çakıl taşıyla kıyaslıyordu ve onu ne kadar rahatsız etse de yine de ondan tamamen ayrılma düşüncesinden çok rahatsız oluyordu. Onu görmeden edemiyordu, zihninde sürekli parlak bir yıldız gibi parlıyordu.

Edward'a âşık mıydı? Belki. Annesi öyle olduğunu düşünüyor olabilirdi. Tabii ki bunu açıkça ona söylememişti ama annesi fikirlerini hiçbir zaman açıkça belirtmeden

kesinmiş gibi bilinmesini sağlama konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

Yine de bu bile onu delice kıskandırmaya yetmişti.

Billie'ye âşık olmak. Bu onun için çok çılgınca bir şeydi.

Uzun süredir bastırdığı nefesini verip tekrar odasına doğru yürümeye başladı. Ama bunun için onun odasının önünden geçmek zorundaydı ve o sırada gördüğü kışkırtıcı bir ışık parıltısı onu tahrik etti. Yavaşladı çünkü umursamazlık yapamıyordu.

Ve sonra birden kapı açıldı.

"George?" Billie soran gözlerle koridora baktı. Hâlâ günlük kıyafetleri içindeydi ama saçları uzun, kalın bir örgüyle omzunun üzerine dökülmüştü. "Birini duyduğumu sandım," diye açıkladı ona.

George onu başıyla selamlarken ağzını toparlayarak normal bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Gördüğün gibi o benim."

"Akşam yemeği yiyordum," dedi odasını işaret ederek. "Annen yorgundu." Mahcup bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. "Yorgundum. Alışveriş konusunda pek iyi değilim. Bu işin bu kadar hareketsiz durmayı gerektirecek bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Ayakta durmak her zaman yürümekten daha yorucudur."

"Evet!" dedi oldukça hararetli bir şekilde. "Bunu hep söylemişimdir."

George konuşmaya başladı ama sonra zihninde bir anı canlandı. Billie'yi taşırken, çatıda kediyle yaşanan fiyaskodan sonraydı. Birinin bacağının sebepsiz yere güçsüzleştiği ve büküldüğü zamanki o garip hissi tarif etmeye çalışıyordu.

Billie çok iyi anlamıştı.

İnce alay konusu olan şey George'un bacağının zayıflamamış olmasıydı. Bir şeyi örtbas etmek için uydurmuştu. Bunu hatırlamıyordu bile.

Ama o anı hatırlıyordu. Billie'nin de hatırladığını anladı.

Çoğunlukla, anlaşılmaktan mutlu olduğunu söyleyen küçük bir gülümsemeyle ona nasıl baktığını hatırlamıştı.

Başını kaldırıp ona baktı. Billie onu belli belirsiz bir beklenti ifadesiyle izliyor, bir şeyler söylemesini bekliyordu. George konuşma sırasının kendisinde olduğunu hatırladı. Ve ne düşündüğünü tam olarak söyleyemediği için sıradan olanı seçti.

"Hâlâ giyiniksin," dedi.

Billie bir anlığına üzerindeki günlük ev elbisesine baktı. Onu öptüğünde giydiği buydu. Çiçekler. Ona yakışıyordu. O her zaman çiçekler içinde olmalıydı.

"Sanırım yemeğimi bitirdikten sonra aşağı inerim," dedi. "Belki kütüphanede okuyacak bir şeyler bulurum."

George başıyla onu onayladı.

"Annem her zaman birisi sabahlığını giydikten sonra artık gece için odasında olması gerektiğini söyler."

George gülümsedi. "O böyle mi söylüyor?"

"Aslında o bu tarz pek çok şey söylüyor. Ama genellikle umursamadığım için sanırım onları unuttum."

George, ona iyi geceler dilemesi gerektiğini bilerek bir heykel gibi durdu, ama bir şekilde kelimeleri oluşturamadı. Ortam fazlasıyla samimiydi, fazlasıyla mum ışığıyla aydınlatılmış ve çok hoştu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Billie.

"Evet. Şey, aslında hayır." Çiroz balıklarını düşündü. "Tam olarak değil."

Billie'nin kaşları kalktı. "Doğrusu *bu* kulağa biraz tuhaf geliyor."

"Yani aslında yukarı, odama bir tepsi göndermelerini istedim. Çünkü aşağıda tek başıma yemek yemekten her zaman nefret etmişimdir."

"Ben de öyle," dedi Billie. Bir an durdu, ardından, "Jambonlu turta. Çok güzel."

"Harika," dedi George ve hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Şey, ben... Gitmeliyim. İyi geceler, Billie."

Ve George döndü. Ama dönmek istemiyordu.

"George, dur bekle!"

George yine nefesinin kesilecek gibi olduğunu hissetti, bundan nefret ediyordu.

"George, bu çılgınlık."

Dönüp baktı. Billie hâlâ odasının girişinde duruyordu, bir eli hafifçe kapının kenarını tutuyordu. Yüzü çok anlamlıydı. Hep böyle miydi?

Evet, diye düşündü. Billie hiçbir zaman duygularını kayıtsızlık maskesinin altına saklayan biri olmamıştı. Büyüdüklerinde onunla ilgili olarak çok sinir bozucu bulduğu şeylerden biriydi. Umursanmayıp, görmezden gelinmeyi de kabul etmezdi.

Ama bu eskidendi. Şimdi ise...

Bu tamamen başka bir şeydi.

"Çılgınlık?" diye tekrarladı. Billie böyle demişti ama onun ne demek istediğinden emin değildi. Varsayımlarda bulunmak istemiyordu.

Billie'nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle titredi. "Elbette arkadaş olabiliriz."

Arkadaş?

"Yani, biliyorum..."

"Seni öptüğüm için mi?" diye sordu George.

Billie birden nefesini tuttu, sonra neredeyse mırıldanır gibi fısıltıyla konuştu, "Bunu bu kadar açık açık söylemeyecektim. Tanrı aşkına George, annen hâlâ uyanık."

Billie alelacele koridora bakıp etrafı kolaçan ederken bir ömür boyu centilmence davranmış olan George onun yatak odasına adım attı.

"George!"

"Demek ki insan aynı anda hem *fısıldayabilir* hem de çığlık atabilirmiş," diye takıldı George.

"Buraya giremezsin," dedi Billie.

George ardından kapıyı kapatırken gülümsedi. "Bu tür bir konuşmayı koridorda yapmak istediğini düşünmemiştim."

Billie ona tamamen alaycı bir ifadeyle baktı. "Alt katta iki misafir odası ve bir kütüphane olduğunu çok iyi biliyorum."

"Ama en son birlikte bir salonda olduğumuzda ne olduğunu hatırlıyor olmalısın."

Billie'nin yüzü anında kızardı. Ama Billie nasılsa zor zamanlardan kurtulmasını bilen bir askerdi ve sinirden dişlerini gıcırdatırken bir an durup kendine sakin olmasını telkin ettikten sonra, "Edward hakkında bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Ama o bunu sorduğunda George'un neşeli ruh hali birden söndü. "Önemli bir şey yok."

Billie, "Hiçbir şey mi?" diye umutla sordu.

Edward hakkında konuşmak istemiyordu. Pek çok nedenden dolayı. Ama Billie bir cevabı hak ediyordu, bu yüzden "Sadece emekli bir generalin varsayımları," dedi.

"Üzgünüm. Bu çok sinir bozucu olmalı. Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı." Yatağının kenarına yaslandı ve ciddi bir şekilde kaşlarını çatarak ona baktı. "Hiçbir şey yapmamak çok *zor*. Bundan nefret ediyorum."

George gözlerini kapadı. Derin bir iç çekti. Bir kez daha mükemmel bir anlaşma içindeydiler.

"Bazen bir erkek olarak doğmam gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır." George'un cevabı ani ve sert olmuştu.

Billie küçük bir kahkaha attı. "Çok naziksin. Ama sanırım daha sonra bana bunu söylemek zorunda kalacaksın, biliyorsun..."

O biliyordu. Ama henüz yeterince değil.

"Aubrey'e sahip olmayı çok isterim," dedi Billie özlemle. "Her köşeyi biliyorum. Her bir tarladaki her bir mahsulü, her kiracının adını ve onların neredeyse yarısının doğum günlerini bile söyleyebilirim."

George ona şaşkınlıkla baktı. O, kendisinin onu görmesine izin verdiğinden çok daha fazlasıydı.

"Mükemmel bir Vikont Bridgerton olurdum."

"Erkek kardeşin de bunu hakkını vererek yapacaktır," dedi George nazikçe. Masanın yanındaki koltuğa oturdu. Aslında tam olarak oturmuyordu ama ayakta da durmuyordu. Kapalı bir kapının arkasında onunla yalnız olduğu için *bunun* ciddi bir mülkiyet ihlali olmayacağını düşündü.

"Ah, onun yapacağını biliyorum," dedi Billie. "Edmund aslında çok zekidir, ama tabii sinir bozucu olmadığında."

"O, on beş yaşında. Ama sinir bozucu olmaktan kendini alamıyor."

Billie ona bir bakış attı. "Doğru hatırlıyorsam, onun yaşındayken sen çoktan insanlar arasında bir Tanrı gibiydin."

George uyuşuk bir halde kaşını kaldırdı. Böyle bir açıklamaya verilecek çok fazla gülünç ve aptalca hazırcevap söz vardı, ama George hepsini boş vermeye ve sadece şansının yaver gidip kolay elde ettiği bu arkadaşlığın tadını çıkarmaya karar verdi.

"Nasıl katlanıyorsun?" diye sordu Billie.

"Neye katlanıyorum?"

"Buna." Billie yenilgi ve teslimiyet işareti yapmak için ellerini kaldırdı. "Çaresizliğe."

George biraz daha dik oturup gözlerini kırpıştırarak ona odaklandı. "Bunu sen de böyle hissediyorsun, öyle değil mi?"

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim," diye mırıldandı George. Ama içinde öyle bir his vardı.

"Bir göreve atanmış olmayı istediğini biliyorum. Kardeşlerin bu konudan her söz ettiğinde bunu senin yüzünde görüyorum."

Bu o kadar bariz miydi? George bunun olmamasını ummuştu. Ama aynı zamanda...

"George?"

Başını kaldırıp ona baktı.

"Birden çok sessizleştin," dedi Billie.

"Sadece düşünüyordum..."

Billie onun yüksek sesle düşünmesine izin vererek hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

"Bir göreve atanmış olmayı *istemiyorum.*"

Billie birden geriledi, şaşkınlığı çenesini boynuna sokma şeklinden belliydi.

"Benim yerim burası," dedi George.

Billie'nin gözleri ihtişamlı denebilecek bir parıltıyla parladı. "Sanki bunu yeni fark etmişsin gibi konuşuyorsun."

"Hayır," dedi George. "Bunu hep biliyordum."

"Kabul mü etmemiştin?" dedi Billie.

George alaycı bir ifadeyle güldü. "Hayır, kesinlikle kabul etmiştim. Sanırım kendime izin vermemiştim." Başını kaldırıp onun aşırı güzel kahverengi gözlerine baktı ve ne söylemek istediğini anlayınca bir an duraksadı. "Onun *hoşuma gittiğini düşünmeme* izin vermemiştim."

"Ama şimdi bunu yapıyorsun?"

Başıyla bunu hızlı ve kesin bir şekilde doğruladı. "Yapıyorum. Eğer yapmazsam..." Durup kendini topladı. "Eğer toprağı ve insanlarını *umursamıyorsak*, o zaman Edward ve Andrew ne için savaşıyorlar ki?"

"Eğer kral ve ülke için hayatlarını tehlikeye atacaklarsa," dedi yumuşak bir sesle, "o zaman biz de bunu *iyi* bir kral ve ülke için yapmalıyız."

Gözleri buluştu ve Billie ona gülümsedi. Kısacık bir gülümsemeydi. Ve konuşmadılar. Çünkü buna ihtiyaçları yoktu. Sonunda, "Yakında yemeğinin hazır olduğunu haber verirler," dedi Billie.

George tek kaşını kaldırdı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"İtibarımı korumaya çalışıyorum," diye karşılık verdi Billie. "Ve seninkini de."

"Hatırlarsan sana evlenme teklif etmiştim."

"Hayır, etmedin," diye dudak büktü Billie. "'Elbette seninle evleneceğim' dedin," Bunu hiçbir detayı atlamayan huysuz bir kocakarı edasıyla söylemişti. "Ki bu asla evlenme teklif etmekle aynı şey değil."

George ona düşünceli bir şekilde baktı. "Tek dizimin üzerine çökebilirim."

"Benimle dalga geçmeyi bırak George. Çok kabasın." Sesi titredi ve göğsünde bir daralma hissetti. Dudakları aralandı ve yatağın kenarından aşağı inip pencereye doğru yürüdü, kollarını kavuşturup geceye baktı.

"Bu şaka yapılacak bir şey değil," dedi ama sözleri sanki boğazının derinliklerinden geliyormuş gibi tuhaf bir şekilde boğuk çıkıyordu.

George hızla fırlayıp ayağa kalktı. "Billie, üzgünüm. Asla seni üzmek istemeyeceğimi bilmen gerek."

"Artık gitmelisin."

George durdu.

"Gitmelisin," dedi bu defa daha güçlü bir sesle. "Her an içinde yemeğin olan bir tepsiyle buraya gelebilirler."

Bu çok açıkça bir reddetmeydi ve mantıklıydı. Ve de çok nazik bir reddediştı, gerçekten. Billie bu şekilde onun kendisini kandırıp daha fazla aptal durumuna düşürmesine son vermişti. Eğer onun gerçekten evlenme teklif etmesini isteseydi, onun gelişigüzel salladığı yemi hemen yemez miydi?

"Nasıl istersen," dedi George, yüzü ona dönük olmamasına rağmen kibarca eğilerek selam verdi. Onun başıyla karşılık verdiğini gördü ve sonra odadan çıktı.

AH, YÜCE TANRIM, o ne yapmıştı?

George aslında ona evlenme teklif edebilirdi. Tam sırası gelmişken, tam o sırada ve orada. *George.*

Ve Billie onu *engellemişti.* Onu engellemişti çünkü... Lanet olsun ki bunun nedenini bilmiyordu. Bütün günü mavi bir sis içinde, neden ondan kaçtığını ve onu tekrar öpmeye nasıl ikna edebileceğini merak ederek geçirmemiş miydi?

Evlilik teklifi zaten gelecekteki öpücüklerin garantisi değil miydi? (Tabii ki bu bir leydiye hiç yakışmayan bir şeydi). Billie'nin hedeflerine ulaşmak için *tam da* ihtiyaç duyduğu şey bu değil miydi?

Ama George sanki mekânın sahibiymiş gibi sandalyesine öylece yayılmış oturuyordu (ki Billie'nin de onun için öyle düşündüğünü sanıyordu, daha doğrusu düşünecekti) ve Billie onun bunu ciddi olarak söyleyip söylemediğini anlayamamıştı. Billie ile dalga mı geçiyordu? Bu işin dalga geçilecek bir tarafı var mıydı? George hiçbir zaman zalim olmamıştı, bilerek onun duygularını asla incitmezdi, ama eğer *Billie* onun her şeyi bir şaka olarak gördüğünü düşünürse, ancak o zaman böyle davranabilirdi...

Eğer onun yerinde Andrew olsaydı, onun yapacağı şey tam da buydu. Andrew onu asla öpmezdi ya da Billie onun öpmesini istemezdi. Eğer bir nedenle evlilik hakkında şaka yapıyorlarsa da kesinlikle tek dizinin üstüne çökerek bununla ilgili gülünç bir şey söylerdi.

Ama George ile... Billie onun bunu *kast edip etmediğini* anlayamamıştı. Peki ya Billie ona evet deseydi? Ya onun gerçekten tek dizinin üstüne çökmesini ve sonsuz bağlılığını göstermesini istediğini, onu *seveceğini* söyleseydi...

Sonra George'un şaka yaptığını mı çözmüştü?

Billie'nin bunu düşündükçe yüzü alev alev yanıyordu.

George'un böyle bir şey için dalga geçeceğini hiç düşünmemişti. Ama sonra tekrar, bunun George olduğu aklına geldi. O Manston Kontu'nun, asil ve onurlu Lord Kennard'ın en büyük oğluydu. Eğer bir kadına evlenme teklif edecek olsaydı, bunu asla böyle ahmakça yapmazdı. Tabii ki yüzüğü eline alırdı, şiirsel sözler hazırlamış olurdu ve bunu diz çökerek yapıp yapmayacağını evlenme teklif edeceği kadına sorup, bunun kararını vermeyi kesinlikle ona bırakmazdı.

Demek ki bunu kastetmiş olamazdı, değil mi? George asla kendinden bu kadar emin olmayan bir davranış sergilemezdi.

Billie yatağına yığıldı, iki elini göğsü üzerine koyup hızla çarpan kalbini bastırmaya çalıştı. George'un bu *sarsılmaz* özgüveninden nefret ediyordu. Çocukken bile o her zaman her şeyi diğerlerinden daha iyi bilirdi. Her şey hakkında bir tek o bilgi sahibiydi. Ondan beş yaş büyük olduğu için muhtemelen Billie haliyle onun her şeyi iyi bildiğini fark etmiş olsa da yine de bu çok *sinir bozucu* bir şeydi. Yetişkinliğe ulaşana kadar diğerlerinin ona yetişmesine tabii ki imkân yoktu.

Ve şimdi... Şimdi onun sessiz özgüvenini seviyordu. Asla küstahlık yapmazdı, asla kendisiyle övünmezdi. O tam olarak... George'du.

Ve Billie onu seviyordu.

Onu seviyordu ama...

YÜCE TANRIM, BILLIE ONUN KENDİSİNE EVLENME TEKLİFİ ETMESİNİ ENGELLEMİŞTİ.

Bunu neden yapmıştı?

Daha da önemlisi, Billie bunu nasıl telafi edebilirdi?

Bölüm 20

Ailede her zaman kahvaltıya ilk inen kişi George'du, ama ertesi sabah normal günlerde kullanılan yemek odasına adım attığında annesi çoktan masada, bir fincan çay içiyordu.

Bunun tesadüf olmasına imkân yoktu.

"George," dedi onu görür görmez, "konuşmalıyız."

"Anne," diye isteksizce mırıldandı, tabağını doldurmak için büfeye doğru adım attı. Her ne olduysa annesi çok heyecanlı görünüyordu, ama o hiç havasında değildi. Yorgundu ve huysuzdu. Şu an bir gece önce evlenme teklif etmiş biri olabilirdi ve aslında bunu *neredeyse* gerçekleştirmiş sayılırdı ama kesinlikle reddedilmişti.

Hayaller yazboz gibi elle yapılıp bozulan şeyler değildi. Güzel bir gece uykusu çekerek telafi edilebilecek bir şey de eğildi.

"Bildiğin gibi," dedi annesi hemen konuya girerek, "bu gece Lady Wintour'un balosu var."

George tabağına bir tane haşlanmış yumurta koydu. "Seni temin ederim ki, hiç aklımdan çıkmıyor."

Annesinin dudakları gerildi, ama onun alaycılığını fazla dikkate almadı. Bunu yapmak yerine, George masada ona katılana kadar büyük bir sabırla bekledi.

"Billie'yle ilgili," dedi annesi.

Tabii ki öyleydi.

"Onun için çok endişeleniyorum."

George da öyleydi, ama endişelerinin aynı nedenlerden dolayı olduğundan emin değildi. George yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi. "Sorun nedir?"

"Bu gece hemen her konuda yardıma ihtiyacı olacak."

"Saçmalama," diye alay etti George, ama annesinin ne demek istediğini biliyordu. Billie Londra'ya uygun biri değildi.

O baştan sona bir taşra kızıydı.

"Onun kendine güveni yok, George. Akbabalar bunu anında göreceklerdir."

"Peki, neden o zaman bizim bu akbabalarla sosyalleşmeyi seçtiğimizi hiç düşündün mü, acaba?" diye sordu George.

"Çünkü onların hepsi akbaba değil, yarısı gerçekten güvercin."

"Güvercin mi?" George ona inanamaz bakışlarla baktı.

Kadın boş ver anlamında elini salladı. "Belki de posta güvercinleridir. Ama mesele bu değil."

"Kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim."

Annesi bunu duyduğu halde nezaketle duymazdan gelmeyi seçti ve konuyu ona açıkça anlatmak için uzunca bir süre ona baktı. "Onun başarısı senin elinde."

George şimdi söyleyeceği şeyin konuyu büyütmesi için annesini cesaretlendireceğini ve sonrasında bu yüzden pişmanlık duyacağını biliyordu, ama bunu söylemekten kendisini alamadı. "Pardon, anlayamadım?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki sosyeteye ilk kez takdim edilen bir genç kızın bu sınavdan geçebilme başarısını garanti altına almanın en kesin yolu, senin gibi nitelikli bir centilmenin tüm dikkatini ona vermesidir."

Annesi ona bir geri zekâlıymış gibi bakıyordu. "Yoksa neden onu Londra'ya getirdiğimi sanıyorsun?"

"Onun arkadaşlığına ihtiyaç duyduğunu söylediğini hatırlıyorum, öyle dememiş miydin?" diye sordu George.

Annesi, açıkça bunun ciddiye alınmaması gereken bir saçmalık olduğunu belirtmek için boş ver anlamında elini salladı. "Kızın biraz cilaya ihtiyacı var."

Hayır, diye düşündü George, *onun buna ihtiyacı yoktu.* Çatalını sert bir şekilde tabağındaki sosise sapladı. "O bu haliyle gayet iyi."

"Çok naziksin George," diye yanıtladı annesi, üzerine biraz tereyağı sürmeye karar vermeden önce çöreğini inceleyerek, "ama seni temin ederim, hiçbir leydi bu konuda 'bütünüyle mükemmel' olduğunu kabul etmek istemez."

George yüzüne sabırlı bir ifade yerleştirdi. "Amacın ne anne?"

"Bu akşam, üzerine düşeni yapmana ihtiyacım var sadece. Onunla dans *etmelisin.*"

Sanki bu angarya bir işmiş gibi konuşuyordu. "Elbette onunla dans edeceğim." O zaten bunu düşünmüştü, tüm detayları yerine getirip onunla dans etmemek çok tuhaf olurdu. Kaldı ki şimdiden heyecanını engelleyemiyor, onunla dans etmeyi dört gözle bekliyordu. Aubrey Hall'da Billie'nin ellerini hesap sorar gibi kalçalarının üzerine koyup ona bakarak, "Sen hiç benimle dans ettin mi?" diye sorduğu o sabahtan beri Billie'yle dans etmeyi çok istiyordu.

O zaman, gerçekten bunu hiç yapmamış olduğuna inanamamıştı. Komşu olarak geçen bunca yıl boyunca, onunla nasıl dans etmemişti?

Ama şimdi bunu daha önce yapmış olmayı çok istediğini *düşündüğüne* inanamıyordu. Eğer Billie'yle dans etmiş olsaydı, müziğin ritmine uyup ellerini onun kalçalarının üzerine koyduğunda, bu asla unutabileceği bir şey olmazdı.

Ve o bunu çok istiyordu. Billie'nin elini avucunun içine alıp dans etmek, adımlarını onun adımlarıyla iç içe geçirmek ve onun doğuştan gelen zarafetini hissetmek istiyordu. Ama daha önemlisi, *onun* da bunu hissetmesini istiyordu. Onun da diğerleri kadar kadınsı ve zarif olduğunu, herkesin olduğu gibi onun gözünde de mükemmel biri olduğunu, sadece "çok mükemmel" olmadığını bilmesini istedi ve eğer yapabilseydi...

"George!"

Başını kaldırıp baktı.

"Lütfen dikkatini topla," dedi annesi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Ne kadar zamandır kendi düşüncelerine dalıp onların içinde adeta kaybolduğu hakkında bir fikri yoktu, annesiyle sohbet ederken bir iki saniyeliğine bile olsa hayallere dalmasına hoşgörü gösterilemezdi.

"Billie ile iki kez dans etmen gerektiğini söylüyordum," dedi annesi biraz sinirli bir şekilde.

"Oldu bil."

Kadının gözleri kısıldı, açıkçası Billie'nin işin kolayına kaçıp başına buyruk davranacak olmasından şüpheleniyordu. "Ayrıca danslar arasında en az doksan dakika geçtiğinden emin olmalısınız."

George gözlerini devirdi ve bunu saklama gereği duymadı. "Sen nasıl istersen."

Leydi Manston çayına biraz şeker karıştırdı. "Dikkatli davranmalısınız."

"Ama çok dikkatli değil, öyle değil mi?"

"Benimle alay etme," diye uyardı annesi.

George çatalını elinden bıraktı. "Anne, seni temin ederim ki Billie'nin mutlu olmasına en az senin kadar hevesliyim."

Bu annesini biraz rahatlatmışa benziyordu. "Pekâlâ," dedi, "Anlaştığımıza memnun oldum. Balo salonuna tam

dokuz buçukta varmak istiyorum. Gerçi yine de erken olacak ama bu bize düzgün bir giriş yapma fırsatı verecek, böylece takdim ve tanıştırmalar o kadar zor olmayacak. Böyle şeyler çok gürültülü oluyor."

George başıyla onu onayladı.

"Bence dokuzda yola çıkmalıyız. Wintour Malikânesi'nin önünde kesinlikle bir fayton kuyruğu olacaktır ve bunun ne kadar sürdüğünü biliyorsun. Yani sekizi çeyrek geçeye kadar hazır olabilirsen..."

"Ah, hayır, üzgünüm," diye sözünü kesti George, Robert Tallywhite'a iletmesi gereken gülünç mesajı düşünerek. "Size eşlik edemem. Baloya kendim gitmem gerekecek."

"Saçmalama," dedi annesi küçümseyerek. "Bize eşlik etmene ihtiyacımız var."

"Keşke yapabilseydim," dedi dürüstçe. Billie'nin onun koluna girmesinden daha güzel bir şey olamazdı, bu çok istediği bir şeydi ama bu akşamın programını çoktan düşünmüş ve tek başına gelmesinin zorunlu olduğuna karar vermişti. Zira eğer hanımlarla birlikte gelirse, onları neredeyse kapıda bırakması gerekecekti. Ve Tanrı'nın bildiğini saklayacak hali yoktu, annesi tarafından tam bir sorgulamadan geçmeden *bunun* asla olamayacağını biliyordu.

Hayır, en iyisi oraya daha erken gitmekti, böylece Tallywhite'ı bulabilir ve onlar henüz daha gelmeden işini halledebilirdi.

"Billie ve bana eşlik etmekten daha önemli ne gibi bir işin olabilir?" diye sordu annesi.

"Önceden verilmiş önemli bir sözüm var," diye yanıtladı çayını dudaklarına götürerek. "İptal edilemeyecek bir iş."

Bu açıklama annesinin dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Şu an çok mutsuzum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Annesi çayını giderek artan bir gürültüyle karıştırmaya başladı. "Belki bu konuda çok yanılıyor da olabilirim. Billie çok başarılı bir performans da sergileyebilir. Hatta oraya vardığımız andan itibaren etrafımız bekâr beyefendiler tarafından sarılabilir."

"Sesinin tonu, bunun kötü bir şey olacağını düşündüğünü ima ediyor gibi görünüyor," dedi George.

"Tabii ki hayır. Ama sen onu görmek için orada olmayacaksın."

Aslında bu George'un hiç görmek istemediği bir şeydi. Gerçekten de Billie'nin etrafı, içeri girer girmez onun ne kadar büyük bir hazine olduğunun farkına varacak zekâya sahip yakışıklı bekârlardan oluşan bir centilmenler ordusuyla mı çevrilecekti? Bu onun için başlı başına bir kâbustu.

Ve bu düşünce onun tartışmaya son noktayı koymasına neden oldu. "Aslında," dedi annesine. "Ben muhtemelen Wintour Malikânesine sizden önce varacağım."

"Tamam, anlaştık o halde, o zaman görevinden dönüp bizi yoldan almaman için hiçbir neden göremiyorum."

George sinirden burnunun üzerindeki kemik çıkıntısını çekiştirip çimdiklemeye başladı. "Anne, bu olmaz. Lütfen planımızı böyle bırak ve seni balo salonunda karşılayacağımı bil. Ve Billie ile öyle bir dans edeceğim ki, Londralı beyler onlarla dans etmesi için onun ayaklarına kapanıp sıraya girecekler."

"Günaydın."

İkisi de döndüler ve Billie'nin kapıda durduğunu gördüler. George onu selamlamak için ayağa kalktı. Onun konuyla ilgili bariz alaycılığının ne kadarını duyduğundan emin değildi ve onun yanlış anlamasından çok korkuyordu.

"Bu gece benimle gelmeyi kabul etmen büyük incelik," dedi Billie, sesi o kadar tatlı ve hoştu ki, George onun samimiyetini tam olarak ölçemedi. Büfeye doğru yürüdü ve bir tabak aldı. "Umarım bu sizin için külfet olmaz."

Ah, işte bu *oydu*.

"Aksine," diye yanıtladı. "Sana eşlik etmeyi dört gözle bekliyorum."

"Ama arabada bize eşlik edecek kadar değil," diye homurdandı annesi.

"Dur," dedi George.

Billie döndü, gözleri gizli bir merakla bir Rokesby'den diğerine gezindi.

"Sana bu akşam iptal edemeyeceğim bir işim olduğunu bildirdiğim için üzgünüm," dedi, "bu da sizinle birlikte Wintour Malikânesi'ne gelemeyeceğim anlamına geliyor. Ama orada görüşeceğiz. Sizi orada karşılayacağım. Ve umarım bana iki dansını ayırırsın."

"Elbette," diye mırıldandı Billie. Ama ardından tek kelime bile söyleyemedi.

"Madem bu akşam bize eşlik edemiyorsun..." diye söze başladı Leydi Manston.

George neredeyse peçetesini fırlatacaktı.

"Belki bize başka bir şekilde yardımcı olabilirsin."

"Lütfen," dedi George, "size nasıl hizmet edebileceğimi bana bildirin."

Billie, onun burnundan solur gibi bir ses çıkardığını duydu. Emin değildi. Ama George'un annesine karşı hızla azalan sabrında eğlenceli bir taraf bulmak kesinlikle Billie'nin doğasında vardı.

"Genç beylerin hepsini benden daha iyi tanıyorsunuz," diye devam etti Lady Manston. "Kaçınmamız gereken bir şey var mı?"

Hepsinden, demek istedi George.

"Peki, özellikle dikkat etmemiz gereken bir şey var mı? Billie'nin şapkasını takarak yapmayı planladığı bir şey?"

"Ben... *Ne* planlayabilirim ki?"

Billie gerçekten şaşırmış olmalı, diye düşündü George. Yere üç dilim domuz pastırması düşürdü.

"Tavlamaktan söz ediyorum, hayatım," dedi Leydi Manston, "Bu bir deyimdir. Mutlaka duymuşsunuzdur."

"Elbette duydum," dedi Billie, masadaki yerini almak için acele ederek. "Ancak bunun benim için geçerli bir şey olduğunu sanmıyorum. Londra'ya koca aramaya gelmedim."

"Her zaman bir koca arıyor olmalısın, Billie," dedi Lady Manston ve sonra George'a döndü. "Peki ya Ashbourne'un oğlu? En büyüğü değil elbette. O zaten evli. Ama senin kadar hoş bir kızın..." Bunu söylerken hâlâ şaşkınlık yaşayan Billie'ye omzu üstünden baktı, "bir dukalık varisini kaçırmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"İstemediğimden oldukça eminim," dedi Billie.

"Sana çok uygun biri, hayatım. Oldukça gösterişli bir mevki."

"Ve bunu bir kontun karısı söylüyor," dedi George.

"Aynı şey değil," dedi annesi. "Ayrıca soruma cevap vermedin. Peki ya Ashbourne'un oğlu?"

"Hayır."

"Hayır mı?" diye annesi tekrarladı. "Hayır, senin bir fikrin yok mu?"

"Hayır, hayır. O Billie için uygun biri değil."

Billie, George'un anne-oğul konuşmasını tuhaf bir merak ve heyecanla izlediğini fark etti.

"Özel bir nedeni var mı?" diye oğluna sordu Leydi Manston.

"Kumar oynuyor," diye yalan söyledi George. Belki de yalan değildi. Gerçekten de bütün centilmenler kumar oynuyordu. Söz konusu kişinin aşırı bir kumar merakı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Peki, ya Billington'ın varisi? Sanırım o..."

"Ona da hayır."

Annesi ona duygusuz bir ifadeyle baktı.

George bunun doğru olmasını umarak, "O daha çok genç," dedi.

"Öyle mi?" kadın kaşlarını çattı. "Sanırım öyle olabilir. Tam olarak hatırlayamıyorum."

"Bu konuda herhangi bir söz hakkım olup olmadığını bilmiyorum," diye araya girdi Billie.

"Elbette var," dedi Leydi Manston onun elini okşayarak. "Ama henüz değil."

Billie'nin dudakları aralandı, ama ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bizden başka kimseyi tanımazken bu konuda nasıl fikir sahibi olabilirsin?" diye devam etti Leydi Manston.

Billie ağzına bir parça domuz pastırması koydu ve onu hırslı bir şekilde çiğnemeye başladı. George onun bunu yapmasının nedeninin pişman olacağı bir şey söylemekten kendini alıkoymak için olduğundan şüphelendi.

"Endişe etme, tatlım," dedi Leydi Manston.

George çayından bir yudum aldı. "Bana hiç endişeli gibi görünmüyor."

Billie ona minnettar bir bakış attı.

Annesi onu tamamen görmezden geldi. "Yakında herkesi tanıyacaksın. Billie. Ve sonra kiminle tanışmak istediğine kendin karar verebilirsin."

"Burada bu konuda öyle ya da böyle bir fikir sahibi olacak kadar uzun kalmayı planladığımı sanmıyorum," dedi Billie, sesi ve tavırları George'a göre oldukça sakin ve dengeli görünüyordu.

"Saçma," dedi Leydi Manston. "Sen her şeyi bana bırak."

"Sen onun annesi değilsin," dedi George sessizce.

Annesi kaşlarını kaldırdı ve "Olabilirdim," dedi.

George ve Billie ağzı şaşkınlık ve hayretle açık bir halde ona baktılar.

"Ah, haydi ama ikiniz de yapmayın çocuklar," dedi Lady Manston, "uzun zamandır Rokesby'ler ve Bridgerton'lar arasında bir birleşme beklentisi içinde olmam hiç de şaşırtıcı olmamalı."

"Birleşme mi?" diye tekrarladı Billie ve George'un tek düşünebildiği bunun korkunç, hastalıklı bir kelime olduğuydu. Billie için hissettiği şeyleri asla kapsayamayan duygudan uzak bir kelimeydi.

"Eş, evlilik, adına ne dersen," dedi Lady Manston. "Biz çok yakın arkadaş olan iki aileyiz. Tabii ki tek bir aile olmayı isterim."

"Eğer bir fark yaratacaksa," dedi Billie sessizce, "Seni zaten ailem gibi görüyorum."

"Ah, biliyorum hayatım. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bunu resmileştirmenin her zaman harika olacağını düşünmüşümdür. Ama önemli değil. Nasılsa Georgiana var."

Billie boğazını temizledi. "O henüz çok genç."

Leydi Manston şeytani bir şekilde gülümsedi. "Nicholas da öyle."

Billie'nin yüzündeki ifade giderek dehşete dönüştüğünde George neredeyse gülecekti. Kendi yüzünün de aynı ifadeyi taşıdığından çok emin olmasaydı muhtemelen gülerdi.

"Seni şoka soktuğumu görüyorum," dedi annesi. "Ama yerimde hangi anne olsa size gelecek planlamak için asla erken olmadığını söyler."

"Bundan Nicholas'a bahsetmeni hiç tavsiye etmem," diye homurdandı George.

"Ama Georgiana'dan eminim," dedi annesi kendine bir fincan daha çay doldururken. "Sen de bir fincan ister misin, Billie?"

"Ee... Evet, teşekkür ederim.

"Ah, başka bir şey daha var," dedi Lady Manston, Billie'nin çay fincanına bir miktar süt koyarken. "Sana Billie demeyi artık bırakmalıyız."

Billie gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, anlayamadım?"

Çayını dolduran Leydi Manston, "Bugünden itibaren senin gerçek adını kullanacağız. Sybilla," dedi.

Billie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, ama dikkat çekiciydi. "Annem sinirlendiğinde bana böyle seslenir."

"O zaman yeni ve daha mutlu bir geleneğe başlayacağız."

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu George.

"Hatırlamanın zor olacağını biliyorum," dedi Lady Manston, sonunda bardağı Billie'nin tabağının yanına koyarken, "ama isim olarak bence Sybilla en iyisi. Billie çok şey... Bilmiyorum, buna erkeksi diyeceğim ama yani seni nasıl tasvir etmek istediğimizi tam olarak temsil ettiğini düşünmüyorum."

"*O* kim olduğunu ve adının tam olarak *onu* temsil ettiğini biliyor," diye homurdandı George.

"Ah, Tanrım, bu konuya bu kadar sinirleneceğini bilmiyordum," dedi annesi, kusursuz masum bir ifadeyle ona bakarak. "Ama tabii ki, sana bağlı bir şey değil."

"Billie olarak anılmayı tercih ederim," dedi Billie.

"Sana da bağlı olduğundan emin değilim, hayatım."

George'un çatalı elinden tabağına ağır bir şekilde düştü. "Kimin elinde o zaman?"

Annesi ona sanki en *aptal* soruyu sormuş gibi baktı. "Benim."

"Senin?" dedi George.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bunu daha önce de yaptım, biliyorsun."

"Mary kocasını Kent'te bulmadı mı?" diye hatırlattı George.

"Ancak önce Londra'da nezaket ve kibarlık konusunda törpülenip cilalandıktan sonra."

Yüce Tanrım. Annesi kesinlikle çıldırmıştı. Bunun tek açıklaması buydu. İnatçı olabilirdi, toplum ve görgü kuralları söz konusu olduğunda titiz olabilirdi, ancak şu ana kadar bu ikisini böylesine tam bir mantıksızlıkla bir araya getirmeyi asla başaramamıştı.

"Önemli değil, elbette," dedi Billie. "Zaten herkes bana öyle ya da böyle sonuçta Bayan Bridgerton demeyecek mi?"

"Elbette," dedi Leydi Manston, "ama seninle konuştuğumuzu duyacaklar. Senin vaftiz adını bilmeleri gerek, biz de sanki senin gerçek adını *bilmiyormuş* gibi davranamayız."

"Bu duyduğum en ahmakça konuşma," diye homurdandı George.

Annesi ona bir bakış attı. Ardından Billie'ye dönerek, "Sybilla," dedi. "Londra'ya koca aramak amacıyla gelmediğini biliyorum, ama buradayken bundan yararlanmalısın. Burada koca bulmanın ne kadar kolay olduğunu görüyor olmalısın, bunu başka yerde asla bulamayacaksın. Bu kadar çok sayıda her bakımdan uygun genç erkeği, ancak tek bir yerde, Kent'te bulabilirsin."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Billie, çayını içerken, "bütün Rokesby'ler evdeyken her yer tıklım tıklım doluyken bu konuyu rahatça düşünemiyorum."

Annesi titrek bir kahkahayla şakırken George keskin bir şekilde başını kaldırdı. "Çok doğru Billie," dedi sıcak bir gülümsemeyle (görünüşe göre ona Sybilla demesi gerektiğini unutmuştu), "ama ne yazık ki şu anda tek evim var."

George buna inanamayarak, "İki," dedi. Görünüşe göre eğer birine hiç gidilmiyorsa, bu onun gözden çıkarılıp evden sayılmadığı anlamına gelmiyordu.

Annesinin kaşları kalktı. "Senden bahsediyordum George."

Pekâlâ, şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

Ayağa kalktı. "Billie'ye kendisi nasıl çağrılmayı istiyorsa öyle sesleneceğim. Ve söz verildiği gibi, balo başladığında sizi Wintour Malikânesi'nde göreceğim. Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken çok şey var."

Aslında bilmiyordu ama annesinin Billie'nin yüksek sosyeteye ilk takdimiyle ilgili tek kelime bile duymak isteyeceğini düşünmüyordu.

Bu berbat günü ne kadar çabuk atlatırlarsa o kadar iyiydi.

BILLIE ONUN UZAKLAŞMASINI İZLEDİ ve hiçbir şey söylemedi, daha doğrusu hiç konuşmadı, ama kaşığını yulaf lapasına daldırırken aniden ona "Bekle!" diye seslendi.

George birden kapıda durdu.

"Sadece çok kısa bir şey," dedi aceleyle peçetesini masaya bırakırken. Bu çok kısa şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içinde bir şey vardı ve belli ki dışarı çıkması gerekiyordu. Lady Manston'a döndü. "Kusura bakmayın. Birazdan döneceğim."

George, bunun üzerine küçük yemek odasını terk edip hole çıktı ve konuşabilecekleri özel bir köşe aradı.

Billie hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Özür dilerim."

"Ne için?"

İyi soruydu. O üzgün filan değildi. "Aslında," dedi, "sana teşekkür ederim."

"Bana teşekkür ediyorsun," dedi George yumuşak bir tonda.

"Beni savunduğun için," dedi. "Bana Billie dediğin için."

George'un ağzı yarı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana Sybilla demeyi denesem bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Billie ona nazik bir ifadeyle baktı. "Ben de bu isimle beni çağıran annemin sesinden başka bir sese cevap verir miyim, emin değilim."

George bir an durup onun yüzünü inceledikten sonra, "Annemin seni olmadığın birine dönüştürmesine sakın izin verme," dedi.

"Ah, artık çok geç. Şu aşamada bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum. Ben bu konuda epey geride, yani geç kaldım."

"Yirmi üç yaşında mı?"

"İnsan evlenmemiş bir kadın olduğunda bu çok büyük bir yaş," diye karşılık verdi Billie. Belki de onların tarihi boyunca yapılmış çok sayıda çok kötü evlilik teklifleri olduğunu söylememeliydi. *Birincisi* Billie bunun gereksiz bir açıklama olduğunu düşündü. *İkincisi* de bu onu evde kalmış bir ucube olarak görmelerine neden olacaktı.)

Ama bunu söylediğine pişman değildi. Pişman olamazdı. Çünkü eğer o tekliflerden birini kabul edip gerçek bir evliliğe dönüştürmek isteseydi, zaten çoktan bunu yapardı.

Ama pişman oldu. Gecenin bir yarısında hâlâ uyanıktı. En azından yirmi dakikadır... Neredeyse George'un artık ona evlenme teklif etmeyeceğinden kesinlikle emin olduğu için kendi kendini azarlıyordu. Eğer şu an at kılından yapılmış bir ceza gömleği olsaydı (böyle aşırı saflık içeren boş laflar söylemeye eğilimli olduğu için) hemen giyer, kendi kendini cezalandırırdı.

Onun bu sözleriyle George'un kaşları çatılmış ve tabii ki zihni üç kat hızlı çalışmaya başlamıştı. Acaba George neden onun durup dururken evde kalmış bir kız kurusu olduğu hakkında yorum yaptığını merak ediyor muydu? Bunun cevabını bulmaya çalışıyor muydu? Bunu yaparken onun akıl sağlığını da tartışıyor muydu?

"O bu akşam için güzel bir elbise seçmeme yardım etti," diye Billie birden ağzından kaçırıp ona söyleyivermişti.

"Annem mi?"

Billie başını sallayarak doğruladı. "Gerçi ben yine de onu şoka sokmam gerekebilir diye her ihtimale karşı yanımda bir çift pantolon getirmiştim."

George bunu duyunca bir kahkaha patlattı. "Gerçekten bunu yaptın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Billie, şu an George'un buna gülüyor olmasıyla kalbi birden hafiflemişti, "ama bunun üzerine düşünmem bile bir anlam ifade ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle." George ona baktı, gözleri sabah ışığında öyle maviydi ki, şakacılığının yerini daha ciddi bir ifade almıştı. "Lütfen annem adına özür dilememe izin ver. Başına ne geldi bilmiyorum."

"Belki de kendisini şey hissediyordur," dedi Billie. Bir an için kaşlarını çattı, en iyi kelimeyi bulmaya çalışıyordu. Ve sonunda buldu. "Suçlu."

"Suçlu mu?" George'un yüzü şaşkınlığını ele veriyordu. "Ne için?"

"Erkek kardeşlerinden hiçbirinin bana teklif etmediği şey için." Billie muhtemelen şu an söylememesi gereken başka bir şeyi daha söylemişti. Ve Billie işte bu yüzden Lady Manston'ın böyle hissettiğini düşünüyordu.

Ve George'un ifadesi meraktan kıskançlık gibi bir şeye kaydığında, Billie bir anlamda kendini biraz memnun hissetmeden edemedi.

"Yani sanırım bunu telafi etmeye çalışıyor," dedi Billie neşeyle. "Onlardan birinin bana bunu teklif etmesini beklemiyordum, ama o sanki beklediğimi düşünüyor. Bu yüzden de şimdi telafi etmek için beni başkalarıyla tanıştırmak istiyor."

"Yeter," George neredeyse havlar gibi bağırmıştı.

"Pardon anlamadım?"

George konuşmadan önce öksürüp boğazını temizledi. "Yeter," dedi çok daha dengeli bir sesle. "Bu tek kelimeyle saçmalık."

"Ama sence de annen aynen böyle hissetmiyor mu?"

"Seni bir grup işe yaramaz züppeyle tanıştırmayı düşünmesi mantıklı bir fikir."

Billie bu ifadenin tadını çıkarmak için bir dakika sessizce bekledi, sonra "O iyi niyetli biri," dedi.

George bunu sesli bir şekilde mırıldandı.

"Öyle," diye ısrar etti Billie, yüzündeki gülümsemeyi bastıramıyordu. "O benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi istiyor."

"O aynen öyle düşünüyor."

"Ah, evet. Onu başka türlü düşünmesi için ikna edecek bir şey yok. Korkarım bu bir Rokesby özelliği."

"Şu anda bana hakaret etmiş olabilirsin."

"Hayır," dedi Billie yüzündeki ciddi ifadeyi koruyarak.

"Unuttum gitti."

"Çok naziksiniz, efendim."

George onun küstahlığı karşısında gözlerini devirdi ve Billie bir kez daha kendisini rahatlamış hissetti. Belki de zarif hanımlar böyle flört etmiyordu, ama onun flört etmek konusunda bildiği tek şey buydu.

Ve her şeye rağmen çalışıyor gibiydi. O *bundan* emindi.

Belki de her şeye rağmen kadınsı bir sezgiye sahipti.

Bölüm 21

O gecenin ilerleyen saatlerinde
Wintour Balosu'nda

Doksan dakika olmuştu ama hâlâ Tallywhite'ı görememişti.

George, uşağının her zamankinden daha sıkı bağladığı kravatını çekiştirdi. Lady Wintour'un Spring Soirée'sinde yani Bahar Gecesi'nde sıra dışı hiçbir şey yoktu, hatta sıkıcı bir gece olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdi, ama tuhaf dikenli bir şeyin boynuna sürtünüp durduğu hissinin ilk kez yaşadığı sıra dışı bir şey olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Zira ne tarafa baksa, birisinin ona tuhaf tuhaf baktığını görüyor ve onu izleyen bu meraklı bakışlardan çizdiği görüntünün aşırı ilgi uyandırdığını fark edebiliyordu.

Belli ki her şey onun hayal gücündeydi, bu da çok dikkat çekici bir noktaya yol açmıştı... Açıkçası, bu tür şeyler için biçilmiş bir kaftan olduğu söylenemezdi.

Gelişini dikkatli bir şekilde zamanlamıştı. Çok erken bir saat, istenmeyen dikkatleri üzerine çekecekti. Onun aşındaki çoğu bekâr erkek gibi, sosyal yükümlülüklerini yerine getirmeden önce genellikle kulübünde birkaç saat geçirirdi. Saat tam sekizde gelseydi, garip görünürdü. (Bu durumda

sonraki iki saati, mis kokulu nefesiyle olduğu kadar dakikliğiyle de efsanevi olan neredeyse sağır büyük teyzesiyle sohbet ederek geçirmek zorunda kalacaktı.)

Ama bu defa parti başladıktan çok sonra gelmeyi adet haline getirdiği olağan programını da uygulamak istemedi. Tallywhite'ı böylesine bir kalabalığın içinde fark etmek çok zor olurdu, ya da daha kötüsü, onu hiç bulamayıp kaybedebilirdi.

Böylece çok dikkatli, kılı kırk yaran bir değerlendirmenin ardından, belirlenen başlama saatinden yaklaşık bir saat kadar sonra Wintour balo salonuna girdi. Aslında hâlâ demode sınıflamasına girmesine neden olacak kadar erken bir saatti, ama George etrafta dolaşan yeterince insan olduğunu görüp fazla dikkat çekmeyeceğini düşündü.

İlk kez böyle bir baloya katılmıyordu, o yüzden belki de tüm bu detayları gereğinden fazla düşünüyor olabilir mi diye merak etti. Alt tarafı bir tekerlemeden bir dize söylemekle eşdeğer bir görev için çok fazla zihinsel hazırlık yapıyor gibi görünüyordu.

Zamanı hızlı bir şekilde kontrol ettiğinde saatin neredeyse on olduğunu gördü, bu da eğer Billie henüz gelmemişse, yakında geleceği anlamına geliyordu. Annesi dokuz otuzu hedefliyordu, ama Wintour House'un önünde sıraya giren faytonlar hakkında çok sayıda kişinin homurdandığını duymuştu. Billie ve annesi, kesinlikle Manston'lara ait faytonun içinde sıkışıp kalmış ve dördü de bir an önce ışıl ışıl aydınlanmış salona girmek için şu an sıralarını bekliyor olmalıydılar.

Onlar gelmeden bu işi halletmek istiyorsa fazla zamanı yoktu.

Yüzünden oldukça sıkılmış olduğu anlaşılıyordu, yanından geçen tanıdıklarını uygun bir şekilde selamlarken mırıldanarak salonda dolaşmaya devam etti. Bir uşak elinde

içi meyve kokteyli dolu bardakların olduğu bir tepsiyle ortalıkta dolaşıyordu, bir tane aldı, içkisini yudumlarken bardağın kenarından balo salonuna bakıyor, bu arada dudaklarını ıslatmaya çalışıyordu. Tallywhite'ı görememişti, ama şu an gördüğü kişi... Kahretsin, Lord Arbuthnot muydu?

Neden George'dan bir mesaj iletmesini istiyordu ki? Bunu kendisi de yapabilirdi?

Ama belki de Arbuthnot'un Tallywhite ile görülmemesinin nedenleri vardı. Belki burada *başka biri* daha vardı, iki adamın birlikte çalıştığını bilmesine izin verilmeyen biri. Ya da belki de karanlıkta kalan Tallywhite'di. Belki de mesajı verenin Arbuthnot olduğunu bilmiyordu.

Ya da...

Belki Tallywhite, Arbuthnot'un onun bağlantı noktası olduğunu biliyordu ve her şey George'u denemek için bir plandı, böylece onu gelecekteki işleri için kullanabilirlerdi. Belki George yanlışlıkla bilmeden casusluk kariyerine başlamıştı.

Elindeki meyve kokteyline baktı. Belki de... Hayır, belki değil. *Kesinlikle* daha yüksek derecede alkol içeren bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bu çürümüş şey de ne böyle?" diye mırıldanarak bardağı geri bıraktı.

Ve sonra George onu gördü.

Birden nefesi kesildi. "Billie?"

Onun müthiş bir görüntüsü vardı. Elbisesinin rengi kırmızının en koyu tonuydu. Bu renk, evlenmemiş bir bayan için beklenmedik şekilde canlı bir seçimdi ama Billie'de mükemmeldi. Teni süt gibi beyazdı, gözleri parlıyordu ve dudakları... Onları boyamadığını biliyordu. Billie'nin böyle ince, detaylı işler yapmak için asla sabrı yoktu. Ama dudakları bu haliyle de çok hoş görünüyordu, sanki elbisesinin yakut parlaklığının bir kısmını emmişler gibi.

O dudakları öpmüştü. Onu tatmıştı ve ona tapmıştı. Ona muhtemelen asla hayal bile edemeyeceği şekilde tapmak istiyordu.

Yine de tuhaftı, onun anons edildiğini duymamıştı. Girişten çok uzaktaydı ya da belki de kendi düşüncelerine fazlasıyla kapılmıştı. Ama sonuçta işte oradaydı, annesinin yanında duruyordu. O kadar güzel, o kadar parlaktı ki gözü başka kimseyi göremiyordu.

Aniden gözüne dünyanın geri kalanı bir angarya gibi göründü. Sırf dans etmek, konuşmak istemediği insanlarla konuşmak ve özellikle de iletmek istemediği mesajları iletmek için burada olmak istemiyordu. Tanımadığı genç bayanlarla dans etmek ve tanıdığı insanlarla zoraki bir kibarlık sergileyerek sohbet etmek de istemiyordu. Sadece Billie'yi istiyordu ve onun tamamen kendisine ait olmasını istiyordu.

Tallywhite'ı unutmuştu. Bezelyeyi, yulaf lapasını *ve* pudingi unutmuştu. Öyle kararlı bir tavırla salonun diğer ucuna doğru yürüdü ki, kalabalık sanki onun yolubdan eriyip gitmiş yol açılmış gibiydi.

Ve bir şekilde, şaşırtıcı bir şekilde, dünyanın geri kalanı Billie'yi henüz fark etmemişti. Oysaki balmumundan yapılmış bebeklere benzeyen dişilerle dolu bu salonda olağanüstü güzel, alışılmadık biçimde canlı ve *gerçekti.* Onun uzun süre keşfedilmemesi mümkün değildi.

Henüz keşfedilmemişti. Ancak çok yakında, hevesli genç beylerin kalabalığına karşı savaşmak zorunda kalacağı kesindi, ama şimdilik sadece onundu.

Billie yine gergindi. Gerçi belli etmiyordu ama onun gergin ve sinirli olduğunu söyleyebilecek tek kişinin kendisi olduğundan çok emindi. Billie'yle birlikteysen onu *tanımak* zorundaydın. Gururlu, sırtı ve başı dik duruyordu, ama gözleri etrafta gezinip kalabalığı tarıyordu.

Onu mu arıyordu?

George öne doğru bir adım attı.

"George!" dedi mutlu bir şekilde Billie. "Şey, yani Lord Kennard, demek istedim. Sizi görmek ne kadar hoş ve..." Ona gizlice gülümsedi. "Şaşırtıcı."

"Bayan Bridgerton," diye mırıldandı George, onun elinin üzerine eğilerek.

"George," dedi annesi başıyla onu selamlayarak.

George annesini yanağından öpmek için eğildi. "Anne."

"Billie çok güzel görünmüyor mu?"

George yavaşça başını sallayarak annesini onayladı, gözlerini zaten ondan alamıyordu. "Evet," dedi, "o çok güzel görünüyor." Ama güzel tam olarak doğru kelime değildi. Tek başına yavan kalıyordu. Güzellik, onun gözlerine derinlik veren ve gülümsemesinin ardına gizlenmiş olan keskin zekâsı için yeterli bir kelime değildi. Güzeldi, ama *sadece* güzel değildi ve o da zaten bu yüzden onu seviyordu.

"Umarım ilk dansını benim için saklamışsındır," dedi.

Billie onaylamak için annesine baktı.

"Evet, George'la ilk dansınızı yapabilirsiniz," dedi kadın hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Çok fazla kural var," dedi Billie mahcup bir şekilde. "Hatırlayamadığım bir kuraldan dolayı seni sonraya saklamam gerekip gerekmediğini bilemedim."

"Uzun zamandır burada mısın?" diye sordu Leydi Manston.

"Bir saat kadar," diye yanıtladı George. "İşim beklediğimden daha kısa sürdü."

"Bu bir görev miydi?" dedi. "Bunun bir toplantı olduğunu sanıyordum."

George, Billie'den dolayı adeta büyülenmiş olmasaydı, bu söze oldukça kızabilirdi.

Annesi açıkça bilgi almak için ona yem atıyordu ya da en azından onu geçmişe dönük olarak azarlamaya çalışıyordu. Ama Billie ona parlayan gözlerle bakarken bunu fazla umursayamıyordu.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Billie beceriksizce gülümsedi ve George'un bakışları onun eteğinin kıvrımlarını asabi bir şekilde düzeltmeye çalışan ellerine kaydı. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Yanlarında duran Leydi Manston gülümsedi.

"Dans etmek ister misin?" diye George aniden sordu.

"Şimdi mi?" Billie sevimli bir şekilde gülümsedi. "Müzik başladı mı?"

Başlamamıştı. George'un yaptığı bu gaftan utandığını bile hissetmemesi, aşkta ne kadar aptallaştığının bir kanıtıydı. "Ama belki salonu baştan sona turlayabiliriz," diye önerdi. "Müzisyenler nasılsa birazdan başlayacak."

Billie, oğlunun bu önerisini başıyla onaylayan Leydi Manston'a baktı. "Haydi, gidin," dedi, "ama görüş alanı içinde kalın."

George, annesine buz gibi bir bakış fırlatacak kadar uzun bir süre, rüya gibi geçen puslu halinden ayıldı. "Onun itibarını tehlikeye atacak bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmem."

"Tabii ki yapmazsın," dedi annesi neşeyle. "Onun herkes tarafından *göründüğünden* emin olmak istiyorum. Bu gece burada çok fazla bekâr centilmen var. Tahminimden de fazla."

George, Billie'nin kolunu sıkıca tuttu.

"Billington varisini gördüm," diye devam etti Lady Manston, "ama biliyorsun, onun çok genç olduğunu *düşünmüyorum*."

George annesine küçümseyici bir bakış attı. "Onun Billie Billington olmak istediğini sanmıyorum anne."

Billie bir kahkaha patlattı. "Ah, Tanrım, bu aklıma bile gelmemişti."

"İyi."

"Her neyse, onun adı Sybilla," dedi annesi, sadece kendi istediğini duymak konusundaki yeteneğini göstererek. "Ve Sybilla Billington kulağa çok hoş geliyor."

George, dönüp Billie'ye baktı ve "Hiç öyle gelmiyor," dedi.

Billie dudaklarını birbirine bastırdı, çok eğleniyor gibi görünüyordu.

Leydi Manston, "Onun soyadı Wycombe," dedi. "Sadece bil diye söylüyorum."

George gözlerini devirdi. Annesi bir tehditti.

Kolunu uzattı. "Gidelim mi, Billie?"

Billie evet diyerek başını salladı ama sonra ikisi de aynı anda başlarını döndürüp yine aynı tarafa baktılar.

"Ashbourne'un oğlunu görürsen..." dedi annesi.

Ama George, Billie'yi çoktan uzaklaştırmıştı.

"Ashbourne'un oğlunun neye benzediğini bile bilmiyorum," dedi Billie. "Sen biliyor musun?"

"Biraz göbeği var," diye yalan söyledi George.

"Ah," Billie kaşlarını çattı. "O zaman annenin neden benim için onu düşündüğünü hayal edemiyorum. Benim çok aktif olduğumu biliyor."

George, onunla aynı fikirde olduğunu iletmek için mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve kolunun üzerindeki o özel elin hissettirdiği özel duygunun tadını çıkararak balo salonunun çevresinde ağır ağır gezintisine devam etti.

"Dışarıda içeri girmeyi bekleyen bir sürü fayton vardı," dedi Billie "Annene hava çok güzel olduğu için dışarı çıkıp yürümemiz gerektiğini *söyledim*, ama o istemedi."

George güldü. Sadece Billie böyle bir öneride bulunurdu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye yakındı Billie, "yolda durup bir fincan çay içmek için kralı görebilir miyiz diye sorduğumu sandın."

"Eh, saray şehrin tam ortasında olunca..." diye George takıldı.

Billie onun kaburgalarına bir dirsek attı. Ama hafifçe, kimse görmesin diye.

"Peruk takmadığına sevindim," dedi George. Billie'nin saçları şu an modaya göre özenle şekillendirilmiş ve hafifçe pudralanmıştı. Ama aslında onun saçının gerçek rengi çok hoş bir kestane rengiydi ve olağanüstü parlaktı. George onun saçlarının rengini, o ışıltılı parlaklığını çok beğeniyordu. İşte o yapay olmayan Billie'ydi ve onu tanımlayan bir şey varsa, o da hiçbir konuda hiçbir yapaylığının *olmamasıydı.*

George onun Londra'da bulunduğu süre boyunca zamanın tadını çıkarmasını istiyordu ama onun değişmesini asla istemiyordu.

Omzuna dökülen uzun bir saç tutamına dokunarak, "Son derece modası geçmiş bir şey olduğunu biliyorum," dedi Billie, "ama anneni bir apliğe iyice yaklaşıp kendimi ateşe verme ihtimalimin yüksek olduğuna dair ikna etmeyi başardım."

George keskin bir şekilde ona döndü.

"Geçmişte saraydaki takdim edilişim sırasında yaşadıklarım göz önüne alındığında," dedi Billie, "bu düşüncem çok da mantıksız değildi."

George gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ah, lütfen gül," dedi Billie. "Çok uzun zamandan beri şaka yapamıyorum. Artık biraz eğlensek iyi olur."

"Aranızda ne oldu?" diye George sordu. "Yoksa bilmemi istemiyor musun?"

"Ah, bilmeni istiyorum tabii," dedi ve ona sinir bozucu bir tavırla bir bakış attı. "Güven bana. Kesinlikle bilmeni istiyorum."

George bekledi.

"Ama şimdi öğrenemeyeceksin," dedi Billie. "Bir kadının sırları olmalı, annen bana sürekli böyle söyleyip duruyor."

"Ama St. James Sarayı'nı ateşe vermenin o sırlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Benim zarif ve nazik bir genç kız olarak görülmemi onun ne kadar hararetle istediğini düşünürsek, sanırım tam olarak aklındaki şey bu olabilir." Billie kurnaz bir ifadeyle ona baktı. "Leydi Alexandra Fortescüe Endicott asla birini yanlışlıkla ateşe vermez."

"Hayır, ama eğer yaptıysa, maksatlı olacağını düşünüyorum." Billie gülerek karşılık verdi. "George Rokesby, bunu söylemek korkunç bir şey. Ve muhtemelen doğru değil."

"Sence öyle değil mi?"

"Kabul etmek beni çok üzse de hayır. O kadar kötü biri değil. Ya da zeki."

George bir an duraksadı, sonra "*Kazaydı,* değil mi?" diye sordu.

Billie ona bir bakış attı.

"Elbette öyleydi," dedi ama sesi olması gerektiği kadar kendinden emin çıkmamıştı.

"Kennard!"

Adını duyunca George isteksizce Billie'den uzaklaştı. İki üniversite arkadaşı... Sir John Willingham ve Freddie Coventry. Kalabalığın arasından çıkıp ona doğru geliyorlardı. İkisi de son derece hoş, yakışıklı, son derece saygın ve tam da annesinin Billie'yle tanıştırmasını isteyeceği türden beyefendilerdi.

George onlardan *birini* vurmayı çok *istediğini* fark etti. Hangisi olduğu önemli değildi. Yüzlerini hedefleyebildiği sürece, ikisi de olabilirdi.

"Kennard," Sir John sırıtarak ona yaklaştı. "Bir asır oldu. Londra'da olacağın aklıma gelmezdi."

George, tarafsız bir şekilde, "Ailevi bir iş için," dedi.

Sir John ve Freddie, ikisi de başlarıyla onu onayladı ve onlar da *buna benzer* bir şeyler söylediler ve sonra ikisi de gizlemeye gerek duymadıkları bir beklentiyle dönüp Billie'ye baktılar.

George zoraki bir gülümsemeyle Billie'ye döndü. "Sir John Willingham ve Bay Frederick Coventry'yi takdim edebilir miyim?" Etrafta mırıltılar yükseldi ve sonra, "Beyler, bu da Kent, Aubrey Hall'dan Bayan Sybilla Bridgerton," dedi.

"Kent mi dedin," diye haykırdı Freddie. "Komşu musunuz yani?"

"Öyleyiz," dedi Billie sevimli bir tavırla. "Lord Kennard hayatım boyunca tanıdığım bir insandır."

George kaşlarını çattı. Aslında Billie onun vaftiz adını böyle bir ortamda kullanmasına gerek olmadığını bilirdi, ama yine de bu kadar resmi bir şekilde anılmak onu rahatsız etmişti.

"Gerçekten de çok şanslı bir adamsın," dedi Freddie, "evine bu kadar yakın bir güzelliğe sahip olduğun için."

George, bu yapmacık iltifattan dolayı kendisi kadar sıkılıp sıkılmadığını görmek için Billie'ye bir bakış attı, ama o hâlâ sakince gülümsüyordu. Tüm yüksek sosyete tarafından tatlı, yumuşak başlı, aşırı nazik ve çok hoş bir kız olduğu hakkında konuşulmaya devam ediyordu.

George tek kelimeyle burnundan soluyordu. Tatlı, yumuşak başlı ve nazik mi? Billie mi? Bir bilselerdi.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Billie.

George yüzüne kondurduğu zoraki gülümsemeyi mümkün oluğunca yumuşak ve sabit tutmaya çalışarak, "Sadece gerçekten şanslı olduğumu düşündüm."

Billie'nin kaşları hayretle havaya kalktı. "Bu yargını bunca zamandır anlamamış olmam ne kadar tuhaf."

George ona yandan bir bakış attı.

Billie ona gizli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

George içinde bir şeylerin yerleştiğini hissetti. Her şey tekrar yoluna girmişti. Ya da en azından şu an her şey yolundaydı. Dünya şu an kana bulanmış durumdaydı ama tam burada, şu anda Billie ona gizlice gülümsüyordu.

Ve George hayatından memnundu.

"Sizden bir dans talep edebilir miyim, Bayan Bridgerton?" diye Sir John, Billie'ye sordu.

"Ve ben de," Freddie hemen araya girdi.

"Elbette," dedi Billie, yine çok sevimli bir şekilde, o kadar güzeldi ki, George bir an onun ağzını tıkamak istedi. Sesi şu an gerçek Billie'nin sesi gibi çıkmıyordu.

"İlk önce bana söz verdi," diye araya girdi George. "Ve yemek masasında da."

Billie ona yemek masasında birlikte oturma sözü vermediği için biraz şaşırmıştı, ama yine de itiraz etmedi.

"Ama yine de," dedi Freddie şakacı bir tonda, "bir baloda ikiden fazla dans edilebilir."

"İkinizle de dans etmekten mutluluk duyarım," dedi Billie. Ve sanki bir şey arıyormuş gibi salona bakındı. "Bu akşam dans kartları olduğuna inanmıyorum."

Freddie, "Kartlar olmadan da bunu başarabiliriz," dedi Freddie. "Tek hatırlamamız gereken, burada Kennard'la dansınız bittiğinde benimle dans edeceğiniz."

Billie dostça bir gülümsemeyle soylulara yaraşır bir baş selamı verdi.

"Ve sonra da Sir John'la dans edersiniz," dedi Freddie. "Ama sizi uyarmalıyım ki, o berbat bir dansçıdır. Ayak parmaklarınıza dikkat etmelisiniz."

Billie buna içten bir şekilde kahkahayla güldü ve bir kez daha onun ışıltılı güzelliği ortaya çıkınca George, sırf başka birinin onu beğenip istemesini engellemek için neredeyse üzerine bir battaniye örtecekti.

Ama George onu toplum içindeyken kıskanmamayı öğrenmeliydi. Bunu biliyordu. O sevilmeyi, iltifat edilmeyi, ağırlanmayı, baloda en çok onun hak ettiği bu anları yaşamayı hak ediyordu. Ama Tanrı aşkına, Sir John ya da Freddie'ye gülümsediğinde, gerçekten ciddiymiş gibi görünüyordu.

Kim gerçekten anlam ifade etmeden böyle gülümserdi?

Böyle bir gülümsemenin nelere yol açabileceği hakkında bir fikri var mıydı, acaba? İki genç adam onun kendileriyle ilgilendiğini düşünecekti. George, bir an için Manston House'un ön salonunu dolduran ve onun elini öpme ayrıcalığına erişebilmek için ellerinde çiçek buketleriyle sıraya giren genç beyleri görür gibi oldu.

"Bir sorun mu var?" Billie sessizce ona sordu. Sir John ve Freddie başka bir tanıdıkla konuşmak için hafifçe arkalarını dönmüşler ve dikkatlerini diğer tarafa çevirmişlerdi, bu yüzden George, Billie'nin sorusunun kendisine olduğunu anladı.

"Tabii ki hayır," dedi ama sesi alışılmışın dışında, biraz endişeli gibiydi.

Billie'nin alnı endişeyle kırıştı. "Emin misin? Sen..."

"Ben iyiyim," diye çıkıştı.

Billie'nin kaşları havaya kalktı. "Belli."

George'un kaşları çatıldı.

"Benimle dans etmek istemiyorsan..." diye Billie söze başladı.

"Tam olarak düşündüğün *bu* mu?"

"O *zaman* demek ki bir şey var!" Billie'nin yüzünde birden haklı olmanın getirdiği bir zafer ifadesi belirdi, şu

an takındığı savaşçılara benzeyen görüntüyü tamamlamak için elinde bir kroket tokmağı eksikti.

"Tanrı aşkına Billie," diye mırıldandı, "bu bir yarışma değil."

"Bunun *ne* olduğundan tam olarak emin değilim bile."

"Burada diğer beyefendilere böyle gülümsememelisin," dedi George kısık bir sesle.

"Ne?" Billie birden geri çekildi ama bunu yapmasının nedeninin bu sözlere inanamadığından mı yoksa öfkeden mi olduğundan emin değildi.

"Onlara yanlış bir izlenim veriyorsun."

"Benim de zaten tek amacım buradaki beyefendilere gülücük dağıtıp onları cezbetmek, sürekli bunu düşünüyordum," diye sinirle söylendi Billie.

Öfkeliydi. Hem de çok.

George, ağzından çıkan sözlerin oldukça saçma ve anlamsız olduğunu idrak edecek akla ve mantığa sahipti elbette, ama yine de onu, "Evet, ama sen yine de buna dikkat et," diye uyarmak yerine, "Yarın ararlarsa şaşırma," dedi aniden.

"Yine, şu malum konu, öyle değil mi?"

George'un cevabı yoktu çünkü buna verecek başka cevap yoktu. Aptallık ediyordu, bu ikisi için de çok açıktı.

Aman Tanrım, konuşma nasıl *bu* hale gelmişti?

"Billie, bak," dedi, "Ben sadece..."

Birden George'un kaşları çatıldı. Arbuthnot ona doğru geliyordu.

"Sen sadece..." diye sordu Billie.

George başını iki yana salladı ve neyse ki Billie bu hareketin onunla hiçbir ilgisi olmadığını bilecek kadar akıllıydı. George'un Arbuthnot'a doğru yönelen bakışlarını takip etti, ama yaşlı beyefendi o sırada başka biriyle konuşmak için durmuştu.

"Kime bakıyorsun?" diye Billie sordu.

George arkasını döndü ve tüm dikkatini Billie'ye verdi. "Kimseye."

Billie bu bariz yalan karşısında gözlerini devirdi.

"Kennard," dedi o sırada Freddie Coventry, Sir John uzaklaşırken yanlarına dönerek, "Sanırım orkestra yerini aldı. Bayan Bridgerton'ı dans pistine götürseniz iyi olur, yoksa sizi karanlık işlerle suçlamak zorunda kalacağım." Billie'ye doğru eğildi ve sahte bir gizlilik içinde, "Sizden ilk dansınızı talep edip sonra sizi burada dansa kaldırılmayı bekleyen diğer genç kızların arasında tutarak saklamaya çalışmak insana onun karanlık işler peşinde olduğunu düşündürüyor, ama bence bu çok faydasız bir uğraş," dedi.

Billie güldü, ama belli belirsiz, çünkü muhtemelen George kendisi hakkında sarf edilen bu sözlerden rahatsız olmuştu ve adamın bu yaklaşımı ona hiç doğru gelmedi. "O böyle bir şeyi asla yapmaz," dedi, "bu konuda her ne sebepten dolayı olursa olsun asla annesini karşısına almaz."

"Oh, ho!" diye Freddie kıkır kıkır güldü. "Demek *öyle*."

George gergin bir şekilde gülümsedi. Şu an arkadaşlarının önünde onu bu kadar etkili bir şekilde iğdiş ettiği için Billie'yi boğmak istedi ama öte yandan ondan sadece birkaç metre ötedeki Arbuthnot'un da fazlasıyla farkındaydı. Muhtemelen yalnız kaldığı ve elinde ucunda yem takılı bir oltayla hazır beklediği için haliyle onun yanına gelmesini bekliyordu.

Freddie alaycı bir tavırla mırıldandı. "Onun seninle dans edeceğini sanmıyorum."

Billie, George'a baktı ve gözleri onunkilerle buluştuğunda, tüm dünyasını bulmuş gibi hissetti. Eğildi ve kolunu uzattı, çünkü lanet olsun, yıllardır bu anı bekliyordu.

Ama tam o sırada Arbuthnot sonunda onun yanına gelmeye karar vermişti. "Kennard," diye ona seslendi, ancak

bir insanın çok yakın bir arkadaşının oğluna gösterebileceği türden babacan ve sevecen bir tavırla. "Seni burada görmek ne güzel. Seni Londra'ya hangi rüzgâr attı?"

"Bayan Bridgerton'la yapacağı dans," dedi Freddie, "ama onu piste götürmeye pek gücü yok gibi."

Arbuthnot kıkırdadı. "Ah, eminim o kadar aciz değildir."

George önce hangisini öldürmek istediğine karar veremedi.

"Belki de *sizinle* dans etmeliyim," dedi Billie, Freddie'ye.

George beyleri öldürmekten şimdilik vazgeçti. Çünkü önce Billie'yi öldürecekti. O nasıl lanet olası bir düşünce içindeydi ki? Bu onun için bile çok cesurca bir davranıştı. Kaldı ki adap kurallarına da aykırıydı, genç kızlar özellikle henüz daha beş dakika önce tanıdıkları beylerden kendileriyle dans etme talebinde bulunamazlardı.

"Akıllı bir hanımefendi," dedi Freddie. "Ne kadar mükemmel bir karar. Lord Kennard'ın sizden neden bu kadar övgüyle bahsettiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

"O benden mi bahsediyor?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi George sinirli bir şekilde.

"Ah, söz etmeli," dedi Freddie, kaşlarını çapkın bir ifadeyle oynatarak. "Bunun yulaf lapasıyla ilgili yaptığımız son konuşmamızdan kesinlikle daha ilginç bir konu olacağına inanıyorum."

George bunun doğru olmadığından gayet emindi, ama çocukça biri gibi görünmeden ona itiraz etmenin bir yolu yok gibiydi.

"Ah, ama ben yulaf çok severim," dedi Billie ve George neredeyse gülmemek için kendisini zor tuttu, çünkü onun şaka yapmadığını bilen tek kişi oydu. Babasının yulaf hasadındaki son başarısı bunun bir kanıtıydı.

"Gerçekten çok özel bir kadın," diye alkışladı Freddie.

O sırada canlı müziğe hazırlanan orkestradan yavaş yavaş tınılar yükselmeye başlamıştı ve Billie, başıyla selamladıktan sonra tekrar onu dans pistine götürmesi için George'a baktı.

Ama bunu yapamadan Lord Arbuthnot'un öksürerek boğazını temizlediğini duydu. George bu durumda ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Onu sana teslim ediyorum Coventry," dedi biraz eğilerek. "Çünkü onun arkadaşlığı için çok heveslisin."

Billie'yle göz göze gelmemeye çalıştı ama tam olarak beceremedi ve bakışlarını aceleyle onun yüzünde dolaştırdığında onun şok geçirdiğini gördü. Ve çok kızgın...

Ve incinmiş.

"Sıra sana da gelecek," dedi Freddie neşeyle ve George, onun Billie'yi dansa götürmesini yüreği burkularak izledi.

Bir dakika sonra, "Sizi güzel Bayan Bridgerton'ın kavalyeliğinden mahrum bıraktığım için üzgünüm," dedi Lord Arbuthnot, "ama şehirdeki işlerinizin buradaki bir danstan daha önemli olduğuna eminim."

Billie, Freddie Coventry'yle birlikte uzaklaştığından dolayı artık çevrelerinde onların küçük sohbetine kulak misafiri olacak kimse yoktu, ama Arbuthnot yine de ondan çok temkinli olmasını istediği için George, "Ivır zıvır şeyler işte. Ailenin işleri," dedi.

"Her zaman böyle değil midir?" Başını George'a doğru eğdi. "Ailenin reisi olmak çok yorucu olmalı."

George babasını düşündü. "Bu özel ayrıcalığa henüz sahip olmadığım için aslında çok şanslıyım."

"Doğru doğru." Arbuthnot elinde tuttuğu içkiden büyük bir yudum aldı. George'un o akşam erken saatlerde balo salonunda servis edilen meyve kokteylinden daha gerçek bir içkiydi. "Ama çok yakında olacaksın ve ailelerimizi seçme şansımız yok, değil mi?"

George, Arbuthnot'un şifreli bir dil kullanıp kullanmadığını merak etti. Eğer öyleyse, bu George'un gizemli mesajlar ve gizli toplantılarla dolu bir hayata hazır olmadığının başka bir göstergesiydi. Ama o yine de Arbuthnot'un sözlerini gerçek anlamda almaya karar verdi ve "Eğer bunu yapabilseydik, sanırım ben yine kendi ailemi seçerdim," dedi.

"Eh, *bu* da senin şanslı bir adam olduğunu gösteriyor."

"Bence de."

"Peki, akşamınız nasıl geçiyor? Nasıl buldunuz, başarılı mı?"

"Sanırım bu kişinin başarıyı nasıl ölçtüğüne bağlı."

"Öyle mi?" dedi Arbuthnot, sesi sanki biraz tedirgin olmuş gibi çıkmıştı.

George bu sohbetten hiç hoşlanmamıştı. Bu sohbeti başlatan *oydu*. Oysaki lanet olası adam, George'un da biraz eğlenmesine izin verebilirdi. Arbuthnot'un gözlerinin içine baktı ve "Ne yazık ki bu tür etkinliklere hep bir şey aramak için geliyoruz, öyle değil mi?" dedi.

"Bir Salı günü için oldukça derin düşüncelisin."

"Normalde derin düşüncelerimi Pazartesi geceleri ve Perşembe öğleden sonralarına saklarım," diye cevabı yapıştırdı George.

Lord Arbuthnot ona şaşkınlıkla baktı.

"Ben aradığımı bulamadım," dedi George. Aman Tanrım, adamın şifreli konuşması onun başının dönmesine neden oluyordu.

Arbuthnot'un gözleri kısıldı. "Emin misin?"

"Olabildiğim kadarıyla. Burada daha çok ilk bakışta âşık olup çarpılmak var."

"En çok hayal kırıklığı yaratan şey."

"Doğru."

"Belki de bu yüzden Leydi Weatherby ile dans etmelisin," dedi Lord Arbuthnot usulca.

George sert bir şekilde döndü. "Pardon, anlamadım?"

"Tanıştırıldınız mı? Sizi temin ederim, o eşi olmayan bir kadın."

"Onunla zaten tanışmıştık," dedi George. Sally Weatherby'yi arkadaşlarından birinin kız kardeşi Sally Sandwick olduğu zamanlardan tanıyordu. Aradan geçen yıllarda evlenmiş ve bir koca gömmüştü. Tam yastan yarı yasa, daha geçenlerde ancak geçmişti. Neyse ki bu yüzden ne renk giymesi gerektiğini göz ardı etmemişti, şık bir eflatun rengi elbise giymişti.

"Weatherby iyi bir adamdı," dedi Arbuthnot.

"Onu tanımıyordum," dedi George. Biraz yaşlı biri olduğu söylenmişti ve Sally onun ikinci karısıydı.

"Zaman zaman onunla çalışmıştım," dedi Arbuthnot. "İyi bir adamdı. Çok iyi adamdı."

"Leydi Weatherby ile konuşmayalı yıllar oldu," dedi George. "Ona söyleyecek bir şeylerim var mı bilmiyorum."

"Ah, sanırım bir şeyler düşünmelisin."

"Sanırım öyle yapacağım."

"Ah, karımı orada görüyorum," dedi Lord Arbuthnot birden. "Şu an o başındaki zımbırtıyla uğraşıyor, bu da benim yardımıma ihtiyacı olduğu, aksi halde ölebileceği anlamına geliyor."

"O zaman hemen onun yanına gitmelisiniz," dedi George. "Vakit kaybetmeden."

Arbuthnot omuz silkerek, "Sanırım bir şekilde benim yardımıma ihtiyacı olacak," dedi. "Tanrı sana kolaylık versin, yolunu açık etsin, evlat. Umarım akşamın verimli geçer."

George, Lord Arbuthnot'un telaşla odanın karşı tarafına geçmesini izledi, sonra görevini yerine getirmek için döndü.

Görünüşe göre Sally Weatherby ile dans etme zamanı gelmişti.

Bölüm 22

Bay Coventry başarılı bir dansçıydı, ancak onu kotilyon dansının karmaşık adımlarına yönlendirirken Billie dikkatinin sadece yarısını buna verebiliyor, daha fazlasını yapmayı başaramıyordu. George, yaşlı bir beyefendiyle konuşmasını bitirmişti ve ardından bir leydinin sarsıcı güzelliğinin önünde eğildi. Etrafındaki tüm insanların gözlerini kadının mucizevî parıltısından gizleme gereği duymamalarına şaşırmadı.

Billie birden içinde yeşil bir şeyin kaynayıp köpürdüğünü ve midesini bulandırdığını hissetti. Bu yüzden içeri girdiğinde büyülü olduğu hissine kapıldığı akşamın sihri bir anda bozulup yok olmuştu.

Billie, Bay Coventry'den dans etmesini istememesi gerektiğini biliyordu. Leydi Manston orada olsaydı, felç geçireceği kesindi. Dedikodu ona ulaştığında muhtemelen öyle olabilirdi. Ve olacaktı. Billie Londra'ya gelinceye kadar yıllarca bundan kaçınmış olabilirdi ama şimdi bunun buradaki herkes tarafından fark edilip dakikalar içinde balo salonunun her yerine ulaşacağını çok iyi biliyordu.

Ve ertesi sabaha kadar şehrin her yerinde.

Aşırı serbest, cüretkâr ve şımarık biri olarak damgalanacaktı. Onun kimsenin tam olarak bilmediği nedenlerden dolayı çaresiz olduğunu ve bu yüzden Bay Coventry'nin

peşinde olduğunu söyleyeceklerdi, muhtemelen kötü bir sırrı olmalıydı. Yoksa neden yüzlerce yıllık geleneği bir kenara bırakıp bir beyefendiden dans etmesini istesindi ki?

Ve sonra birisi birkaç yıl önce sarayda yaşanan o talihsiz olayı hatırlayacaktı. Korkunç bir şeydi gerçekten, ama hepsi bu korkunç olayı aptalca dedikodu malzemesi yapmışlardı. Bayan Philomena Wren'in elbisesi kazara *tutuşmuştu* ve oradaki herkes ne olduğunu anlayana kadar, sanki yere demirleyecekmiş gibi aşırı geniş eteklerinin tuhaf ağırlığı altında hareket edemeyen bir sürü çaresiz genç kız hemen koşup onun başına toplanmıştı. Bridgerton da orada değil miydi? Bayan Wren'in *başında* değil miydi?

Billie onlara çemkirmemek için çenesini sıkmak zorunda kalmıştı. Eğer o da Philomena Wren'in başında olmuş olsaydı, sadece yangını söndürmek için orada olurdu, ama kimse bundan asla bahsetmezdi.

Bu arada Tanrıya şükür ki, Billie'nin bu yangına sebep olduğu gerçeği de hâlâ gizli tutuluyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bir bayanın kendi bedeninden büyük bir saray elbisesi içinde hareket etmesi nasıl beklenebilirdi? Saray protokolü, kadınların günlük hayatta giydiği şeylerden çok daha geniş, sanki bir yük hayvanına takılan küfe gibi bir elbise giymelerini talep ediyordu. Billie normalde bedeninin mekânda nasıl duracağına dair harika bir sezgiye sahipti. O gördüğü en az sakar insandı. Ama kalçaları her iki yönde de yaklaşık bir metre dışarı fırlayan acayip bir mekanizmayla manevra yapmakta kim zorlanmazdı ki?

Daha da önemlisi, hangi aptal, anormal büyüklükteki elbiselerinden dolayı şekilsiz hale dönüşmüş bayanlarla dolu bir odaya yanan bir mum bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü?

Elbisesinin kenarları çok içerde kalan gerçek vücudundan o kadar uzaktaydı ki, Billie muma vurduğunda bunu

hissetmemişti bile. Haliyle o sırada elbisesi için için yanmaya başlayan Bayan Wren de bunu hissetmemişti. Ve asla Billie'nin bunda bir suçunun olmadığını düşünmüştü. Billie bunu düşünürken bundan kesin olarak emin olmanın memnuniyetini duyuyordu. Çünkü o an yeterince duyarlı *davranarak* hemen kızın üstüne atlayıp alev tenine ulaşmadan onu söndürmek için büyük çaba sarf etmesi, böyle düşünmesi için oldukça mantıklı bir gerekçeydi.

Ama her şey konuşulup, olan olup biten bittiğinde, tamamen şekil bozukluğundan dolayı başına gelen bu inanılmaz olayda Bayan Wren'i ölümden kurtaran kişinin Billie olduğunu kimse hatırlamıyor gibiydi. Hayır, annesi bu durumdan o kadar korkmuş ki Billie'nin Londra Etkinliği için planlarından vazgeçmişlerdi. Ve Billie de hep başından beri istediği şeyin zaten bu olduğunu kendisine hatırlatmaya çalışmıştı. Yıllardır işte bu yüzden genç bayanların sosyeteye takdim edildiği bu etkinliklere karşı böyle savaş veriyordu. Ama ailesi bu olayda adından gereğinden fazla söz edildiğinden dolayı ondan *utandığı* için kendisini savunmak da istememişti.

İçini çekerek dikkatini Bay Coventry ile ettiği dans olan kotilyona vermeye zorladı. Ne yaptığını tam hatırlamıyordu ama doğru adımları atmış ve adamın ayak parmaklarına basmamış gibiydi. Neyse ki bu sırada onunla çok fazla konuşmak zorunda kalmamıştı. Bu bir kadını partnerinden ayırdığı kadar, onları çok sık bir araya getirmeyen türden bir danstı.

"Leydi Weatherby," dedi Bay Coventry, konuşacak kadar onun yakınına geldiğinde.

Billie büyük bir şaşkınlıkla adama baktı. Bay Coventry'nin onun adını bildiğinden çok emindi. "Pardon, anlayamadım?"

Önce ayrıldılar, sonra tekrar birleştiler. "Lord Kennard'ın dans ettiği kadın," dedi Bay Coventry. "Weatherby'nin dul eşi."

"Dul mu?"

"Son zamanlarda öyle," diye doğruladı Bay Coventry. "Bunu gizlediği dönem dışında."

Billie, yüz ifadesini hoş tutmaya çalışarak dişlerini sıktı. Güzel dul çok gençti, muhtemelen Billie'den en fazla beş yaş büyüktü. Billie'nin şimdi son moda olduğunu bildiği tarzda, zarif bir şekilde giyinmişti. Ten rengi, Billie'nin arsenik kremi olmadan asla elde edemeyeceği pürüzsüzlükteydi, mükemmel bir kaymaktaşı gibiydi.

Güneş Lady Weatherby'nin kusursuz yanaklarına dokunduğunda, Billie onun görüntüsü karşısında adeta nefessiz kalıp afalladı.

"Yeniden evlenecek," dedi Bay Coventry. "Eski Weatherby'ye bir varis veremedi, bu yüzden ona bir varis vereceği yeni bir Lord Weatherby'nin arayışı içinde, onun sonsuz cömertlikteki hediye ve bağışlarının hayaliyle yaşıyor. Ya da daha doğrusu..."

Kotilyon onları bir kez daha ayırdı ve Billie neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacaktı. İnsanlar neden dans ederken önemli konuşmalar yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürlerdi? Bilginin zamanında verilmesi kimsenin umurunda değil miydi?

Bir adım öne çıktı, Bay Coventry'nin onunla konuşabileceği bir konuma gelmesini bekledi ve "Daha doğrusu ne?" dedi.

Adam anladığını ima eden bir ifadeyle gülümsedi. "Onun bu planı gerçekleştirebilmesi için yeni Lord Weatherby karısı olacak kişinin iyi biri olduğuna inanıp onun nezaketine güvenmeli."

Billie diplomatik bir tavırla, "Onun Lord Kennard'ın arkadaşlığından hoşlanacağına eminim," dedi. Aksi halde Bay Coventry'yi kandıramayacaktı. Zira adam Billie'nin onu feci şekilde kıskandığını çok iyi biliyordu. Ama en azından bunu kanıtlamak yerine bir kayıtsızlık gösterisi sergilemeye çalışmalıydı.

"Endişelenmemeliyim," dedi Bay Coventry.

"Endişelenmek mi?"

Billie bir kez daha cevabını beklemek zorunda kaldı. Kotilyona küfrederek, başka bir bayanın etrafında zarifçe döndü. Tanrı aşkına bu kıtada tüm şarkı boyunca bir kadınla bir adamı bir arada tutan yeni bir dans yok muydu? Aslında kepaze bir dans olarak kınanıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar mantıklı olduğunu kimse göremiyor muydu?

"Kennard, sizi benim himayeme bırakmaktan memnun olmadı," dedi Bay Coventry. Mümkün olduğunca ona mesaj vermeye çalışarak, "Yani eğer kendisi gerçekten Lady Weatherby'den dans etmesini istediyse, bu kısasa kısastan başka bir şey değildir."

Ama bu kesinlikle George'un tarzı değildi. Espri anlayışı sinsi ve kurnaz olabilirdi ama davranışları asla değildi. Bir kadından başka bir kadını kıskandırmak dışında hiçbir amaç için dans etmesini istemezdi. Biraz sinirlenmiş olabilir, arkadaşlarının önünde onu utandırdığı için Billie'ye kızmış olabilirdi, ama Lady Weatherby ile dans ediyorsa, bunu sırf kendisi istediği için yapmış olabilirdi.

Billie birden hasta hissetti. Daha önce, Bay Coventry ile dans etmesi gerektiğini kibarca söyleyerek durumu sahtekârlıkla idare etmeye çalışmamalıydı. Ama o çok bunalmıştı. Akşam her şey çok güzel gidiyordu. George'u gece kıyafetleri içinde göz kamaştırıcı bir şekilde ilk gördüğünde neredeyse nefesi kesilmişti. Kendi kendine, onun

Kent'te tanıdığı adamla aynı adam olduğunu, aynı palto ve ayakkabıları giydiğini söylemeye çalışmıştı ama burada, Londra'da, ülkeyi ve muhtemelen dünyayı yöneten insanlar arasında, o çok farklı bir adam gibi görünüyordu.

O buraya aitti.

Onun çevresinde bir ağırbaşlılık ve ciddiyet havası, sessiz bir güven ve bulunduğu yere dair mutlak bir güven duygusu mevcuttu. Onun, hakkında hiçbir şey bilmediği bir hayatı, partiler, balolar ve White's'taki toplantılarla dolu bir hayatı vardı. Sonunda parlamentodaki yerini alacak ve o yine de pervasız Billie Bridgerton olarak kalacaktı. Birkaç yıl içinde de *pervasızlığın* yerini *tuhaflığa* bırakacağı kesindi. Ve ondan sonra her şey çılgınca yokuş aşağı akacaktı.

Hayır, diye düşündü kararlı bir şekilde. Aslında olacak olan bu değildi. George ondan hoşlanıyordu. Hatta az da olsa onu seviyor olabilirdi. Bunu onun gözlerinde görmüş ve öpücüğünde hissetmişti. Leydi Weatherby ile asla olmazdı.

Billie'nin gözleri büyüdü. Leydi Weatherby neredeydi?

Daha da önemlisi, George neredeydi?

BEŞ SAAT SONRA George nihayet Manston House'un ön kapısından parmak uçlarında içeri girdi. Yorgundu, hüsrana uğramıştı ve hepsinden önemlisi Lord Arbuthnot'u boğmaya hazırdı.

General ondan bir mesaj iletmesini istediğinde George, *bunun ne kadar basit olacağını* düşünmüştü. Zaten Wintour Balosu'na katılmayı planlıyordu, ama Robert Tallywhite tam da boş boş sohbet edebileceği türden bir insandı. Sonuç olarak, bu iş onun sadece on dakikasını almıştı ama o gece kral ve ülke için bir şeyler yaptığını bilerek başını yastığa koyabilecekti.

Ama bu akşamın Sally Weatherby'yi şehrin diğer ucunda kötü nam salmış berbat bir bar olan ve kadının duvara hedef olarak oldukça ürkütücü bir şekilde tutturulmuş üç kenarlı bir şapkaya ok atarak oldukça eğleniyor göründüğü Boynu Olmayan Kuğu'ya kadar takip etmeyi de içereceğini hiç tahmin etmemişti doğrusu.

Gözleri bağlanmış olarak kör atış yapıyordu.

George, içeriği Tallywhite'ı hiç şaşırtmamış gibi görünen mesajını ona iletmişti. Ama veda etmeye kalkıştığında bir bira içmek mecburiyetinde kalmıştı. *Mecburiyet* derken, George'un şimdiye kadar gördüğü en iri, canlı, siyah ve pörtlek gözlere sahip, fazlasıyla iri kıyım iki adam tarafından bir sandalyeye zorla itilmesi gibi bir mecburiyetten söz ediyordu.

Böyle şiddet içeren bir zorbalık onların acıya karşı dikkate değer bir toleransa sahip olduklarının göstergesiydi. George direnecek olursa bu işin sonunun onun da bu acıya ne kadar *dirençli* olup olmadığının test edilmesine kadar varmasından korkuyordu. Bu yüzden yaşlı Violet Eye ona oturmasını ve içmesini söylediğinde, George da söyleneni yaptı.

George, sonraki iki saati Tallywhite ve yandaşlarıyla aşırı derecede karmaşık, dolambaçlı ve anlamsız bir konuşma yaparak geçirdi. (Sally, onu boyunsuz kalmış zavallı talihsiz Kuğu'ya kadar peşinden sürükleyerek içeri soktuktan hemen sonra görevini bitirmiş olarak ortadan kaybolmuştu.) Onlar da hava durumunu, kriket kurallarını ve Trinity Kolej'in Cambridge'deki Trinity Hall'a karşı göreli erdemlerinden söz ederek tartışmışlardı. Daha sonra da tuzlu suyun sağlığa faydalarına, yazın uygun buz elde etmenin zorluğuna ve ananasın yüksek maliyetinin portakal ve limona olan rağbeti etkileyeceği hava koşullarına geçmişlerdi.

Sabaha karşı birde George, Robert Tallywhite'ın tamamen aklının başında olmadığından kuşkulanıp iyice emin olmak için beklemiş ve saat ikide bundan tamamen emin olmuştu. Saat üçte de nihayet veda etmeyi başarmıştı ama daha önce "yanlışlıkla" Tallywhite'ın iri kıyım arkadaşlarından biri tarafından kaburgalarına bir dirsek darbesi almıştı. Ayrıca sol elmacık kemiğinde de George'un tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir sıyrık vardı.

Hepsinden kötüsü, diye düşündü Manston House'un merdivenlerini güçlükle çıkarken, Billie'yi öylece bırakıp gitmişti. Onu orada tek başına bırakmıştı. Oysa bu gecenin onun için çok önemli olduğunu biliyordu. Lanet olsun, bu *onun* için de çok önemliydi. Onun bu beklenmedik davranışı karşısında Billie'nin ne düşündüğünü yalnızca Tanrı bilirdi.

"George."

Odasına girdiğinde birden şaşkınlıkla tökezledi. Billie sabahlığıyla odanın tam ortasında duruyordu.

Sabahlığıyla.

Kemeri gevşek bağlanmıştı ve altından şeftali rengi ipek geceliğini görebiliyordu. Çok ince, neredeyse şeffaftı. Bir erkek ellerini böyle bir ipeğin üzerinde gezdirebilme şansına eriştiğinde teninin alev alev yandığını hissedebilirdi. Bir erkek, kendi yatağından sadece bir buçuk metre ötede duran bir kadına bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünebilirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu George.

Billie'nin dudakları ağzının köşelerine kadar gerilmişti. O kızgındı. Hatta George daha da ileri gidip onun nefes kesici bir şekilde öfkeli olduğunu söyleyebilirdi. "Seni bekliyordum," dedi.

George çözmek için kravatını çekiştirerek, "O kadarını tahmin edebiliyorum," dedi. Eğer onun önünde soyunması

onu rahatsız ediyorsa, bunun kendi sorunu olduğuna karar verdi.

Yatak odasına kadar gelmiş olan oydu.

"Senin neyin var?" diye sordu Billie. "Birden beni zavallı Bay Coventry'nin üstüne attın."

"Ona karşı çok acımaz davrandım," diye sızlandı George.

"Kendi dansını ona *verdin*."

George boyun bağını çözmek için uğraşmaya devam etti ve sonunda son bir çekişle onu çözdü. "Bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu," dedi ve çözmüş olduğu keten boyun bağını bir sandalyeye fırlattı.

"Ne demek bu?"

George durdu, yaşadıklarını Billie yaşamadığı için mutlu bir şekilde yüzünü uzağa çevirdi. Lord Arbuthnot'u düşünüyordu, ama tabii ki Billie onu bilmiyordu... Ve onların anlaşmalarını da."

"Başka bir şey yapamazdım, demek," dedi George ve gözleri duvardaki rastgele bir noktaya sabitlendi, "ayrıca ondan dans etmesini sen istemiştin."

"Tam olarak öyle olmadı, ondan benimle dans etmesini *isteyecek* değildim, elbette."

George omzu üzerinden on baktı. "Çok uzatıyorsun, Billie, kılı kırk yarıyorsun."

"Pekâlâ," dedi Billie kollarını kavuşturarak, "ama sana söylemeliyim ki, sanırım benim de senin gibi fazla seçeneğim yoktu. Müzik başlıyordu ve sen ayakta dikilmiş öylece *duruyordun*."

Lord Arbuthnot geldiğinde George'un onu dans pistine götürmek üzere olduğunu söylemekle hiçbir şey elde edemeyecekti, bu yüzden Billie dilini tuttu. Uzun ve ağır geçen bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

"Burada olmamalısın," dedi George sonunda ve botlarını çıkarmak için oturdu.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim."

George ona şaşkınlık ve kızgınlıkla baktı. Bunu demekle ne demek istemişti?

"Senin için endişelendim," dedi Billie.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben de," diye karşı çıktı Billie.

Onun bu *imalı* cevabı karşısında başını sallamakla yetinip onu doğruladı, sonra dikkatini manşetlerine verdi. Parmaklarının ilmeklerin içinden düğmelere geçebilmesi için ince Belçika dantelini geri itti.

Sonra birden Billie'nin "Bu gece ne oldu?" diye sorduğunu duydu.

George gözlerini kapattı, onun yüz ifadesini göremediğini çok iyi biliyordu. Bu da onun gönül rahatlığıyla yorgunluğunu belli edip derin bir iç çekmesine neden oldu. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Başlangıçtan."

George dudaklarına yayılan alaycı gülümsemeye engel olamayarak ona baktı. Bu ifade ona ne kadar da benziyordu. Ama sadece başını sallamakla yetindi ve yorgun bir sesle, "Bu gece olmaz," dedi.

Billie kollarını çaprazladı.

"Tanrı aşkına Billie, çok yorgunum."

"Umurumda değil."

Bu ısrarı onu hazırlıksız yakalamıştı. Bir an için sadece aptal bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak ona bakabildi.

"Neredeydin?" diye sordu.

Ve mümkün olduğunca gerçeği söylemek her zaman en iyisi olduğundan dolayı, ona "Bir barda," dedi.

Billie'nin başı birden şaşkınlıkla arkaya döndü. "Zaten içki kokuyorsun," derken sesi soğuktu.

Bu ona korkunç bir kahkaha attırdı. "Kokuyorum, değil mi?"

"Neden bir bardaydın? Bunu yapmanı gerektirecek kadar önemli olan neydi, nasıl bir şey yapmış olabilirsin ki?" Billie'nin birden dehşete kapılmış gibi nefesi kesildi ve elini ağzına kapatarak kendini daha ileri gitmemek için engelledi.

George ona cevap veremedi, hiçbir şey söylemedi. Dünyada onun için Billie'den daha önemli hiçbir şey yoktu. Ama ne kadar çok istese de onunla dans etmekten daha önemli şeyler vardı.

Erkek kardeşi kayıptı. Belki de bu geceki saçma işin Edward'la hiçbir ilgisi yoktu. Kahretsin, George öyle olmadığından emindi. Nasıl olabilirdi? Edward, Connecticut'ın vahşi doğasında kaybolmuştu ve burada, Londra'da bir deliye tekerlemeler okuyordu.

Ama hükümeti tarafından bu görevi yerine getirmesi istenmiş ve daha da önemlisi, onun bunu kesinlikle yapacağına dair söz verilmişti.

Aksi takdirde George, başka bir aptalın işi için ona gelecek olsaydı Lord Arbuthnot'u reddetmekten çekinmezdi. Ayrıca emirlere körü körüne uyacak mizaca sahip biri de değildi. Ama bu defa kabul etmişti ve bu yüzden de onun peşinden gitmişti.

Odadaki sessizlik yoğunlaştı ve ondan uzaklaşıp kollarını kendi bedenine saran Billie çok kısık bir sesle, "Artık gidip yatmalıyım," dedi.

"Sen ağlıyor musun?" diye sordu George, hızla ayağa kalkarak.

"Hayır," diyerek ona çok hızlı bir cevap verdi.

George buna dayanamazdı. Farkına bile varmadan ona doğru bir adım attı. "Ağlama," dedi.

"Ağlamıyorum!" sesi boğulur gibi çıktı.

"Hayır," dedi nazikçe. "Elbette ağlamıyorsun."

Billie elinin tersini umursamaz bir tavırla burnunun üzerinden geçirdi. "Ağlamıyorum," diye karşı çıktı, "ve kesinlikle senin yüzünden ağlamıyorum."

"Billie," dedi ve farkına varmadan, onu kollarının arasına aldı. Onu kalbinin üstüne bastırdı ve gözyaşları birer birer gözlerinden düşerken sırtını okşadı.

Nazikçe ağlıyordu ve bu ondan hiç beklenmeyecek bir şeydi. Çünkü bugüne kadar Billie hiçbir şeyi yarım yamalak yapmamıştı. İşte bu yüzden George, eğer o ağlayacak olsaydı, bunu büyük hıçkırıklarla yapardı diye düşündü.

Ve işte o zaman... Onun gerçekten doğru söylediğini anladı. *O ağlamıyordu.* Onu yirmi üç yıldır tanıyordu ve hiç gözyaşı döktüğünü görmemişti. Bileğini incittiğinde ve o merdivenden kendi başına inmek zorunda kaldığında bile ağlamamıştı. Bir an ağlayacakmış gibi görünmüştü ama sonra omuzlarını dikleştirmiş, acısını içine gömmüş ve yoluna devam etmişti.

Ama şimdi ağlıyordu.

Onu *o* ağlatmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı George onun saçlarına doğru fısıldayarak. Farklı olarak ne yapabilirdi bilmiyordu ama bunun artık bir önemi yoktu. O ağlıyordu ve hıçkırarak her içini çekişinde, George sanki kendi kalbinin acıdığını ve kırılır gibi ses çıkardığını duyuyordu.

"Lütfen ağlama," dedi, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

George onun göğsüne doğru başını salladığını hissetti. Küçük bir hareketti, ama bu bir şekilde onun sonunda sakinleştiğini söyleyebilmek için yeterliydi. "Tamam mı?" dedi, çenesine dokunarak ve nihayet gözlerini onunkilere kaldırdığında gülümseyerek. "Sana söyledim, sorun değil."

Billie titrek bir şekilde içini çekti. "Senin için endişelendim."

"Endişelendin mi?" Memnun gibi görünmek istememişti ama buna engel olamıyordu.

"Ve kızdım," diye devam etti.

"Biliyorum."

"Beni bırakıp gittin," dedi cesur bir tavırla.

"Biliyorum." Bahane üretmeyecekti. Billie daha iyisini hak ediyordu.

"Neden?" diye sordu Billie. Cevap vermeyince kollarının arasından çıktı ve tekrar ona aynı soruyu sordu. "Neden gittin?"

"Bunu söyleyemem," dedi George üzgün bir halde.

"*Onunla* mı birlikteydin?"

George yanlış anlamış ya da anlamamış gibi davranmadı. "Sadece dans etmek için çok kısa bir süreliğine."

Odada sadece üç kollu bir şamdan vardı, ama George'un Billie'nin yüzündeki acıyı görmesi için yeterince ışık vardı. Billie yutkundu, ama boğazında titrek bir kımıldanma olduğu görülüyordu.

Ama her şeye rağmen kollarını koruyucu bir şekilde kendi beline sarmış duruşuyla sanki bir çeşit zırh giymiş gibiydi.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi sessizce. "Senin sorularına cevap vermeyebilirim ama sana yalan söylemeyeceğim." Birkaç adım öne çıktı ve bunun için ona söz verirken gözleri onunkilere takıldı. "Anlıyor musun? Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Billie tamam anlamında başını salladı ve George birden onun yüzünde bir şeylerin değiştiğini gördü. Gözleri daha yumuşak, daha ilgili hale geldi. "Yaralanmışsın," dedi.

"Çok değil."

"Ama yine de..." Yüzüne doğru uzandı, eli yara izinin olduğu yere bir santim kala durdu. "Biri sana vurdu mu?"

George hayır diyerek başını iki yana salladı. Muhtemelen bu yarayı Tallywhite ile bir bira içmeye ikna edildiği sırada almıştı." Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum," dedi ona. "Çok tuhaf bir akşamdı."

Billie'nin dudakları aralandı, George bunun nedeninin onu daha fazla sorgulamak istediği için olduğunu söyleyebilirdi, ama Billie bunu yapmak yerine çok yumuşak bir sesle, "Benimle hiç dans etmedin," dedi.

George'un gözleri onunkilerle buluştu. "Pişmanım."

"İstemiştim... Ümit etmiştim..." Billie yutkunurken dudaklarını birbirine bastırdı. George nefesini tutup onun söylemeye devam etmesini beklediğini fark etti. "Hiç düşünmemiştim..."

Her ne olduysa, Billie bunu söylemekten kendini alamamıştı ve George kendisinin de Billie kadar cesur olması gerektiğini anladı.

"Canının bu kadar acıyacağını," diye fısıldadı George.

Billie başını kaldırıp ona baktı, şaşırmıştı.

George onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Freddie Coventry'ye seninle dans etmesini söylemenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Senin yanında olmaya hakkı varmış gibi elini tutup kulağına fısıldamasını izlemenin nasıl bir duygu olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Evet," dedi Billie yumuşak bir sesle. "Tam olarak biliyorum."

Ve sonra, o anda, her şey netleşti.

George'un artık yapabileceği tek bir şey vardı.

Ve o *yapabileceği* tek şeyi yaptı.

Onu öptü.

Bölüm 23

Billie aptal değildi. George'u yatak odasında beklemeye karar verdiğinde bunun olabileceğini biliyordu. Ama bunu *neden* yapmış olduğunu bilmiyordu. Kapı kolunu kolayca çevirerek kilit mekanizmasında tek bir tıklama sesi bile olmadan neden onun odasından içeri sessizce girmiş olduğunu da bilmiyordu. Neden sandalyesine oturup onun döndüğünün işareti olan ayak seslerini dinlediğini ve tüm bu süre boyunca onun savunmasız bir halde uyuduğu, bedeninin şeklinin belirmiş olduğu ve eşi olarak yanına alacakları kadınla sevişecekleri yatağına bakmasının nedenini de bilmiyordu.

Hayır, dedi kendi kendine, onun odasına geliş nedeni, nereye gittiğini, onu neden Wintour House'da öylece tek başına bırakıp gittiğini öğrenmekti. Bu yüzden çok endişeliydi. Ve o eve gelene kadar uyuyamayacağını biliyordu.

Ama bunun da olabileceğini biliyordu.

Ve işte şimdi oluyordu.

Sonunda başından beri istediği şeyin olduğunu itiraf edebiliyordu.

George onu kendine doğru çekti ve o hiçbir şaşkınlık ya da sahte bir öfke göstermedi. Birbirlerine karşı fazla dürüsttüler. Her zaman öyleydiler. Billie kollarını ona doladı ve onun ateşli öpüşlerine aynı şekilde karşılık verdi.

George'un onu ilk öpüşü gibiydi ama aslında çok daha *fazlasıydı*. Elleri her yerdeydi, sabahlığı inceydi, kumaşı günlük elbisesinden çok daha ipeksi ve güzeldi. George onun kalçalarını avuçladığında, onun her parmağının etini sıktığını hissetti ve kalbinin şarkı söylemesine neden olan bu sert okşayışlara kendini teslim etti.

George ona bir porselen bebek gibi davranmıyordu. Ona bir kadın gibi davranıyordu ve o bunu seviyordu.

George bedenini boylu boyunca onun vücuduna bastırdı, Billie onun uyarıldığını, bedeninin sert ve ısrarlı baskısını hissetti. Bunu ona *o* yapmıştı. O. Billie Bridgerton. George Rokesby'yi arzudan çılgına çevirmişti ve bu heyecan vericiydi. Ve bu onu cesaretlendiriyordu.

Billie onun kulağını emmek, tenindeki tuzu yalamak istedi. Vücudunu onunkine yasladığında nefesinin nasıl hızlandığını dinlemek ve o sırada ağzının nasıl bir şekil aldığını görerek değil, hissederek bilmek istedi.

Onu her şekilde istiyordu, mümkün olan her şekilde istiyordu.

"George," diye inledi, adının dudaklarından çıkmasından hoşlanarak. Tekrar söyledi ve sonra tekrar, bunu her öpücüğü mühürlemek için kullandı. Bu adamın sert ve boyun eğmez olduğunu nasıl düşünmüştü? Onu öpme şekli sıcaklıkla özdeşti. Sanki onu yutmak, bitirmek istiyor gibiydi.

Ona sahip oldu.

Ve şu ana dek kimsenin sorumluluğu üstlenmesinden hoşlanmayan Billie, şimdi onun çok başarılı olmasını istediğini fark etti.

"Sen çok. Harikasın. İnanılmaz. Çok güzel," diyordu George kesik kesik, tam bir cümle kurmayı beceremeyerek. Ağzı, kelimeleri düzgün bir şekilde bir araya getiremeyecek kadar meşguldü. "Bu gece elbisen... Kırmızı giydiğine inanamıyorum."

Billie dudaklarına yayılan fingirdek gülümsemeye engel olamayarak George'a baktı. "Beyazın bana yakıştığını pek düşünmüyorum." *Ve bu geceden sonra* diye muzipçe düşündü, *asla olmayacaktı.*

"Bir tanrıça gibi görünüyordun," diye inledi George. Sonra bir an hareketsiz kaldı ve ardından geriledi. "Ama biliyor musun?" dedi, gözleri hınzırca bir amaçla parlayarak "Sanırım hâlâ seni en çok pantolonlu seviyorum."

"George!" Gülmeden edemedi.

"Şşşş..." George onun kulak memesini ısırarak uyardı.

"Sessiz olmak çok zor."

George ona bir yağmacı gibi baktı. "Seni nasıl susturacağımı biliyorum."

"Ah, evet, lütf..." Ama cümlesini bitiremedi, George onu tekrar ve eskisinden daha şiddetli bir şekilde öperken konuşamadı. Onun parmaklarını belinde hissediyordu, sabahlığını toplayan ipek kuşağın altına doğru kayıyordu. Ve çok geçmeden ipek kuşak çözülüp titreyerek onun bedeninden kayıp yere düştü.

Gecenin serin havasına maruz kalan Billie'nin kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, ama hiç üşüme hissetmiyordu. Sadece George'un dikkat ve şefkatle uzanıp onun kollarını yavaşça omzundan bileğine kadar okşadığının farkındaydı.

"Senin çillerin var," diye mırıldandı George. "İşte..." Eğildi ve onun dirseğinin iç kısmına hafif bir öpücük kondurdu. "Tam burada."

"Daha önce gördün," dedi Billie usulca. Utanılacak ayıp bir yerde değildi ve elbiseleri hep bol ve kısa kolluydu.

George kıkırdadı. "Ama ona hiç hak ettiğini veremiştim."

"Yok canım."

"Mmm-hmm." George onun kolunu kaldırdı, çillerini inceliyormuş gibi yapabilmek için hafifçe büktü. "Bunların bütün İngiltere'deki en harika güzellik işareti oldukları şüphe götürmez bir gerçek."

Billie'nin içini muhteşem bir sıcaklık ve memnuniyet duygusu kapladı. Vücudu onun için yanıp tutuşurken bile onun alaycı konuşmalarını teşvik etmekten kendini alamıyordu. "Sadece İngiltere'de mi?"

"Eh, yurt dışına çok fazla seyahat etmedim."

"Gerçekten mi?"

"Ve biliyorsun..." George'un sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Tam burada, şu bölgede başka çiller de olabilir. Burada mutlaka onlardan bulunabilir." Parmağını geceliğinin üst kısmından içeri daldırdı, sonra diğer elini de kalçasına götürdü. "Ya da burada."

"Olabilir," diye onu onayladı.

"Dizinin arkasında," dedi George, sıcak fısıltıları onun kulağına çarpıyordu. "Orada da birkaç tane olabilir."

Billie evet diyerek başını salladı. Hâlâ konuşabildiğine inanamıyordu.

"Ayak parmaklarından birinde," diye ihtimalleri sıraladı George. "Ya da sırtında."

"Sanırım bakıp kontrol etmelisin," diyerek kaçtı.

George derin ve titrek bir nefes aldı ve Billie aniden onun tutkularını ne kadar fazla kontrol altında tuttuğunu fark etti. Billie kendisini hiçbir şey düşünmeksizin keyifle özgür bıraktığında, George kendi arzularına karşı amansız bir savaş veriyordu. Ve Billie biliyordu. Bir şekilde biliyordu ki daha önemsiz ve sıradan bir adamın ona bu kadar şefkatle davranacak gücü yoktu.

"Bana sahip ol," dedi Billie. Zaten kendisini koy verip daha ileri gitmeye izin vermişti. Şimdi de bu izni George'a veriyordu.

Billie onun kaslarının kasıldığını hissetti ve bir an için acı çekiyormuş gibi göründü. "Yapmamalıyım."

"Yapmalısın."

George'un onun teni üzerinde gezinen parmakları kasıldı. "Duramayabilirim."

"Senden durmanı istemiyorum."

George geriledi, Billie yüzlerinin arasındaki birkaç santimlik mesafede onun kesik kesik nefesini duyuyordu. George'un elleri onun yanaklarını okşadı ve sonra öylece hareketsiz tuttu ve yakıcı gözleri onunkilerle buluştu.

"Benimle *evleneceksin*," dedi, emreder gibi.

Billie başıyla onu onayladı, o an tek düşüncesi bu konuda elinden geldiğince ona çabuk cevap verebilmekti.

"Söyle," dedi George kontrolsüzce. "Sözlü olarak söyle."

"Evleneceğim," diye fısıldadı Billie. "Seninle evleneceğim. Söz veriyorum."

George bu söz üzerine yaklaşık bir saniye donup kaldı ve sonra Billie onun adını fısıldamayı bile düşünmeden onu tuttu ve havaya kaldırıp neredeyse yatağın üzerine fırlattı.

"Sen benimsin," diye inledi.

Billie dirseklerinin üzerinde doğruldu ve o daha da yaklaşırken ona baktı. George önce uçları pantolonuna sıkıştırılmış gömleğini başından çekip çıkardı ve böylece üstü tamamen çıplak kaldı. Onun bedeni ortaya çıktığında Billie'nin bir anda nefesi kesildi. Güzeldi, her ne kadar bu bir erkek hakkında söylenebilecek tuhaf bir sözcük olsa da güzeldi. Mükemmel denecek kadar kusursuz güzellikteydi. Billie, onun günlerini sazdan çatılar yaparak ve tarlaları sürerek geçirmediğini biliyordu, ama böylesine adaleli kollara ve muntazam bir bedene sahip olmak için bir erkeğin düzenli olarak fiziksel aktivitede bulunması gerekiyordu, çünkü formunda en ufak bir yumuşaklık yoktu. İnce uzun bir bedeni vardı ve mum ışığı teninde dans ederken, teninin altındaki kasların esnediğini görebiliyordu.

Billie önce yatakta oturur pozisyona geldi, ardından uzandı. Parmakları ona dokunmak, teninin göründüğü kadar pürüzsüz ve sıcak olup olmadığını hissedebilmek için adeta kaşınıyordu, ama George'un düşünceleri onunkilerden çok ötedeydi, şu an onu aç gözlerle izliyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı George. Yaklaştı, ama Billie daha ona dokunamadan onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Bu gece seni gördüğümde bir an kalbimin durduğunu düşündüm."

"Ya şimdi?" diye fısıldadı Billie.

George onun elini aldı ve kalbinin üzerine koydu. Billie onun kalbinin, derisinin altında çarptığını hissedebiliyor, neredeyse kendi vücudunda yankılandığını duyabiliyordu. O çok güçlüydü, çok sağlamdı ve harika bir erkekti.

"Ne yapmak istedim biliyor musun?" diye mırıldandı George.

Billie bilmediğini ifade eder şekilde başını iki yana salladı. Onun kısık ses tonunun sıcaklığından o kadar büyülenmişti ki, kendi sesinin çıkaracağı gürültünün bunu bozacak olmasından korkuyor, konuşmak istemiyordu.

"Seni başka biri görmesin diye senin hep arkanı dönmeni ve birden seni tutup kapıdan içeri itmek istiyordum. Parmağını dudakları üzerinde gezdirdi. "Hâlâ da kimsenin görmesini istemiyorum."

Billie'nin içindeki sıcaklık alevlendi ve birden kendini daha cesur, daha kadınsı hissetti. "Ben de seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

George yavaşça gülümsedi ve parmakları onun kuğu gibi uzun boynu ve köprücük kemiğinin narin oyuğu boyunca gezindi, ancak geceliğinin yakasını sıkan kurdeleye ulaştığında durdu. Gözlerini onunkilerden ayırmadan, iplerden birini çekerek düğümünü yavaşça gevşetti, karşılık gelen ilmek gittikçe küçüldü ve sonunda tamamen gevşedi.

Billie, onun teninde fısıldar gibi dolaşan parmaklarını büyülenmiş bir halde izledi. Sonra George gevşemiş korsajın bir ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırıp çekti. İpek önce omzundan, sonra yavaşça kolundan aşağı kaydı. Billie ona kendisini teslim etmek üzereydi, şu an iffet ya da benzer bir duygu hissedemiyordu, hiçbir korku belirtisi de göstermiyordu. Şu an sahip olduğu tek şey tutku ve onu takip eden amansız bir ihtiyaçtı.

Billie başını kaldırdığında o da aynı anda bunu yaptı, sanki bunu önceden planlamış gibiydiler. George onun gözlerine soru soran bir bakışla baktı. Billie onun bu bakışla tam olarak ne sorduğunu anlayıp başıyla onayladı. George derin bir nefes aldı, düzensiz nefes alışları arzudan titriyordu. Sonra onun geceliğini iteleyip göğüsleri üzerinden kaydırdı ve gerisini yerçekimine bıraktı. Uçuk şeftali rengi ipek gecelik aşağı inerek belinin çevresine sarar şekilde toplanmıştı ama Billie bunu fark etmiyordu. George onun önünde sanki tapınırcasına saygıyla durmuş nefesi kesilmişçesine bakıyordu.

Titreyen eliyle uzanıp onun göğsünü kavradı, meme ucu hafifçe avucuna değdi. Birden Billie'nin içini nefesini kesen bir duygu kapladı ve nefesini tuttu. Böyle bir dokunuş karnının üzerinde gezindiğinde ne hale gelebileceğini merak etti. Kendisini müthiş aç hissetti, ama bu bir şeyler yemeye duyduğu bir açlık değildi ve bacaklarının arasındaki saklı bölge, olmasını çok istediği o şeyin arzusuyla gerildi.

Böyle mi hissetmesi gerekiyordu? Onsuz yarım kalmış gibi mi?

George'un onu okşayan elini izledi. Onun soluk teni üzerinde gezinen çok büyük, çok güçlü ve çok heyecan verici bir erkeğin eliydi. Yavaşça hareket etti, bu kez hissettiği birkaç dakika önceki ateşli öpüşmeyle taban tabana zıt bir duyguydu. Onun vücudunun her kıvrımını incelerken sanki onu paha biçilmez bir sanat eseri gibi hissettiriyordu.

Billie zevkten bağırmamak için dudağını dişlerinin altına sıkıştırdı, George'un yavaşça vücudunda dolaşırken onu çıldırtan parmak uçları meme uçlarına bağlanan tümseğe doğru yaklaştığında dudaklarından küçük bir inilti çıktı.

"Bundan hoşlandın," dedi George.

Billie evet diyerek başını salladı.

Gözleri buluştu. "Bundan daha çok hoşlanacaksın," dedi hırıltılı bir sesle ve sonra şaşkınlıkla nefesi kesilirken eğilip onu ağzına aldı. Dili onun üzerinde yuvarlandı ve onun sert, küçük bir tomurcuk haline geldiğini hissetti. Bu normalde kışın soğuğunda bir üşüme hissettiğinde olurdu.

Ama şu an hissettiği üşümenin çok ötesinde bir şeydi.

Dokunuşu elektrikliydi. Aşağı yuvarlanıp düşmemek için ellerini arkasındaki yatağın üzerine koymak zorunda kalana kadar tüm vücudu gerildi.

"George!" dayanamayıp çığlık attı ve George bir kez daha onu susturdu.

"Asla öğrenemeyeceksin değil mi?" diyerek tenine doğru fısıldadı.

"Bana çığlık attıran sensin."

"Bu bir çığlık değildi," dedi George kibirli bir gülümsemeyle.

Billie ona telaşlı bir korkuyla baktı. "Bunu cesaretimi kanıtlamak için yapmadım."

George yüksek sesle güldü. Gerçi yine de onun çığlığından daha sessiz bir gülüştü. "Ses şiddeti ancak gelecekle ilgili ciddi bir plan yaptığımızda sorun olmayacaktır."

"George, hizmetçiler var!"

"Benim için sorun değil."

"George!"

"Evlendiğimizde," dedi George parmaklarını onun parmakları arasından geçirerek, "istediğimiz kadar çok ya da az ses çıkarabiliriz."

Billie yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti.

George onun yanağına muzipçe bir öpücük kondurdu. "Seni utandırdım mı?"

"Bunu yaptığını biliyorsun," diye homurdandı Billie.

George kibirli bir gülümsemeyle ona baktı. "Aslında bununla gurur duymamalıyım."

"Ama duyuyorsun."

George onun elini alıp dudaklarına götürdü. "Duyuyorum."

Billie bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırdı, o an bedeninde hissettiği acil ihtiyaç duygusuna rağmen bir anlık da olsa ona bakmak istediğini fark etti. Yanağını okşadı, hafif uzamış sakallarının üzerinde parmak uçlarını gezdirip orayı gıdıkladı. Kaşlarını düzeltti, böyle düz, sağlam bir çizginin, istediği zaman nasıl bu kadar buyurgan bir şekilde kavislenebildiğine hayret etti. Ve onun inanılmaz derecede yumuşak olan dudaklarına dokundu. Onun ağzını inceledi. O konuşurken insanı bu kadar zevklendirebileceğini asla bilemediği bu dudakları kaç kez izlemişti?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu George gülümseyerek, sesi boğuktu.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda Billie'nin kirpikleri yukarı kalktı, sorduğu sorunun cevabı çoktan hazırdı. "Seni ezberliyorum."

George'un nefesi kesildi ve onu tekrar öpmeye başladı, anın hafifliği bir kez daha yerini karşı konulmaz bir arzuya bıraktı. Ağzı onun boynuna yöneldi ve bu beraberinde sürüklediği ateşi körükledi. Billie düşer gibi yatağa sırtüstü uzandığını hissetti ve sonra birdenbire George onun üzerine abandı, kızmış teni onun sıcak tenine değdi. Geceliği bacaklarının üzerinden kaydı ve sonra tamamen çıktı. Onun bedeni altında çıplaktı, yine hiçbir yeri acımıyordu ve yine tuhaf bir şekilde korku hissetmiyordu. Bu George'du ve ona güveniyordu.

Bu George'du ve onu seviyordu.

George'un ellerinin pantolonunun fermuarına gittiğini hissetti ve sonra (onun kendi sözleriyle), "şu lanet şeyi çıkarıp atalım," dediğini duydu ve onu çıkarmaya çalışırken nefesinin altında küfrettiğini duydu. Onun küfrüne gülmeden edemedi, olağan oiduğunu düşündüğünden çok daha zor zamanlar geçiriyor gibiydi.

"Bana gülüyor musun?" diye sordu George kaşları derin bir kavisle havaya kalktı.

"Geceliğimden çoktan kurtulmuş olduğuma seviniyor olmalısın," dedi Billie. "Arkada otuz altı adet kumaş kaplı düğme var."

George ona korku dolu bir bakış attı. "Hayatta inanmam."

Billie kahkahayla gülerken, sonunda George düğmelerini jet hızıyla açtı ve giysisi yere düştü.

Billie'nin ağzı dehşetle açık kaldı.

George yatağa geri tırmanırken gülüşü neredeyse vahşileşmişti ve George'un onun ağzı açık bir halde bakakaldığı şaşkınlığını iltifat olarak algıladığını hissetti.

Billie bu işin sağlıklı dozda bir heyecan ve hızla olup bitmesini diliyordu.

"George," dedi ihtiyatla, "bunun işe *yarayacağını* biliyorum, çünkü tanrım, yüzyıllardır işe *yaradı*, ama söylemeliyim ki, bu hiç bana rahatlatıcı görünmüyor." Yutkundu. "Yani benim için."

George onun dudağının kenarını öptü. "Güven Bana."

"Sana güveniyorum," diye onu temin etti. "Sadece *şu işe* güvenemiyorum."

Billie yıllardır ahırlarda bunu gördüğünü düşündü. O sırada kısrakların hiçbiri pek iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyordu.

George bedenini onunkinin üzerine yayılırken güldü. "Güven bana," diye tekrarladı. "Sadece senin hazır olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Billie *bunun* ne anlama geldiğinden emin değildi ama düşünmekte bile zorlanıyordu çünkü George parmaklarıyla çok dikkat dağıtıcı şeyler yapabiliyordu. "Sanırım bunu daha önce yapmışsındır," dedi Billie.

"Birkaç kez," diye mırıldandı George, "ama bu farklı."

Billie ona baktı, bakışlarında soru soran bir ifade vardı.

"Yani bilirsin işte," dedi George. Eli onun uyluklarına doğru uzanırken onu tekrar öptü. "Ama sen çok güçlü bir kadınsın." dedi yumuşak bir sesle. "Ve ben de en çok senin bu güçlü yapını seviyorum."

Billie titrek bir nefes aldı. George'un eli şu an bacaklarının en yukarısındaydı, baseninde geziniyordu ve başparmağı onun haz merkezine çok yakındı.

"Güven bana," diye fısıldadı George.

"Bunu söylemeye devam et."

George'un alnı onun alnına yaslanmıştı ve Billie onun bu pozisyondan dolayı gülmemek için kendisini zor tuttuğunu hissediyordu. "Söylemeye devam ediyorum." Boynunun aşağı kısmını öptü. "Rahatla artık."

Billie *bunun* nasıl mümkün olacağından emin değildi, ama sonra, meme ucunu tekrar ağzına almadan hemen önce, "Hiçbir şey düşünme, kendini bırak," dedi George ve bu onun uymakta hiç zorlanmadığı bir emir oldu.

Aslında öncekiyle aynı gibiydi. Ama George sanki onunla dalga geçer gibi davrandıkça, Billie onun her hareketinde aklını kaçıracak gibi oluyordu. Sanki vücudu onun tarafından teslim alınmıştı ve korktuğunu sandığı her ne varsa unutmuştu. Sonra farkında olmadan bacakları ayrıldı ve George onların arasına yerleşti ve sonra *oh Tanrım,* ona dokunmaya başladı. Ona dokunuyordu ve bu onu çok

fena, ilahi bir varlık gibi hissettiriyordu. Bu dokunuşlar onun daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Bu onu daha önce hiç olmadığı kadar acıktırmıştı. Onu daha fazla kendine çekmek istiyordu, onu yutmak istiyordu. Onu omuzlarından tutup aşağı çekti. "George," diye soludu, "İstiyorum."

"Ne istiyorsun? diye mırıldandı George, parmağını onun içine kaydırırken.

Billie neredeyse yatakta sıçradı. "İstiyorum... İstiyorum... Sadece *istiyorum.*"

"Ben de," diye inledi George ve sonra parmaklarıyla onun giriş yerini açtı, dudaklarını yana doğru yaydı ve Billie onun girişine baskı yaptığını hissetti.

"Sana biraz acıdığı söylenmişti," dedi üzgün bir ifadeyle George, " ama çok fazla değil."

Billie tamam anlamında başını salladı ama o sırada çok gerilmiş olmalıydı, çünkü George bir kez daha "Bırak kendini," diye mırıldandı.

Ve bir şekilde Billie bunu yapabildi. George yavaşça kendisini içeri itti. Bu baskı, hafif bir acı hissetmiş olsa da tuhaf bir şekilde ona haz vermiş ve onu kendisine daha fazla yakın, sonra çok daha yakın tutarak yapıştırma ihtiyacı hissetmişti.

"İyi misin?" diye sordu George.

Billie evet anlamında başını salladı.

"Emin misin?"

Tekrar başını salladı.

"Tanrıya şükür," diye inledi George ve onun daha derinine girerek ilerledi.

Ama Billie, George'un yine de kendisini tuttuğunu biliyordu.

Dişlerini gıcırdatıyor ve sıkıca tutuyordu. Billie onun şu an acı çekiyormuş gibi göründüğüne yemin edebilirdi. Ama

aynı zamanda sanki bir tanrıçaymış gibi onun adını inliyordu ve ona yaptığı şeylerle... Uzuvları ve parmaklarıyla, dudakları ve sözleriyle... Onun ateşinin yok olmaması için sürekli onu körüklüyordu.

"George," diye soludu, hissettiği gerginlik onu içten dışa kaplamış gibiydi. "*Lütfen.*"

George'un hareketleri daha da çılgınlaştı ve Billie onu geri itti, onun üzerindeki geliş gidişleri görmezden gelinemeyecek kadar eziciydi. "Billie," diye inledi. "Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

Ve sonra, Billie daha fazla dayanamayacağından emin olduğunda, kendisine çok tuhaf bir şey olduğunu düşündü. İyice gerildi ve titredi, sonra daha fazla nefes alamayacağını anladığında da birden dağıldığını hissetti.

Bu tarif edilemez bir şeydi. Kusursuz bir duyguydu.

George'un hareketleri daha da çılgınlaştı ve sonra yüzünü onun boynunun girintisine gömdü. Onun içinde son bir kez ileri hamle yaparken boğuk çığlığını onun teni üzerinde bastırdı.

"Evimde gibiyim," George onun teni üzerine başını koyup bunu söylerken Billie bunun doğru olduğunu düşündü.

"Ben de."

Bölüm 24

George, ertesi sabah kahvaltıya indiğinde, Billie'nin hâlâ yatakta olduğunu öğrenince şaşırmadı.

O, diye düşündü biraz memnuniyetle, pek huzurlu bir akşam geçirmemişti.

Üç kez sevişmişlerdi ve daha şimdiden tohumunun onun içinde kök salıp kök salmadığını merak etmekten kendini alamamıştı. Garipti ama daha önce çocuk sahibi olmayı hiç bu kadar düşünmemişti. Bunun olması gerektiğini biliyordu elbette. Bir gün Manston ve Crake'in mirası onun olacaktı ve bu yüzden kontluğa bir varis sağlamak gibi kutsal bir görevi vardı.

Ama tüm bunlara rağmen, hiç çocukları olduğuna dair *hayaller* kurmamıştı. Kendini hiç kucağında bir çocuğu tutarken, oğlunun okuma yazma öğrenmesini izlerken ya da ona at binmeyi ve avlanmayı öğretirken hayal etmemişti.

Ya da *kızına* at binmeyi ve avlanmayı öğretmeyi. Billie onların anneleri olduğu için tabii ki kızları da erkek kardeşleriyle aynı becerilere sahip olmak konusunda kesinlikle ısrar edeceklerdi. Ve çocukluğunda, Billie'nin erkeklerle aşık atıp onlara ayak uydurmak konusundaki ısrarından iyice rahatsız olmuşken, kızları da öyle olacaktı.

Eğer bir nişancı gibi avlanmak, balık tutmak ve tabancayla ateş etmek istiyorlarsa...

Her defasında tabii ki hedef tahtasının tam ortasına, hedefe nişan alacaklardı.

Her ne kadar kendisi altı yaşında çitlerden atlayarak limit çizgisini aşmış olsa da. Artık Billie bile bunun saçma bir hareket olduğunu kabul edecekti.

Koridordan küçük yemek odasına doğru yürürken Billie çok iyi bir anne olur, diye düşündü. Onun çocuklarını teftiş etmek için günde en az bir kez dışarı çıkacağı kesindi. Onları annesinin onu sevdiği gibi sevecek, gülecek, kızıp azarlayacak, öğretecek, dalga geçecek ama mutlu olacaklardı.

Hepsi mutlu olacaklardı.

George sırıttı. Zaten şu an da mutluydu. Ve her şey daha iyi olacaktı.

Annesi odaya girdiğinde kahvaltı masasındaydı, kızarmış ekmeğine yağ sürerken yeni ütülenmiş bir gazeteye bakıyordu.

"Günaydın George."

George eğildi ve onun uzattığı yanağını öptü. "Anne."

Annesi çay fincanının kenarından ona baktı, zarif kaşlarından biri kusursuz bir kavis şeklinde havaya kalktı. "Bakıyorum bu sabah olağanüstü bir ruh halinde görünüyorsun."

George ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Odaya girdiğinde gülümsedin," diye açıkladı annesi.

"Ah," George omzunu silkti, merdivenlerden inerken içinde beliren ve onu neredeyse aşağı atlatacak kadar mutlu eden sevinç balonlarını bastırmaya çalıştı. "Korkarım, bunu açıklayamayacağım."

Hangisi gerçekti? Bunu *ona* kesinlikle açıklayamazdı.

Annesi bir an ona baktı. "Bunun dün akşamki zamansız terk edişinle bir ilgisi olacağını sanmıyorum."

George, tabağına bir kaşık omlet alırken kısa bir süre durakladı. Annesinin, kesinlikle onun aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak bir açıklama yapmasını isteyeceğini

unutmuştu. Onun Wintour Balosu'ndaki varlığıyla ilgili soru soracağını biliyordu.

"Senden istediğim tek şey Wintour Balosu'ndaki varlığındı," dedi annesi, sesi her kelimede daha da keskinleşiyordu.

"Özür dilerim anne," dedi. Annesinin kelime oyunları ve kılı kırk yaran tavrının bozamayacağı kadar iyi bir ruh hali içindeydi. "Bir daha olmayacak."

"Önemli olan *benim* bağışlamam değil."

"Ama yine de," dedi George, "senin de bağışlamanı isterim."

"Yani bu," dedi annesi, onun bu beklenmedik pişmanlığıyla bir an için telaşlandı, "bu Billie'ye kalmış. Ondan özür dilemen konusunda ısrar ediyorum."

"Çoktan özür diledim," dedi George düşünmeden.

Annesi keskin bir şekilde yukarı doğru baktı. "*Ne zaman?*"

Lanet olsun.

George derin bir nefes aldı, sonra tabağına kahvaltılık almaya geri döndü.

"Onu dün gece gördüm."

"Dün gece mi?"

George bu konuya karşı ilgisizmiş gibi yaparak omuz silkti. "Ben içeri girdiğimde o ayaktaydı."

"Peki, ne zaman içeri girdiğini de lütfen söyler misin?"

"Tam olarak emin değilim," dedi George, birkaç saat eksilterek, "Belki gece yarısı olabilir?"

"*Biz* saat bire kadar eve gelmedik."

"O zaman daha geç olmalı," dedi sakince. Mükemmel bir ruh halinin insanın sabrına neler katabileceği gerçekten şaşırtıcıydı. "Dikkat etmemişim."

"Billie neden o saatte ayaktaydı?"

George tabağına dört parça domuz pastırması koydu ve oturdu. "Bunu bilmiyorum."

Leydi Manston'ın ağzı kızgın ve bundan hiç hoşnut olmadığını ifade eder şekilde kenetlendi. "Bundan hoşlanmıyorum, George. Onun itibarına daha fazla dikkat etmesi gerekiyor."

"Eminim bir sorun yoktur, anne."

"En azından," diye devam etti annesi, "*sen* onun adına davranışlarına dikkat etmelisin."

Dikkatli adım atma zamanıydı. "Pardon, anlamadım?"

"Onu gördüğün an odana gitmeliydin."

"Zamanı özür dilemek için kullanmanın daha uygun olacağını düşündüm."

"Hmm." Annesinin buna hazır bir yanıtı yoktu. "Öyle olsun bakalım."

George hafifçe ona gülümsedi ve tabağındaki eti kesmeye koyuldu. Birkaç dakika sonra onlara doğru gelen ayak seslerini duydu, ama sesler Billie'ye ait olamayacak kadar ağırdı.

Gerçekten de bir dakika sonra uşak kapıda belirdi. "Lord Arbuthnot sizi görmek için geldiler, Lord Kennard."

"Sabahın bu saatinde mi?" dedi Leydi Manston şaşkınlıkla.

George kaşlarını çatarak peçetesini masaya bıraktı. Arbuthnot'la önceki gecenin olayları hakkında konuşması gerekeceğini tahmin etmişti, ama *şimdi mi?*

George, Lord Arbuthnot'un işinin kalıtsal olarak sırlar ve tehlikelerle dolu olduğunu yeterince biliyordu. Adamın işini Manston House'a getirmesi kabul edilemezdi ve George bunu ona hiç çekinmeden söyleyecekti.

George ayağa kalkarken, "Babamın bir arkadaşı," dedi annesine. "Gidip neye ihtiyacı olduğunu anlayacağım."

"Sana eşlik edeyim mi?"

"Hayır, hayır. Buna hiç gerek olmayacağına eminim."

George oturma odasına gitti, her adımda ruh hali daha da kararıyordu. Arbuthnot'un bu sabah ortaya çıkması iki şeyden biri anlamına gelebilirdi. Birincisi, George önceki gece Swan'dan ayrıldıktan sonra bir şeyler ters gitmişti ve şimdi bu yüzden tehlikedeydi. Ya da daha kötüsü, sorumlu tutuluyordu.

Başka bir olasılık da, diye düşündü George sert bir şekilde, Arbuthnot'un ondan bir şey istemeye gelmiş olmasıydı. Bu da muhtemelen başka bir şeyle ilgiliydi.

"Kennard!" dedi Lord Arbuthnot neşeyle. "Dün gece mükemmel bir iş çıkardın."

"Neden buradasın?" diye sordu George adama.

Arbuthnot onun bu derece açık sözlülüğü karşısında hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Seninle konuşmam gerekiyordu. Bir beyefendinin genellikle bir başkasını aramasının nedeni bu değil midir?"

"Burası benim evim," diye homurdandı George.

"Yani bana gelişimin hiç hoş karşılanmadığını mı söylüyorsun?"

"Eğer buraya dün geceki olayları tartışmak için geldiysen, evet. Bunun yeri ve zamanı değil."

"Ah, aslında bilmiyorum. Tartışacak bir şey yok. Her şey harika bir şekilde ortaya çıktı."

George'un konunun ne olduğunu, onun bu sözlerinden tanımlaması mümkün değildi. Kollarını kavuşturdu ve Arbuthnot'a bakarak buraya geliş amacını söylemesini bekledi.

General söze başlamadan önce öksürüp boğazını temizledi. "Öncelikle sana teşekkür etmeye geldim," dedi. "Ve başka bir konuda da yardımını istemek için."

"Hayır," dedi George. Daha fazla bir şey duymasına gerek yoktu.

Arbuthnot güldü. "Daha dinlemedin bile..."

"Hayır," dedi George tekrar, öfkesi sözlerini cam gibi kesti. "Senin dün gece benim ne yaptığım, ne duruma düştüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

"Aslına bakarsan, var."

"Senin... Ne?" Bu beklenmedik bir şeydi. Lanet olası Arbuthnot, Boyunsuz Kuğu'daki saçmalığı ne zaman öğrenmişti?"

"Bu bir sınavdı, oğlum." Arbuthnot onun omzunu sıvazladı. "Ve sen bu sınavı başarıyla geçtin."

"Sınav," diye tekrarladı George ve eğer Arbuthnot onu daha iyi tanıyor olsaydı, George'un sesindeki bu kesin ve sert değişimin hiç de iyiye işaret olmadığını anlardı.

Ama Arbuthnot onu çok iyi tanımıyordu ve bu yüzden "Hassas bilgilere sahip olan birine güveneceğimizi düşünmüyordun herhalde," diyerek güldü.

"Bana güveneceğinizi düşünüyorum," diye homurdandı George.

"Hayır," dedi Arbuthnot tuhaf, baykuş gibi bir ciddiyetle. "Sana bile güvenemeyiz. Ama," diye ekledi, bunu söylerken yüzü ve tavırları yeniden canlandı. "'Bezelye, yulaf lapası ve puding?' Yani eğer güvenimizi yeniden kazanmak istersen. Bundan daha fazla bir yaratıcılığa ihtiyacımız var."

George bir sonraki hareketinin ne olması gerektiğini düşünürken dudaklarını ısırdı. Arbuthnot'u kulağından tutup dışarı savurarak onu kapı dışarı etmek çok cezbediciydi ama çenesine iyi bir yumruk atmak da aynı derecede cazipti.

"Artık hepsi geçmişte kaldı," dedi Arbuthnot. "Şimdi bir paket teslim etmen gerekiyor."

"Bence senin gitme zamanın geldi," dedi George.

Arbuthnot şaşkınlıkla geri çekildi. "Ama bu gerekli ve önemli bir şey."

"Bezelye, yulaf lapası ve puding de öyleydi," diye hatırlattı George.

"Evet, evet," dedi general küçümseyerek, "kendini suiistimal edilmiş hissetmeye hakkın var, ama artık sana güvenebileceğimizi bildiğimize göre yardımına ihtiyacımız var."

George kollarını kavuşturdu.

"Bunu erkek kardeşin için yap, Kennard."

"Sakın onu bu işe karıştırmaya cüret etme," diye tısladı George.

"Şu an üstünlük ve güçlülük oyunu oynamak için artık biraz geç," diye karşılık verdi Arbuthnot ve dostça tavrı değişti. "Bana gelenin sen olduğunu unutma."

"Yardım isteğimi reddedebilirdin."

"O zaman düşmanı nasıl yeneceğimizi sanıyorsun?" diye sordu Arbuthnot. "Sence her şey parlak üniformalar ve düzenli bir ordunun uygun adım yürüyüşünden mi ibaret? Gerçek savaş perde arkasında kazanılır ve eğer çok korkak olursan..."

George bir anda tutup onu duvara yapıştırdı. "Sakın," diye bağırdı, "sakın beni ayak işlerinizde kullanarak utandırabileceğinizi düşünmek gibi bir hataya düşmeyin." Eli yaşlı adamın omzunu sıkıca kavradı ve sonra aniden onu bıraktı.

"Ülken için üzerine düşeni yapmak istediğini sanıyordum," dedi Arbuthnot, düzeltmek için ceketinin kenarını çekiştirerek.

George çok sert bir karşılık vermemek için kendisini zor tutarak dilini neredeyse ısırdı. Neredeyse üç yılını kardeşleriyle birlikte olmayı, tüfeğiyle ve kılıcıyla hizmet etmeyi, İngiltere'nin iyiliği için canını vermeye hazır olmayı nasıl dileyerek geçirdiğine dair bir şeyler söyledi.

Neredeyse bunun kendini işe yaramaz biri gibi hissettirdiğini, onlardan önce doğmuş olmasından dolayı bir şekilde kardeşlerinden daha değerli olduğuna hükmedilmesinden utandığını söyledi.

Ama sonra Billie'yi, Crake'i, Aubrey Hall'u ve orada onlara güvenen tüm insanları düşündü. Hasadı, köyü ve yakında yeni neslin ilkini bu dünyaya getirecek olan kız kardeşini düşündü.

Ve Billie'nin sadece iki gece önce söylediklerini hatırladı.

Ve sonra da Lord Arbuthnot'un gözlerinin içine baktı ve "Eğer kardeşlerim bu kral ve bu ülke için hayatlarını tehlikeye atacaklarsa, o zaman Tanrı şahidim olsun, öncelikle buranın *iyi* bir kral ve ülke olduğundan emin olacağım. Ve herkes bilmelidir ki, bu yeminim güvenmediğim, hiç tanımadığım insanlara, anlamını bilmediğim mesajlar taşımamayı da kapsamaktadır."

Arbuthnot ona ciddi bir şekilde baktı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Evime geldiğin için kızgınım."

"Ben babanızın bir arkadaşıyım, Lord Kennard. Buradaki varlığımın kuşku duyulacak hiçbir yanı yok. Ve sana sorduğum şey bu değildi. Bana güvenmiyor musun?"

"Biliyor musun Lord Arbuthnot, bunun şu an önemli olduğunu hiç düşünüyordu."

Ama düşünüyordu. George, aslında Arbuthnot'un kendi yöntemiyle bir tür savaş verdiğinden, ülkesi için savaştığından ve savaşmaya da devam ettiğinden hiç şüphesi yoktu. George'un asıl kızgınlığı Savunma Bakanlığı'naydı, ama bakanlık tarafından bir tür kabul sınavına tabi tutulduğu ve bir anlamda kullanıldığını düşündüğü için onlara çok öfkeli olmasına rağmen, Arbuthnot ondan bir şey yapmasını isterse, bunun meşru bir istek olacağını biliyordu.

Ama aynı zamanda, *şimdi,* nihayet biliyordu ki bu iş için doğru adam değildi. İyi bir asker olabilirdi. Ama ülkenin en iyi görevlilerinden biriydi de. Ve yanında Billie olsaydı daha da mükemmel olurdu.

Yakında evlenecekti. Çok yakında, eğer onunla bir ilgisi varsa. Bir tür casus gibi ortalıkta dolanıp nedenini tam olarak bilmeden hayatını riske atmaya hiç niyeti yoktu.

"Kendi yöntemimle hizmet edeceğim," dedi Arbuthnot'a.

Arbuthnot içini çekti, ağzı teslimiyetle büküldü. "Pekâlâ. Dün geceki yardımın için teşekkür ederim. Akşamını böldüğümün farkındayım."

George sonunda onunla bağlantı kurabileceğini düşündü ama sonra, "Yalnızca bir ricam daha var Lord Kennard," dedi Arbuthnot.

George ona, "Hayır," demeye çalıştı.

"Beni iyi dinle," diye sözünü kesti Arbuthnot. "Yemin ederim, durum bu kadar kritik olmasaydı senden bunu istemezdim. Kent'teki bir postaneye gitmesi gereken bir paketim var. Sahilde. Evinden çok uzakta değil, sanırım."

"Kes," diye söze başladı George.

"Hayır, lütfen bitirmeme izin ver. Bunu yaparsan, söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Dürüst olacağım, işin içinde bir tehlike var. Bunun geleceğini bilen adamlar var ve durdurmak isteyecekler. Ama bunlar hayati öneme sahip belgeler." Sonra Arbuthnot en can alıcı noktadan söz etti. "Kardeşini bile kurtarabilir."

Arbuthnot, ona istediğini verdiği takdirde George'a iyilik yapacağını vaat ediyordu. Ancak George, Kent'e götüreceği bu paketin Edward'la bir ilgisi olduğuna bir an bile inanmamıştı. Böyle düşündüğü halde yine de general konuşmasını bitirdiği anda ona işi kabul ettiğini söyleyecekti, ama o anda birden ağzından başka bir şey çıktı.

"Ben senin adamın değilim," dedi George sessizce.

Bu onun sonu olmalıydı.

Bu onun sonu olacaktı, ama sonra kapı çarparak açıldı ve orada, kapıda duran, gözleri pervasızca parlayan kişi Billie'ydi.

BILLIE KULAK MİSAFİRİ olmak istememişti. O sırada kahvaltıya iniyordu, salonda onun sesini duyduğunda George'u tekrar görebilme hevesinden dolayı saçlarını aceleyle toplamıştı. Onun annesiyle birlikte olduğunu sanmıştı. Sabahın bu saatinde Manston House'da başka kim olurdu? Ama sonra başka bir beyefendinin sesini duydu ve o kişi her kimse dün gece hakkında bir şeyler söylüyordu.

George'un ona anlatamayacağını söylediği gece.

Billie dinlememeliydi ama dürüst olmak gerekirse, hangi kadın kendini çekebilirdi ki? Sonra adam George'dan bir paket teslim etmesini istedi. Bunun *Edward*'a yardımcı olabileceğini mi söylemişti?

Kendisine engel olamamıştı. Tek düşünebildiği... Söz konusu olan Edward'dı. En sevdiği çocukluk arkadaşı. Nankör bir kediyi kurtarmak için ağaçtan düşmeye hazırsa, sahildeki bir hana kesinlikle bir paket bırakabilirdi. Ne kadar zor bir iş olabilirdi ki? Ve eğer tehlikeliyse, sağduyu gerektiren bir şeyse, o kesinlikle mükemmel bir yemdi. Teslimatı bir kadının yapmasını kimse beklemezdi.

Billie bir an bile düşünmedi. Düşünmesine gerek bile yoktu. Hemen odaya koştu. "Bu işi ben *yapacağım!*" dedi.

GEORGE DÜŞÜNMEDİ. Düşünmesine gerek yoktu. "Lanet olsun, nasıl yapacaksın?" diye kükredi.

Billie bir an dondu, açıkçası böyle bir tepki beklemiyordu. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve telaşla içeri girdi. "George," dedi yalvarırcasına, "Edward'dan bahsediyoruz. O söz konusu olunca her şeyi yapabiliriz..." dedi.

George onu kolundan tutup kenara çekti. "Tüm gerçekleri bilmiyorsun," diye fısıldadı.

"Tüm gerçekleri bilmeme gerek yok."

"Kesinlikle yapmayacaksın," diye homurdandı George.

Billie'nin gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bunu yapabilirim," diye ısrar etti.

Yüce Tanrım, bu gidişle onun ölümüne neden olacaktı. "Yapabileceğinden eminim ama yapmayacaksın."

"Ama..."

"Yasaklıyorum."

Billie geri çekildi. "*Yasaklıyorsun* demek..."

O sırada Arbuthnot ona doğru yaklaştı. "Dün gece düzgün bir şekilde tanıştırıldığımızı sanmıyorum," dedi babacan bir gülümsemeyle. "Ben Lord Arbuthnot'um. Ben..."

"Evimden defol," diye bağırdı George.

"George!" diye haykırdı Billie, yüzü onun adama yaptığı kabalık yüzünden yaşadığı şoku ele veriyordu.

Arbuthnot düşünceli bir ifadeyle George'a döndü. "Hanımefendi oldukça becerikli görünüyor. Sanırım yapabilir."

"*Defol!*"

"George?" Şimdi de *annesi* kapıda belirmişti. "Bu bağrışlar da ne böyle? Ah, özür dilerim, Lord Arbuthnot. Sizin orada olduğunuzu görmedim."

"Leydi Manston." Adam düzgün bir şekilde eğilip onu selamladı. "Erken saatteki bu ziyaretimi bağışlayın. Oğlunuzla bir işim vardı."

"O gidiyordu," dedi George, bir şeyler yapmak için kıvranan Billie'nin kolunu sıkıca kavrayarak.

"Bırak beni gideyim," diye inledi Billie. "Belki yardımcı olabilirim."

"Ya da olamayabilirsin."

"Kes şunu," diye tısladı Billie, kendisini öfkeyle ondan kurtarmaya çalışıyordu. "Sen bana emir veremezsin."

"Sana garanti veriyorum, yapabilirim," diye karşılık verdi George, öfkeden ateş gibi parlayan gözlerini Billie'nin gözlerine dikti. Tanrı aşkına, o onun kocası olacaktı. Bunun hiçbir anlamı yok muydu?

"Ama yardım etmek istiyorum," dedi, "odanın geri kalanına arkasını dönerek sesini alçalttı.

"Ben de öyle, ama bu yolla değil."

"Tek yol bu olabilir."

George bir an gözlerini kapatmaktan başka bir şey yapamadı. Bu, Billie Bridgerton'ın kocası olarak hayatının geri kalanından nasıl bir tat alacağı, nasıl yaşayacağına dair bir haberci miydi? Hayatı boyunca *o gün* Billie'nin kendisini nasıl bir tehlikeye attığını düşünüp kahırlanarak dehşet içinde yaşamaya mahkûm mu olacaktı?

Buna değer miydi?

"George?" diye fısıldadı Billie. Sesi çok huzursuz ve sıkıntılıydı. Onun ifadesinde bir şey mi görmüştü? Bir şüphe işareti mi görmüştü? George onun yanağını okşayıp gözlerinin içine baktı.

Bütün dünyasını orada görüyordu.

"Seni seviyorum," dedi George.

Birisi nefesini tutmuş bu manzarayı izliyordu. Bu annesi olabilirdi.

"Sensiz yaşayamam," dedi George, "bu işi yapmanı reddediyorum. Kesinlikle hayır, diyorum, sahilde sözü edilen o yere, oradaki tanımadığın insanlara, potansiyel olarak tehlikeli bir paketi götürmek gibi bir görevi asla üstlenmeyeceksin. Çünkü sana bir şey olursa..." Sesi titriyordu ama umurunda değildi. "Sana bir şey olursa, bu beni *öldürür*. Ve benim ölmeme izin vermeyecek kadar beni çok sevdiğini düşünmek istiyorum."

Billie ona hayretle baktı, gözyaşlarını tutmaya çalışırken titreyen dudaklarını usulca araladı. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

George şaşırmış bir tavırla gözlerini devirdi. "Elbette seviyorum."

"Bunu hiç söylemedin."

"Söylemiş olmalıyım."

"Söylemedin. Söyleseydin hatırlardım."

"Ben de hatırlardım," dedi George usulca, "eğer sen de bana söyleseydin."

"Seni seviyorum," dedi Billie hemen. "Söylüyorum işte. Seni çok seviyorum. Ben..."

"*Tanrıya* şükür," diye haykırdı Leydi Manston.

George ve Billie ikisi de döndü. Billie'yi bilmiyordu ama seyircileri olduğunu tamamen unutmuştu.

"Bunun için ne kadar *uğraştığımı* biliyor musun? *Yemin ediyorum*, bunu söyletmek için seni sopayla dövmek zorunda kalacağımı sandım."

"Bunu sen mi planladın?" George inanamayarak annesine sordu.

Kadın Billie'ye döndü. "Sybilla? Gerçekten bu doğru mu? Artık sana Sybilla diyebilecek miyim?"

George dönüp Billie'ye baktı. Gözlerini kırpıştırmayı bırakamıyor gibiydi.

"Sana kızım demek için çok bekledim," dedi Lady Manston, Billie'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Billie kafası karışmış gibi kaşlarını çattı, bir şeyi çözmeye çalışırken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. "Ama sizin benim için her zaman... Edward'ı istediğinizi düşündüm. Ya da Andrew'u."

Leydi Manston gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hep George'du hayatım. En azından aklımda olan hep buydu." Sonra artık çok daha odaklanmış bir ifadeyle oğluna baktı. "Umarım ona seninle evlenmesini teklif *etmişsindir*."

"Artık edebilirim," dedi George.

"Bu çok iyi olur."

George aniden doğrularak odaya göz gezdirdi. "Lord Arbuthnot'a ne oldu?"

"İkiniz aşkınızı ilan etmeye başlayınca özür dileyip izin istedi," dedi annesi.

Güzel, diye düşündü George. Belki de yaşlı adamın düşündüğünden fazla sağduyusu vardı.

"Ama yine de o neden buradaydı?" diye sordu Leydi Manston.

"Önemli değil," dedi George. Sonra nişanlısına baktı.

"Önemli değil," diye onu onayladı Billie.

Leydi Manston ışıldayan bir gülümsemeyle, "Pekâlâ," dedi, "herkese söylemek için sabırsızlanıyorum. Billington'lar gelecek hafta bir baloya ev sahipliği yapıyor ve..."

"Artık eve gidebilir miyiz?" Billie araya girdi.

"Ama dün gece çok güzel vakit geçirdin," dedi Lady Manston ve dönüp George'a baktı. "O her dansı yaptı. Herkes ona âşık oldu."

George içten bir şekilde gülümsedi. "Buna hiç şaşırmadım."

Leydi Manston, Billie'ye döndü. "Pekâlâ, o halde biz de bildiriyi Billington balosunda yapabiliriz. Bu bir zafer olacak."

Billie uzanıp George'un elini sıktı. "Zaten öyle."

"Emin misin?" diye sordu George ona.

Londra'daki ilk takdimi sırasında çok endişelenmişti. Eve, Kent'e gitmekten başka bir şey istemiyordu ama Billie başarısının keyfini çıkarmayı hak ediyordu.

"Ben," dedi. "Zor bir şeydi. Ve böyle etkinliklere katılmam gerektiğinde bunu iyi yapabileceğimi ve iyi vakit geçirebildiğimi bilmek güzel. Ama bu benim sevdiğim bir şey değil. Evde olmayı tercih ederim."

"Pantolonla mı?" diye takıldı George.

"Sadece tarlada olduğum zamanlarda öyle oluyor," dedi Billie ve Lady Manston'a baktı. "Geleceğin kontesi her zaman yerine göre uygun giyinmeli."

Leydi Manston buna kıkır kıkır güldü. "Umarım çok yakında olmasa da sen mükemmel bir kontes olacaksın."

"Yıllarca sonra da değil, "dedi Billie sıcak bir tavırla.

"Ve sen," dedi Lady Manston, George'a sulu gözlerle bakarak, "Oğlum. Seni uzun zamandır hiç görmediğim kadar mutlu görüyorum."

"Öyleyim," dedi George. "Tek dileğim..."

"Onun adını söyleyebilirsin," dedi annesi yumuşak bir sesle.

"Biliyorum." George eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Edward düğünü kaçırdığı için istifa etmek zorunda kalacak, çünkü onun eve dönmesini beklemiyorum."

"Hayır, bence bunu yapmamalısın," dedi Lady Manston, Billie'nin yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olacak bir tonda.

"Onu bulacağız," dedi George. Bunu söylerken hâlâ Billie'nin elini tutuyordu ve onu dudaklarına götürüp öperken yeminini dile getirdi. "Söz veriyorum."

"O halde Kent'e gidiyoruz," dedi annesi, "istersen bugün bile gidebiliriz."

"Ah, bu harika olur!" diye bağırdı Billie. "Annemin ne kadar şaşıracağını düşünebiliyor musunuz?"

"Bundan en ufak kuşkumuz yok."

"Ne?" Billie'nin ağzı açık kaldı. "Ama ondan nefret ettim!"

"Hayır, etmedin," dedi George.

Billie ona bir bakış attı. "Beni çok üzdün."

"Ayakkabımın içinde bir kaya parçası *gibiydin*."

"Peki sen..."

"Nedir bu, atışma yarışması mı?" diye sordu Leydi Manston inanmayarak.

George, Billie'ye baktı ve gülümsediğinde ruhu mutlulukla doldu. "Hayır," dedi usulca, onu kollarına çekerek, "biz bir takımız."

Billie ona öyle bir sevgiyle baktı ki neredeyse George'un nefesi kesildi. Gözlerini nişanlısından ayırmadan, "Anne," dedi, "artık odadan çıkmak isteyebilirsin."

"Pardon, anlamadım?"

"Çünkü hemen şimdi onu öpeceğim."

Annesi küçük bir çığlık attı. "Bunu yapamazsın."

"Yapabileceğimden çok eminim."

"George, henüz onunla evli değilsin!"

George bir eksperin sıcak bakışlarıyla Billie'nin dudaklarını inceledi. "O zaman işte bu işi hızlandırmak için bir neden daha," diye mırıldandı.

"Billie," dedi annesi kararlı bir şekilde, dikkatini açıkça zayıf halka olarak gördüğü şeye vererek, "hadi gidelim."

Ama Billie sadece başını salladı. "Üzgünüm ama dediği gibi. Biz bir takımız."

Ve sonra onun adı Billie Bridgerton olduğu için ve sorumluluk almayı hiç umursamadığı için parmaklarını George'un saçlarına daldırdı. Onun dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Ve onun adı da George Rokesby olduğu ve hayatının geri kalanında hep Billie'yi seveceği için onu hemen öptü.

Son Söz

Birkaç ay sonra
Crake House

"Sonuçlar kesin," dedi Billie, son sütunun süslemelerini de ekleyerek, "ben kazandım."

George şu an üzerinde yatmakta olduğu ve Billie'nin evliliklerinden birkaç hafta sonra yeşile boyayıp yeniden tasarladığı geniş, güzel, dört sütunlu yataklarının üzerinden ona baktı. Kitap okuyordu. Billie kitabın adına bakmayı ihmal etmemişti. Onlar yatmadan önce George hep okurdu. Billie onun bu alışkanlığını seviyordu. O her zaman güzel şeyleri alışkanlık haline getirme konusunda özel bir yaratıktı. Bu da zaten onların birbirleriyle mükemmel uyum sağlayan bir çift olmalarının başka bir nedeniydi.

"Yine ne oldu?" diye mırıldandı George.

Billie onun hoşgörülü olduğunu biliyordu ama şu an önündeki rakamlardan o kadar memnundu ki onun tepkisi nasıl olursa olsun umursamamaya karar verdi. "Arpa hasadı," dedi. "Aubrey Hall, Crake'i bir kat farkla geride bıraktı. Dur bir dakika..." Alt dudağını ısırarak başka bir hesaplama daha yapmaya koyuldu. "Bir puan daha!"

"Ne büyük bir zafer."

George dudaklarını büzdü, alaycı bir ifade takınmaya çalıştı.

"Aubrey'nin daha büyük arpa ekim alanı olduğunu da hesaba kattın mı?"

"Elbette!" Gözlerini devirdi. "Gerçekten, George."

Dudakları hiç olmadığı kadar kıvrıldı. "Sana Crake'te yaşadığını hatırlatabilir miyim?"

Billie farkında olmadan onun bu sözüne gülümsediğini fark etti.

"Ve şimdiki adının Billie Rokesby olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ama kalplerde her zaman Bridgerton olarak kalacağım, ne hoş," diye ekledi, George'un kaşlarını çatmasından hoşlanmayarak, "bir Bridgerton *ve* bir Rokesby."

George hafifçe içini çekti. "Korkunç becerilerini Crake'i yönetmeye çevirmek gibi bir planın olduğunu sanmıyorum."

Billie, Aubrey Hall'daki işine devam etmek istediğini söylediğinde itiraz etmediği için ilk kez George'a bir şükran duygusu hissetmişti. Sıra dışı bir adamdı onun kocası. Onu anlıyordu. Bazen onu anlayan tek kişinin George olabileceğini düşünüyordu.

"Babamın hâlâ bana ihtiyacı var," dedi Billie. "En azından Edmund devralmaya hazır olana kadar."

George yataktan kalkıp yanına gitti. "Babanın kâhyası sonunda maaşını alacağı için çok sevinecek."

Billie başını kaldırıp baktı. "Ondan daha iyiyim."

"Yani, *bunu* söylemeye gerek yok zaten."

Billie onun koluna vurdu, sonra George eğilip onun boynunu öptüğünde içini çekti. "Sana teşekkür etmeliyim," dedi Billie.

George'un dudakları hareketsiz kaldı ve teninde gülümse belirdiğini hissetti. "Ne için?"

"Aslında her şey için. Ama en çok sen olduğun için."

"O zaman, hoş geldiniz, Leydi Kennard."

"İşleri biraz azaltmaya çalışacağım," dedi Billie. George haklıydı. Muhtemelen artık Aubrey Hall'da bu kadar çok şey *yapmasına* gerek yoktu. Ve gidişatları gösteriyordu ki, Billie er ya da geç hamile kalacaktı. Ve bu yüzden artık Aubrey'deki hayatını bırakmayı öğrenmesi ya da en azından işleri yavaş yavaş gevşetmesi gerekecekti.

Billie onun yüzüne bakabilmek için biraz geriledi. "Burada Crake'te daha aktif bir rol almamın bir sakıncası var mı? Sadece evle değil, arazilerle de?"

"Tabii ki hayır! Bu bizim için bir şans olur." George birden durdu, sözleri kapının çalınmasıyla kesildi. "Girin!"

Kapı açıldı ve tedirgin bir ruh hali içinde olduğu bariz anlaşılan bir uşak ortada belirdi. "Bir ulak, lordum," dedi.

Billie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Gecenin bu vaktinde?"

Uşak katlanmış bir mektup uzattı. "Lord Manston'a yazılmış ama o..."

"Londra'da," diyerek George adamın sözünü kesti. "Mektubu ben alacağım."

"Ulak acil olduğunu söyledi," dedi uşak. "Yoksa babanızın özel yazışmalarını asla size vermezdim."

"Sorun değil, Thomas," dedi Billie nazikçe. "Eğer acilse, konuyla çok hızlı bir şekilde ilgilenilmesi mektubu Lord Manston'a teslim etmekten daha önemlidir."

George parmağını zarfın üstündeki mumun altına sokmaya çalıştı ama mührü kıramadı. "Ulak cevap bekliyor mu?"

"Hayır efendim. Ama onu sıcak bir kap yemek yemesi için alt kata yönlendirdim."

"Çok iyi yapmışsın, Thomas. Hepsi bu kadar. Gidebilirsin."

Uşak gitti ama Billie hemen kocasının yanına gidip omzunun üzerinden onun elindeki mektubu okuma dürtüsüne

karşı direndi. George mektupta her ne varsa, nasılsa ona çok yakında söyleyecekti.

George'un gözlerinin soldan sağa doğru mektubu tarayıp sözcükleri hızla okumasını izledi. Derken dudakları yaklaşık dört satır kadar aralandı ve hızla başını kaldırıp yukarı baktı. Billie'nin kalbi duracak gibiydi ve Billie daha sözcükler George'un dudaklarından dökülmeden onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Edward yaşıyor..."

-Son-